

СТЕФАНИ МАЙЪР

ЗДРАЧ

Част 1 от „Здрач“

Превод от английски: Елка Виденова, 2009

chitanka.info

На по-голямата ми сестра Емили, без чийто ентузиазъм тази история щеше да остане незавършена.

*А от дървото за познаване
добро и зло,
да не ядеш от него;
защото, в който ден вкусиш от
него,
бездруго ще умреш.*

Битие

2:17

ПРЕДГОВОР

Никога не съм мислила как ще умра. Въпреки че през последните няколко месеца имах достатъчно причини да го направя. Но дори да се бях замисляла, едва ли можех да си го представя именно по този начин.

Останала без дъх, се вирах през дългата стая в тъмните очи на преследвача, а той ми отвърщаше с приятен поглед.

Със сигурност това бе добър начин да умреш — вместо някого, когото обичаш. Дори е благородно. Би трябвало това да е от значение.

Осъзнавах, че ако не бях отишла във Форкс, сега нямаше да съм изправена пред смъртта. Ала в момента бях толкова уплашена, че не бях в състояние да изпитам съжаление за решението си. Когато животът ти предлага мечта, надхвърляща всичките ти очаквания, няма причина да тъжиш, че краят идва.

Преследвачът ми се усмихна приятелски, докато се приближаваше бавно към мен, за да ме убие.

1. ПЪРВА СРЕЩА

Майка ми ме откара до летището със смъкнати прозорци на колата. Във Финикс бе 24 градуса, а небето — съвършено, безоблачно синьо. Носех любимата си риза без ръкави, поръбена с бяла дантела. Един вид като жест за сбогом. Ръчният ми багаж се състоеше от един анорак.

На Олимпийския полуостров в северозападната част на щата Вашингтон, под почти постоянна пелена от облаци, съществува малко градче на име Форкс. Върху това незначително градче вали повече, отколкото където и да било в Съединените щати. Именно това градче и неговият печален, вездесъщ полумрак беше напуснала майка ми заедно с мен, когато съм била едва на няколко месеца. Пак в същото градче бях принудена да прекарвам по един месец от лятната си ваканция, докато не навърших четиринадесет години. Тогава най-после ударих с юмрук по масата, така че през последните три години с баща ми Чарли ходехме за по две седмици на почивка в Калифорния.

И ето че сега отивах като доброволен изгнаник отново във Форкс — крачка, на която гледах с огромен ужас. Ненавиждах Форкс.

Обожавах Финикс. Обожавах слънцето и неописуемата жега. Обожавах шумния, разпрострял се във всички посоки град.

— Бела — повтори майка ми, преди да се кача на самолета, вероятно за хиляден път — не е необходимо да го правиш.

Майка ми изглеждаше като мен, като се изключат късата коса и бръчките от смях. Почувствах миг на паника, когато се взрях в широко отворените ѝ като на дете очи. Как можех да оставя любящата си, непостоянна, разсеяна майка да се оправя сама? Вярно, вече си имаше Фил и вероятно сметките щяха да се плащат, в хладилника щеше да има храна, в резервоара на колата ѝ — гориво, щеше да има и на кого да се обади, като се изгуби, но все пак...

— *Искам да отида* — излъгах. Никога не съм била добра в лъжите, но конкретно тази повтарях толкова често напоследък, че вече звучеше почти убедително.

— Предай много поздрави на Чарли.

— Ще му предам.

— Скоро ще се видим — настоя тя. — Можеш да си дойдеш у дома, когато пожелаеш — веднага ще се върна, ако имаш нужда от мен.

В очите ѝ обаче долавях, че обещанието ѝ струваше много.

— Не се тревожи за мен — казах настойчиво. — Всичко ще бъде наред. Обичам те, мамо.

Тя ме притисна силно за миг, след това се качих на самолета и я изгубих от поглед.

Полетът от Финикс до Сиатъл трае четири часа, после още един час в малък самолет до Порт Анджелис и накрая един час с кола до Форкс. Летенето по принцип не ме притеснява, но онзи един час в колата с Чарли леко ме тревожеше.

Всъщност Чарли се бе държал доста мило по отношение на цялата работа. Изглеждаше искрено доволен, че за първи път щях да живея при него за по-продължително време. Вече ме бе записал в гимназията и щеше да ми помогне да си купя кола.

Но определено щеше да е неловко. И двамата далеч не бяхме от приказливите, а и не знаех какво всъщност да кажа. Наясно бях, че е доста объркан от решението ми — както майка ми преди мен и аз не бях крила неприязънта си към Форкс.

Когато кацнах на летището в Порт Анджелис, валеше дъжд. Не го приех като лоша поличба — просто като неизбежна реалност. Вече се бях сбогувала със слънцето.

Чарли ме чакаше с полицейската кола. Това също не ме изненадваше. За добрите хорица от Форкс Чарли бе полицейският началник Суон. Всъщност основният мотив зад желанието ми да си купя кола, въпреки оскъдните ми спестявания, бе, че отказвах да ме возят из града в кола с червени и сини лампи на покрива. Нищо не предизвиква такива задръствания като присъствието на полицаи.

Когато се смъкнах замаяна от самолета, Чарли ме прегърна неумело, само с едната ръка.

— Радвам се да те видя, Белс — каза той усмихнат, като по навик ме прихвана и ми възвърна равновесието. — Не си се променила много. Как е Рене?

— Мама е добре. И аз се радвам да те видя, татко. — Не ми позволяваше да му казвам Чарли.

Багажът ми се състоеше от няколко чанти. Повечето от дрехите, които носех в Аризона, бяха твърде промокаеми за Вашингтон. С майка ми бяхме вложили част от спестяванията си, за да допълним зимния ми гардероб, но пак си беше оскъден. Всичко лесно се събра в багажника на полицейската кола.

— Открих една добра кола за теб, страшно евтина — обяви той, когато закопчихме коланите.

— Каква кола? — Прозвуча ми съмнително, че каза „добра кола за теб“ вместо само „добра кола“.

— Ами всъщност е пикап, шевролет.

— Откъде го намери?

— Нали помниш Били Блак от Ла Пуш? — Ла Пуш е малкият индиански резерват на брега.

— Не.

— Идваше на риба с нас през лятото — подсказа ми Чарли.

Това обясняваше защо не го помня. Доста ме бива да блокирам болезнени, ненужни спомени.

— Сега е в инвалидна количка — продължи Чарли, след като не реагирах, — така че вече не може да кара и предложи да ми продаде пикапа си евтино.

— Коя година е? — от промененото му изражение ми стана ясно, че точно този въпрос се бе надявал да не задам.

— Ами, Били е свършил доста работа по мотора — всъщност е само на няколко години.

Надявах се да не ме подценява дотолкова, смятайки, че така лесно ще се предам.

— Кога го е купил?

— През 1984 година, струва ми се.

— А нов ли го е купил?

— Ами, не. Май е бил нов някъде в началото на шейсетте — или най-късно в края на петдесетте — каза той смутено.

— О, татко, не разбирам от коли. Няма да мога да я поправам, а ако нещо ѝ се развали, как ще си позволя механик...

— Повярвай ми, Бела, това нещо върви страхотно. Вече не ги правят такива.

Това нещо, помислих си... имаше потенциал — поне като прякор.

— А какво разбираш под страшно евтино? — В крайна сметка по тази част не можех да правя компромиси.

— Виж, миличка, аз един вид вече я купих. Нещо като подарък за добре дошла — Чарли ме погледна с крайчеца на окото си с изпълнено с надежда изражение.

Еха. Безплатно.

— Нямаше нужда да го правиш, татко. Идеята ми беше сама да си купя кола.

— Нямам нищо против. Искам да си щастлива тук — докато го казваше, гледаше право напред, към шосето. Изпитваше неудобство да изразява гласно емоциите си. Бях го наследила от него. Така че когато отговорих, и аз гледах право напред.

— Много мило от твоя страна, татко. Благодаря. Оценявам го. — Излишно бе да добавям, че е невъзможно да се чувствам щастлива във Форкс. Нямаше нужда и той да страда наред с мен. А и никога не бих гледала в устата на харизан кон — или пък на кола.

— Е, ами, моля — измърмори той, смутен от думите ми на благодарност.

Разменихме още няколко реплики за времето, което бе дъждовно, и горе-долу толкова ни беше разговорът. След това загледахме мълчаливо през прозорците.

Естествено, беше много красиво, не можех да отрека. Всичко бе зелено: дърветата, мъхът, прорасъл по дънерите им, повесил се от клоните като балдахин, покритата с папрат земя. Дори въздухът се процеждаше зеленикав през листата.

Беше твърде зелено — като чужда планета.

Най-после стигнахме къщата на Чарли. Все още живееше в малката къща с две спални, която бе купил заедно с майка ми в началото на брака им. Това се оказали и единствените дни в брака им — най-първите. А там, на улицата, пред къщата, която никога не се променяше, беше паркиран новият — или поне за мен — пикап. Беше в избелял червен цвят, с големи, обли калници и приличаща на луковица кабина. За моя огромна изненада, веднага се влюбих в него. Не знаех дали е в състояние да върви, но вече си се представях там вътре. Освен това бе от онези солидни железни машини, които все

остават невредими на сцената на произшествието, без нито една драскотина, заобиколени от отломките на вносната кола, която са потрошили.

— О, татко, страхотна е! Благодаря ти! — Сега вече отвратителният ден, който ми предстоеше утре, щеше да е с една идея по-малко гаден. Нямах да се налага да избирам между това да вървя пеша три километра и половина в дъжда или да се возя в полицейската кола на началник-управлението.

— Радвам се, че ти харесва — дрезгаво отвърна Чарли, отново смутен.

Качих багажа си на горния етаж само на един курс. За мен беше западната спалня, която гледаше към предния двор. Беше ми позната — откакто се бях родила, спях в нея. Дървеният под, светлосините стени, заостреният таван, пожълтелите дантелени пердета на прозореца — всичко това бе част от детството ми. Единствените промени, внесени от Чарли, докато растях, бяха смяната на детското креватче с легло и прибавянето на бюро. Сега върху бюрото лежеше закупен втора употреба компютър, а кабелът за модема пълзеше по пода до най-близката розетка за телефон. Това бе изискване на майка ми, за да поддържа по-лесно връзка. Люлеещият стол от ранното ми детство още си стоеше в ъгъла.

На втория етаж имаше само една миниатюрна баня, която щях да деля с Чарли. Опитвах се да не се замислям особено върху този факт.

Едно от най-хубавите неща при Чарли е, че не ти виси на главата. Остави ме сама да си разопаковам багажа и да се настаня, напълно непостижим за майка ми подвиг. Приятно ми бе да съм сама, да не се налага да се усмихвам насила и да си придавам доволен вид, успокоително бе да гледам унило през прозореца към стелещия се дъжд и да пусна няколко сълзи. Не бях в настроение за истинска доза плач. Щях да си я оставя за през нощта, когато щеше да ми се наложи да мисля за предстоящата сутрин.

Гимназията във Форкс приютяваше плашещата бройка от триста петдесет и седем ученици — сега вече триста петдесет и осем. У дома само в моя випуск имаше повече от седемстотин души. Всички хлапета тук бяха отраснали заедно — бабите и дядовците им бяха ходили заедно на детска градина. А аз щях да съм новото момиче от големия град, обектът на любопитство, особнячката.

Може би, ако изглеждах както се очакваше за момиче от Финикс, можех да използвам външността си в своя полза. Но физически никога не съм пасвала никъде. Трябваше да съм загоряла, стегната и руса — да тренирам волейбол или да съм мажоретка — все неща, които вървят заедно с живота в долината на слънцето.

Вместо това, въпреки постоянното слънце, кожата ми бе с цвят на слонова кост, без дори да имам извинението на сини очи или рижавя коса. Винаги съм била слаба, но някак отпусната, очевидно спортът ми беше чужд — липсваше ми необходимата координация между око и ръка, за да тренирам нещо, без да се излагам и без да нараня себе си или всеки, който се окаже твърде близо.

Когато приключих с прибирането на дрехите в стария чамов скрин, извадих несесера с тоалетните принадлежности и отидох до общата баня, за да се освежа след целодневното пътуване. Докато разресвах заплетената си влажна коса, загледах физиономията си в огледалото. Може би заради осветлението, но вече изглеждах пожълтеникава, нездрава. Кожата ми минаваше за хубава — много чиста, почти прозрачна, но всичко зависеше от цвета ѝ. А тук бях безцветна.

Лице в лице с бледото си отражение, бях принудена да призная, че се самозаблуждавам. Не пасвах не само с външността си. И щом не бях успяла да открия своята ниша в училище с три хиляди ученици, то какви шансове имах тук?

Не общувах добре с хора на моята възраст. Може би истината бе, че не общувах добре с хората изобщо. Дори майка ми, най-близкият ми човек на тази планета, никога не бе напълно в хармония с мен, никога не бе на съвсем същото мнение. Понякога се питах дали очите ми всъщност виждат същите неща като останалите хора. Може би имах лек дефект в мозъка.

Но причината нямаше значение. Важен бе единствено крайният резултат. А утрешният ден щеше да е само началото.

Не спях особено добре, дори и след порцията плач. Постоянното *плющене* на дъжда и вятърът върху покрива така и не успяха да се превърнат в приятен фон. Дръпнах избелелия стар юрган върху главата си, а по-късно добавих и възглавницата. Но въпреки това заспах чак след полунощ, когато дъждът най-после утихна до ръмеж.

На сутринта зад стъклото на прозореца ми се стелеше гъста мъгла и клаустрофобията бавно запълзя по мен. Тук небето никога не

се виждаше, бях като в клетка.

Закуската с Чарли бе доста мълчаливо мероприятие. Пожела ми късмет в училище. Благодарих му, знаейки, че пожеланието е излишно. Късметът имаше навик да ме отбягва. Чарли излезе пръв от къщи, потегли към полицейското управление, което му бе и съпруга, и семейство. След като излезе, седнах на един от трите различни стола край старата квадратна дъбова маса и заразглеждах малката кухня с тъмната ламперия по стените, яркожълтите кухненски шкафове и белия балатум на пода. Нищо не се беше променило. Майка ми боядисала шкафовете преди осемнадесет години в опит да внесе малко слънчево настроение в къщата. Над малката камина в съседната всекидневна с размерите на носна кърпичка бяха наредени няколко снимки. Първо сватбената снимка на мама и Чарли от Лас Вегас, следваше една с нас тримата в болницата след раждането ми, заснета от някоя любезна акушерка, а след това — редицата с училищните ми фотографии, чак до миналогодишната. Тези, последните, ми бе твърде неудобно да гледам — реших да опитам да убедя Чарли да ги закачи другаде, поне докато живеех при него.

Стойки в къщата, нямаше как да не доловя, че Чарли така и не бе прежалил майка ми. Стана ми неловко.

Не исках да тръгвам твърде рано за училище, но повече не можех да стоя. Навлякох якето — което ми се стори като скафандър срещу биологични зарази — и излязох навън в дъжда.

Все още само ръмеше, недостатъчно, за да ме намокри до кости за краткото време, необходимо да намеря ключа, който открай време стоеше скрит в стряхата над вратата, и да заключа. Шляпането на новите ми непромокаеми ботуши дълбоко ме потискаше. Липсваше ми обичайното хрущене на чакъл под краката. Не можех дори да поспра да се порадвам отново на пикапа си — бързах да се измъкна от мъгливата влага, която се виеше около главата ми и лепнеше в косата ми дори под качулката.

Вътре в пикапа бе приятно и сухо. Някой, Били или Чарли, очевидно се бе постарал да почисти вътрешността, но бежовата тапицерия все още леко дъхаше на тютюн, бензин и мента. За мое облекчение двигателят запали почти веднага, съживявайки се с гръмогласен рев, а после шумно задържа високи обороти. Все пак,

толкова древен пикап нямаше как да е съвсем без недостатък. Античното радио работеше, което бе неочакван плюс.

Не беше трудно да открия училището, макар никога да не бях ходила там. И то, както и повечето неща в градчето, бе току до магистралата. По нищо не личеше, че е училище — само табелата, която го обявяваше за Гимназия Форкс, ме накара да спра. Приличаше по-скоро на група еднакви къщи, построени от кафеникавочервени тухли. Заобиколено бе от толкова много дървета и храсти, че в началото не можах да се ориентирам за размера му. Къде бе атмосферата на институция, запитах се с носталгия. Къде бяха телените огради, металните детектори?

Паркирах пред първата сграда, над чиято врата имаше малка табелка КАНЦЕЛАРИЯ. Нямаше други паркирани коли, затова бях сигурна, че е забранено, но предпочитам да ме упътят оттам, вместо да обикалям в дъжда като идиотка. С нежелание излязох от приятно топлата кабина на пикапа и тръгнах по късата каменна алея с тъмни храсти от двете страни. Преди да отворя вратата, си поех дълбоко въздух.

Вътре бе ярко осветено и доста по-топло, отколкото се бях надявала. Канцеларията бе малка — тясна чакалня с тапицирани сгъваеми столове, мокет на оранжеви пръски, стени, покрити с обяви и грамоти, голям стенен часовник, който шумно тиктакаше. Навсякъде имаше растения в грамадни пластмасови саксии, сякаш отвън нямаше достатъчно зеленина. Помещението бе разделено наполовина от дълго гише, облепено отпред с ярки цветни брошури и отрупано с телени кошници, пълни с формуляри. Зад гишето имаше три бюра, на едно от които седеше едра жена с червена коса и очила. Беше облечена в лилава тениска, от което незабавно се почувствах твърде навлечена.

Червенокосата жена вдигна поглед.

— Мога ли да ви помогна?

— Аз съм Изабела Суон — информирах я, но по очите ѝ видях, че веднага се досети коя съм. Очаквах ме, несъмнено бях предмет на клюки. Дъщерята на вятърничавата съпруга на шефа на полицията най-последно се завръщаше у дома.

— Разбира се — каза тя. Заровичка се в нестабилната купчина документи върху бюрото си и накрая намери необходимите. — Ето

училищната ти програма и карта на училището. — Тя сложи няколко листа хартия върху гишетото, за да ги погледна.

Прочете на глас програмата ми, посочвайки най-подходящия маршрут върху картата, и ми връчи един формуляр, който трябваше да върна в края на деня с подписите на всеки от преподавателите. Усмихна ми се и изрази надежда, че подобно на Чарли, и на мен ще ми хареса тук, във Форкс. Усмихнах ѝ се колкото можех по-убедително в отговор.

Когато се върнах при пикапа, вече бяха започнали да пристигат и други ученици. Последвах движението. Със задоволство отбелязах, че повечето автомобили бяха стари като моя, нищо лъскаво. У дома живеех в един от малкото по-бедни квартали в района на Парадайз Вали. На ученическия паркинг новите мерцедеси и поршета бяха нередка гледка. Тук най-хубавата кола бе едно лъскаво волво, което определено се открояваше. Все пак изключих двигателя веднага щом паркирах, за да не привличам внимание с гръмотевичния му грохот.

Без да излизам от пикапа, заразглеждах картата, опитвайки се да я наизустя. Надявах се да не се наложи да я разнасям цял ден. Напъхах всичко в чантата, метнах каишката през рамо и си поех дълбока глътка въздух. Можеш да се справиш, неуверено се опитах да си внуша. Никой нямаше да ме ухапе. Най-накрая издишах и излязох от колата.

Тръгнах към пълния с ученици тротоар, без да свалям качулката. За свое облекчение забелязах, че черното ми яке не бие на очи.

Когато заобиколих стола, лесно се ориентирах коя е трета сграда. В източния ѝ край бе изписана голяма тройка върху бял квадрат. Щом приближих вратата, дишането ми започна да преминава в паническо задъхване. Опитвайки се да дишам равномерно, тръгнах след два дъждобрана с неясен пол.

Класната стая бе малка. Двете фигури пред мен спряха на входа, за да закачат дъждобраните си на дългата редица куки. Последвах примера им. Бяха момичета, едната блондинка с порцеланова кожа, другата също толкова бледа — със светлокестенява коса. Поне кожата ми нямаше да изпъква.

Занесох формуляра за подпис на преподавателя, висок, оплешивяваш мъж, на чието бюро имаше табелка с името господин Мейсън. Той ме зяпна, когато прочете името ми — не особено обнадеждаваща реакция — и аз, естествено, станах доматеночервена.

Но поне ме изпрати да седна на един празен чин в дъното на стаята, без да ме представя пред класа. Новите ми съученици определено се затрудняваха да ме зяпат, както бях зад тях, но някак се справяха. Не вдигах поглед от списъка с книги за четене, който ми бе връчил преподавателят. Беше доста пестелив: Бронте, Шекспир, Чосър, Фокнър. Вече бях изчала всичко. Кое то бе утешително... и отегчително. Чудех се дали майка ми би ми изпратила папката с вече разработените есета, или ще реши, че е непочтено. На фона на монотонния говор на учителя проведох наум няколко разговора с нея с различни аргументи.

Когато звънецът удари с носово избръмчаване, едно дългнесто момче с лоша кожа и черна като нефтено петно коса се наведе към мен от отсрещната редица чинове.

— Ти си Изабела Суон, нали? — изглеждаше ми твърде ентузиазирани, типичен представител на клуба по шахмат.

— Бела — поправих го. Всички в радиус от три чина се обърнаха да ме зяпнат.

— Кой ти е следващият предмет? — попита ме той.

Наложи се да погледна в чантата.

— Ами, управление, при Джеферсън, в шеста сграда — където и да погледнех, срещях любопитни очи.

— Аз съм към четвърта сграда, мога да ти покажа пътя... — Определено бе свръх ентузиазирани. — Аз съм Ерик — добави той.

Усмихнах се колебливо.

— Благодаря.

Облякохме си якетата и излязохме навън в дъжда, който се бе усилил. Мога да се закълна, че няколко ученици умишлено вървяха плътно зад нас, за да ни подслушват. Надявах се да не ме бе подгонила параноя.

— Тук май е много различно от Финикс, а? — попита той.

— Доста.

— Там май не вали често?

— Три-четири пъти годишно.

— Еха, не мога да си представя какво е — зачуди се той.

— Слънчево — уведомих го.

— Нямах кой знае какъв тен.

— Майка ми е наполовина албинос.

Той заразглежда лицето ми загрижено и аз въздъхнах. Явно облаците и чувството за хумор не вирееха заедно. След няколко месеца на това място щях да забравя как да използвам сарказма си.

Заобиколихме отново стола и тръгнахме към южните сгради до физкултурния салон. Ерик ме изпрати до самата врата въпреки наличието на ясна табела.

— Е, късмет — каза, когато хванах дръжката на вратата. — Може да се засечем в още някой предмет — звучеше изпълнен с надежда.

Усмихнах му се неопределено и влязох.

Останалата част от сутринта премина по сходен начин. Учителят ми по тригонометрия, господин Варнър, когото и без това щях да намразя заради предмета, единствен ме накара да се изправя пред целия клас и да се представя. Заеквах, червих се и накрая, докато се връщах към мястото си, се препънах в собствените си ботуши.

След още два предмета започнах да разпознавам по някоя и друга физиономия във всеки кабинет. Все се намираше някой смелчага, който да ми се представи и да ме заразитва дали ми харесва Форкс. Стараех се да съм дипломатична, но предимно лъжех. Поне не се наложи да ползвам картата.

По тригонометрия и испански седях до едно и също момиче, с което после тръгнахме заедно към стола за обяд. Беше съвсем дребничка, няколко сантиметра по-ниска от моите метър и шейсет и пет, но гъстата ѝ тъмна, къдрава коса до голяма степен компенсираше разликата в ръста ни. Така и не запомних името ѝ, така че само се усмихвах и кимах, докато тя бърбеше за учители и предмети. Въобще не се опитвах да се включа в разговора.

Седнахме в края на една дълга маса заедно с неколцина нейни приятели, на които тя ме представи. Забравих имената им в мига, в който ми ги каза. Изглеждаха впечатлени от смелостта ѝ да ме заговори. Момчето от часа по английски, Ерик, ми помахаше от другия край на помещението.

И точно тогава, седнала на масата, опитвайки се да водя разговор със седмина любопитни непознати, ги видях за първи път.

Седяха в един ъгъл на помещението, възможно най-далече от мен. Бяха петима. Не разговаряха, нито пък се хранеха, макар пред всеки да имаше пълнен с храна поднос. Не ме зяпаха, както повечето останали ученици. Така че бе безопасно да ги гледам, без да се

притеснявам, че ще срещна чифт прекомерно заинтригувани очи. Но не това привлече и задържа вниманието ми.

Въобще не си приличаха. От трите момчета едното бе едро — с мускули като на професионален культурист, с тъмна къдрава коса. Вторият бе по-висок, по-слаб, но все пак мускулест, с тъмноруса коса. Третият бе висок, не толкова масивен, с рошава, бронзова на цвят коса. Имаше по-момчешки вид от останалите двама, които приличаха по-скоро на студенти или дори на преподаватели, отколкото на ученици.

Момичетата бяха пълната им противоположност. Високата бе изваяна като статуя. Имаше великолепна фигура, като от корицата на „Спортс Илъстрейтид“, посветен на бански костюми. Беше от онези момичета, които само с присъствието си карат самочувствието на всички останали наоколо да повехне. Косата ѝ бе златиста и леко се виеше до средата на гърба. Дребното момиче бе като фея, изключително слаба, с дребни черти. Косата ѝ бе наситеночерна, късо подстригана и стърчеше във всички посоки.

И въпреки това бяха абсолютно еднакви. До един имаха тебеширенобяла кожа, по-бледа и от най-бледите ученици в този лишен от слънцето град. По-бледа от моята, албиноската. До един бяха с много тъмни очи, въпреки различния цвят на косата. А под тези очи лежаха тъмни сенки — с лилави оттенъци, като синини. Сякаш до един страдаха от безсъние или се възстановяваха от операция на носа. Макар че носовете им, и въобще всичките им черти, бяха напълно правилни, свършени, като изрисувани.

Но не затова не можех да откъсна очи.

Гледах ги, защото лицата им, така различни, така еднакви, бяха опустошително, нечовешки красиви. Лица, каквито не очакваш да срещнеш на живо, а само върху компютърно обработените страници на модно списание. Или пък в рисунките на някой стар майстор, специализирал се в изобразяването на ангели. Трудно бе да преценя кой от петимата бе най-красив — може би свършеното русо момиче или момчето с бронзовите коси.

Те гледаха неопределено — отчуждени един от друг, от останалите ученици, от всичко, доколкото можех да преценя. Докато ги наблюдавах, дребното момиче стана с подноса си — неотворена кутийка безалкохолно, недокосната ябълка — и си тръгна с бърза, грациозна походка, която бе по-подходяща за модния подиум. Гледах,

смаяна, гъвката ѝ походка на танцьорка. Тя остави подноса и се плъзна през задната врата по-бързо, отколкото смятах за възможно. Очите ми се стрелнаха към останалите четирима, които не бяха помръднали.

— Кои са тези? — попитах момичето от часа по испански, чието име бях забравила.

Когато тя вдигна поглед, за да види за кого говоря — макар вероятно да се бе досетила по тона ми — онзи, по-слабият, с помощчешката външност, вероятно най-младият, внезапно я погледна. Задържа погледа си върху нея за част от секундата, а после тъмните му очи трепнаха върху мен.

Бързо извърна поглед, по-бързо, отколкото аз самата бих могла, макар от смущение незабавно да бях свела очи. В този кратък поглед лицето му не изразяваше нищо — сякаш тя бе извикала името му и той бе вдигнал очи в неволна реакция, предварително решил да не отговаря.

Момичето се разкикоти смутено, свело поглед към масата, точно като мен.

— Това са Едуард и Емет Кълън и Розали и Джаспър Хейл. А онази, която си тръгна, е Алис Кълън. Всички живеят заедно с доктор Кълън и съпругата му — изрече тя шепнешком.

Хвърлих поглед към красивото момче, което сега вече гледаше в подноса си и чоплеше едно хлебче с дългите си бледи пръсти. Устата му се движеше изключително бързо, свършените му устни едва-едва се отваряха. Останалите трима продължаваха да гледат настрани, но бях сигурна, че тихо им говори.

Странни, необичайни имена, помислих си. Каквито са носели бабите и дядовците ни. Но може би тукашната мода бе такава — може би бяха типични за провинциалното градче имена? Най-после си спомних, че момичето до мен се казва Джесика — напълно нормално име. В класа ми по история у дома имаше две момичета със същото име.

— Много са... привлекателни — твърде съдържаният ми коментар с мъка се отрони от устата ми.

— Да! — съгласи се Джесика с ново изкикотване. — Но всички са по двойки — искам да кажа Емет и Розали, Джаспър и Алис. Освен това живеят заедно — гласът ѝ съдържаше типичното възмущение и укор на малкия град, както критично отбелязах. Но ако трябва да бъда

честна, признавам, че дори във Финикс подобно нещо ще предизвика клюки.

— Кои точно са от семейство Кълън? — попитах. — Нямаат вид да са роднини...

— А, не са. Доктор Кълън е много млад, около трийсетгодишен. Всички са осиновени. Двамата Хейл *действително* са брат и сестра, близнаците — онези русите — и те също са осиновени.

— Изглеждат ми малко големи за осиновени деца.

— Вече са големи, да, Джаспър и Розали са на по осемнайсет, но живеят с госпожа Кълън, откакто са на осем. Тя им е леля или нещо такова.

— Доста благородно — да се наемат да гледат всичките тези деца, след като са толкова млади.

— Предполагам, че е така — призна с неохота Джесика. Останах с впечатлението, че по някаква причина не харесва доктора и жена му. Като имах предвид погледите, които хвърляше на осиновените от тях деца, бих казала, че причината е завист. — Май госпожа Кълън не може да има деца — добави тя, сякаш това по някакъв начин намаляваше добрината им.

По време на целия този разговор, очите ми отново и отново пробягваха към масата, където седеше странното семейство. Продължаваха да съзерцават стените и да не се хранят.

— Винаги ли са живели във Форкс? — попитах. Странно, че не ги бях забелязала през някое от летата, които бях прекарала тук.

— Не — отвърна тя с глас, който предполагаше, че отговорът е очевиден, дори и за новодошла като мен. — Преди две години пристигнаха някъде от Аляска.

Усетих прилив на съжаление и на облекчение. Съжаление, защото колкото и да бяха красиви, очевидно и те не се вписваха в обстановката, останалите не ги приемаха. Облекчение, защото не бях единствената новодошла и определено не бях най-интересната.

Докато ги разглеждах, най-младият, единият от двамата Кълън, вдигна очи и срещна погледа ми, този път с очевидно любопитство в изражението. Когато побързах да отклоня поглед, ми се стори, че в очите му бях доловила нещо като неудовлетворено очакване.

— Как се казва онзи с червеникавокафявата коса? — попитах. Хвърлих поглед към него с ъгълчето на окото си и видях, че още ме

зяпа, но не като останалите ученици — изражението му бе по-скоро разочаровано. Отново сведох поглед.

— Едуард. Страшно е готин, нали виждаш, но не си губи времето. Не излиза с никого. Явно никое от момичетата тук не е достатъчно хубаво за него. — Тя подсмръкна, очевиден случай на кисело грозде. Интересно кога ли ѝ бе отказал?

Прехапах устни, за да прикрия усмивката си. След това отново погледнах към него. Лицето му бе извърнато, но ми се стори, че бузата му е някак повдигната, сякаш и той също се усмихваше.

След още няколко минути четиримата станаха едновременно от масата. До един бяха впечатляващо грациозни — дори и едрото мускулесто момче. Направо бяха зрелищни. Онзи, който се казваше Едуард, не ме погледна повече.

Заседях се на масата с Джесика и приятелите ѝ по-дълго, отколкото бих направила, ако бях сама. Но се притеснявах да не закъснея за час още първия ден. Една от новите ми познати, която услужливо ми напомни, не се казва Анджела, имаше биология втора част като мен. Тръгнахме заедно към кабинета в пълно мълчание. И тя също бе стеснителна.

Когато влязохме в кабинета, Анджела седна до свой съученик на една от облицованите в черно лабораторни маси, пълно копие на онези, с които бях свикнала у дома. Всъщност всички маси бяха заети, освен една. До централната пътека разпознах Едуард Кълън по необичайната му коса. Седеше до единственото свободно място.

Докато вървах по пътеката между масите, за да се представя на учителя и да получа подпис върху формуляра, тайничко го наблюдавах. Когато минах покрай него, той внезапно се вкамени на стола си. Отново ме погледна, срещна погледа ми с възможно най-странното изражение — враждебно, гневно. Веднага отклоних очи шокирана и отново се изчервих. Спънах се в един паднал на пода учебник и се наложи да се хвана за ръба на една от масите. Момичето, което седеше на нея, се изкикоти.

Забелязах, че очите му бяха черни — катраненочерни.

Господин Банър подписа формуляра и ми подаде един учебник, без да се занимава с глупости като представяния и запознанства. Виждах, че ще се спогодим. Естествено, нямаше друг избор, освен да ме изпрати да седна на единственото свободно място в средата на

кабинета. Седнах до него със сведени очи, объркана от враждебния му поглед.

Не вдигнах поглед дори като сложих учебника върху масата и се настаних на стола, но с крайчеца на окото си видях как цялата му поза се смени. Извил се бе максимално далече от мен, седнал съвсем на ръба на стола, извърнал лице, сякаш му миришех на нещо лошо. Незабележимо помирисах косата си. Миришеше на ягоди, аромата на любимия ми шампоан. Стори ми се достатъчно невинен като мирис. Разпуснах коси над дясното си рамо, образувайки тъмна завеса помежду ни, и се опитах да слушам учителя.

За съжаление лекцията бе на тема клетъчна анатомия, нещо, което вече бях изучавала. Въпреки това старателно си водех бележки, без нито веднъж да вдигна поглед.

Все пак не можех да се стърпя да не поглеждам от време на време през завесата на косата ми към странното момче до мен. През целия час така и не отпусна напрегнатата си поза на края на стола, седнал колкото се може по-далече от мен. Виждах, че ръката, положена върху лявото му бедро, бе свита в юмрук, а сухожилията ѝ се бяха изопнали под бледата кожа. Юмрукът също не се отпусна през цялото време. Дългите ръкави на бялата му риза бяха навити до лактите и предмишницата му бе учудващо стегната и мускулеста под бледата кожа. Съвсем не бе така слаб, както изглеждаше до едрия си брат.

Часът сякаш се проточи повече от останалите. Дали защото учебният ден клонеше към края си, или защото чаках свитият му юмрук да се отпусне? Това така и не се случи, той продължи да седи неподвижно, сякаш изобщо не дишаше. Защо се държеше така? Това ли бе обичайното му поведение? Започнах да се чудя дали правилно съм преценила горчивината на Джесика в стола днес. Може би не бе толкова обидена, колкото бях решила.

Едва ли аз бях причината. Та той изобщо не ме познаваше.

Хвърлих му последен поглед и веднага съжалих. Отново ме гледаше злобно, черните му очи бяха изпълнени с отвращение. Неволно се дръпнах, свих се в стола си и внезапно се сетих за фразата *ако красотата можеше да убива*.

В този момент удари звънецът и цялата подскочих, а Едуард Кълън стана от стола си. Надигна се грациозно — бе много по-висок,

отколкото мислех — с гръб към мен, и изчезна през вратата, преди някой друг да успее да стане от стола си.

Седях смразена на мястото си и гледах с празен поглед след него. Беше толкова жесток. Въобще не беше честно. Започнах бавно да си събирам нещата, опитвайки се да преглътна гнева, който ме изпълваше, от страх, че очите ми ще се наляят със сълзи. По някаква причина настроенията ми са свързани директно със слъзните ми канали. Обикновено, когато се ядосвах, избухвах в плач, доста унизителна наклонност.

— Ти не си ли Изабела Суон? — попита мъжки глас.

Вдигнах очи и видях миловидно момче с бебешко изражение, което дружелюбно ми се усмихваше. Бледорусата му коса бе внимателно подредена в отделни, наплескани с гел шипове. Очевидно не смяташе, че мириша лошо.

— Бела — поправих го с усмивка.

— Аз съм Майк.

— Здравей, Майк.

— Искаш ли да ти помогна да намериш кабинета за следващия предмет?

— Всъщност тръгнала съм към физкултурния салон. Май и сама ще го намеря.

— И на мен това ми е следващият предмет — изглеждаше въодушевен от съвпадението, което не бе чак толкова впечатляващо при толкова малко училище.

Тръгнахме заедно. Оказа се голям бърбривец — изнесе на раменете си основната част от разговора, което значително ме улесняваше. Живял в Калифорния до десетгодишна възраст, така че разбираше чувствата ми към слънцето. Оказа се, че и в класа по английски сме заедно. Беше най-дружелюбният човек този ден.

Но точно когато влизахме в салона, той попита:

— И какво, да не би да наръга Едуард Кълън с молив или нещо такова? Никога не съм го виждал да се държи така.

Цялата се свих при думите му. Значи не само аз бях забелязала. И очевидно това не беше обичайното поведение на Едуард Кълън. Реших да се направя на ударена.

— Това момчето, до което седях по биология ли е? — попитах невинно.

— Да — отвърна той. — Имаше вид сякаш нещо го боли.

— Не знам — отговорих. — Така и не си разменихме нито дума.

— Доста е странен. — Майк се замота край мен, вместо да тръгне към съблекалнята. — Ако аз имах късмета да седя до теб, със сигурност щях да те заговоря.

Усмихнах му се и тръгнах към вратата на женската съблекалня. Беше дружелюбен и очевидно ме харесваше, но това не бе достатъчно да премахне раздразнението ми.

Учителят по физическо, треньорът Клап, ми намери униформа, но не ме накара да се преобличам за часа. У дома се изискваха само две години физическо възпитание. Тук предметът бе задължителен през всичките четири години. Форкс буквално се оказа моят личен ад на Земята.

Трябваше да наблюдавам цели четири мача по волейбол едновременно. Припомних си колко удара бях понесла и нанесла, играейки волейбол, и започна леко да ми се гади.

Най-после удари последният звънец. Тръгнах бавно към канцеларията, за да върна формулярите. Дъждът се бе разнесъл, но вятърът бе силен и доста по-студен. Увих ръце около себе си.

Когато влязох в топлата канцелария, за малко да се обърна и да си тръгна.

Едуард Кълън стоеше на гишето пред мен. Отново разпознах разрошената му медна коса. Като че ли не долови звука от влизането ми. Стоях облегната на стената, изчаквайки секретарката да се освободи.

Той спореше с нея с нисък привлекателен глас. Бързо се ориентирах в същината на спора. Опитваше се да премести часа си по биология — да смени групата от шест часа с която и да е друга група.

Просто не можех да повярвам, че прави всичко това заради мен. Трябваше да има и нещо друго, нещо, което се бе случило, преди да вляза в кабинета по биология. Онзи поглед на лицето му се е дължал на раздразнение от нещо съвсем друго. Не бе възможно този непознат така внезапно и дълбоко да ме намрази.

Вратата отново се отвори и студеният вятър нахлу в помещението, раздвижвайки хартиите по бюрото, усуквайки косите ми около лицето ми. Момичето, което влезе, само пристъпи към бюрото, постави някаква бележка в една от телените кошници и си тръгна. Но

гърбът на Едуард Кълън се изопна и той бавно се обърна, за да ме изгледа с неприязън. Лицето му бе абсурдно красиво, с пронизителни, изпълнени с ненавист очи. За секунда усетих тръпка на истински ужас, който изправи космите по ръцете ми. Погледът продължи едва секунда, но ме смрази повече от ледения вятър. Той се обърна отново към секретарката.

— Тогава няма значение — каза той припряно с глас като кадифе. — Разбирам, че е невъзможно. Благодаря ви за съдействието. — И той се врътна на токове, без да ме погледне повече, и изчезна през вратата.

С омекнали крака се приближих до гишето, а лицето ми за първи път бе не червено, а бяло. Подадох на секретарката разписания формуляр.

— Как мина първият ти ден, миличка? — попита ме тя с майчински тон.

— Добре — излъгах със слаб глас.

Не изглеждаше особено убедена.

Когато се върнах при пикапа, колата ми бе една от последните на паркинга. Сякаш влязох в уютно убежище. Вече я възприемах като най-сходното с дом местенце, с което разполагах в тази влажна зелена дупка. Поседях вътре известно време, гледайки празно през предното стъкло. Но скоро ми стана твърде студено и закопнях за отоплението, така че завъртях ключа и двигателят се събуди с изръмжаване. Потеглих към къщата на Чарли, като през целия път се борих със сълзите си.

2. ОТВОРЕНА КНИГА

Следващият ден беше по-добър... и по-лош.

По-добър, защото не валеше, макар облаците да бяха плътни и непроницаеми. По-лек, защото вече знаех какво да очаквам от деня. Майк седна до мен по английски и ме изпрати до кабинета за следващия час, а Ерик от шах клуба го гледаше злобно през цялото време, което, признавам, ме поласка. Другите вече не ме зяпаха, колкото предния ден. На обяд седнах с една голяма група ученици, която включваше Майк, Ерик, Джесика и още неколцина, чиито имена и физиономии бях запомнила. Започнах да се чувствам, сякаш газех в дълбока вода, но поне вече не се давех в нея.

По-лош, защото бях уморена. Все още не можех да спя на фона на ехтящия около къщата вятър. По-лош, защото господин Варнър ми зададе въпрос по тригонометрия, а дори не бях вдигнала ръка, и отговорих грешно. Отвратителен, защото се наложи да играя волейбол и единствения път, когато не се дръпнах ужасено от топката, халосах една съотборничка по главата. И по-лош, защото Едуард Кълън въобще не дойде на училище.

Цяла сутрин с ужас очаквах обяда и непонятните му злостни погледи. Част от мен искаше да му се противопостави, да го попита какъв му е проблемът. Докато се въртях будна през нощта, си представях какво точно ще кажа. Но се познавах достатъчно добре и знаех, че нямам смелостта да го направя. В моите очи Страхливия лъв от приказката изглежда като терминатор.

Но когато влязох в стола с Джесика, опитвайки се да не оглеждам помещението и да не го търся с поглед, в което напълно се провалих, видях четиримата му братя и сестри, седнали заедно на вчерашната маса, но той не беше сред тях.

Майк ни пресрещна и ни поведе към своята маса. Джесика беше въодушевена от вниманието, а приятелките ѝ побързаха да се присъединят към нас. Но докато се мъчех да се съсредоточа в небрежното им бърборене, цялата бях на топка от напрежение, очаквах

нервно мига, в който той ще влезе. Надявах се, когато все пак дойде, въобще да не ми обърне внимание, с което да докаже, че подозренията ми са били напълно безпочвени.

Но той така и не влезе, и колкото повече време минаваше, толкова по-напрегната се чувствах.

След като не се появи до края на обедната почивка, влязох в кабинета по биология доста по-уверено. Майк, очевидно поел функциите на куче водач, остана неотлъчно до мен, докато вървахме към стаята. На вратата затаих дъх, но Едуард Кълън не беше вътре. Въздъгнах и се отправих към мястото си. Майк ме последва, дърдорейки за някакъв предстоящ излет до плажа. Не се отдели от чина ми, докато не удари звънецът. После ми се усмихна печално и отиде да седне до някакво момиче с шини и зле накъдрена коса. Майк щеше да се наложи да предприема нещо по въпроса с Майк и нямаше да ми е никак лесно. В подобно градче, в което хората живеят едва ли не един връз друг, беше изключително важно да проявяваш дипломатичен талант. Никога не съм била особено тактична, а и нямах никакъв опит с прекомерно дружелюбни момчета.

Изпитвах дълбоко облекчение, че съм сама на чина и че Едуард отсъства. Неколкократно си го повторих. Но не можех да се отърва от разяждащото подозрение, че всъщност аз съм причината за отсъствието му. Беше абсурдно, даже егоцентрично, да смятам, че бих могла да въздействам толкова силно на някого. Направо невъзможно. И все пак не можех да спра да се терзя, че е именно така.

Когато часовете най-после приключиха и червенината по бузите ми вследствие на волейболния инцидент започна да се разсейва, набързо се преоблякох отново в дънките и тъмносиния си пуловер. Припряно излязох от дамската съблекалня, доволна, че поне за момента успешно съм избегнала верния си придружител. Забързах към паркинга, вече пълен с разотиващи се ученици. Влязох в пикапа и затършувах из чантата, за да съм сигурна, че разполагам с всичко необходимо.

Снощи установих, че Чарли не може да готви кой знае какво, освен пържени яйца и бекон. Затова го помолих да ми зачисли кухненския наряд, поне докато живея с него. Той сдаде ключовете от банкетната зала без особена съпротива. Освен това открих, че в къщата няма никаква храна. Така че си бях приготвила списък за пазаруване и

пари от буркана в шкафа с надпис ПАРИ ЗА ХРАНА и смятах да се отбия през „Трифтуей“.

Включих оглушителния двигател, без да обръщам внимание на главите, които се обърнаха в моята посока, и внимателно дадох заден ход към едно местенце в редицата автомобили, изчакващи реда си да напуснат паркинга. Докато чаках, давайки си вид, че гръмовното ръмжене се носи от нечий друг автомобил, видях двамата Кълън и близнаците Хейл да се качват в колата си. Лъскавото новичко волво. Естествено. Досега не бях обръщала внимание на дрехите им — твърде хипнотизирана бях от лицата им. А сега, като се загледах, забелязах, че до един са облечени изключително добре — простичко, но с дрехи, които елегантно намекваха за дизайнерски произход. С невероятния си външен вид и изящните си стойки щяха да изглеждат добре и в парцали. Струваше ми се прекалено, че хем са красиви, хем богати. Но доколкото имах впечатления, в живота май обикновено се случваше именно така. Парите обаче явно не им бяха спечелили особено благосклонен прием в града.

Всъщност това не го вярвах. Изолацията им вероятно бе въпрос на личен избор. Не можех да си представя, че има врати, които не биха се отворили пред подобна красота.

Когато минавах покрай тях, шумът от пикапа привлече погледите им, както и на всички останали. Втренчих се право напред и се успокоих едва когато напуснах района на училището.

„Трифтуей“ не беше далече от училище, едва на няколко преки на юг, до магистралата. Приятно ми бе да вляза в супермаркета, почувствах се някак нормално. У дома все аз пазарувах и сега с удоволствие се връщах към познатите домашни задължения. Магазинът бе достатъчно голям, че да не чувам почукването на дъжда по покрива, който да ми напомня къде се намирам.

Прибрах се къщи, разтоварих покупките и ги напъхах, където успях да намеря свободно пространство. Надявах се Чарли да няма нищо против. Увих няколко картофа във фолио и ги пъгнах във фурната да се пекат, потопих една пържола в марината и я закрепих върху кутията с яйца в хладилника.

Когато приключих, качих чантата с учебниците си горе. Преди да се захвана с домашните, се преоблякох в сухи домашни панталони,

вързах влажната си коса на опашка и за първи път реших да си проверя електронната поща. Имах три писма.

— Бела — пишеше майка ми...

Пиши ми веднага щом пристигнеш. Разкажи как мина полетът ти. Вали ли? Вече ми липсваш. Почти приключих с багажа за Флорида, но не мога да си намеря розовата блуза. Знаеш ли къде съм я пъхнала? Фил те поздравява.

Мама.

Въздъгнах и минах на следващото. Беше изпратено осем часа след първото.

— Бела — започваше то...

Защо още не си писала? Какво толкова чакаш?

Мама.

Последното беше от тази сутрин.

Изабела,

Ако не ми отговориш до пет и половина днес, ще се обадя на Чарли.

Погледнах часовника. Все още разполагах с един час, но майка ми се славеше с това, че често хуква от старта преди началния изстрел.

Мамо,
Успокой се. Ето, пиша ти. Не прави нищо
прибързано.

Бела.

Изпратих го и започнах отново.

Мамо,
Всичко е наред. Естествено, че вали. Просто чаках да
се случи нещо интересно и тогава да пиша. Училището не
е толкова зле, само малко монотонно. Сприятелих се с
няколко приятни хлапета и седим на една маса на обяд.

Блузата ти е на химическо чистене, трябваше да си я
прибереш в петък.

Чарли ми купи пикап, можеш ли да повярваш? Стар
е, но е много здрав, което е идеално за мен, нали знаеш.

И ти ми липсваш. Ще ти пиша пак скоро, но не
смятам да си проверявам пощата на всеки пет минути.
Успокой се, дишай дълбоко. Обичам те.

Бела.

Бях решила за пореден път да захвана „Брулени хълмове“ —
романа, който четяхме в момента по литература — просто така, за
удоволствие, и тъкмо се бях зачела, когато Чарли се прибра. Бях
загубила представа за времето и забързах към долния етаж да извадя
картофите и да сложа пържолата да се пече на скарата.

— Бела? — провикна се баща ми, когато ме чу по стълбите.

Че кой друг, помислих си.

— Здравсти, татко, добре дошъл у дома.

— Благодаря. — Той закачи колана си с кобура и си събу ботушите, а аз се засуетих из кухнята. Доколкото знаех, никога не му се бе налагало да използва пистолета си. Но го държеше в готовност. Когато му идвах на гости като дете, винаги вадеше патроните още щом влезеше вкъщи. Явно вече ме считаше за достатъчно голяма да се застрелям погрешка и недостатъчно депресирана, че да се застрелям нарочно.

— Какво има за вечеря? — попита той предпазливо. Майка ми влагаше огромно въображение в готвенето и експериментите ѝ невинаги бяха годни за ядене. Изненадах се и ми стана мъчно, че помни толкова отдавнашни неща.

— Пържола и картофи — отвърнах и усетих облекчението му.

Като че ли му беше неловко да стои в кухнята, без нищо да прави, така че трмаво се оттегли във всекидневната да гледа телевизия, докато аз се трудех. И на двамата така ни бе по-спокойно. Докато пържолите се печеха, направих салата и наредих масата.

Повиках го, когато вечерята стана готова, и той одобрително подуши въздуха от прага на кухнята.

— Добре мирише, Бел.

— Благодаря.

Известно време се хранихме мълчаливо. Не беше неловко. И на двамата мълчанието не ни пречеше. Май в някои отношения умеехме да си съжителстваме,

— Е, как ти се струва училището? Сприятели ли се с някого? — попита той, докато си слагаше втора порция.

— Ами, имам няколко предмета с едно момиче Джесика. И обядвам с нея и приятелите ѝ в стола. И има един Майк, който е много дружелюбен. Общо взето, всички са доста мили. — С едно огромно изключение, казах си наум.

— Сигурно е Майк Нютън. Добро хлапе, от добро семейство. Баща му държи магазина за спортни стоки в началото на града. Изкарва добри пари от туристите, които минават оттук.

— А познаваш ли семейство Кълън? — попитах колебливо.

— На доктор Кълън ли? Естествено. Доктор Кълън е чудесен човек.

— Те... децата... са малко особени. Май в училище не ги приемат много добре.

Чарли ме смая с внезапното си гневно изражение.

— Ама какви са хората в този град — измърмори той. — Доктор Кълън е гениален хирург, вероятно би могъл да работи в която и да е болница по света и да изкарва десет пъти по-голяма заплата от тукашната — продължи той, а гласът му се повиши. — Имаме огромен късмет, че работи при нас, късмет, че жена му предпочита да живее в провинциален град. Той е истинска придобивка за града ни, а всичките им деца са възпитани и учтиви. В началото, когато се преместиха тук с всичките тия осиновени тийнейджъри, имах известни съмнения. Чудех се дали няма да създават проблеми. Но до един са изключително зрели — не съм имал никакви проблеми с когото и да е от тях. Кое то изобщо не мога да кажа за хората, които от поколения живеят в този град. А й се държат един за друг, както подобава на семейство всеки втори уикенд ходят на походи... само защото са новодошли, хората се чувстват длъжни да ги одумват.

Това беше най-дългата реч, която някога бях чувала от устата на Чарли. Явно доста се беше впрегнал от одумките на хората.

Дадох заден ход.

— На мен ми се струват симпатични. Просто ми направи впечатление, че не общуват с останалите. И четиримата са страшно привлекателни — добавих, в опит да прозвуча по-добронамерено.

— А да видиш лекаря — засмя се Чарли. — Добре че е щастливо женен. Сестрите в болницата едва успяват да си вършат работата в негово присъствие.

Потънахме отново в мълчание, докато не приключихме с яденето. Той разчисти масата, а аз започнах да мия чиниите. После се върна към гледането на телевизия, а аз, след като приключих с чиниите — измих ги на ръка, миялна машина нямаше — се качих с нежелание горе, за да се заема с домашното по математика. Усещах, че между нас се заражда традиция.

Нощта най-после се оказа тиха. Заспах бързо, изтощена.

Останалата част от седмицата премина без особени събития. Започнах да свиквам с програмата си. Към края на седмицата вече можех да разпознавя, ако не по име, то поне по физиономия всички ученици в училището. По физическо съотборниците ми се научиха да не ми подават топката и бързо да се изтеглят от терена пред мен, ако

противниковият отбор решише да се възползва от непохватността ми. А аз с радост гледах да не им се пречкам.

Едуард Кълън така и не се появи.

Всеки ден седях на тръни, докато останалите от семейството не влезеха в стола без него. Едва тогава можех да се отпусна и да се включа в разговора на масата. По-голямата част от него се въртеше около пътуването до край — океанския парк Ла Пуш след две седмици, което Майк организираше. Бях поканена и се бях съгласила да отида по-скоро от учтивост, отколкото от желание. По мое мнение плажовете трябва да са слънчеви и сухи.

Към петък вече съвсем спокойно влизах в кабинета по биология и не се тревожех, че Едуард ще се окаже там. Може пък да беше напуснал училище. Опитвах се да не мисля за него, но не успях напълно да потисна тревогата си, че съм виновна за продължителното му отсъствие, колкото и абсурдно да ми се струваше това.

Първият ми уикенд във Форкс премина без инциденти. Чарли, несвикнал да прекарва времето си в празната къща, беше на работа през повечето време. Аз изчистих, поработих върху домашните и писах престорено бодри имейли на майка си. В събота все пак отидох до библиотеката, но тя се оказа толкова бедна, че не си направих труда да си извадя карта. В най-скоро време щеше да се наложи да помоля някой да ме придружи до Олимпия или Сиатъл, за да намеря добра книжарница. Зачудих се колко ли харчи на километър пикапът... и направо тръпки ме побиха.

През целия уикенд дъждът остана слаб, тих, така че успях да спя добре.

В понеделник сутринта на паркинга ме поздравиха разни хора. Не знаех имената на всички, но махах и се усмихвах. Тази сутрин беше по-студено, но за щастие не валеше. По английски Майк зае обичайното си място до мен. Правихме тест върху „Брулени хълмове“. Беше съвсем недвусмислен, лесен.

В общи линии бях доста по-спокойна, отколкото очаквах да се чувствам на този етап. Много по-спокойна, отколкото изобщо съм предполагала, че ще се чувствам във Форкс.

Когато излязохме след часа, въздухът бе изпълнен с танцуващи късчета белота. Чувах въодушевени викове. Вятърът защипа бузите ми, нос ми.

— Еха — каза Майк. — Вали сняг.

Загледах как малките пухчета се трупаха по тротоара и се въртяха хаотично около лицето ми.

— Уф — сняг. Отиде ми хубавият ден.

Майк ме погледна изненадано.

— Не обичаш ли сняг?

— Не. Снегът означава, че е твърде студено за дъжд. — Кое то беше очевидно. — Освен това смятах, че пада на снежинки и че всяка една е уникална. Тези приличат на връхчетата на клечки за уши.

— Никога ли не си виждала как вали сняг? — попита той невярващо.

— Виждала съм, естествено. — Млъкнах за миг. — По телевизията.

Майк се разсмя. Тогава една голяма кишава топка сняг го цапна по тила. И двамата се извърнахме да видим откъде е долетяла. Аз заподозрях Ерик, който тъкмо се отдалечаваше с гръб към нас в посока, обратна на кабинета за следващия му час. На Майк явно му хрумна същото. Той се наведе и взе да мачка бялата каша в топка.

— Ще се видим на обяд, става ли? — още докато говорех, тръгнах да се отдалечавам. — Започнат ли да хвърчат разни мокри неща, аз се прибирам.

Той само ми кимна, загледан в отстъпващата фигура на Ерик.

През цялата сутрин всички въодушевено бърбореха за снега — явно бе първият снеговалеж за тази година. Аз си мълчах. Вярно, беше по-сух от дъжда, но само докато не се разтопеше в чорапите ти.

След испанския пристъпих в стола с Джесика с повишено внимание. Навсякъде летяха топки киша. Държах една папка в ръце, готова да я използвам като щит, ако се наложи. Джесика намираше поведението ми за безкрайно комично, но нещо в изражението ми явно ѝ пречеше да запокити някоя топка към мен.

Майк ни настигна точно като влизахме, широко ухилен, с топящ се лед по краищата на косата. Докато чакахме на опашката за храна, двамата с Джесика оживено заобсъждаха битката със снежни топки. Съвсем по навик, хвърлих поглед към масата в ъгъла. И се смръзнах намясто. На масата имаше петима души.

Джесика ме дръпна за ръката.

— Ехо. Бела? Какво ще искаш?

Сведох поглед с пламнали уши. Опитах се да си напомня, че няма никаква причина да се чувствам толкова смутена. Нищо лошо не бях направила.

— Какво ѝ е на Бела? — обърна се Майк към Джесика.

— Нищо ми няма — отвърнах. — Ще си взема само нещо газирано — застанах в края на опашката.

— Не си ли гладна? — попита Джесика.

— Всъщност малко ми се гади — казах с все така сведени към пода очи.

Изчаках ги да си вземат храната и ги последвах до една от масите, без да вдигам поглед.

Бавно отпивах от напитката, а стомахът ми се свиваше. На два пъти, с ненужна загриженост, Майк ме попита как се чувствам. Казах му, че нищо ми няма, но се чудех дали все пак да не изиграя сцена и да прекарам следващия час в кабинета на сестрата.

Нелепо. Защо пък трябва да се крия?

Реших да си позволя един кратък поглед към масата на семейство Кълън. Ако пак ме гледаше гневно, щях да се спася от биологията, нали си бях страхливка.

Без да вдигам глава, надзърнах през мигли. Никой не гледаше в моята посока. Вдигнах лекичко глава.

Смееха се. Едуард, Джаспър и Емет до един бяха с мокри от снега коси. Емет разпръскваше капки от косата си към Алис и Розали и те се дърпаха назад. Радваха се на снежния ден като всички останали — само че много повече наподобяваха кадър от филм.

Имаше и нещо друго, освен смеха и игривостта, но не можех да определя точно какво. Заразглеждах ги, най-вече Едуард. Кожата му не беше толкова бледа, вероятно зачервена от снежната битка, реших аз, сенките под очите му далеч не бяха толкова забележими. Но имаше и още нещо. Замислих се, загледана в него, опитвайки се да определя каква бе промяната.

— Бела, какво толкова зяпаш? — внезапно прекъсна мислите ми Джесика и очите ѝ проследиха втренчения ми поглед.

Точно в този момент неговите очи рязко се вдигнаха и срещнаха моите.

Незабавно сведох глава и оставих косите ми да скрият лицето ми. Но бях сигурна, че в мига, в който очите ни се срещнаха, погледът

му съвсем не бе така груб и нелюбезен, както при първата ни среща. Изглеждаше просто любопитен, някак неудовлетворен.

— Едуард Кълън те зяпа — изкикоти се в ухото ми Джесика.

— Но няма вид на сърдит, нали? — не можах да се сдържа да не попитам.

— Не — отвърна тя някак обърквана от въпроса ми. — Трябва ли да е ядосан?

— Май не ме харесва особено — доверих ѝ. Все още ми се гадеше. Сложих глава върху свитата си ръка.

— Те никого не харесват... или поне никого не забелязват, така че няма как да харесат когото и да било. Но той продължава да те зяпа.

— Престани да го гледаш — изсъсках.

Тя се изхили, но все пак отклони поглед. Вдигнах глава, колкото да се уверя, че го е направила, като за всеки случай обмислях какво насилие да упражня, ако все още гледа към него.

В този момент ни прекъсна Майк — планираше епическа битка в снежната виелица на паркинга след часовете и искаше да участваме. Джесика ентузиазирано се съгласи. Както го гледаше, ми стана ясно, че би се навила на всичко, което ѝ предложеше. Аз си замълчах. Щеше да се наложи да изчакам във физкултурния салон, докато паркингът се изпразни.

През останалата част от обедната почивка гледах да не вдигам очи от масата. Реших да спазя сделката, която бях сключила сама със себе си. Щях да вляза в часа по биология, понеже той не ме гледаше ядосано. При мисълта отново да седна до него стомахът ми тревожно се сви.

Въобщо не ми се искаше да крача до кабинета редом с Майк, както ни беше станало навик, защото май се оказваше популярна мишена за снежни снайперисти. Когато стигнахме вратата на стола, всички освен мен дружно извикаха от разочарование. Валеше дъжд, отмивайки всички следи от снега в прозрачни ледени панделки по алеята. Нахлузих си качулката, тайничко доволна от развитието на нещата. Сега вече може да си ходя у дома веднага след физическото.

Майк не спря да мърмори, докато не стигнахме до четвърта сграда.

Когато влязох в кабинета, с облекчение забелязах, че чинът ми все още бе празен. Господин Банър обикаляше стаята и раздаваше по

един микроскоп и кутия предметни стъкла на всеки чин. До началото на часа оставаха още няколко минути и стаята жужеше от разговори. Стараех се да не поглеждам към вратата и вместо това правех драскулки на корицата на тетрадката си.

Отчетливо чух, когато столът до мен се отмести, но очите ми си останаха съсредоточени в шарките, които рисувах.

— Здравей — чух тих мелодичен глас.

Вдигнах очи изумена, че ме заговаря. Седеше колкото може подалече от мен, но столът му бе обърнат към моя. Косата му беше напълно мокра, разрошена, но въпреки това изглеждаше сякаш токущо е приключил рекламни снимки на гел за коса. Ослепително красивото му лице бе дружелюбно, открито, а по-съвършените му устни играеше лека усмивка. Но очите му бяха нащрек.

— Казвам се Едуард Кълън — продължи той. — Миналата седмица не успях да се представя. Ти явно си Бела Суон.

Мислите ми объркано се въртяха. Дали не си бях въобразила цялата история? Днес бе изключително любезен. Трябваше да кажа нещо, чакаше да му отговоря. Но не се сецах за някоя стандартна фраза, която да използвам.

— От-откъде знаеш името ми? — заекнах.

Той се засмя с тих очарователен смях.

— О, мисля, че всеки знае името ти. Целият град очакваше да пристигнеш.

Смръщих лице. Убедена бях, че има нещо такова.

— Не — глупаво заупорствах. — Имах предвид защо ме нарече Бела?

Той доби объркан вид.

— Изабела ли предпочиташ?

— Не, Бела ми харесва — казах. — Но май Чарли, тоест баща ми, ме нарича Изабела зад гърба ми, защото тук като че ли всички ме знаят с това име — опитах се да обясня, но се почувствах като пълна идиотка.

— О! — той реши да изостави темата. Неловко извърнах поглед.

За щастие, в този момент господин Банър започна часа. Опитах да се съсредоточа, докато той обясняваше лабораторното упражнение, което трябваше да проведем. Предметните стъкла с клетки от корен на лук в кутията бяха разбъркани. Работейки по двойки, трябваше да ги

подредим според фазите на митоза, които илюстрираха, и да ги наименуваме съответно. Нямахме право да ползваме учебниците. След двадесет минути щеше да мине да провери кой как се е справил.

— Започвайте — нареди той.

— Дамите ли ще започнат, партньоре? — попита Едуард. Вдигнах очи към него и видях, че се усмихва с крива усмивка, толкова красива, че продължих да го зяпам като последната глупачка. — Ако искаш, мога аз да започна — усмивката му изчезна, явно се чудеше дали имам нужния умствен капацитет.

— Не — казах и се изчервих. — Аз започвам.

Мъничко се фуках. Вече бях правила това упражнение и знаех какво точно да търся. Нямах да е трудно. Пъхнах първото предметно стъкло на мястото му в микроскопа и чевръсто настроих обектива на увеличение четиридесет пъти. Хвърлих кратък поглед на стъклото.

Гласът ми бе съвсем уверен.

— Профаза.

— Имаш ли нещо против да погледна? — попита той, когато тръгнах да махам предметното стъкло. Докато го казваше, ръката му улови моята, за да ме спре. Пръстите му бяха леденостудени, сякаш преди часа ги бе държал заровени в някоя пряспа. Но не затова дръпнах ръката си бързо. Когато ме докосна, усетих ужилване, сякаш между нас бе прескочила електрическа искра.

— Съжалявам — промърмори той и мигновено отдръпна ръката си. Но продължи да я протяга към микроскопа. Наблюдавах го все още смаяна, как поглежда съвсем за кратко стъклото. — Профаза — съгласи се той и четливо изписа заглавието върху първия ред на таблицата ни. Пъргаво смени първото стъкло с второто, след това бегло го погледна.

— Анафаза — промърмори той и записа заглавието още докато говореше.

Постарах се да прозвуча равнодушно.

— Може ли?

Той се подсмихна и побутна микроскопа към мен.

Погледнах нетърпеливо през окуляра, но останах разочарована. Дявол да го вземе, беше прав.

— Трето стъкло? — протегнах ръка, без да го поглеждам.

Той ми го подаде, но ми се стори, че доста внимава да не докосне отново кожата ми.

Хвърлих възможно най-повърхностния поглед.

— Интерфаза — бутнах микроскопа към него, преди да успее да си го поиска. Той надникна, след това записа заглавието. Можех и аз да го запиша, докато той проверяваше стъклото, но четливият му елегантен почерк ме плашеше. Не исках да загрозявам страницата с непохватните си драсканици.

Свършихме, преди останалите от класа да стигнат и средата. Видях как Майк и момичето до него отново и отново сравняват две от стъклата, а друга двойка бе разтворила учебника под чина си.

Не ми оставаше друго, освен да се опитвам да не гледам към него... съвсем безуспешно. Вдигнах поглед и видях, че се е втренчил в мен, със същото необяснимо изражение на разочарование в очите. Внезапно разбрах каква бе почти неуловимата разлика в лицето му.

— Контактни лещи ли си си сложил? — изтърсих, без да мисля.

Той сякаш се озадачи от неочаквания ми въпрос.

— Не.

— О! — изломотих. — Стори ми се, че има нещо различно в очите ти.

Той вдигна рамене и отклони поглед.

Всъщност бях сигурна, че има нещо различно. Съвсем ясно си спомнях матовочерния цвят на очите му последния път, когато ме бе изгледал злобно. Цветът рязко контрастираше на фона на бледата му кожа и червеникаво-кестенява коса. Днес очите му бяха със съвсем друг цвят: странна охра, по-тъмна от лакта, но в същата златиста гама. Не разбирах как е възможно, освен ако по някаква причина не лъжеше за лещите. Или пък Форкс ме подлудяваше в съвсем буквалния смисъл на думата.

Сведох очи. Ръцете му отново бяха свити в юмруци.

Господин Банър се приближи към чина ни, за да види защо не работим. Приведе се над раменете ни и видя попълнената таблица, след което се загледа по-съсредоточено, за да провери отговорите.

— Е, Едуард, не смяташ ли, че беше редно да дадеш на Изабела шанс с микроскопа? — попита той.

— Бела — поправи го автоматично Едуард. — Въсъщност тя идентифицира три от петте стъкла.

Господин Банър погледна към мен със скептично изражение.

— Правила ли си вече това упражнение? — попита ме той.

Усмихнах се глуповато.

— Не и с корен от лук.

— Бластула на риба?

— Аха.

Господин Банър кимна.

— В група за напреднали ли си била във Финикс?

— Да.

— Е — каза той след кратък миг. — Май не е зле, че двамата ще работите в екип. — Той промърмори още нещо, докато се отдалечаваше. След като си тръгна, започнах пак да драскам по тетрадката си.

— Много жалко за снега, нали? — попита Едуард. Имах чувството, че се насилва да води някакъв разговор с мен. Отново ме заля някаква параноя. Сякаш бе дочул разговора ми с Джесика на обяд и се опитваше да ми докаже, че греша.

— Не бих казала — отговорих честно, вместо да се преструвам, че съм като другите. Все още се опитвах да се отърся от глупавото си подозрение и не можех да се овладеея.

— Не обичаш студа. — Думите му не прозвучаха като въпрос.

— Нито пък влагата.

— Сигурно не ти е лесно да живееш във Форкс — замислено отбеляза той.

— Нямах си и представа — измърморих мрачно.

По някаква необяснима за мен причина той сякаш се хипнотизираше от думите ми. Лицето му така ме разсейваше, че се стараех да не го гледам повече, отколкото налагаше елементарното възпитание.

— Тогава защо дойде да живееш тук?

Никой не ми бе задавал този въпрос, поне не като него, така настойчиво.

— Доста е... сложно.

— Мисля, че ще успея да проследя мисълта ти — настоя той.

Млъкнах за известно време, но направих грешката да срещна погледа му. Тъмните му златисти очи ме объркаха и отговорих, без да мисля.

— Майка ми се ожени повторно — казах.

— Това не ми звучи кой знае колко сложно — възрази той, после внезапно гласът му се изпълни със съчувствие. — Кога се случи?

— Миналия септември — гласът ми прозвуча тъжно дори на мен самата.

— И мъжът не ти е допаднал — предположи той, звучеше все така сърдечно.

— Не, Фил е готин. Може би малко млад, но е готин.

— Тогава защо не остана с тях?

Въобще не можех да си обясня интереса му, но продължаваше да се взира в мен с проникателните си очи, сякаш скучната история на живота ми някак бе от жизненоважно значение.

— Фил доста пътува. Професионален футболист е — усмихнах се леко.

— Чувал ли съм го? — попита той, усмихвайки се в отговор.

— Едва ли. Не играе кой знае колко добре. Само втора дивизия. Често се мести.

— И майка ти те е пратила тук, за да може да пътува с него — отново го заяви като предположение, не като въпрос.

Брадичката ми се вирна със сантиметър.

— Не ме е пращала. Сама се изпратих.

Веждите му се събраха.

— Не разбирам — призна той, и този факт очевидно доста го дразнеше.

Въздъхнах. Защо ли му обяснявах всичко това? Продължаваше да ме гледа с неподправено любопитство.

— Първоначално си остана с мен у дома, но той й липсваше. Чувстваше се нещастна... така че реших, че е време да прекарам известно време с Чарли. — Към края на изречението тонът ми бе станал съвсем печален.

— Но сега ти си нещастна — изтъкна той.

— И какво от това? — възразих.

— Не ми се струва справедливо. — Той вдигна рамене, но очите му продължаваха да гледат напрегнато.

Засмях се горчиво.

— Никой ли не ти е казвал досега? Животът не е справедлив.

— Май съм го чувал и по-рано — съгласи се той сухо.

— Така че, това е — настоях, чудейки се защо продължава да ме зяпа така.

Изглежда ме преценяващо.

— Добре се преструваш — каза бавно. — Но съм готов да се обзаложа, че страдаш много повече, отколкото би си признала.

Направих гримаса, устоявайки на импулса да му се изплезя като петгодишна и извърнах очи.

— Греша ли?

Опитах се да се направя, че не съм го чула.

— Така си и мислех — прошепна той самодоволно.

— Теб какво те интересува? — попитах раздразнено. Стараех се да не го поглеждам, така че се съсредоточих върху учителя, който обикаляше стаята.

— Добър въпрос — измърмори той толкова тихо, че се зачудих дали не говори на себе си. Но след още няколко секунди мълчание ми стана ясно, че това ще е единственият отговор, който ще получа.

Въздъгнах, гледайки навъсено към черната дъска.

— Дразня ли те? — попита ме. Звучеше развеселен.

Без да се замисля, вдигнах поглед към него... и отново издрънках истината.

— Не съвсем. По-скоро се дразня на себе си. Изражението ми толкова лесно се чете. Майка ми вечно повтаря, че съм нейната отворена книга. — Смръщих вежди.

— Напротив, според мен си изключително трудна за разгадаване. — Въпреки всичко, което бях казала и което бе налучкал, звучеше съвсем искрено.

— Значи доста те бива в разгадаването на хората — отвърнах.

— Обикновено. — Той се усмихна широко, показвайки ред съвършени, свръх бели зъби.

В този момент господин Банър призова за тишина и аз с облекчение се обърнах да слушам. Направо не можех да повярвам, че току-що съм разказала скучния си живот на това ексцентрично, красиво момче, което може би, а може би не, ме презираше. Имаше вид на погълнат от разговора ни, но сега виждах, с крайчеца на окото си, че отново се бе отдръпнал, а ръцете му се бяха вкопчили в ръба на масата с истинско напрежение.

Опитах се да си придам съсредоточен вид, докато господин Банър илюстрираше чрез диапозитиви в шрайбпроектора това, което с лекота бях видяла под микроскопа. Но въобще не можех да контролирам мислите си.

Когато звънецът най-после удари, Едуард се изниза от стаята точно толкова бързо и грациозно, колкото предния понеделник. И точно както предния понеделник аз останах зяпнала след него.

Майк се озова до чина ми с няколко подскока и взе учебниците ми. Направо си го представих как върти опашка.

— Отвратително беше — изпъшка той. — Всички стъкла изглеждаха абсолютно еднакви. Имаш късмет, че Кълън ти беше партньор.

— Въобще не ме затрудниха — казах, докачена от предположението му. Но веднага съжалих, че съм се троснала. — Упражнението съм го правила във Финикс — добавих, преди да успее да се обиди.

— Кълън днес ми се стори доста любезен — изкоментира той, докато намъквахме дъждобраните. Нямаше вид да е особено доволен от този факт.

Опитах се да прозвуча безразлично.

— Интересно какво го беше прихванало миналия понеделник.

Въобще не разбрах какво ми дърдори по пътя ни към салона, а физическото никак не ми помогна да си събера мислите. Майк се падна в моя отбор и рицарски покриваше моя и своя периметър от игрището. Витаенето ми в облаците бе прекъснато едва когато дойде мой ред да бия сервиз. Съотборниците ми зорко се пазеха всеки път, след като хванех топката.

Когато тръгнах към паркинга, дъждът бе утихнал до влажна мъгла, но въпреки това в сухата кабина веднага се почувствах по-добре. Пуснах радиатора и както никога не се впечатлих от умопомрачителния рев на двигателя. Разкопчах якето си, смъкнах качулката и разроших влажната си коса, така че горещата струя да я изсуши по пътя към къщи.

Огледах се, за да съм сигурна, че няма други коли по пътя ми. Точно тогава забелязах неподвижна, бяла фигура. Едуард Кълън се бе облегал на предната врата на волвото, през три коли от мен, и внимателно се взираше към мен. Бързо отклоних поглед, дадох на

заден и в бързината за малко да ударя една ръждясала тойота корола. За неин късмет успях да ударя спирачката точно навреме. Беше точно от онези коли, които пикапът с лекота би превърнал в купчина желязо. Поех си дълбоко дъх, продължавайки да гледам в обратната посока, и предпазливо запълзах отново назад, този път с по-голям успех. Когато подминавах волвото, очите ми бяха приковани право напред, но бих могла да се закълна, че го зърнах да се смее.

3. ФЕНОМЕН

Когато на сутринта отворих очи, усетих нещо различно.

Светлината. Все така същата сиво-зелена светлина на облачен ден в гората, но някак по-прозрачна. Осъзнах, че прозорецът ми не бе обвит в мъгла.

Скочих да погледна навън и изпъшках от ужас.

Фина снежна кора покриваше двора, напудрила бе покрива на колата ми и засипала шосето в бяло. Но не това беше най-лошото. Вчерашният дъжд бе замръзнал, обличайки игличките на боровете във фантастични, великолепни форми и превръщайки автомобилната алея в смъртоносна ледена пързалка. И без това ми бе достатъчно трудно да не се подхлъзвам, когато земята бе мокра, та днес май щеше да е по-безопасно да си остана в леглото.

Чарли бе тръгнал за работа още преди да слеза долу. В известен смисъл сякаш си живееш сама и сега открих, че се наслаждавам на усамотението, вместо да се чувствам самотна.

Набързо изгълтах купа овесени ядки и отпих малко портокалов сок направо от кутията. Чувствах някакво вълнение при мисълта, че отивам на училище и това ме плашеше. Знаех, че нетърпението ми не е свързано нито със стимулиращата учебна среда, нито с новите ми приятели. Трябваше да призная, ако съм съвсем честна към себе си, че нямах търпение да отида на училище, за да видя Едуард Кълън. А това беше много, много глупаво.

Би трябвало да го отбягвам заради безмозъчните ми брътвежи от вчера. А и бях изпълнена с подозрителност — защо му трябваше да лъже за очите си? Все още се стрясках от враждебността, която понякога долавях да се излъчва от него, и ми се оплиташе езикът, когато си представех съвършеното му лице. Наясно бях, че моята и неговата среда нямат никакви допирни точки. Така че изобщо не би трябвало да очаквам с нетърпение днешната ни среща.

Наложи се да се концентрирам максимално, за да извървя невредима заледената тухлена алея. Когато най-после стигнах пикапа,

за малко да се плъосна на леда, но в последния момент успях да сграбча страничното огледало и да се спася. Стана ми ясно, че днешният ден ще е кошмарен.

Докато карах към училище, се мъчех да разсея ужаса от евентуално пребиване и неканените разсъждения за Едуард Кълън с размишления за Майк и Ерик и за очевидната разлика в реакцията на тукашните момчета към мен. Сигурна бях, че изглеждам по абсолютно същия начин, както във Финикс. Може би момчетата у дома бяха наблюдавали как бавно преминавам през всички тромави фази на юношеството и все още ме считаха за дете. Може би просто се бях оказала новост в място, в което новините бяха рядкост. Възможно бе парализиращата ми непохватност да се възприемаше като трогателна, а не като жалка, и да се оказвах в ролята на изпаднала в беда девойка. Каквато и да бе причината, кучешката вярност на Майк и очевидното съперничество между него и Ерик ме тревожеше. Не бях съвсем сигурна дали все пак не предпочитам да не ми обръщат внимание.

Пикапът с лекота преодоляваше черния лед, който покриваше шосетата. Въпреки това карах много бавно, за да не оставя диря от отломки по главната улица.

Когато излязох от колата пред училище, разбрах защо съм се разминала така леко. Нещо сребристо улови погледа ми и реших да заобиколя пикапа. Внимателно се придържах за каросерията му, за да огледам гумите. Около тях в ромбоидни фигури бяха усукани тънки вериги. Чарли бе станал бог знае колко рано, за да постави вериги за сняг на колата ми. Гърлото ми внезапно се стегна. Не бях свикнала някой да се отнася към мен така и мълчаливата загриженост на Чарли ме свари неподготвена.

Докато стоях край задницата на пикапа, борейки се с внезапната вълна от емоции, която ме бе заляла при вида на веригите, чух странен звук.

Високо, пронизително стържене, което бързо достигаше болезнена сила. Вдигнах стресната глава.

В един и същи миг видях няколко неща. Нищо не се движеше на забавен кадър, както става по филмите. Приливът на адреналин явно караше мозъка ми да работи на бързи обороти и бях в състояние да възприема подробно няколко неща едновременно.

Едуард Кълън стоеше през четири коли и се взираше в мен с неподправен ужас. Лицето му изпъкваше на фона на морето от физиономии, застинали в една и съща уплашена маска. Вниманието ми обаче бе привлечено от тъмносиния микробус, който се носеше към мен с блокирани гуми и остро свирене на спирачки, въртейки се като обезумял върху леда на паркинга. Щеше да удари задницата на пикапа ми, а аз стоях точно между двете коли. Нямах време дори да затворя очи.

Точно преди да чуя разрушителния трясък, с който каросерията на микробуса се огъна около каросерията на пикапа, нещо ме удари силно, но не оттам, откъдето очаквах. Главата ми се тресна върху заледената настилка, а нещо плътно и студено ме притисна към земята. Лежах на тротоара зад бежовата кола, до която бях паркирала. Но нямах възможност да забележа каквото и да било друго, тъй като микробусът отново ме застигаше. След като бе ударил пикапа отзад, той се бе извил със стържене. Продължаваше да се върти и плъзга по леда, заплашвайки *отново* да ме помете.

Тиха ругатня ме накара да осъзная, че до мен има някой. Този глас не можех да не разпозная. Две дълги бели ръце се стрелнаха пред мен да ме предпазят, микробусът потрепери и спря на педя от лицето ми, а широките длани съвсем навреме се наместиха в една дълбока вдлъбнатина в каросерията му.

След това ръцете се раздвижиха с такава скорост, че контурите им се размазаха. Едната внезапно се протегна под микробуса, нещо ме завлачи, краката ми се заподмятаха като на парцалена кукла, докато не се удариха в гумата на бежовата кола. Оглуши ме силен метален трясък, след което бусът рухна върху асфалта, ръсейки стъкла — точно там, където само преди секунда лежаха краката ми.

В продължение на една дълга секунда настъпи пълна тишина, после започнаха писъците. Сред внезапната шумотевица чувах, че не един човек вика името ми. Но по-ясно от всичко чувах тихия, уплашен глас на Едуард Кълън в ухото си.

— Бела? Добре ли си?

— Нищо ми няма. — Гласът ми прозвуча странно. Опитах се да се изправя до седнало положение и осъзнах, че той ме е притиснал до тялото си в желязна хватка.

— Внимавай — предупреди ме той, докато се изправях. — Май доста силно си удари главата.

В същия миг усетих пулсираща болка над дясното си ухо.

— Ох — простенах изненадана.

— Така си и мислех — учудващо гласът му звучеше сякаш едва сподавя смеха си.

— Как по... — млъкнах, опитвайки се да си проясня мислите, да се ориентирам. — Как успя да се озовеш до мен толкова бързо?

— Та аз стоях точно до теб, Бела — каза той, вече със сериозен тон.

Извъртях се да седна и този път той ми позволи, като отпусна ръката около талията ми. После се плъзна колкото можеше по-далече от мен в тясното пространство. Вгледах се в разтревоженото му невинно изражение и отново се почувствах обърквана от силата на златистите му очи. Какво всъщност го питах?

В този момент ни откриха цяла тълпа разплакани хора, които си крещяха един на друг и на нас двамата.

— Не се движете — нареди някой.

— Извадете Тайлър от микробуса! — изкрещя друг глас.

Около нас настъпи суматоха. Опитах се да стана, но студената ръка на Едуард натисна рамото ми надолу.

— Стой така засега.

— Студено ми е — оплаках се. Изненадах се, когато се подсмихна леко. Смехът му прозвуча някак остро. — Но ти беше хей там — внезапно си спомних и подсмихването му спря. — Беше си при колата.

Изражението му неочаквано стана строго.

— Не е вярно.

— Видях те. — Около нас цареше хаос. Чувах по-дрезгавите гласове на възрастни, пристигнали на местопроизшествието. Но упорито продължавах да споря. Бях права и той бе длъжен да го признае.

— Бела, стоях точно до теб и просто те дръпнах настрани — той отприщи пълната, опустошителна сила на очите си върху мен, сякаш се опитваше да ми внуши нещо изключително важно.

— Не — стиснах челюст.

Златистите му очи пламнаха.

— Моля те, Бела.

— Защо? — настоях.

— Довери ми се — помоли ме той и нежният му глас ме съкруши.

Вече чувах сирените.

— Обещавах ли да ми обясниш всичко после?

— Добре — отсече той, внезапно загубил търпение.

— Добре — повторих на свой ред ядосано.

Нужни бяха шестима санитар и двама учители — господин Варнър и треньорът Клап — за да отместят микробуса така, че да вкарат носилките. Едуард разпалено отказа да се възползва от едната и аз се опитах да направя същото, но предателят им каза, че съм си ударила главата и вероятно имам сътресение. Почти умрях от унижение, когато ми надянаха шина на врата. Имах чувството, че цялото училище се е събрало и наблюдава как ме качват в линейката. Едуард се уреди да се вози отпред. Направо полудях.

А което бе най-лошо, полицейският началник Суон пристигна, преди да успеят да ме изведат.

— Бела! — изкрещя той паникьосано, когато ме разпозна върху носилката.

— Всичко е наред, Чар... татко — въздъгнах. — Нищо ми няма.

Той се обърна към най-близкия санитар за потвърждение. Искях да не мисля за него, а да се опитам да подредя бъркотията от необясними образи, които хаотично се въртяха в главата ми. Когато ме вдигнаха, видях дълбоката вдлъбнатина в бронята на бежовия автомобил — съвсем отчетлива, която идеално очертаваше раменете на Едуард... сякаш се бе изправил срещу колата с такава сила, че да огъне металната рамка...

Видях братята и сестрите му, които наблюдаваха от разстояние. Израженията им варираха от неодобрение до гняв, но нямаше и най-малкото безпокойство за сигурността на брат им.

Опитах се да намеря логично обяснение на видяното от мен — обяснение, което да изключва предположението, че съм полудяла.

Естествено, полицейската кола ескортира линейката до районната болница. През цялото време, докато ме сваляха от нея, се чувствах ужасно нелепо. И което бе по-неприятно — Едуард спокойно

се плъзна през вратите на болницата на собствените си крака. Направо заскърцах със зъби.

Сложиха ме в спешното отделение, дълга стая с редица от легла, отделени едно от друго със завеси на пастелни шарки. Една сестра ми надяна маншета за кръвно на ръката и пъхна термометър под езика ми. Тъй като никой не си направи труда да дръпне завесата и да ми осигури малко уединение, реших, че вече не съм длъжна да нося глупавата шина на врата си. Когато сестрата се отдалечи, пъргаво отлепих платнените лепенки и я метнах под леглото.

Сред болничния персонал настъпи нова суматоха и до леглото до мен вкараха втора носилка. Под изцапаните с кръв бинтове, увити плътно около главата, разпознах Тайлър Кроули от класа ни по управление. Тайлър изглеждаше поне сто пъти по-зле, отколкото аз се чувствах. Но се вираше притеснено в мен.

— Бела, ужасно съжалявам!

— Нищо ми няма, Тайлър. Ама ти изглеждаш ужасно, добре ли си?

Докато говорехме, сестрите започнаха да развиват напоените с кръв бинтове, разкривайки цяло съзвездие плитки драскотини върху челото и лявата му буза.

Той не обърна внимание на думите ми.

— Мислех, че ще те убия! Карах бързо и стъпих на леда под неподходящ ъгъл... — той примигна, когато една от сестрите започна да почиства лицето му с памучен тампон.

— Не се притеснявай, не ме уцели.

— Как успя да се измъкнеш толкова бързо? Беше точно на пътя ми и после внезапно изчезна...

— Ъмм... Едуард ме дръпна назад.

Изражението му изрази объркване.

— Кой?

— Едуард Кълън, беше точно до мен — винаги съм била ужасен лъжец и сега въобще не прозвучах убедително.

— Кълън ли? Не го видях... явно всичко е станало страшно бързо. Той добре ли е?

— Май да. Някъде из болницата е, но не го качиха на носилка.

Сигурна бях, че не съм луда. Какво ли се беше случило? Нямах как да си обясня логично видяното.

След това ме избутах с носилката от стаята, за да ми направят снимка на главата. Казах им, че нищо ми няма, и се оказах права. Нямах сътресение. Попитах ги дали мога да си вървя, но сестрата каза, че първо трябва да говоря с лекаря. Така че останах в капана на спешното отделение да чакам и да се тормозя от постоянните извинения и обещания за компенсация от страна на Тайлър. Макар безброй пъти да се опитах да го убедя, че нищо ми няма, той продължаваше да се самоизмъчва. Накрая затворих очи и спрях да го слушам. Той продължи изпълнените си с разкаяние мърморения.

— Спи ли? — чух мелодичен глас. Очите ми се отвориха от само себе си.

Едуард стоеше в долната част на леглото ми, ухилен. Изгледах го злобно. Не ми беше никак лесно — много по-естествено би било да го гледам влюбено.

— Хей, Едуард, ужасно съжалявам... — започна Тайлър.

Едуард вдигна ръка, за да го спре.

— Щом няма кръв, значи няма проблеми — каза той, показвайки ослепителните си зъби. След това седна на ръба на леглото му, обърна се към мен и отново се ухили.

— Е, каква е присъдата? — попита ме.

— Абсолютно нищо ми няма, но не ме пускат да си ходя — оплаках се. — А ти защо не си прикован към кушетка като нас?

— Всичко е въпрос на връзки — отговори той. — Но не се безпокой, дойдох да те освободя под гаранция.

Точно в този момент иззад вратата се появи лекарят и ченето ми направо увисна. Беше млад, рус... и по-красив от когото и да е актьор, който бях виждала. Но беше блед и уморен, с кръгове под очите. От описанието на Чарли можех да заключа, че това е бащата на Едуард.

— Е, госпожице Суон — започна доктор Кълън със забележително приятен глас — как се чувстваш?

— Нищо ми няма — казах, надявах се за последен път.

Той пристъпи до лампата над главата ми и я запали.

— Снимката ти изглежда добре — каза той. — Главата боли ли те? Едуард твърди, че доста силно си я ударила.

— Нищо ми няма — повторих с въздишка и погледнах намусено към Едуард.

Хладните пръсти на лекаря леко заопипваха черепа ми. Забеляза, че трепнах.

— Натъртено ли е? — попита ме.

— Не бих казала. — И по-зле съм била.

Чух подсмивване и видях покровителствената усмивка на Едуард. Присвих очи.

— Е, баща ти е в чакалнята, можеш да се прибереш с него. Но ако почувстваш замайване или усетиш някакви проблеми със зрението, веднага да дойдеш обратно.

— Не може ли да се върна на училище? — попитах, представяйки си опитите на Чарли да проявява загриженост.

— Най-добре е днес да си почиваш.

Хвърлих поглед към Едуард.

— А той ще се върне на училище?

— Все някой трябва да разнесе добрата новина, че сме оцелели — отвърна той самодоволно.

— Всъщност — поправи го доктор Кълън — струва ми се, че по-голямата част от училището е в чакалнята.

— О, не — изпъшках, скривайки лице в длани.

Доктор Кълън вдигна вежди.

— Искаш ли да останеш тук?

— Не, не! — настоях, прехвърлих крака през ръба на леглото и пъргаво скочих на земята. Май твърде пъргаво, залитнах и доктор Кълън ме хвана. Изражението му беше загрижено.

— Добре съм — отново го уверих. Нямаше нужда да му обяснявам, че проблемите ми с равновесието нямат нищо общо с удара по главата.

— Вземи една таблетка тилебол за главоболието — предложи той, докато ми помагаше да се изправа.

— Не ме боли кой знае колко — упорствах.

— Май си имала огромен късмет — каза доктор Кълън с усмивка, докато подписваше картоната ми със замах.

— Късмет, че по една случайност Едуард се оказа до мен — поправих го, хвърляйки поглед към въпросното лице.

— А, ами, да — съгласи се доктор Кълън, внезапно погълнат от документите в ръката си. След това погледна в другата посока, към

Тайлър, и се запъти към неговото легло. Интуицията ми се пробуди — и лекарят беше замесен.

— Опасявам се, че ти ще трябва да останеш при нас още малко — каза той на Тайлър и започна да преглежда нараняванията му.

Още щом лекарят ми обърна гръб, се приближих до Едуард.

— Може ли да поговорим за минутка? — изсъсках шепнешком.

Той се дръпна крачка назад, а челюстта му внезапно се стегна.

— Баща ти те чака — рече той през зъби.

Хвърлих поглед към доктор Кълън и Тайлър.

— Бих искала да поговорим насаме, ако нямаш нищо против — настоях.

Той ме изгледа ядосано, след това ми обърна гръб и закрачи към дъното на дългата зала. Наложих ми се почти да тичам, за да мога да го следвам. Когато завихме в един къс коридор, той се извъртя с лице към мен.

— Какво искаш? — попита ядосано. Очите му бяха студени.

Грубостта му ме стресна. Думите ми прозвучаха много по-меко, отколкото възнамерявах.

— Дължиш ми обяснение — напомних му.

— Спасих ти живота, не ти дължа нищо.

Трепнах от гнева в гласа му.

— Обеща ми.

— Бела, удари си главата и не знаеш какво говориш — тонът му беше остър.

Сега вече и аз се ядосах и го изгледах предизвикателно.

— Нищо ми няма на главата. Той също ме изгледа ядовито.

— Какво искаш от мен, Бела?

— Искам да знам истината — заявих. — Искам да знам защо лъжа заради теб.

— А ти какво *смяташ*, че се случи? — сопна се той.

Думите ми рукнаха една след друга.

— Знаем само, че съвсем не беше близо до мен. Тайлър също не те е видял, затова не ми казвай, че съм си ударила твърде силно главата. Този микробус щеше да ни смаже и двамата, но не се стигна дотам, а ръцете ти направиха вдлъбнатини в ламарините му, също и в другата кола. Ти си напълно невредим, а микробусът щеше да ми размаже краката, но ти го задържа във въздуха... — Сама чувах колко

налудничаво звучаха думите ми и спрях. Толкова бях побесняла, че усещах как всеки момент ще се разплача. Опитах се да спра сълзите със стискане на зъби.

Той ме гледаше невярващо. Но лицето му беше напрегнато, бдително,

— Смяташ, че съм вдигнал микробус от земята ли? — тонът му поставяше разума ми под съмнение, но още повече засили подозренията ми. Звучеше като съвършено изречитирана реплика от опитен актьор.

Само кимнах със стисната челюст.

— Нали знаеш, че никой няма да ти повярва — гласът му вече съдържаше лек присмех.

— Нямам намерение да казвам на никого — изрекох всяка дума бавно и отчетливо, стараейки се да овладее гнева си.

По лицето му пробяга изненада.

— Тогава какво значение има?

— За мен има значение — настоях. — Не обичам да лъжа, така че се надявам да има сериозна причина, за да го правя.

— Не можеш ли просто да ми благодариш и да забравим за случая?

— Благодаря. — Зачаках бясна, нетърпелива.

— Нямаш никакво намерение да оставиш така нещата, а?

— Не.

— В такъв случай, надявам се да понасяш добре разочарованията.

Продължихме да се гледаме сърдито и безмълвно. Проговорих първа, стараейки се да се съсредоточа. Разяреното му, прекрасно лице заплашваше да ме разсее. Имах чувството, че се вирам в чертите на ангел отмъстител.

— Защо въобще си направи труда? — попитах студено.

Той замълча и за миг зашеметяващото му лице неочаквано стана уязвимо.

— Не знам — прошепна. Сетне ми обърна гръб и се отдалечи.

Бях толкова вбесена, че няколко минути въобще не можех да помръдна. Когато отново бях в състояние да вървя, тръгнах бавно към изхода в дъното на коридора.

Ситуацията в чакалнята се оказа още по-неприятна, отколкото се опасявах. Имах чувството, че всяко лице, което някога бях зървала във Форкс, се е наредило там и ме зяпа. Чарли се втурна към мен и аз вдигнах ръце.

— Нищо ми няма — уверих го мрачно. Все още бях ядосана и не бях в настроение за приказки.

— Какво каза лекарят?

— Доктор Кълън ме прегледа и каза, че нищо ми няма и мога да си вървя. — Въздъгнах. Майк, Джесика и Ерик също бяха там и правеха опити да се приближат. — Хайде да си вървим — настоях.

Чарли ме обгърна с ръка, почти без да ме докосва, и ме поведе към стъклените врати на изхода. Помахах глуповато на приятелите си, надявайки се, че ме разбраха да не се тревожат. Почувствах огромно облекчение, за първи път в живота си, когато влязох в полицейската кола.

Пътувахме в мълчание. Толкова бях погълната от мислите си, че почти не усещах присъствието на Чарли. Сигурна бях, че отбранителното поведение на Едуард в коридора потвърждава всички чудати неща, които бях видяла с очите си, но все още не можех да повярвам.

Когато стигнахме къщата, Чарли най-после проговори.

— Тъ... ще трябва да се обадиш на Рене — той сведе виновно глава.

Ужасих се.

— Казал си на мама?

— Извинявай.

На излизане от колата треснах вратата малко по-силно от необходимото.

Майка ми, естествено, беше в истерия. Наложих да й повторя поне трийсет пъти, че се чувствам идеално, преди най-накрая да се поуспокои. Умоляваше ме да се прибера у дома, забравяйки малката подробност, че в момента същият този дом беше празен. Успях да устоя на молбите й учудващо лесно. Бях погълната от загадката Едуард. И доста сериозно обсебена от него. Глупачка, глупачка, глупачка. Не горях от обичайното нетърпение да се измъкна от Форкс, както се очакваше от всеки нормален, разумен човек.

Реших да си легна рано тази вечер. Чарли продължаваше да се взира тревожно в мен и това ми лазеше по нервите. На път за стаята си спрях в банята да си взема три таблетки тилебол. Действително ми помогнаха и когато болката утихна, се унесох в сън.

Тази нощ за първи път сънувах Едуард Кълън.

4. ПОКАНИ

В съня ми беше ужасно тъмно и единствената бледа светлина като че ли се излъчваше от кожата на Едуард. Не виждах лицето му, само гърба му, който се отдалечаваше от мен и ме оставяше сама в тъмнината. Колкото и бързо да тичах, не можех да го настигна. Колкото и силно да го виках, той така и не се обърна. Дълбоко разстроена се събудих посред нощ и дълго време не можах да заспя наново, или поне така ми се стори. След този случай Едуард се появяваше в сънищата ми всяка нощ, но винаги някак в периферията, далече от мен.

В месеца след инцидента се чувствах тревожно, напрегнато и в началото доста неловко.

За мое учудване през остатъка от седмицата се оказах в центъра на всеобщото внимание. Тайлър Кроули бе направо нетърпим, вървеше по петите ми, обсебен от мисълта някак да ми се реваншира. Опитвах се да го убедя, че повече от всичко искам да забрави за случилото се, предвид, че бях невредима, но той продължаваше да упорства. Преследваше ме между часовете и държеше да седи на вече претъпканата ни маса на обяд. Майк и Ерик бяха още по-нелюбезни към него, отколкото един към друг, което ме караше да се тревожа, че съм си спечелила още един нежелан почитател.

Никой май не го беше грижа за Едуард, макар многократно да обяснявах, че истинският герой бе той — как ме е дръпнал от пътя на микробуса, рискувайки сам да бъде премазан. Опитвах се да звуча убедително. Джесика, Майк, Ерик и всички останали всеки път отбелязваха, че дори не го били забелязали, преди санитарите да отместят микробуса.

Чудех се защо никой друг не е видял, че стои толкова далече от мен, преди внезапно, противно на всякаква логика, да се окаже до мен. С горчивина осъзнах каква бе вероятната причина — просто никой друг не му обръщаше толкова внимание, колкото аз. Никой не го наблюдаваше така съсредоточено като мен. Колко жалко.

Него не го заобикаляше гълпа любопитни, нетърпеливи за разказ от първа ръка. Избягвах го, както обичайно. Семейство Кълън и близнаците Хейл си седяха на същата маса, без да се хранят, разговаряйки единствено помежду си. Нито един от тях, и най-вече Едуард, не ме поглеждаше.

Седеше до мен по биология, отдръпнат в другия край на масата, сякаш въобще не усещаше присъствието ми. Само от време на време, когато юмруците му внезапно се свиеха и кожата се изопнеше още по-бяла върху кокалчетата, се чудех дали действително е така сляп за присъствието ми, колкото си даваше вид.

Явно съжаляваше, че ме е издърпал от пътя на микробуса на Тайлър — нямаше как да не стигна до подобно заключение.

Ужасно исках да разговарям с него и в деня след инцидента дори се опитах. При последната ни среща пред спешното отделение и двамата бяхме твърде ядосани. Всъщност все още бях ядосана, че не желае да ми довери истината, макар безукорно да спазвах своята част от уговорката. Но все пак действително бе спасил живота ми, независимо как. И само за една нощ гневът ми се бе превърнал в чувство на благодарност.

Когато влязох в кабинета по биология, той вече седеше на мястото си, втрещен право напред. Седнах, очаквайки да се обърне към мен. Но той не показва никакъв признак да е усетил присъствието ми.

— Здравей, Едуард — казах приветливо, за да му покажа, че възнамерявам да се държа прилично.

Той обърна съвсем леко глава към мен, но без да среща погледа ми, кимна веднъж и отново се извърна.

И това бе последният ми контакт с него, макар да седеше на една педя от мен всеки божи ден. Понякога не успях да се сдържа и го наблюдавах, но от разстояние, в стола или на паркинга. Гледах как с всеки изминал ден златистите му очи стават видимо по-тъмни. Но в часовете не давах вид да го забелязвам повече, отколкото той мен. Бях нещастна. И продължавах да сънувам.

Въпреки пълните ми лъжи тонът на имейлите ми явно бе подсказал на Рене, че съм унила, и тя на няколко пъти ми се обади разтревожена. Опитвах се да я убедя, че просто времето ми действа потискащо.

Поне Майк бе доволен от очевидната хладина между мен и партньора ми по лабораторни упражнения. Досещах се, че се е тревожел да не се впечатля от смелата спасителна операция на Едуард и чувстваше облекчение от обратния ефект. Ставаше все по-уверен и присядаше на ръба на чина ни, за да бърбри с мен преди началото на часа, игнорирайки Едуард точно колкото и той нас.

След онзи опасен, ледовит ден дъждът окончателно изми снега. Майк бе разочарован, че така и не му се удаде да организира снежна битка, но в същото време бе доволен, че пикникът на плажа скоро може да се състои. Но седмиците отминаваха, а дъждът продължаваше да се лее.

Джесика ми обърна внимание върху друго събитие, надвиснало на хоризонта. Обади ми се в първия вторник на март, за да поиска позволенията ми да покани Майк на пролетната танцова забава след две седмици, организирана под мотото „дами канят“.

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против... нали не смяташе ти да го каниш? — настояваше тя, след като ѝ казах, че нямам абсолютно нищо против.

— Не, Джес, въобще не смятам да ходя на танците — уверих я. В танцуването проявявах крещяща липса на талант.

— Ще е много забавно — опита се да ме убеди тя с половин уста. Подозирах, че Джесика повече се радва на необяснимата ми популярност, отколкото на самото ми присъствие.

— Ти се забавлявай с Майк — насърчих я.

На следващия ден с учудване забелязах, че по тригонометрия и испански Джесика съвсем не бе в традиционното си приказливо настроение. Мълчеше и докато вървахме заедно към различните кабинети, направо се страхувах да я попитам защо. Ако Майк ѝ бе отказал, щях да съм последният човек, с когото би споделила.

Страховете ми се засилиха по време на обяда, когато Джесика седна максимално далече от Майк и оживено забърбри с Ерик. Майк бе необичайно мълчалив.

Продължи да мълчи и докато вървахме към кабинета, а неловкото изражение на лицето му бе лош знак. Но подхвана темата едва когато седнах на мястото си, а той кацна на чина ми. Както винаги цялата настръхнах от присъствието на Едуард — толкова близо, че

можех да го докосна, и толкова далече, сякаш бе плод на въображението ми.

— Така — започна Майк, загледан в пода. — Джесика ме покани на пролетните танци.

— Чудесно. — Тонът ми бе бодър и въодушевен. — С Джесика много ще се забавляваш.

— Ами... — той се запъна, вгледан в усмихнатото ми лице, очевидно недоволен от реакцията ми. — Казах й, че ще си помисля.

— Че защо? — тонът ми издаваше неодобрение, макар да почувствах облекчение, че не я е отрязал напълно.

Той сведе отново поглед, а лицето му стана яркочервено. Решимостта ми се разклати от пристъп на съчувствие.

— Чудех се дали... ами, дали ти не възнамеряваш да ме поканиш.

За миг замълчах, подразнена от вълната на вина, която ме заля. Но с крайчеца на окото си видях как главата на Едуард инстинктивно се накланя към мен.

— Майк, мисля, че трябва да се съгласиш — казах.

— Някой друг ли си поканила? — Дали Едуард забелязваше как очите на Майк примигват в негова посока?

— Не — уверих го. — Въобще не смятам да ходя на танците.

— Защо? — настоя Майк.

Не исках да навлизам в подробности върху рисковете, които криеха за мен танците, така че набързо си съчиних нови планове.

— Същата събота ще ходя до Сиатъл — обясних. И без това исках да се измъкна от града — внезапно денят ми се стори идеален за целта.

— Не можеш ли да отидеш в друг уикенд?

— Съжалявам, не — казах. — Така че не е редно да караш Джес да чака, малко е невъзпитано.

— Да, права си — измърмори той и тръгна обезсърчен към мястото си. Затворих очи и притиснах пръсти към слепоочията си, опитвайки се да изхвърля вината и съчувствието от главата си. Господин Банър започна да говори. Въздъхнах и отворих очи.

Едуард се взираше в мен с любопитство, а онова познато изражение на неудовлетвореност се долавяше още по-ясно в черните му очи.

Загледах го на свой ред изненадана, очаквайки бързо да извърне поглед. Но вместо това той продължи да гледа изпитателно в очите ми. Нямах начин да отклоня поглед. Ръцете ми започнаха да треперят.

— Господин Кълън? — обади се учителят с въпрос, който въобще не бях чула.

— Цикълът на Кребс — отговори Едуард, като неохотно отклони поглед към господин Банър.

Щом очите му се отместиха, забих поглед в учебника, опитвайки се да се ориентирам къде сме. Страхливка както винаги, разпуснах коси над дясното си рамо, за да скрия лице. Не можех да повярвам на бликналите чувства, които пулсираха в мен — и то само защото случайно ме бе погледнал за първи път от пет-шест седмици. Не можех да се оставя така да ми влияе. Бях направо жалка. Още по-зле, положението беше нездравно.

През останалата част от урока положих максимални усилия да се абстрахирам от близостта му, но тъй като това бе невъзможно, се стараех поне да не му давам да разбере, че усещах присъствието му. Когато звънецът най-последно удари, му обърнах гръб, за да си събера нещата, очаквайки незабавно да се изниже както обикновено.

— Бела? — Не беше нормално да чувствам гласа му толкова близък, сякаш го бях слушала цял живот, а не едва няколко кратки седмици.

Бавно, с нежелание се обърнах. Не исках да почувствам това, което *знаех*, че ще изпитам, щом погледнех съвършеното му лице. Когато най-последно се обърнах към него, бях цялата нащрек. Не можех да разчета изражението му. Не каза нищо.

— Какво? Да не би пак да ми говориш? — попитах най-накрая, а гласът ми съдържаше нотка на раздражение.

Устните му потрепнаха, борейки се с усмивката.

— Всъщност, не — призна той.

Затворих очи и бавно вдишах през носа, съзнавайки, че скърцам със зъби. Той чакаше.

— Тогава какво искаш, Едуард? — попитах, без да отварям очи. Така ми беше по-лесно да говоря със смислени реплики.

— Съжалявам — звучеше съвсем искрено. — Държа се много грубо, знам. Но така е по-добре, наистина.

Отворих очи. Изражението му беше много сериозно.

— Нямам представа за какво говориш — казах предпазливо.

— По-добре е да не сме приятели — обясни той. — Повярвай ми. Присвих очи. *Това* го бях чувала и преди.

— Жалко, че не си го осъзнал по-рано — изсъсках през зъби. — Можеше да си спестиш всичките съжаления.

— Съжаления ли? — Думата и тонът ми явно го свариха неподготвен. — Съжаления за какво?

— Задето не остави проклетия микробус да ме смачка.

Той бе потресен. Гледаше ме невярващо.

Когато най-после успя да продума, звучеше почти разярен.

— Смяташ, че съжалявам, че съм ти спасил живота?

— Знам, че съжаляваш — троснах се.

— Нищо не знаеш. — Определено беше разярен.

Рязко врътнах глава, стиснала зъби, за да възпра всички диви обвинения, които исках да хвърля срещу него. Събрах си учебниците, изправих се и тръгнах към вратата. Исках демонстративно да напусна кабинета, но, естествено, заклецих носа на ботуша си в прага и изпуснах учебниците. Постоях няколко секунди, чудейки се дали да не ги оставя на пода. После въздъгнах и се наведох да ги събера. Но той ме беше изпреварил. Вече ги бе събрал на купчинка и ми ги подаде със студено изражение.

— Благодаря — казах ледено.

Очите му се присвиха.

— Моля — отговори ми също толкова студено.

Изправих се бързо, обърнах му гръб и наперено тръгнах в посока към физкултурния салон, без да поглеждам назад.

Физическото беше ужасно. Бяхме преминали на баскетбол. Съотборниците ми внимаваха да не ми подават топката, което бе добре, но пък доста често падах. Понякога повличах още някого със себе си. Днес бях още по-зле от обикновено, защото главата ми бе пълна с мисли за Едуард. Опитах се да командвам краката си, но той продължаваше да се прокрадва в мислите ми точно тогава, когато равновесието ми бе най-необходимо.

Както винаги, изпитах огромно облекчение, когато излязох от салона. Почти се затичах към пикапа, толкова много бяха хората, които исках да избегна. Пикапът бе понесъл минимални щети при злополуката. Беше се наложило да сменя стоповете и ако можех да си

позволя бояджия, щях да пипна тук-там. Родителите на Тайлър се бяха принудили да продадат микробуса за части.

За малко да получа инфаркт, когато завих зад ъгъла и видях висока тъмна фигура, облегната на пикапа ми. След това разпознах Ерик. Отново закрачих.

— Хей, Ерик — подвикнах.

— Здравсти, Бела.

— Какво става? — попитах, докато отключвах вратата. Не обърнах внимание на нотката смущение в гласа му, така че следващите му думи ме свариха неподготвена.

— Ъ, просто се чудех... дали би искала да дойдеш на пролетните танци с мен? — Гласът му пресекна на последната дума.

— Мислех, че дамите канят — казах, твърде смаяна, за да бъда дипломатична.

— Ами, да — призна той със засрамено лице.

Успях да си възвърна присъствие на духа и се опитах да придам малко топлина на усмивката си.

— Благодаря ти за поканата, но точно този ден ще ходя до Сиатъл.

— О! — каза той. — Е, може би следващия път.

— Разбира се — съгласих се, но след това прехапах устна. Не бих искала да го възприеме твърде буквално.

Той тръгна с приведени рамене обратно към училището. Чух тихо подсмивване.

Едуард тъкмо минаваше пред пикапа, загледан право напред със стиснати устни. Дръпнах вратата на пикапа, скочих вътре и я затръшнах шумно след себе си. Форсирах оглушително двигателя и дадох заден към алеята между паркираните коли. Едуард вече бе влязъл в колата си, през две коли от моята, и гладко се плъзна пред мен, отрязвайки пътя ми. И там спря, за да изчака братята и сестрите си. Виждах как четиримата крачат насам, но още бяха далече, до сградата на стола. Мина ми през ума да дам газ право през задницата на лъскавото му волво, но имаше твърде много свидетели. Погледнах в огледалото. Отзад започваше да се образува опашка. Непосредствено зад мен Тайлър Кроули ми махаше от наскоро придобития нисан сентра втора употреба. Бях твърде раздразнена, за да му обърна внимание.

Докато седях и чаках, опитвайки се да гледам навсякъде, но не и към колата пред мен, чух почукване по страничното стъкло. Погледнах — беше Тайлър. Хвърлих бърз поглед към огледалото объркана. Колата му продължаваше да работи, но вратата ѝ беше отворена. Наведох се, за да смъкна стъклото. Заяждаше. Успях до средата, после се предадох.

— Съжалявам, Тайлър, заклещена съм зад Кълън. — Звучах леко сприхаво, но беше очевидно, че задръстването не е по моя вина.

— А, знам. Исках само да те попитам нещо, докато така и така чакаме — той се ухили.

Е, това вече не е истина.

— Ще ме поканиш ли на пролетните танци? — продължи той.

— Няма да съм в града, Тайлър — гласът ми бе малко рязък. Наложих се да си напомня, че Тайлър не е виновен, задето Майк и Ерик вече бяха изразходвали търпението ми за деня.

— Да, Майк ми каза — призна си той.

— Тогава защо...?

Той вдигна рамене.

— Надявах се, че просто се опитваш да го разкараш учтиво.

Е, добре, съвсем виновен си беше.

— Съжалявам, Тайлър — казах, стараейки се да прикрия раздразнението си. — Действително няма да съм в града.

— Е, нищо. Нали ни остава годишния бал.

И преди да успея да реагирам, той беше тръгнал обратно към колата си. Усещах лицето си вцепенено от изненада. Чаках с нетърпение да видя Алис, Розали, Емет и Джаспър най-после да се качват във волвото. В огледалото виждах очите на Едуард, впити в мен. Тресеше се от смях, сякаш беше чул всяка дума на Тайлър. Кракът ме сърбеше да натисна газта... една малка драскотина нямаше да навреди на никого, освен на лъскавата сребърна боя. Форсирах двигателя.

Но останалите вече се качваха и Едуард потегли. Подкарах към къщи бавно, внимателно, като през целия път си мърморех под носа.

Когато стигнах у дома, реших да приготвя пилешки енчилади за вечеря. Подготовката бе дълга и щеше да ме погълне. Докато задушавих лука и лютите чушки, телефонът звънна. Почти изпитвах страх да вдигна, но реших, че може да е Чарли или пък майка ми.

Оказа се Джесика, ликуваща. Майк я настигнал след часовете и приел поканата ѝ. Изразих радост, без да спирам да бъркам зеленчуците. После тя прекъсна разговора — искаше да се обади на Анджеला и Лорън, за да им каже. Предложих с небрежна невинност Анджеला, стеснителното момиче от часа ми по биология, да покани Ерик. А Лорън, надменното момиче, което никога не ми обръщаше внимание на масата на обяд, да покани Тайлър — чула бях, че още е свободен. Джес бе възхитена от предложението ми. Сега, когато си бе осигурила Майк, прозвуча направо искрена в желанието си и аз да дойда на танците. Успокоих я с историята за Сиатъл.

След като затворих, реших да се съсредоточа върху вечерята и най-вече върху кълцането на пилето. Не исках да ми се налага пак да тичам до спешното отделение. Но главата ми се въртеше, опитвах се да анализирам всяка дума на Едуард. Какво искаше да каже с това, че е по-добре да не бъдем приятели?

Стомахът ми се сви, когато осъзнах какво всъщност е имал предвид. Явно бе наясно колко съм хлътнала по него и не иска да ме подвежда... така че нямаше как да сме дори приятели... тъй като изобщо не се интересува от мен.

Естествено, че не се интересува от мен, троснах се сама на себе си, а очите ме засмъдяха — закъсняла реакция към лука. Та аз не бях *интересна*. А той беше. Интересен... и гениален... и загадъчен... и съвършен... и красив... и вероятно способен да повдига микробуси само с една ръка.

Е, добре. Аз пък можех да го оставя на мира. И щях да го оставя на мира. Щях да изтърпя самоналожената си присъда тук, в чистилището, а след това с повечко късмет някой колеж на югозапад, или пък на Хаваите, щеше да ми предложи стипендия. Докато довършвах енчиладите и ги слагах във фурната, се постарях да мисля за слънчеви плажове и палми.

Когато Чарли се прибра и подуши зелените чушки, изражението му се изпълни с подозрение. Не можех да го виня — вероятно единствената годна за ядене мексиканска храна наоколо се предлагаше чак в Южна Калифорния. Но пък беше ченге, макар и провинциално, така че беше достатъчно смел да опита яденето. Май му хареса. Забавно ми бе да наблюдавам как постепенно започва да ми се доверява в кухнята.

— Татко? — попитах, когато почти бе приключил.

— Да, Бела?

— Искам само да ти кажа, че другата събота смятам да отскоча до Сиатъл... ако нямаш нищо против? — Не ми се искаше да го моля за разрешение — това би създадо лош прецедент — но пък ми се стори грубо да не го направя, така че го лепнах в края на изречението.

— Защо? — Чарли звучеше учуден, сякаш не можеше да си представи какво толкова би могло да ми липсва във Форкс.

— Ами, искам да си купя някои книги, библиотеката тук е доста скромна... и може би да погледна някакви дрехи. — Разполагах с повече пари от обичайното, тъй като благодарение на Чарли не се беше наложило да си купувам кола. Не че пикапът не ми излизаше доста солено по отношение на бензина.

— Този пикап вероятно не харчи малко — каза той, сякаш прочел мислите ми.

— Знам, ще спра в Монтесано и в Олимпия, и в Тахома, ако се наложи.

— Съвсем сама ли ще ходиш? — попита ме, без да е ясно дали подозира, че имам тайно гадже, или се притеснява да не загазя с колата.

— Да.

— Сиатъл е голям град, може да се загубиш — разтревожи се той.

— Татко, Финикс е пет пъти по-голям от Сиатъл, а и мога да се оправям с карти, не се тревожи.

— Искаш ли да дойда с теб?

Постарах се да вложя цялата си изобретателност, за да прикрия ужаса си.

— Няма нужда, татко. Вероятно ще прекарам целия ден по разни пробни, страшно досадно.

— Добре — мисълта да виси по магазини за дамско облекло, бе достатъчна да го отблъсне.

— Благодаря — усмихнах му се.

— Ще се върнеш ли навреме за танците?

Уф. Само в такъв малък град е възможно бащата да знае кога ще има училищни танци.

— Не, не обичам да танцувам, татко. — Това би трябвало да му е пределно ясно: не бях наследила проблемите си с равновесието от майка ми.

Май все пак му беше ясно.

— А, вярно — каза той.

На следващата сутрин, когато влязох в паркинга, умишлено паркирах възможно най-далече от сребристото волво. Не исках да заставам на пътя на изкушението и накрая да се окаже, че му дължа нов автомобил. Когато излизах от кабината, ключът се изплъзна от пръстите ми и падна в локвата до краката ми. Докато се навеждах да го вдигна, една бяла ръка се стрелна и го грабна, преди да успея. Рязко се изправих. Едуард Кълън стоеше до мен, облегал небрежно на пикапа ми.

— Как го правиш? — попитах раздразнено.

— Кое? — вдигна ключа ми. Протегнах ръка и той го пусна в шепата ми.

— Да се появяваш от нищото?

— Бела, не съм аз виновен, че си изключително ненаблюдателна.

— Гласът му бе тих както винаги, кадифен, приглушен.

Смръщих се на съвършеното му лице. Очите му днес отново бяха светли, с дълбок, медензолатист цвят. Наложих ми се да сведа поглед, за да събера обърканите си мисли.

— Защо беше нужно да правиш задръстване снощи? — попитах, все още, без да го поглеждам. — Мислех, не си решил да се правиш, че не съществувам, а не да ме дразниш до смърт.

— Направих го заради Тайлър, не заради себе си. Трябваше да му дам шанс — той се подсмихна.

— Ти... — направо се задъхах. Не можех да се сетя за достатъчно обидна дума. Имах чувството, че гневът ми буквално може да го изпепели, но той сякаш се забавляваше.

— Освен това не се преструвам, че не съществуващ — продължи той.

— Значи действително се опитваш да ме дразниш до смърт? Понеже микробусът на Тайлър не успя да свърши тая работа.

В жълтеникавокафявите му очи проблесна гняв. Устните му се свиха в тънка линия, а всякакви следи от чувство за хумор се стопиха.

— Бела, направо си абсурдна — каза той, а тихият му глас бе леденостуден.

Дланите ме засърбяха, така ужасно ми се прииска да ударя нещо. Изненадах се от себе си. Обикновено не съм склонна към насилие. Обърнах му гръб и понечих да тръгна.

— Чакай — подвикна той. Продължих да крача, шляпайки сърдито в дъжда. Но той вече бе до мен, като с лекота поддържаше моята скорост.

— Съжалявам, че бях груб — каза той, докато вървахме. Не му обърнах внимание. — Не че не съм прав — продължи той — но все пак беше грубо да го казвам.

— Защо не ме оставиш на мира? — измърморих.

— Исках да питам нещо, но ти отклони темата — той се подсмихна. Май си беше възвърнал доброто настроение.

— Ти да не страдаш от раздвоение на личността? — попитах злъчно.

— Ето, пак го правиш.

Въздъгнах.

— Добре тогава. Какво искаш да питаш?

— Чудех се дали следващата събота, нали знаеш, в деня на пролетната танцова забава...

— За забавен ли се мислиш? — прекъснах го и се извъртях към него. Лицето ми моментално подгизна от дъжда. Очите му светеха с лукаво пламъче.

— Би ли ме оставила да довърша?

Прехапах устна и стиснах ръце, преплитайки пръсти, за да не направя нещо прибързано.

— Чух те да казваш, че точно тогава ще ходиш до Сиатъл и се чудех дали не се нуждаеш от превоз.

За такова нещо изобщо не бях подготвена.

— Какво? — не бях съвсем сигурна какво цели.

— Нуждаеш ли се от превоз до Сиатъл?

— С кого? — попитах, крайно озадачена.

— С мен, естествено — той натърти отчетливо всяка сричка, сякаш говореше на умствено изоставащ.

Продължавах да недоумявам.

— Но защо?

— Ами, и без това смятах да ходя до Сиатъл в някоя от следващите седмици, а ако трябва да съм честен, не съм убеден, че пикапът ти ще се справи с пътя.

— Пикапът ми си работи идеално, много благодаря за загрижеността — закрачих отново, но изненадата ми бе толкова голяма, че започваше да измества гнева.

— Но дали ще успее да стигне до Сиатъл само с един резервоар? — той отново ме настигна.

— Не виждам какво те засяга това. — Глупав собственик на лъскаво волво.

— Разхищението на ограничени ресурси засяга всички ни.

— Честна дума, Едуард — прониза ме тръпка, когато изрекох името, което ужасно ме подразни. — Не мога да те разбера. Мислех, че не искаш да бъдем приятели.

— Казах, че ще е по-добре да не бъдем приятели, а не че не искам.

— А, е, благодаря, сега вече *всичко* ми стана ясно. — Пуснах тежкия сарказъм. Осъзнах, че отново съм спряла да вървя. Вече бяхме стигнали стола и се бяхме скрили под козирката, така че можех полесно да го гледам в лицето. Кое то определено не ми помагаше да си избистря мислите.

— Би било по... *по-благоразумно*, ако не сме приятели — поясни той. — Но се уморих да се мъча да страня от теб, Бела.

Очите му блеснаха напрегнато, докато изричаше последното изречение, а гласът му звучеше особено. Направо забравих как да дишам.

— Ще дойдеш ли с мен до Сиатъл? — попита той, все така напрегнато.

Все още не можех да продумам, така че само кимнах.

Той се усмихна кратко, след това лицето му отново стана сериозно.

— Наистина трябва да стоиш далече от мен — предупреди ме той. — Ще се видим в час.

Той рязко се извърна и тръгна обратно към паркинга.

5. КРЪВНА ГРУПА

Стигнах до кабинета по английски като в мъгла. В първия момент дори не осъзнах, че часът вече е започнал.

— Благодаря ви, че благоволихте да се присъедините към нас, госпожице Суон — заяви господин Мейсън с пренебрежителен тон.

Изчервих се и забързах към мястото си.

Чак когато часът свърши, осъзнах, че Майк не седи до мен, както обичайно. Усетих да ме пробожда леко чувство на вина. Но двамата с Ерик ме чакаха на вратата както винаги, затова реших, че все пак не съм в пълна немилост. Докато крачехме, Майк набираще ентузиазъм, дърдорейки за прогнозата за времето през уикенда, и все повече заприличваше на себе си. Очакваше се дъждът да поспре за малко, така че бленуваното пътешествие до плажа вероятно щеше да се осъществи. Опитах се да прозвуча развълнувано, като компенсация за вчерашното разочарование. Но ми беше трудно — със или без дъжд температурите пак щяха да са към девет-десет градуса, и то ако имахме късмет.

Останалата част от сутринта мина като сън. Трудно ми бе да повярвам, че не съм си въобразила думите на Едуард и изражението на очите му. Може би просто бях сънувала изключително реалистичен сън и го бях преплела с действителността. Това ми изглеждаше много по-вероятно, отколкото, че му допадах в каквото и да било отношение.

Така че, когато двете с Джесика влязохме в стола, изгарях едновременно от нетърпение и от страх. Исках да видя лицето му, да разбера дали отново се е превърнал в студения, безразличен човек, когото наблюдавах през последните няколко седмици. Или, по някакво чудо, действително бях чула думите, които си мислех, че съм чула тази сутрин. Джесика, напълно сляпа за липсата ми на интерес, не спираше да дърдори за плановете си за забавата. Лорън и Анджела бяха поканили другите две момчета и всички щяха да ходят заедно.

Но когато очите ми се насочиха към масата му, ме заля вълна на разочарование. Останалите четирима си бяха там, но него го нямаше.

Дали си беше тръгнал? Изчаках, напълно съкрушена, опашката с все така бръщолевещата Джесика. Апетитът ми се изпари — взех си само шише лимонада. Имах желание единствено да седна на масата и да се муся.

— Едуард Кълън пак те зяпа — каза Джесика и така най-последно привлече вниманието ми. — Защо ли днес е решил да седи сам?

Главата ми рязко се вдигна. Проследих погледа ѝ и видях Едуард да ме наблюдава, усмихнат накриво, от една празна маса в срещуположния край на стола от обичайното си ъгълче. Когато улови погледа ми, вдигна ръка и ми направи знак с показалец да отида при него. Докато гледах невярващо, той ми намигна.

— На *теб* ли прави знак? — попита Джесика с обидна изненада в гласа.

— Може би иска да му помогна с домашното по биология — измърморих заради нея. — Най-добре да ида да видя какво иска.

Усещах как Джесика продължава да ме зяпа, докато се отдалечавах.

Когато стигнах масата му, заставах зад стола срещу него, изпълнена с нерешителност.

— Защо не седнеш при мен днес? — попита той усмихнат.

Седнах като робот, наблюдавайки го предпазливо. Продължаваше да се усмихва. Трудно ми бе да вярвам, че някой толкова прекрасен може да е истински. Опасявах се, че всеки миг ще изчезне в облак дим и аз най-последно ще се събудя.

Като че ли очакваше да кажа нещо.

— Това е ново — успях да кажа най-последно.

— Ами... — той спря за миг, а после бързо каза: — Реших, че щом така и така съм поел към ада, да извървя пътя докрай.

Зачаках да каже нещо смислено. Но секундите течаха.

— Нали знаеш, че нямам никаква представа какво искаш да кажеш — отвърнах най-накрая.

— Знам — отново се усмихна, после смени темата. — Май приятелите ти се разсърдиха, че те отмъкнах.

— Ще им мине — направо усещах как погледите им дълбаят в гърба ми.

— Възможно е да не те върна — каза той със закачливо пламъче в очите.

Преглътнах шумно.

Той се засмя.

— Изглеждаш притеснена.

— Не съм — отрекох, но за беда гласът ми пресекна. — По-скоро учудена... какво предизвика всичко това?

— Нали ти казах, уморих се да се опитвам да страня от теб. Затова реших да се откажа. — Продължаваше да се усмихва, но светлите му очи бяха сериозни.

— Да се откажеш? — попитах объркано.

— Да, отказвам се да продължа опитите да съм добър. Ще правя това, което искам сега, пък да става каквото ще. — Докато обясняваше, усмивката му избледня и в гласа му се промъкна някаква сурова жилка.

— Пак се обърках.

Зашеметяващата му крива усмивка отново се появи.

— Един от проблемите е, че когато говоря с теб, винаги казвам твърде много.

— Не се притеснявай. И бездруго нищо не разбирам — отвърнах кисело.

— Точно на това разчитам.

— Значи, на прост език, вече приятели ли сме?

— Приятели... — проточи той нерешително.

— Или не — промърморих.

Той се ухили.

— Е, можем да опитаме, предполагам. Но те предупреждавам, че не съм подходящ приятел за теб.

Долавях, че предупреждението зад усмивката му е искрено.

— Вече няколко пъти го спомена — отбелязах, опитвайки се да игнорирам внезапното присвиване в стомаха и да запазя равен тон.

— Да, защото не ме слушаш. Все още чакам да ми повярваш. Ако си достатъчно умна, ще се постарая да ме избягваш.

— Мисля, че и мнението ти за интелекта ми също не остана тайна — присвих очи.

Той се усмихна извинително.

— Значи, стига да съм... недостатъчно умна, ще се опитаме да бъдем приятели? — постарях се да обобща объркания ни разговор.

— Горе-долу така излиза.

Сведох поглед към ръцете си, стиснали бутилката лимонада, несигурна какво да правя.

— За какво мислиш? — попита той любопитно. Погледнах дълбоките му златисти очи, обърках се и както обикновено издрънках истината.

— Опитвам се да преценя какво всъщност си. Челюстта му се стегна, но с известно усилие успя да задържи усмивката си.

— И напредваш ли? — попита той малко безцеремонно.

— Не особено — признах.

Той се подсмихна.

— А какви са теориите?

Изчервих се. През последния месец се колебаех между Брус Уейн и Питър Паркър. Но никога не бих си признала.

— Няма ли да ми кажеш? — попита той, накланяйки глава на една страна с изкусителна усмивка.

Поклатих глава.

Неудобно ми е.

— Това е ужасно дразнещо, нали знаеш — каза той недоволно.

— Не — побързах да изразя несъгласие и присвих очи. — Не мога да *повярвам*, че е дразнещо някой да не ти казва какво мисли, макар през цялото време да пуска тънки загадъчни намеци с единствената цел да те държат буден нощно време, та да се чудиш какво, за бога, означават... защо пък да е дразнещо?

Той направи гримаса.

— Или пък — продължих, давайки воля на съдържания досега гняв — да речем, че този човек освен всичко върши и най-различни чудати неща — примерно един ден ти спасява живота при невъзможни обстоятелства, а на следващия се държи с теб като с прокажен и отказва да даде каквото и да било обяснение, макар да е обещал. Това също, мисля си, е *крайно* недразнещо.

— Май си малко избухлива, а?

— Не обичам двойните стандарти.

Продължихме да се гледаме, без да се усмихваме.

Той надзърна над рамото ми и най-неочаквано се подсмихна.

— Какво?

— Гаджето ти май смята, че се държа нелюбезно с теб. Чуди се дали да не дойде да се намеси в караницата ни — отново се

подсмихна.

— Нямам представа за кого говориш — отвърнах ледено. — Но така или иначе съм убедена, че бъркаш.

— Не бъркам. Казах ти, мислите на повечето хора доста лесно се четат.

— Освен моите, естествено.

— Да. Освен твоите. — Настроението му рязко се смени, очите му добиха замислено изражение. — Питам се защо ли е така?

Принудих се да отклоня поглед от напрегнатите му очи. Вместо това се съсредоточих в развинтването на капачката на лимонадата. Отпих и продължих да се вирам в масата, без да я виждам.

— Не си ли гладна? — попита той разсеяно.

— Не. — Нямах намерение да споменавам, че стомахът и без това ме присвива. — А ти? — погледнах празната маса пред него.

— Не, не съм гладен. — Не успях да схвана изражението му — като че ли се смееше на някаква тайна шега.

— Би ли ми направил една услуга? — попитах след кратко колебание.

Той ме погледна неочаквано подозрително.

— Зависи какво искаш.

— Не е кой знае какво — уверих го.

Той зачака, предпазлив, но любопитен.

— Просто се чудех... дали не би могъл да ме предупредиш следващия път, когато решиш да ме пренебрегваш за мое добро. Просто за да съм подготвена. — Докато говорех, съзерцавах шишето и прокарвах кутре по обиколката на гърлото.

— Звучи ми справедливо. — Когато го погледнах, видях, че е стиснал устни, за да не се разсмее.

— Благодаря.

— А мога ли и аз да получа един отговор в замяна? — попита.

— Само един.

— Сподели поне *една* теория.

Опа.

— Точно този отговор не мога да ти дам.

— Но ти обеща, без да поставяш ограничения — напомни ми той.

— Ти самият си нарушавал доста обещания — напомних му от своя страна.

— Само една, няма да се смея.

— О, напротив. — Сигурна бях, че ще се разсмее.

Той сведе очи, после ме погледна през дългите си черни мигли, а жълтеникавите му очи направо ме изгаряха.

— Моля те? — прошепна той, привеждайки се към мен.

Примигнах, а главата ми направо се изпразни. Леле боже, как го правеше?

— Тъъ, какво? — попитах, съвсем замаяна.

— Моля те, сподели една мъничка теория — очите му продължаваха да ме изпепеляват.

— Ами, например, че си ухапан от радиоактивен паяк? — Дали не умееше да хипнотизира? Или просто бях безнадеждно лесна за манипулиране?

— Не си особено изобретателна — присмя ми се той.

— Съжалявам, само с това разполагам — отвърнах намусено.

— Много си далече от истината — подразни ме той.

— Няма ли паяци?

— Не.

— Нито радиация?

— Никаква.

— По дяволите — въздъхнах.

— И криптонитът не ми действа — ухили се той.

— Нали нямаше да се смееш?

Той овладя изражението си с усилие.

— В крайна сметка ще стигна до истината — предупредих го.

— Ще ми се да не се опитваш — отново стана сериозен.

— Защото...?

— Ами ако не се окажа супергерой? Ами ако се окажа злодей? — Той се усмихна игриво, но очите муси останаха непроницаеми.

— О! — няколкото му намека внезапно си дойдоха на място. — Разбирам.

— Така ли? — лицето му внезапно стана сурово, сякаш се стресна, че погрешка е казал твърде много.

— Опасен си — предположих, а пулсът ми се ускори, когато интуитивно долових истината в собствените си думи. Действително

беше опасен. През цялото време се опитваше да ми го внуши.

Той не отговори, но продължи да ме гледа, а очите му бяха пълни с някаква емоция, която не можех да проумея.

— Но не си лош — прошепнах и поклатих глава. — Не, не вярвам, че си лош.

— Грещиш — едва чух гласа му. Той погледна надолу, грабна капачката от лимонадата ми и я завъртя между пръстите си. Гледах го втренчено и се чудех защо не се страхувам. Определено беше искрен, това бе очевидно. Но се чувствах единствено напрегната, нащрек... и повече от всичко друго — омагьосана. Както винаги, когато бях близо до него.

Мълчанието ни се проточи, докато не установих, че столът почти се е изпразнил.

Скочих на крака.

— Ще закъснеем.

— Аз не смятам да влизам в час днес — каза той, въртейки капачката толкова бързо, че контурите ѝ се размазаха.

— Защо?

— Защото от време на време е полезно да пропускаш по някой час — той ми се усмихна, но очите му продължаваха да са напрегнати.

— Е, аз пък отивам — заявих. Бях твърде страхлива, за да рискувам да ме хванат.

Той насочи внимание към играчката си.

— Значи ще се видим по-късно.

Поколебах се, но първият звънец ме накара пъргаво да изприпкам през вратата — след един последен поглед към него, с който се уверих, че не е мръднал и на сантиметър.

Докато почти тичах към класната стая, мислите в главата ми се въртяха по-бързо и от лимонадената капачка. Колко малко въпроси бяха получили отговор и колко много други бяха възникнали. Но поне дъждът бе спрял.

Имах късмет — когато пристигнах в кабинета, господин Банър още не беше влязъл. Седнах на мястото си, като ясно осъзнавах, че Майк и Анджеला ме зяпат. Майк — обидено, а Анджеला — изненадано и донякъде със страхопочитание.

В този момент господин Банър влезе в стаята и направи знак за тишина. Мъкнеше няколко малки картонени кутии. Постави ги на

масата на Майк и му каза да обиколи с тях останалите чинове.

— Така, ученици, искам всеки от вас да вземе по един елемент от всяка кутия — каза той, извади чифт гумени ръкавици от джоба на престилката си и ги надяна. Острото изплющяване на гумата върху китките му прозвуча зловещо в ушите ми.

— Първият е индикаторна карта — продължи той и вдигна бяла карта с отбелязани четири квадрата и я показа на класа, — Вторият елемент е четириръб апликатор... — той вдигна нещо, което приличаше на останал почти без зъби гребен — ... а третият е стерилизиран мини скалпел. — Той вдигна пластмасовата опаковка и я разкъса. Зъбчето не се виждаше от разстоянието, но стомахът ми се сгърчи. — Ще мина с една пипета с вода, за да подготвя картите ви, така че моля ви не започвайте, преди да съм стигнал до вас. — Той започна отново от чина на Майк, като прецизно накапа по-малко вода във всеки от квадратите. — След това искам внимателно да убодете пръста си със скалпела... — Той хвана ръката на Майк и заби острието във върха на средния му пръст. О, не. По челото ми изби лепкава пот. — Капвате по една капка кръв върху всеки от зъбите на апликатора — той демонстрира, стискайки пръста на Майк, докато кръвта потече. Преглътнах конвулсивно, а стомахът ми се преобърна. — И след това я нанасяте върху картата — приключи той, вдигайки капещата карта, за да я видим всички.

Затворих очи, мъчейки се да чуя гласа му през бученето в ушите ми.

— Червеният кръст ще проведе дарителска кампания в Порт Анджелис другия уикенд и реших, че няма да е зле всеки от вас да си знае кръвната група. — Звучеше ужасно горд от себе си. — Тези от вас, които нямат навършени осемнадесет години, ще трябва да получат съгласие от родителите си. На бюрото ми има формуляри.

Той продължи да обикаля стаята с пипетата с вода. Положих буза върху хладната повърхност на чина и се опитах да запазя съзнание. Около мен се чуваха пискания, мрънкане и кикот — съучениците ми пробождаха пръстите си. Започнах бавно да вдишвам и издишвам през уста.

— Бела, добре ли си? — попита господин Банър. Гласът му бе точно над главата ми и звучеше стреснато.

— Аз си знам кръвната група, господин Банър — казах с немощен глас. Страхувах се да си вдигна ръката.

— Прилоша ли ти?

— Да, господине — измърморих, а вътрешно ми се искаше да се ритна, задето не избягах от часа, когато имах възможност.

— Някой би ли завел Бела до сестрата, моля? — провикна се той.

Нямаше нужда да вдигам глава, за да съм сигурна, че доброволецът ще е Майк.

— Можеш ли да ходиш? — попита ме господин Банър.

— Да — прошепнах. Само ме пуснете да изля за оттук, помислих си. Ако се наложи, ще пълзя.

Майк с ентузиазъм обгърна кръста ми с ръка и притегли моята през рамото си. Облегнах се тежко върху него и заедно напуснахме стаята.

Повлече ме през двора на училището. Когато заобиколихме ъгъла на стола и се скрихме от погледа на господин Банър, в случай че ни наблюдаваше от четвърта сграда, аз спрях.

— Би ли ме оставил да седна за минутка, моля те? — помолих го.

Той ми помогна да седна на края на тротоара.

— И каквото и да правиш, не си вади ръката от джоба — предупредих го. Все още ми се виеше свят. Смъкнах се настрана, положих буза върху леденостудения влажен цимент на тротоара и затворих очи. Това май малко ми помогна.

— Боже, как си пребледняла, Бела — възкликна Майк нервно.

— Бела? — някъде от далечината се провикна друг глас.

О, не! Молех се да се окаже, че си въобразявам този ужасно познат глас.

— Какво има, ударила ли се е? — гласът му вече бе близо, звучеше тревожен. Значи не си въобразявах. Стиснах очи и ми се прииска да умра. Или поне да не повърна.

Майк съвсем се напрегна.

— Май припадна. Не разбрах какво се случи, та тя дори не си убоде пръста.

— Бела — гласът на Едуард бе точно над мен, звучеше облекчено. — Чуваш ли ме?

— Не — изпъшках. — Махай се.

Той се подсмихна.

— Водя я при сестрата — заобяснява Майк с отбранителен тон — но тя отказа да продължи по-нататък.

— Аз ще я заведа — заяви Едуард. Долавях в гласа му същата веселост. — Можеш да се връщаш в час.

— Не — изпротестира Майк. — На мен казаха да го направя.

Внезапно тротоарът изчезна изпод мен. От изненада очите ми се отвориха от само себе си. Едуард ме бе вдигнал на ръце с такава лекота, сякаш тежах пет килограма, а не петдесет.

— Пусни ме! — Моля те, моля те, господи, да не повърна върху него. Но още преди да довърша изречението, той ме понесе.

— Хей! — извика Майк, вече на цели десет крачки зад нас.

Едуард не му обърна внимание.

— Изглеждаш ужасно — каза ми ухилен.

— Пусни ме обратно на тротоара — изпъшках. Люшкането от походката му никак не ми помагаше. Той внимателно ме отдалечи от тялото си, понасяйки цялата ми тежест единствено с ръцете си — явно въобще не го притесняваше.

— Значи припадаш при вида на кръв? — попита. Това неизвестно защо го забавляваше.

Не отговорих. Затворих отново очи и започнах с всички сили да се боря с гаденето, стиснала здраво устни.

— При това дори не на твоята кръв — продължи той, с очевидна веселост.

Не знам как успя да отвори вратата, при положение че ме носеше. Внезапно стана топло и разбрах, че сме вътре.

— О, боже — чух да ахва женски глас.

— Припадна в часа по биология — обясни Едуард.

Отворих очи. Бяхме в канцеларията и Едуард заобикаляше гишетото, запътил се към вратата на лекарския кабинет. Госпожа Коуп, червенокосата секретарка на канцеларията, хукна пред него, за да я задържи отворена. Възрастната сестра вдигна смаян поглед от романа, който четеше, а Едуард ме внесе в стаята и нежно ме постави върху шумолящата хартия, която покриваше кафявия винилов дюшек на едната кушетка. След това се отдалечи и се облегна на стената максимално далече от мен в тясната стая. Очите му светеха оживени.

— Малко ѝ прилоша — уведоми той стреснатата сестра. — По биология правят кръвни проби.

Сестрата кимна мъдро.

— Винаги се случва с някого.

Той се подсмихна тихо.

— Полежи малко, миличка, ще ти мине.

— Знам — въздъхнах. Гаденето вече отшумяваше.

— Често ли ти се случва? — попита ме тя.

— Понякога — признах. Едуард се изкашля, за да прикрие смеха си.

— Можете вече да се връщате в час — каза му тя.

— Наредиха ми да стоя при нея — заяви той с такъв авторитет, че сестрата, макар да сви устни, се отказа да спори.

— Ще ида да взема малко лед да ти сложа на челото, миличка — каза ми тя и припряно се измъкна от кабинета.

— Прав беше — изпъшках и оставих очите ми да се затворят.

— Обикновено съм прав, но какво имаш предвид в случая?

— Бягането от час определено е полезно. — Опитах се да дишам равномерно.

— Уплаши ме — призна той след кратка пауза. Тонът му звучеше сякаш признава някаква унижителна своя слабост. — Реших, че Нютън влачи мъртвото ти тяло, за да го погребее в гората.

— Ха-ха — очите ми все още бяха затворени, но с всяка изминала минута се чувствах все по-нормално.

— Честна дума — виждал съм трупове с доста по-здрав цвят на лицето. Притесних се, че ще се наложи да мъстя за убийството ти.

— Бедният Майк. Сигурно е побеснял.

— Направо ме ненавижда — весело отбеляза Едуард.

— Няма как да знаеш такова нещо — възразих, но след малко внезапно се почудих дали пък всъщност не може.

— Видях лицето му, беше пределно ясно.

— А мен как видя? Нали уж беше решил да бягаш от училище. — Вече се чувствах почти добре — ако бях хапнала нещо на обяд, вероятно нямаше да ми се гади толкова. От друга страна, може би имах късмет, че стомахът ми беше празен.

— Бях си в колата, слушах музика — отговорът бе толкова нормален, че чак се изненадах.

Чух вратата да изскърцва, отворих очи и видях сестрата със студен компрес в ръка.

— Ето, миличка — тя го сложи на челото ми. — Изглеждаш чувствително по-добре — добави тя.

— Май се оправих — казах и се изправих до седнало положение. Бученето в ушите ми бе утихнало до жужене и светът бе престанал да се върти. Ментовозелените стени си бяха на местата.

Усетих, че се кани да ме накара да легна обратно, но точно в този момент вратата се отвори и госпожа Коуп провря глава.

— Имаме още един — предупреди тя.

Скочих на земята, за да освободя кушетката за следващата жертва.

Подадох компреса на сестрата.

— Вземете, на мен не ми трябва.

В този момент Майк влезе, олюлявайки се, този път под тежестта на прежълтения Лий Стивънс, едно от момчетата от групата ни по биология. Двамата с Едуард се дръпнахме към стената, за да им направим път.

— О, не — измърмори Едуард. — Излез навън в канцеларията, Бела.

Вдигнах поглед към него, объркана.

— Имай ми доверие — излез.

Обърнах се, шмугнах се през вратата още преди да успее да се затвори и се измъкнах от лечебницата. Усещах, че Едуард е точно зад мен.

— Послуша ме — беше изумен.

— Надуших кръвта — казах и сбръчках нос. За разлика от мен, на Лий не му бе прилошало от гледката на чужда кръв.

— Хората не могат да надушват кръв — възрази той.

— Е, аз пък мога — точно от това ми прилошава. Мирише на ръжда... и на сол.

Той ме зяпна с неразгадаемо изражение.

— Какво? — попитах.

— Нищо.

Точно в този момент Майк излезе от лечебницата и ни изгледа — първо мен, после Едуард. Вторият поглед неопровержимо доказваше думите на Едуард, че го ненавижда. Погледна отново към мен с печални очи.

— Доста по-добре изглеждаш.

— Само не си вади ръката от джоба — предупредих го отново.
— Вече не кърви — измърмори той. — Ще се връщаш ли в час?
— Шегуваш ли се? Ще трябва пак да изляза и да ме влачат дотук.
— Аха, май да... Е, ще идваш ли този уикенд? На плажа? —
докато говореше, отново изглежда Едуард, който стоеше облегнат на претрупаното гише, неподвижен като статуя, зареян в празното пространство.

Опитах се да звуча колкото се може по-дружелюбно.

— Разбира се, нали казах, че съм навита.

— Ще се чакаме пред магазина на баща ми, в десет — очите му отново се стрелнаха към Едуард, несигурен дали не издава твърде много информация. Жестовете му даваха да се разбере, че поканата не важи за всички присъстващи.

— Там ще съм — обещах.

— Тогава ще се видим по физическо — каза той и колебливо тръгна към вратата.

— До после — отвърнах. Той ме погледна още веднъж, а кръглото му лице леко се нацупи, след това бавно се измъкна през вратата с отпуснати рамене. Заля ме вълна на съчувствие. Нямах желание да виждам отново разочарованото му изражение... при това във физкултурния салон.

— Физическо — изпъшках.

— Искаш ли да се погрижа за това? — не бях забелязала, че се е приближил до мен, но вече шепнеше в ухото ми, — Иди да седнеш и си придай блед вид — прошепна той.

Това никак не ми беше трудно. Винаги съм си била бледа, а от примаяването лицето ми бе лъснало от пот. Седнах на един от скърцащите сгъваеми столове и облегнах глава на стената със затворени очи. Припадъците всеки път ме изтощаваха.

Чух Едуард тихичко да говори над гишето.

— Госпожо Коуп?

— Да? — Не бях чула кога се е върнала на бюрото си.

— Бела има физическо следващия час, но ми се струва, че не се чувства достатъчно добре. Всъщност си мислех да я закарам у дома. Дали бихте могли да я извините от час? — Гласът му бе като разтопен мед. Представих си колко убедителни бяха в момента очите му.

— А ти имаш ли нужда от извинителна бележка, Едуард? — засуети се госпожа Коуп. Защо не можех и аз така?

— Не, имам час при госпожа Гоф, тя няма да има нищо против.

— Добре, значи всичко е уредено. Да се оправяш, Бела — подвикна тя към мен. Кимнах вяло, като леко преигравах.

— Можеш ли да вървиш, или предпочиташ пак да те нося? — Вече бе с гръб към секретарката и изражението му стана саркастично.

— Ще вървя.

Изправих се внимателно, но не ми стана по-зле. Той задържа вратата отворена с учтива усмивка, но погледът му бе пълен с насмешка. Излязох навън на студа, където тъкмо бе започнала да се спуска тънка мъгла. Приятно беше — за първи път се радвах на постоянната влага, която се стелеше от небето, тъй като изми лепкавата пот от лицето ми.

— Благодаря — казах, когато ме последва навън. — Почти си струваше да ми прилошее, щом се измъкнах от физическото.

— На ваше разположение — гледаше право напред, леко примижал срещу дъжда.

— Ще дойдеш ли? Имам предвид в събота? — надявах се да дойде, макар да бе малко вероятно. Не можех да си го представя да се накачули в една кола с останалите хлапета от училище, той просто не принадлежеше на същия свят. Но пък току-виж ми вдъхнеше някакво бегло желание да участвам в пикника.

— Къде точно ще ходите? — продължаваше безизразно да се взира напред.

— Долу в Ла Пуш, до Фърст Бийч — вгледах се в лицето му, мъчейки се да разгадая изражението му. Очите му почти незабележимо се присвиха.

Погледна към мен през ъгълчетата на очите си и се усмихна криво.

— Не съм съвсем убеден, че съм поканен.

Въздъгнах.

— Току-що те поканих.

— Предлагам двамата с теб да не притискаме Майк повече този уикенд. Ще вземе да рухне. — Очите му танцуваха. Тази идея май му харесваше неприлично много.

— Майк-шмайк — измърморих, твърде погълната от това как бе казал „дватамата с теб“. Това пък *на мен* ми хареса неприлично много.

Наближавахме паркинга. Завих наляво към пикапа. Но нещо ме сграбчи за якето и ме дръпна рязко назад.

— Къде си мислиш, че отиваш? — попита той отново ядосан. Сграбчил бе цяла шепа плат от якето ми в единия си юмрук.

Съвсем се обърках.

— Отивам си вкъщи.

— Не чу ли, че обещах да те заведа у дома? Да не мислиш, че ще те оставя да караш в това състояние? — гласът му продължаваше да звучи възмутено.

— Какво ми е на състоянието? Ами пикапът ми? — замърморих.

— Ще помоля Алис да ти го докара след училище — вече ме дърпаше към колата, без да пуска якето ми. Полагах всички усилия да не падна назад. Вероятно и да паднех, просто щеше да ме влечи по земята.

— Пусни ме! — извисих глас. Той не ми обърна внимание. Заклатушках се по мокрия тротоар до волвото. Там най-после ме пусна и аз залитнах към вратата.

— Страшно обичаш да *командваш*! — измрънках.

— Отключена е — беше единственият му отговор. Седна на шофьорското място.

— Напълно съм в състояние сама да се закарам вкъщи! — стоях до колата му ядосана. Дъждът се бе засилил, а тъй като не бях си сложила качулката, мократа ми коса капеше по гърба ми.

Той смъкна стъклото и се наведе към мен през седалката.

— Влизай в колата, Бела.

Не отговорих. Пресмятах наум шансовете си да стигна пикапа, преди да успее да ме настигне. Трябваше да призная, че не бяха особено големи.

— Ще те довлека обратно — заплаши ме той, прозрял плановете ми.

Опитах се да запазя каквото бе останало от достойнството ми и се вмъкнах в колата. Нямах особен успех — приличах на полуудавено коте, а ботушите ми джвакаха.

— Това е напълно ненужно — казах ледено.

Не ми отговори. Натисна някакви бутони, засили отоплението и намали музиката. Докато изкарваше колата от паркинга, реших да мълча през целия път и да се цупя колкото може повече, но после разпознах музиката, която слушаше. Любопитството надделя над намеренията ми.

— *Clair de Lune*? — попитах, учудена.

— Познаваш творбите на Дебюси? — той също се учуди.

— Не много добре — признах си. — Майка ми често слуша класическа музика у дома, познавам само любимите си произведения.

— И на мен това ми е едно от любимите — той се загледа замислено навън през струите дъжд.

Заслушах се в музиката и се отпуснах в светлосивата кожена седалка. Не можех да не реагирам на така познатата, утешителна мелодия. Дъждът размазваше всичко отвъд прозореца в сиви и зелени петна. Осъзнах, че се движим много бързо, но колата се носеше толкова сигурно, така плавно, че не усещах скоростта. Само беглите проблясъци на града зад стъклото я издаваха.

— Що за човек е майка ти? — попита ме той внезапно.

Погледнах го и видях, че ме изучава с любопитство.

— Доста прилича на мен, но е по-хубава — казах. Той вдигна вежди. — В мен има твърде много от Чарли. По-общителна е и по-смела. Безотговорна е и леко ексцентрична, и е изключително непредвидима готвачка. Тя е най-добрата ми приятелка. — Замълчах. Колкото повече говорех за нея, толкова по-потисната се чувствах.

— На колко години си, Бела? — по някаква причина гласът му прозвуча раздразнено. Бе спрял колата и осъзнах, че вече сме пред къщата на Чарли, Дъждът плющеше толкова силно, че едва виждах самата къща. Сякаш колата бе потопена под река.

— На седемнайсет — отговорих, леко объркана.

— Нямах вид на седемнайсетгодишна.

Тонът му бе укорителен и аз се разсмях.

— Какво? — попита той, любопитството му отново бе събудено.

— Майка ми вечно повтаря, че съм се родила на трийсет и пет и с всяка година остарявам все повече — засмях се, после въздъгнах. — Е, все една от нас двете трябва да се държи като възрастен. — Замълчах за миг. — Ти самият не приличаш много на ученик — отбелязах.

Той направи гримаса и смени темата.

— А майка ти защо се омъжи за Фил?

Учудих се, че е запомнил името — бях го споменала само веднъж, преди близо два месеца. Трябвах ми няколко секунди, преди да отговоря.

— Майка ми... тя е много млада за възрастта си. Предполагам, че Фил я кара да се чувства още по-млада. Във всеки случай е луда по него. — Поклатих глава. Какво точно я привличаше в него бе пълна загадка за мен.

— Ти одобряваш ли? — попита той.

— Какво значение има? — възразих. — Искам да е щастлива... а тя иска него.

— Това е доста благородно... Чудя се... — провлачи той.

— Какво?

— Дали тя би проявила същото благородство спрямо теб, как мислиш? Независимо какъв е изборът ти? — Внезапно целият се напрегна, очите му се впиха в моите.

— М-м-мисля, че да — заекнах. — Но все пак тя е родителят. Малко по-различно е.

— Значи не бива да се захващаш с някой страшен тип — пошегува се той.

Ухилих му се в отговор.

— Какво разбираш под страшен? С множество пиърсинги по лицето и огромни татуировки?

— Предполагам, може и така да изглежда.

— А ти какво имаш предвид?

Но той не обърна внимание на въпроса ми и ми зададе друг.

— Мислиш ли, че аз бих могъл да съм страшен? — той вдигна вежда и по лицето му премина бледа сянка на усмивка.

Замислих се за миг, чудейки се дали истината или лъжата ще се приеме по-добре. Реших да избира истината.

— Хмм... мисля, че би могъл да бъдеш, стига да искаш.

— Страх ли те е в момента? — Усмивката му изчезна и божественото му лице внезапно стана сериозно.

— Не. — Но явно отговорих твърде бързо. Усмивката се завърна.

— Така, а сега ще ми разкажеш ли ти за твоето семейство? — исках да го разсея. — Със сигурност разказът ще е много по-

интересен.

Той незабавно застана нащрек.

— Какво искаш да знаеш?

— Семейство Кълън са те осиновили? — поисках потвърждение.

— Да.

Поколебах се за миг.

— А какво се е случило с родителите ти?

— Починаха преди много години. — Тонът му бе сдържан.

— Съжалявам — пророних.

— Всъщност не ги помня много ясно. От много години считам Карлайл и Есме за свои родители.

— И ги обичаш. — Това не беше въпрос. Отговорът бе очевиден от начина, по който говореше за тях.

— Да — усмихна се той. — Не бих могъл да си представя почудесни хора.

— Имаш голям късмет.

— Знам.

— А брат ти и сестра ти?

Той хвърли поглед към часовника на таблото.

— Брат ми и сестра ми, а също и Джаспър и Розали, щом стана въпрос, доста ще се изнервят, ако се наложи да ме чакат в дъжда.

— О, съжалявам, май трябва да тръгваш. — Не ми се излизаше от колата.

— А ти вероятно си искаш пикапа обратно, преди полицейски началник Суон да се прибере у дома, за да не се налага да му разказваш за инцидента по биология — ухили ми се той.

— Убедена съм, че вече е чул. Във Форкс няма тайни — въздъгнах.

Той се разсмя, но в смеха му имаше някаква острота.

— Приятно прекарване на плажа... и ви пожелавам хубаво време за слънчеви бани. — Той погледна към струящия дъжд.

— Няма ли да те видя утре?

— Не. Двамата с Емет сме решили да започнем уикенда поотрано.

— Какво ще правите? — Приятелите могат да си задават такива въпроси, нали така? Надявах се разочарованието в гласа ми да не е прекалено явно.

— Ще ходим на поход в Гоут Рокс Уилдърнес, на юг от Рениер.

Спомних си, че Чарли бе споменал за честите походи на семейство Кълън.

— Е, приятно прекарване — опитах се да звуча ведро, но май не успях да го заблудя. В ъгълчетата на устните му заигра усмивка.

— Ще ми направиш ли една услуга този уикенд? — Той се извърна, за да ме погледне право в очите, отприщвайки пълната сила на изпепеляващите си златисти очи.

Кимнах безпомощно.

— Не се обиждай, но май си от хората, които са магнит за неприятности. Така че... постарай се да не паднеш в океана или да не те прегази нещо, става ли? — Той се усмихна с кривата си усмивка.

При тези думи чувството ми за безпомощност незабавно се изпари. Изгледах го свирепо.

— Ще се постарая — троснах се и изскочих навън в дъжда. Затръшнах вратата с излишна сила.

Когато потегли, той все още се усмихваше.

6. СТРАШНИ ПРИКАЗКИ

Седях в стаята си и се опитвах да се концентрирам върху трето действие на „Макбет“, но всъщност се ослушвах за пикапа. Мислех, че ще чуя рева на двигателя дори и през шума на плющия дъжд. Но когато отидох да надникна през пердето за пореден път, той изненадващо се оказа отпред.

Нямах особени очаквания за петъка и той напълно оправда липсата ми на интерес. Естествено, обсъждаше се припадъкът ми. На Джесика особено случката явно ѝ се струваше безкрайно забавна. За щастие, Майк си бе държал устата затворена и май никой не бе разбрал за участието на Едуард. Джесика обаче ме засипа с въпроси за вчерашния обяд.

— И какво искаше Едуард Кълън вчера? — попита ме тя в часа по тригонометрия.

— Не знам — отговорих напълно искрено. — Така и не стана ясно.

— Имаше вид на доста ядосана — зачовърка тя.

— Така ли? — постарях се изречението ми да не издава нищо.

— Знаеш ли, никога не съм го виждала да седи с някой извън семейството му. Много беше странно.

— Да — съгласих се. Тя май се подразни, тъй като нетърпеливо тръсна тъмните си къдрици — предполагам се бе надявала да чуе някоя сочна клюка, която да предаде нататък.

Знаех, че той ще отсъства от училище и затова най-неприятното бе, че все се надявах да го видя. Когато влязох в стола с Джесика и Майк, не можах да се сдържа да не погледна към масата му, където Розали, Алис и Джаспър седяха и си говореха, приближили глави. И не успях да прогоня обземащото ме мрачно настроение, осъзнавайки, че нямам представа колко дълго ще трябва да чакам, преди да го видя отново.

На нашата маса се обсъждаха плановете за следващия ден. Майк отново бе въодушевен и демонстрираше огромно доверие в местния

метеоролог, който обещавахе слънчев ден. На мен лично не ми се вярваше. Но днес действително бе по-топло — почти петнадесет градуса. Може би все пак излетът нямаше да е пълен провал.

По време на обяда улових няколко недружелюбни погледа от страна на Лорън, които така и не проумях, докато не тръгнахме да излизаме от стола. Бях точно зад нея, само на две педи от гладката ѝ сребристоруса коса, но не ме бе забелязала.

— ... Не знам защо *Бела* — изсумтя тя подигравателно докато произнасяше името ми — не седи със семейство Кълън оттук нататък — чух я да мърмори на Майк. Досега не бях обръщала внимание колко неприятен, носов е гласът ѝ и се смаях от злобата в него. Всъщност не я познавах особено добре, определено недостатъчно добре, че да ме мрази, или поне така си мислех.

— Тя ми е приятелка и седи с нас — прошепна в отговор Майк, лоялен както винаги, но и с някакво собственическо чувство. Поспрых, така че Джес и Анджела да ме задминат. Не ми се слушаше повече.

На вечеря Чарли прояви учудващ ентузиазъм за излета в Ла Пуш на следващата сутрин. Май се чувстваше леко виновен, че ме оставя сама въпреки през почивните дни, но твърде дълго бе градил навиците си, та тепърва да ги нарушава. Естествено, знаеше имената на всички хлапета, които щяха да ходят на излета, а също и на родителите им, а вероятно и на бабите и дядовците им. Като че ли одобряваше мероприятияето. Чудех се дали ще одобри плановете ми да пътувам до Сиатъл с Едуард Кълън. Не че имах намерение да му казвам.

— Татко, чувал ли си за място, наречено Гоут Рокс или нещо подобно? Май е някъде южно от връх Рениер — попитах небрежно.

— Да — защо?

Вдигнах рамене.

— Някои от децата говореха, че ще ходят на палатки там.

— Не е много подходящо за палатки. — Звучеше изненадан. — Има много мечки. Повечето хора ходят там през ловния сезон.

— О! — измърморих. — Може би съм объркала името.

Смятах да спя до късно, но ме събуди необичайна яркост. Отворих очи и видях ясна жълта светлина, която се лееше през прозореца ми. Не можех да повярвам. Хукнах към прозореца да проверя и действително — грееше слънце. Беше на странно място в

небето, твърде ниско и като че ли не толкова близо, колкото бе редно, но определено си беше слънце. Хоризонтът бе оброчен с облаци, но по средата се ширеше голямо петно синьо небе. Задържах се до прозореца колкото може по-дълго от страх, че ако се откъсна оттам, синьото безвъзвратно ще изчезне.

Магазинът „Олимпийско оборудване“ на семейство Нютън бе току до града, откъм северната му страна. Виждаха го бях, но никога не бях спирала. Не изпитвах особена нужда от оборудване за мероприятия, които изискват продължително прекарване на открито. Разпознах шевролета на Майк и нисана на Тайлър на паркинга. Докато паркирах до тях, забелязах групичката пред шевролета. Ерик беше там, както и още две момчета от моя клас. Бях почти сигурна, че имената им са Бен и Конър. Джес също беше там, а от двете ѝ страни стояха Анджела и Лорън. До тях бяха и три други момичета, включително и едно, в което се бях спънала по физическо в петък. То ме изгледа, докато излизах от пикапа, и прошепна нещо на Лорън. Лорън разтърси златистата си коса и ми хвърли пълен с презрение поглед.

Явно щеше да е един от *онези* дни.

Майк поне ми се зарадва.

— Ама ти дойде! — провикна се той доволен. — Казах ли ти, че днес ще е слънчево?

— Нали обещах, че ще дойда — припомних му.

— Чакаме само Лий и Саманта... освен ако не си поканила някого — добави Майк.

— Не — излъгах с лекота, надявайки се да не ме хванат. А същевременно исках да се случи чудо и Едуард все пак да се появи.

Майк беше доволен.

— Ще се качиш ли в моята кола? Остана само тя и миниванът на майката на Лий.

— Става.

Той се усмихна щастливо. Толкова бе лесно да го зарадвам.

— Можеш да се возиш отпред — обеща той.

Успях да прикрива раздражението си. Не беше толкова лесно да зарадвам и Майк, и Джесика едновременно. Виждах я как ни гледа смръщено.

Нещата обаче се развиха в моя полза. Лий доведе още двама души и вече нямаше свободни места. Успях да вмъкна Джес между

мен и Майк на предната седалка на шевролета. Имаше какво да се желае от реакцията на Майк по този повод, но поне Джесика се успокои.

Ла Пуш бе само на двадесет и няколко километра от Форкс, през по-голямата част от които шосето бе обрамчено от разкошни, гъсти, зелени гори, а широката река Куилают на два пъти се извиваше под него. Доволна бях, че съм до прозореца. Бяхме смъкнали стъклата — с девет души в шевролета можеше да те хване клаустрофобия — и се опитвах да поема колкото се може повече слънчева светлина.

През летата, които прекарвах при Чарли във Форкс, неведнъж бях ходила до плажовете на Ла Пуш, така че дългата километър и половина дъга на Фърст Бийч ми бе позната. Въпреки това гледката спираше дъха. Водата бе тъмносива дори на слънчевата светлина, покрита бе с бяла пяна, надигаща се към сивия каменист бряг. От стоманените води на залива се издигаха островчета с отвесни ръбове и неравна височина, увенчани с високи, сурови ели. Плажът представляваше тясна ивица пясък покрай водата, който преминаваше в милиони едри гладки камъни. От разстояние те изглеждаха равномерно сиви, но отблизо се оказваха обогрени във всякакви възможни оттенъци — теракотено, морскозелено, бледолилаво, синьо-сиво, тъмнозлатисто. Линията на прилива бе осеяна с огромни, донесени от водата дървета, избелени от солените вълни като кости, някои нахвърляни на групички по края на близката гора, а други полегнали самотни там, където свършват вълните.

От вълните се носеше свеж ветрец, прохладен и солен. Върху гребените на вълните плаваха пеликани, а над тях се носеха чайки и един самотен орел. Облаците продължаваха да обгръщат небето, заплашвайки всеки момент да го завладеят, но за момента слънцето смело грееше в своя ореол от синьо небе.

Проправихме си път към плажа, а Майк ни поведе към пръстен от изхвърлени от вълните дървета, които очевидно и друг път бяха използвани за подобно събиране. Имаше и старо огнище, пълно с черна пепел. Ерик и този, който май се казваше Бен, насъбраха клони от по-сухите купчини по края на гората и скоро върху старите въглини вече се издигаше конструкция с формата на вигвам.

— Виждала ли си огън от довлечени дървета? — попита ме Майк. Седях върху един от избелените дънери, а останалите момичета

се бяха събрали от двете ми страни и ентусиазирано клюкарстваха. Майк коленичи край огъня и запали един от по-малките клони със запалка.

— Не — отвърнах, докато той внимателно подпираше пламтящото клонче върху конструкцията.

— Значи ще ти хареса — само наблюдавай цветовете. — Той запали още едно клонче и го положи край първото. Пламъците бързо зализаха сухото дърво.

— Синьо е — възкликнах изненадано.

— От солта е. Красиво е, нали? — Той подпали още едно клонче, постави го в края, който още не бе пламнал, и дойде да седне до мен. За щастие, Джес бе от другата му страна. Тя се обърна към него и привлече вниманието му. Аз загледах как странните сини и зелени пламъци пращят нагоре към небето.

След половин час бърбрене неколцина от момчетата решиха да тръгнат към близките приливни езерца. Ето ти дилема. От една страна, обожавах приливни езерца. От дете ме очароваха и бяха едно от малкото неща, които правеха гостуванията ми във Форкс поносими. От друга страна, неведнъж ми се бе случвало да падам в тях. Кое не е кой знае какво, когато си на седем и си с баща си. Но се сетих за молбата на Едуард — да не падам в океана.

В крайна сметка Лорън взе решението вместо мен. Не желаше да се разхожда и определено не беше с подходящи обувки. Повечето от момичетата, освен Анджела и Джесика, също решиха да останат на плажа. Изчаках Тайлър и Ерик да обявят, че ще останат при тях, и тихомълком се присъединих към групата на ентусиастите. Като разбра, че ще тръгна с тях, Майк ме дари с широка усмивка.

Разходката не бе кой знае колко дълга, но ми беше крайно неприятно, че дърветата закриха небето. Зелената светлина на гората странно контрастираше с младежкия смях, твърде мрачна и зловеща, за да бъде в хармония със слънчевото настроение. Трябваше зорко да бдя на всяка своя крачка, да избягвам корените по земята и клоните над нея и скоро изостанах. В крайна сметка се измъкнах от смарагдовите предели на гората и отново излязохме на каменистия бряг. Беше отлив и край нас течеше приливна река, запътила се към морето. Плитките езерца по чакълестите ѝ брегове, които никога не се отточваха напълно, гъмжаха от живот.

Гледах да не се навеждам твърде много. Другите бяха безстрашни, прескачаха скалите, кацаха безразсъдно по ръбовете. Открих една стабилна скала на края на едно от големите езерца и предпазливо приседнах, омагьосана от естествения аквариум под мен. Букети ярки анемонии безспирно се вълнуваха под невидимото течение, спираловидни черупки, скрили в себе си рачета, пробягваха по ръбовете, морски звезди бяха залепнали неподвижни по камъните едни върху други, а една малка черна змиорка с бели ивици се виеше между яркозелените водорасли и чакаше морето да се завърне. Гледката изцяло ме погълна, с изключение на онова кътче от съзнанието ми, която се чудеше какво прави Едуард в момента и си представяше какво ли би казал, ако беше до мен.

Накрая момчетата огладняха и аз сковано се надигнах, за да ги последвам обратно. Този път се опитах да не изоставам много в гората и, естествено, на няколко пъти паднах. Отървах се с няколко повърхностни охлузвания по дланите, а коленете на дънките ми се оцветиха в зелено, но можеше и да е много по-зле.

Когато се върнахме на Фърст Бийч, групичката, която бяхме оставили, се бе увеличила. Приближихме се и забелязахме лъскавата права, черна коса и медната кожа на новопристигналите младежи от резервата, дошли да побъбрят с нас. Храната вече се разпределяше и момчетата забързаха, за да не изпуснат своя дял, а Ерик се зае да ни представя по реда на влизането ни в кръга от дървета. Двете с Анджела пристигнахме последни и когато Ерик спомена имената ни, едно по-малко момче, седнало на камъните край огъня, вдигна заинтригуван поглед към мен. Седнах до Анджела, Майк ни донесе сандвичи и различни безалкохолни, за да си изберем, а най-големият от новодошлите заизрежда имената на останалите седем момчета и момичета. Запомних само, че едно от момичетата също се казва Анджела, а момчето, което ме бе загледало, се нарича Джейкъб.

Приятно ми беше да седя до Анджела — спокоен човек, който не чувстваше необходимост да запълва всяка пауза с дърдорене. Докато се хранехме, ме остави необезпокоявано да си размишлявам. А аз разсъждавах колко непоследователно течеше времето във Форкс, как на моменти всичко шеметно се сливаше в едно петно и само отделни образи изпъкваха по-ярко от останалите. А в други случаи всяка секунда бе наситена със значение и оставаше отпечатана в съзнанието

ми. Пределно ми беше ясно каква е причината за тази разлика и това дълбоко ме тревожеше.

Докато обядвахме, облаците започнаха да настъпват. Плъзгаха се по синьото небе, стрелваха се за кратко пред слънцето, хвърляха дълги сенки по плажа и придаваха мрачен оттенък на вълните. Щом приключиха с храненето, съучениците ми започнаха да се отдалечават по двойки и тройки. Едни тръгнаха към прибоа, избягвайки камъните, стърчащи над водата. Други се събираха за втора експедиция до скалните езерца. Майк, с Джесика по петите му, се отправиха към единствения магазин в селото. Някои от местните хлапета тръгнаха с тях, други се присъединиха към експедицията. Когато всички се пръснаха, се оказах сама върху дънера, с Лорън и Тайлър, които разглеждаха нечий CD плейър, и три момчета от резервата, накацали около кръга, включително и момчето на име Джейкъб и другото, най-голямото, което бе поело ролята на говорител.

Няколко минути след като Анджела пое към езерцата, Джейкъб се приближи и се настани на мястото ѝ до мен. Имаше вид на четиринадесет, може би петнадесетгодишен, с дълга, лъскава черна коса, хваната с ластик на тила. Кожата му бе прекрасна, копринена, червеникавокафява на цвят, очите му бяха тъмни и хлътнали над високите скули. Около брадичката все още се долавяше детска закръгленост. Като цяло много привлекателно лице. Но положителното ми мнение за външността му се изпари още при първите му думи.

— Ти си Изабела Суон, нали?

Почувствах се като в първия учебен ден.

— Бела — въздъгнах.

— Аз съм Джейкъб Блак — той протегна ръка в дружелюбен жест. — Ти купи пикапа на баща ми.

— О! — възкликнах с облекчение и поех гладката му ръка. — Ти си синът на Били. Май е редно да те помня.

— Не, аз съм най-малкият в семейството, вероятно помниш по-големите ми сестри.

— Рейчъл и Ребека — внезапно си спомних. Чарли и Били често ни оставяха заедно, когато му гостувах, да се занимаваме, докато те ловят риба. И трите бяхме твърде стеснителни, за да се сприятелим кой знае колко. Естествено, още преди да навърша единадесет, бях

вдигнала достатъчно ропот, че да сложа край на всякакви риболовни експедиции.

— Те тук ли са? — погледнах към момичетата край водата, чудејки се дали ще ги позная след толкова години.

— Не — Джейкъб поклати глава. — Рейчъл спечели стипендия за Вашингтонския университет, а Ребека се омъжи за един самоански сърфист — сега живее на Хаваите.

— Омъжила се е. О! — Бях изумена. Близначките бяха малко повече от година по-големи от мен.

— Е, какво мислиш за пикапа? — попита той.

— Страхотен е. Чудесно върви.

— Да, ама е доста бавен — той се засмя. — Така се зарадвах, когато Чарли го купи. Баща ми не ми даваше да започна да стягам друга кола, при положение че разполагаме с автомобил в движение.

— Не е толкова бавен — възразих.

— Опитвала ли си да вдигнеш над деветдесет?

— Не — признах си.

— Чудесно, Недей. — Той се ухили.

Не можех да не му се ухилия в отговор.

— Идеално понася удари — казах в защита на пикапа.

— Май и танк не може да му навреди на това старо чудовище — съгласи се той и отново се разсмя.

— Значи сглобяваш автомобили? — попитах, впечатлена.

— Когато имам свободно време и части. Случайно да знаеш откъде мога да намеря хидравличен цилиндър за „Фолксваген Ребит“, модел 1986 година? — попита той шеговито. Гласът му бе приятен, дрезгав.

— Съжалявам — засмях се. — Напоследък не ми се е мяркало, но ще си държа очите отворени. — Не че знаех за какво става въпрос. Лесно се общуваше с него.

Той ме дари с ослепителна усмивка, а погледът му изразяваше одобрение, което напоследък май започвах да разпознавам. Оказа се, че не само на мен е направило впечатление.

— Познаваш ли Бела, Джейкъб? — попита Лорън от отсрещната страна на огъня, с тон, който ми се стори нахален.

— Познаваме се едва ли не откакто съм се родил — засмя се той и отново ми се усмихна.

— О, колко хубаво! — каза тя, но ако се съдеше по тона ѝ, май не го намираше за особено хубаво, а бледите ѝ рибешки очи се присвиха. — Бела — подвикна тя отново, наблюдавайки внимателно лицето ми. — Тъкмо казвах на Тайлър колко е жалко, че нито един от семейство Кълън не можа да дойде днес. Никой ли не се сети да ги покани? — Загриженото ѝ изражение бе твърде неубедително.

— Семейството на доктор Карлайл Кълън ли имаш предвид? — попита високото, по-възрастно от останалите момче, преди да успее да реагирам, което видимо подразни Лорън. Беше по-скоро мъж, отколкото момче и гласът му бе дълбок и плътен.

— Да, познаваш ли ги? — попита тя снизходително, полуобърната към него.

— Те не идват тук — отговори той с тон, който приключваше темата, и не обърна внимание на въпроса ѝ.

В този момент, в опит да си възвърне вниманието ѝ, Тайлър я попита какво мисли за диска, който държеше. Тя се разсея.

Взрях се объркана в младежа с плътния глас, но той гледаше настрани, към тъмната гора зад нас. Казал бе, че никой от семейство Кълън не идва в резервата, но тонът му намекваше още нещо — че не им позволяват, че им е забранено. Това ми се стори доста странно и безуспешно се опитах да се отърся от впечатлението.

Джейкъб прекъсна размишленията ми.

— И какво, побърква ли те Форкс?

— О, меко казано — направих гримаса. Той ми се усмихна с разбиране.

Продължавах да прехвърлям наум репликата за семейство Кълън и внезапно получих вдъхновение. Планът беше глупав, но не ми хрумваше нищо по-добро. Надявах се младият Джейкъб да няма особен опит с момичета, за да не прозре опитите ми да флиртувам с него, които със сигурност щяха да бъдат доста жалки.

— Искаш ли да се разходим по плажа? — попитах, опитвайки се да имитирам косия поглед изпод мигли на Едуард, Сигурна съм, че ефектът не бе и наполовина толкова добър, но Джейкъб скочи с готовност.

Докато вървахме на север през шарените камъни към стената от довлечени от вълните дървета, облаците най-после затвориха редиците

си в небето, морето незабавно потъмня, а температурата чувствително падна. Пъгнах ръце дълбоко в джобовете на якето.

— Ти значи си на шестнайсет, така ли? — попитах, стараяйки се да не приличам на идиотка, докато пърхах с мигли, както бях виждала да правят по телевизията.

— Тъкмо навърших петнадесет — призна той поласкан.

— Така ли? — Лицето ми изразяваше фалшива изненада. — Мислех, че си по-голям.

— Висок съм за възрастта си — поясни той.

— Често ли идваш до Форкс? — попитах лукаво, сякаш се надявах на положителен отговор. Дори в собствените си уши звучах идиотски. Опасявах се, че ще се въртне отвратно и ще ме обвини във фалш, но той продължаваше да изглежда поласкан.

— Не особено — призна смръщено. — Но като приключа с колата, ще мога да идвам, когато си поискам. След като изкарам книжката, де — поправи се той.

— Кое беше онова по-възрастното момче, с което говореше Лорън? Май с малко голям да се занимава с нас — умишлено се сложих в групата на по-младите, за да подчертая, че предпочитам Джейкъб.

— Това е Сам, той е на деветнадесет — уведоми ме той.

— А какво разправяше за семейството на доктора? — попитах невинно.

— За семейство Кълън ли? О, те не бива да влизат в резервата. — Джейкъб извърна поглед към Джеймс Айлънд. Това потвърждаваше доловеното от мен в тона на Сам. — Защо?

Той погледна пак към мен и прехапа устна.

— Опа. Не би трябвало да говоря за това.

— О, няма на никого да кажа, просто ми е любопитно — постарях се да докарам съблазнителна усмивка, питайки се дали пък не прекалявам.

Но той ми се усмихна, сякаш действително бе съблазнен. След това вдигна вежда, а гласът му стана още по-дрезгав отпреди.

— Обичаш ли страшни приказки? — попита той злокобно.

— *Обожавам* ги — възкликнах ентузиазно, опитвайки се да му покажа изгарящ поглед.

Джейкъб тръгна към един довлечен от водите дънер, чиито корени стърчаха като изтънелите крака на огромен, блед паяк. Кацна върху един от усуканите корени, а аз седнах под него върху самия дънер. Сведе поглед надолу към камъните, а в ъгълчетата на плътните му устни заигра усмивчица. Досещах се, че ще се опита максимално да драматизира нещата. Напрегнах се да прикрия живия си интерес.

— Чувала ли си някоя от легендите за нашия произход, на племето куилеути, имам предвид? — започна той.

— Всъщност не — признах.

— Е, има множество легенди, като някои твърдят, че съществуваме още отпреди Потопа, че древните куилеути завързали канутата си за най-високите дървета в планината, за да оцелеят, както Ной и ковчега му — той се усмихна, за да демонстрира колко малко вярва на тези истории. — Друга легенда твърди, че сме наследници на вълците и че те все още са наши братя. Племенните закони забраняват да се убива вълк. А имаме легенди и за *студенокожите* — гласът му стана с един нюанс по-тих.

— Студенокожите ли? — попитах и интересът ми вече съвсем не бе подправен.

— Да. Някои от историите за студенокожите са древни като тези за вълците, но има и по-скорошни. Според легендата собственият ми праядо познавал неколцина от тях. Именно той се споразумял с тях да не стъпват по земите ни — той завъртя очи.

— Праядо ти? — насърчих го аз.

— Той бил старейшина, както баща ми. Значи, студенокожите са естествени врагове на вълците, тоест не на вълците, а на вълците, които се превръщат в хора, като нашите прадеди. Вие ги наричате върколаци.

— Върколаците имат естествен враг?

— Един-единствен.

Загледах го настойчиво, надявайки се да прикрия нетърпението си с възхищение.

— Така че — продължи Джейкъб — студенокожите са наши традиционни врагове. Но глутницата, която пристигнала по нашите земи по времето на праядо ми, била различна. Те не ловували, както останалите от своя вид и не били опасни за племето. И дядо ми

склучил споразумение с тях — ако обещаят да не стъпват по земите ни, ние няма да ги издадем на бледоликите — той ми намигна.

— След като не са били опасни, тогава защо...? — опитвах се да разбера и същевременно се мъчех да прикрия колко сериозно възприемам страшната му история.

— Винаги има риск за хората около студенокожите, дори да са толкова цивилизовани, колкото този клан. Никога не се знае кога ще се окажат твърде гладни, за да устоят на изкушението — той умишлено вмъкна заплашителна нотка в гласа си.

— Какво имаш предвид под „цивилизовани“?

— Твърдели, че не ходят на лов за хора. Някак успявали да се хранят само с животни.

Постарах се гласът ми да звучи равнодушно.

— А това какво общо има със семейство Кълън? Да не би да произхождат от студенокожите, които е срещнал праядо ти?

— Не. — Той направи драматична пауза. — Това са *същите* те.

Явно изтълкува изражението ми като страх, провокиран от разказа му, защото се усмихна доволно и продължи.

— Сега има и нови екземпляри, една нова женска и един нов мъжки, но останалите са същите. По време на праядо ми водачът им, Карлайл, вече бил известен. Живее по тези земи още преди да дойдат *вашите* хора.

— И какви са всъщност? — попитах най-накрая. — Какво представляват студенокожите?

Той се усмихна мрачно.

— Кръвопийци — отговори със смразяващ глас. — Вашите хора ги наричат вампири.

При тези думи извърнах поглед към морската пяна, тъй като не бях сигурна какво точно издаваше изражението ми.

— Цялата си настръхнала — засмя се той зарадван.

— Доста те бива да разказваш приказки — похвалих го, все така загледана във вълните.

— Малко са шантави, нали? Нищо чудно, че баща ми не иска да ги разказваме на никого.

Все още не успях да овладеем изражението си достатъчно, че да го погледна.

— Не се безпокой, няма да те издам.

— Май току-що наруших условията по споразумението — засмя се той.

— Ще отнеса разказа ти в гроба — обещах и после потръпнах.

— Ама сериозно, не казвай нищо на Чарли. Доста се беше ядосал на баща ми, като чул, че някои от нашите хора отказват да ходят в болницата, откакто доктор Кълън започна да работи там.

— Разбира се, че няма.

— Е, какво, сега мислиш ли ни за шепа суеверни индианци? — попита той уж на шега, но тонът му съдържаше и малко тревога.

Обърнах се и му се усмихнах колкото можех по-нормално.

— Не. Смятам, че наистина те бива в разказването на страшни истории — виж, още съм настрохнала — вдигнах ръка.

— Супер — усмихна се той.

В този момент звукът на удряци се един в друг камъни ни предупреди, че някой приближава. Главите ни се вдигнаха точно навреме, за да забележим Майк и Джесика на петнайсетина метра, насочили се към нас.

— Ето те. Бела — подвикна облекчено Майк и замаха с ръка.

— Това гаджето ти ли е? — попита Джейкълб, явно стреснат от ревнивата нотка в гласа на Майк. Учудих се, че е ясно доловима.

— Не, определено не — прошепнах. Бях безкрайно благодарна на Джейкълб и ми се искаше максимално да го зарадвам. Намигнах му, като преди това внимателно обърнах гръб на приближаващия Майк. Джейкълб се усмихна, въодушевен от неумелия ми флирт.

— Значи, като изкарам книжката... — започна той.

— Задължително ела да ме видиш във Форкс. Можем да излезем някъде. — Стана ми малко гузно при тези думи, съзнавайки, че го бях използвала. Но всъщност действително го харесвах. Бих могла да се сприятеля с него.

Майк вече се бе приближил, а Джесика бе на няколко крачки зад него. Виждах как очите му се плъзват преценяващо по Джейкълб и как очевидната му незрялост го успокоява.

— Къде се загуби? — попита той, макар отговорът да бе под носа му.

— Джейкълб ми разказваше някои от местните легенди — обадох се. — Много са интересни.

Усмихнах се топло на Джейкълб и той ми се ухили в отговор.

— Е — Майк млъкна за миг, за да прецени ситуацията и породилата се между нас близост. — Приготвяме се да тръгваме, май скоро ще завали.

Всички вдигнахме очи към смръщеното небе. Определено то вещаеше дъжд.

— Добре — скочих. — Идвам.

— Приятно ми беше да се видим *отново* — каза Джейкъб и ми се стори, че го натърти, за да подразни Майк.

— И на мен. Следващия път, когато Чарли идва да се види с Били, ще дойда и аз — обещах.

Усмивката му се разтегна от ухо до ухо.

— Много ще се радвам.

— И благодаря — добавих искрено.

Докато подскачахме по камъните към паркинга, нахлупих качулката. Вече бяха паднали няколко капки, оставяйки черни петънца върху уцелените камъни. Когато стигнахме шевролета, останалите вече товареха нещата. Пропълзях на задната седалка до Анджела и Тайлър, обявявайки, че вече съм се возила отпред. Анджела през цялото време зяпаше засилващата се буря през прозореца, а Лорън се въртеше на средната седалка, за да привлече вниманието на Тайлър, така че можех да облегна глава назад, да затворя очи и да се помъча да не разсъждавам.

7. КОШМАРИ

Казах на Чарли, че имам много домашни и не искам нищо за ядене. Беше се развълнувал от някакъв баскетболен мач, макар да нямах никаква представа какво му бе специалното, така че не долови нищо необичайно в изражението и тона ми.

Когато влязох в стаята си, заключих вратата. Разрових се из бюрото, открих старите слушалки и ги включих в малкия CD плейър. Избрах си един диск, който Фил ми бе подарил за Коледа. Беше една от любимите му банди, но басовете и кръсците бяха малко силни за моя вкус. Пъгнах диска и легнах върху леглото. Нахлузих слушалките, натиснах бутона Play и усилих звука, докато не усетих болка в ушите. Затворих очи, но светлината продължаваше да ми пречи, така че похлуших горната половина на лицето си с една възглавница.

Съсредоточих се с всички сили върху музиката, опитвайки се да проумея текста, да схвана сложния ритъм на барабаните. На третото слушане вече бях запомнила думите на припевите. С учудване установих, че преглътна ли гръмовния звук, бандата все пак ми харесва. Май трябваше още веднъж да благодаря на Фил.

Методът подейства. Разтърсващият ритъм не ми даваше възможност да разсъждавам, което всъщност бе целта ми. Слушах диска отново и отново, докато вече можех да изпея всички парчета, и най-после заспах.

Отворих очи в познато място. С някакво ъгълче на съзнанието си усещах, че сънувам, разпознавах зеленикавата светлина на гората. Чувах как някъде наблизо вълните се блъскат в скалите. И знаех, че ако открия океана, ще мога да видя слънцето. Опитвах се да следвам звука, но изведнъж се появи Джейкъб Блук, дърпаше ръката ми, теглеше ме обратно към най-мрачните дебри на гората.

— Джейкъб? Какво има? — попитах. Лицето му бе уплашено, но той продължаваше да ме дърпа с все сили, въпреки съпротивата ми — не исках да се връщам в тъмнината.

— Бягай, Бела, трябва да бягаш! — прошепна той ужасено.

— Насам, Бела! — разпознах гласа на Майк, който викаше от мрачната сърцевина на гората, но не можех да го видя.

— Защо? — попитах, като продължавах да се съпротивлявам на Джейкъб, отчаяно жадуваща да видя слънцето.

Но Джейкъб пусна ръката ми и изскимтя, внезапно се разтрепери и се свлече на потъналата в сенки земя. Започна да се гърчи в спазми, а аз го наблюдавах с ужас.

— Джейкъб! — разкрещях се аз. Но той беше изчезнал. На негово място стоеше едър червеникавокафяв вълк с черни очи. Вълкът бе обърнат с опашката към мен, а муцуната му сочеше към брега, козината на гърба му бе настръхнала, а измежду оголените му зъби се носеше ниско ръмжене.

— Бела, бягай! — отново извика зад гърба ми Майк.

Но аз не се обърнах. Наблюдавах светлината, която идваше към мен откъм плажа.

В този момент измежду дърветата пристъпи Едуард, кожата му леко светеше, а очите му бяха черни и излъчваха опасен блясък. Вдигна едната си ръка и ми направи знак да отида при него. Вълкът изръмжа в краката ми.

Направих крачка към Едуард. Тогава той се усмихна и видях зъбите му — остри, издължени.

— Довери ми се — измърка той.

Направих още една крачка.

Вълкът се хвърли между мен и вампира с насочена към гърлото му паст.

— Не! — изкрещях и внезапно се изправих в седнало положение на леглото.

Рязкото ми движение повлече плейъра от нощното шкафче и той изтреця на пода.

Лампата ми бе все така запалена, а аз седях напълно облечена на леглото, при това с обувки. Погледнах объркана часовника върху тоалетката. Беше пет и половина.

Изпъшках, отпуснах се назад в леглото и се претърколих по корем, изхлузвайки ботушите. Но ми бе твърде неудобно, за да заспя. Претърколих се отново, разкопчах дънките и непохватно ги задърпах надолу, опитвайки се да запазя хоризонтално положение. Усещах плитката, в която бе сплетена косата ми — неудобен ръб по дължината

на черепа ми. Извъртях се настрани, изтръгнах ластика и бързо прокарах пръсти, за да разплета кичурите. Дръпнах възглавницата обратно върху главата си.

Но, естествено, полза нямаше. Подсъзнанието ми бе извадило наяве точно онези образи, които така отчаяно се опитвах да избегна. Сега щеше да ми се наложи да застана лице в лице с тях.

Изправих се и за миг, когато кръвта потече надолу, ми се зави свят. Всичко по реда си, казах си, доволна, че отлагам момента колкото се може повече. Грабнах тоалетната си чантичка.

Но къпането не ми отне толкова време, колкото се надявах. Макар да си суших косата със сешоара, скоро вече нямаше какво да правя в банята. Увита в кърпата се върнах в стаята. Не можех да разбера дали Чарли още спи, или вече е излязъл. Отидох до прозореца да погледна и видях, че полицейската кола я няма. Явно пак бе тръгнал на риба.

Облякох се бавно в най-удобните си домашни дрехи, след което си оправих леглото — нещо, което никога не правя. Повече не можех да отлагам. Отидох до бюрото и включих древния си компютър.

Мразех да използвам интернет тук. Модемът бе ужасно стар, безплатната ми услуга — под всякаква критика, а самото свързване отнемаше толкова време, че реших да си направя купичка овесена каша, докато чакам.

Хранех се бавно, дъвчейки внимателно всяка хапка. Когато приключих, измих купичката и лъжицата, подсуших ги и ги прибрах. Краката ми се влачеха с нежелание, докато се качвах по стълбите. Първо отидох до падналия плейър, вдигнах го и го сложих точно в средата на масата. Измъкнах слушалките и ги прибрах в чекмеджето на бюрото. След това си пуснах същия диск, но намалих звука, така че музиката да бъде само фон.

С нова въздишка се обърнах към компютъра. Естествено, екранът бе покрит с рекламни прозорци. Седнах на твърдия сгъваем стол и започнах да ги затварям един по един. В крайна сметка успях да се добера до любимата си търсачка. Разправих се с още няколко реклами и след това написах една-единствена дума.

Вампир.

Естествено, нужно бе вбесяващо дълго време. Когато резултатите започнаха да се появяват, се наложи да пресея доста неща — като се

започне от филми и телевизионни предавания и се стигне до разни игри, метъл банди и готически козметични компании.

След това открих един многообещаващ сайт — Вампири от А до Я. Зачаках нетърпеливо да се зареди, като припряно затварях всеки рекламен прозорец, който присветнеше на екрана. Най-накрая сайтът се зареди: семпъл бял фон с черен текст и доста академично излъчване. От заглавната страница ме посрещнаха два цитата:

В необятния мрачен свят на призраци и демони няма друга фигура, която да внушава толкова ужас и ненавист, и същевременно да е окичена с такова страховито обаяние като вампира. Сам по себе си той не е нито призрак, нито демон, но въпреки това използва тъмните сили и притежава загадъчните и ужасяващи качества и на двете.

Преподобният Монтаг Съмърс

Ако на този свят има добре документирани описания, то това са описанията на вампири. Нищо не липсва: официални доклади, писмени показания на знаменити личности, на хирурзи, свещеници, съдии — юридическите доказателства са съвсем, пълни. И въпреки това нима някой вярва във вампири?

Русо

Останалата част от сайта представляваше азбучен списък на всички митове за вампири от всички краища на света. Първият, на който клигнах, *Danag*, се оказа филипински вампир, който уж преди много години засял растението таро на островите. Според легендата *Danag* работил рамо до рамо с хората в продължение на много години, обаче сътрудничеството им приключило един ден, когато някаква жена си порязала пръста и *Danag* засмукал порязаното. Вкусът на кръвта ѝ обаче така му харесал, че я изсмукал цялата от тялото ѝ.

Изчетох внимателно описанията, търсейки нещо, което да ми прозвучи ако не правдоподобно, то поне познато. Като че ли повечето митове за вампири се въртяха около прекрасни жени в ролята на демони и нещастни дечица в ролята на жертви. Освен това ми се струваха изфабрикувани, за да обяснят високата смъртност сред децата и да дадат извинение за изневярата на мъжете. Много от историите включваха духове и предупреждения срещу неправилни погребения. Малка част от нещата се припокриваха с филмите, които бях гледала, и съвсем малко, като например еврейският *Estrie* и полският *Uwier* коментираха пиенето на кръв.

Само три статии привлякоха вниманието ми: румънският *Varacolaci* — силно немъртво същество, което можело да се превръща в красив човек с бледа кожа, словашкото *Nelapsi*, създание толкова силно и бързо, че можело да избие цяло село в едничкия час след полунощ, и още едно — *Stregoni Benefici*.

За последния вид имаше само едно кратко изречение.

Stregoni Benefici: италиански вампир, за когото се твърди, че е на страната на доброто и е смъртен враг на всички зли вампири.

С облекчение прочетох този кратък текст, единствения мит сред стотиците други, който твърдеше, че има и добри вампири.

Като цяло обаче информацията твърде малко съвпаднаше с историите на Джейкъб и собствените ми наблюдения. Докато четях, си бях съставила наум собствен кратък списък и внимателно го сравнявах с всяка легенда. Скорост, сила, красота, бледа кожа, очи, които променят цвета си, а след това и критериите на Джейкъб: кръвопийци, врагове на върколака, студенокожи и безсмъртни. Митовете, които отговаряха дори на един от елементите, бяха твърде малко.

А имаше и друг проблем, който помнех от малкото филми на ужасите, които бях гледала, и подкрепен от прочетеното днес — вампирите не могат да излизат на дневна светлина, тъй като слънцето ще ги превърне във въглен. През деня спят в ковчези и излизат само нощно време.

Подразнена, щракнах ключа на компютъра, без да изчакам програмите да се затворят както трябва. Освен раздражението чувствах и изгарящ срам. Цялата работа бе толкова глупава. Седях си в стаята и проучвах вампири. Какво ми ставаше? По този повод реших,

че вината за всичко лежи на входа на градчето Форкс и върху целия просмукан от влага Олимпийски полуостров.

Трябваше да се измъкна от къщи, но нямаше къде да отида на разстояние, по-малко от три дни път. Все пак си нахлузих ботушите, без да съм съвсем наясно къде точно отивам, и слязох на долния етаж. Навлякох дъждобрана, без дори да проверя какво е времето, и затръшнах вратата зад себе си.

Беше облачно, но все още не валеше. Пренебрегнах пикапа и тръгнах пеша на изток, прекосявайки двора на Чарли напреки, по посока към вечно настъпващата гора. Не след дълго вече бях навлязла толкова дълбоко, че къщата и шосето изчезнаха, а единственият звук бе жвакането на влажната земя под краката ми и внезапните викове на сойките.

Тънка като панделка пътека водеше през гората, иначе не бих рискувала да се шляя така сама. Чувството ми за ориентация е отчайващо — можех да се изгубя и в много по-дружелюбна среда. Пътеката се виеше все по-навътре в гората и доколкото можех да преценя, предимно в източна посока. Извиваше се около смърчове, тисове, кленове и бучиниш. Познавах съвсем бегло имената на дърветата около мен, а всичко, което знаех, се дължеше на Чарли, който ми ги показваше от прозореца на полицейската кола, когато бях по-малка. Имаше много, които изобщо не познавах, и други, за чиито имена не можех да съм сигурна, понеже бяха обрасли в зелени паразитни растения.

Следвах пътеката, докато гневът към мен самата бе достатъчно силен, за да ме тласка напред. Когато започна да се уталожва, забавих крачка. Няколко капки прокапаха през зеления балдахин над главата ми, но не бях сигурна дали започва да вали, или вчерашните локвички по листата над мен бавно се процеждат обратно към земята. Едно наскоро паднало дърво — знаех, че е паднало наскоро, понеже все още не бе напълно покрито с мъх — се бе облегнало в дънера на един от побратимите си, превръщайки се в закътана малка пейка на няколко безопасни метра от пътеката. Прекрачих папратта и внимателно седнах, като разстлах якето между влажната повърхност и дрехите ми, и облегнах обвитата си в качулка глава върху живото дърво.

Мястото далеч не бе най-подходящото за разходка. Трябваше да се досетя, но къде другаде можех да отида? Гората бе наситенозелена и

твърде много напомняше на сцената от съня ми, за да постигна някакво спокойствие на духа. А сега, когато звукът на шляпащите ми ботуши бе изчезнал, тишината бе пронизителна. Птиците също бяха утихнали, а капките — зачестили, така че отгоре вероятно валеше. Както бях седнала, папратта се извисяваше над главата ми, така че някой можеше да мине по пътеката едва на метър от мен и въобще да не ме види.

Тук сред дърветата бе много по-лесно да повярвам на нелепостите, които така ме бяха смутили вътре в къщата. В тези гори нищо не се бе променяло в продължение на хилядолетия и сред тази зеленикава мъгла всички митове и легенди от стотици други земи изглеждаха далеч по-правдоподобни, отколкото в подредената ми стая.

Насилих се да се концентрирам върху двата най-важни въпроса, на които се налагаше да си отговоря, но определено ми липсваше желание.

Първо, трябваше да реша дали може да е вярно казаното от Джейкъб по адрес на семейство Кълън.

В съзнанието ми незабавно отекна отрицание. Беше едновременно глупаво и нездраво да вярвам на подобни абсурдни идеи. Но какво друго, опитах сама себе си. Нямах разумно обяснение за факта, че в момента бях жива. Отново заизреждах наум всичко, на което бях свидетел — невъзможната бързина и сила, очите, които сменяха цвета си от черни в златни и обратно, нечовешката красота, бледата, хладна кожа. А и други дребни неща, които не се набиваха веднага на очи — как сякаш никога не се хранеха, смущаващата грациозност на движенията им. И как той понякога говореше с непозната интонация и фрази, по-подходящи за роман от началото на века, отколкото за класна стая от двадесет и първи век. Бе отсъствал от училище, когато провеждахме експеримента с кръвните проби. Не беше отказал категорично да се включи в екскурзията до плажа, докато не разбра къде точно отиваме. Като че ли бе наясно с мислите на всеки... освен с моите. Беше ми казал, че е злодей, че е опасен...

Възможно ли бе семейство Кълън да са вампири?

Е, определено бяха *нещо*. Нещо извън възможностите на рационалното обяснение се разгръщаше пред невярващите ми очи. Дали щях да възприема историята за *студенокожите* на Джейкъб, или

собствената си теория за супергероя, Едуард Кълън просто не беше... човек. Беше нещо повече.

Така че... може би. Явно това щеше да е отговорът ми за момента.

А после следваше най-важният въпрос. Какво щях да правя, ако се окажеше вярно?

Ако Едуард действително бе вампир — трудно бе дори да си помисля за тази дума — тогава какво следваше да направя? Да въвлека още някого бе немислимо. Та аз самата едва си вярвах: ако кажех на някой друг, вероятно щяха да ме пратят в лудница.

Само два варианта ми се струаха практични. Първият бе да последвам съвета му — да проявя здрав разум, да го избягвам, колкото се може повече. Да отменя плановете ни и отново да започна да го игнорирам, доколкото ми бе възможно. Да се преструвам, че в единствения час, през който бяхме принудени да седим заедно, помежду ни има непроницаемо дебело стъкло. Да му кажа да ме остави на мира — този път вече сериозно.

При мисълта за този вариант усетих внезапен спазъм на отчаяние. Съзнанието ми се опита да отхвърли болката и бързо прескочи на другия вариант.

Да не предприемам нищо. В крайна сметка, дори действително да се окажеше нещо... зловещо, все пак до този момент не ме бе наранил по никакъв начин. Всъщност, ако не бе действал толкова бързо, в момента щях да съм само една вдлъбнатина в калника на Тайлър. Толкова бързо, опитах се да споря със себе си, сякаш действията му се диктуваха от чист инстинкт. Но ако притежаваше инстинкт да спасява човешки живот, нима би могъл да бъде толкова зъл, троснах се сама на себе си. Мислите ми се въртяха в лишени от отговори спирали.

Но в едно поне бях сигурна, ако въобще можеше да съм сигурна в нещо. Мрачният Едуард от снощния ми сън бе отражение единствено на страха ми от думата, изречена от Джейкъб, а не от самия Едуард. И въпреки това, когато изкрещях от ужас при скока на върколака, викът, откъснал се от устните ми, не бе от страх за вълка. А от страх, че *той* може да бъде наранен — дори когато ме викаше при себе си с острите си зъби, аз се страхувах за *него*.

И в това открих отговора за себе си. Всъщност не знам дали въобще можех да избирам между двата варианта. Твърде дълбоко бях затънала. Сега, когато вече знаех, ако действително знаех, не можех да предприема нищо относно страшната тайна. Защото, когато помислех за него, за гласа му, за хипнотизиращия му поглед, за магнетичната сила на личността му, не исках нищо друго, освен да съм с него, още сега. Дори и ако... но това не можех и да си го помисля. Не и тук сама, в тъмнещата гора. Не и когато дъждът придаваше сумрак като по здрач под балдахина от листа и шумолеше като човешки стъпки по настланата със зеленина земя. Потръпнах и побързах да стана от скришното си местенце, разтревожена, че някак пътеката ще е изчезнала, измита от дъжда.

Но тя си беше там, ясна и невредима, и се виеше навън от капещия зелен лабиринт. Последвах я забързано, дръпнала плътно качулката си, и когато почти се затичах между дърветата, се изненадах колко се бях отдалечила. В един момент започнах да се чудя дали въобще вървя навън, или напротив — следвах пътеката все по-дълбоко в гората. Преди да успея да се паникьосам обаче, зърнах открито пространство между кичестите клони. После чух кола да минава по шосето и вече бях на свобода. Моравата на Чарли се простираше пред мен и къщата ме зовеше с обещания за топлина и сухи чорапи.

Когато се прибрах, беше едва пладне. Качих се в стаята си и се преоблякох с дънки и тениска, тъй като щях да си стоя вкъщи. С лекота се съсредоточих върху задачата си за деня — есе върху „Макбет“, което трябваше да предам в сряда. Заех се кротко да нахвърлям черновата, чувствайки се далеч по-спокойна, отколкото се бях чувствала от... ами, от четвъртък следобед, ако трябваше да съм честна.

Всъщност винаги съм била такава. Най-болезнено бе взимането на решение, то най-много ме измъчваше. Но след като веднъж стигнех до него, просто следвах избора си, обикновено с чувство на облекчение, че най-после съм решила. Понякога облекчението бе съпроводено с отчаяние, като например при решението ми да се преместя във Форкс. Това все пак бе по-добре, отколкото да се боря с различните варианти.

А това решение възприех твърде лесно. Опасно лесно.

И така, денят се оказа спокоен и продуктивен: приключих с есето преди осем. Чарли се прибра с богат улов и аз си казах, че трябва да купя книга с рецепти за риба, когато отида до Сиатъл следващата седмица. Тръпките, които полазиха гръбнака ми при мисълта за това пътуване, не се различаваха от онези преди разказите на Джейкълб Блак. А би трябвало да са различни, казах си. Би трябвало да се страхувам — знаех, че е редно, но не изпитвах нужния страх.

Тази нощ спях без сънища, изтощена от дългия ден и от безсънието предната нощ. Събудих се — за втори път от пристигането си във Форкс — от ярката жълта светлина на слънчев ден. Скочих към прозореца и с изумление видях, че в небето няма почти никакъв облак, а рехавите бели пухчета, които все пак се носеха, нямаше как да донесат дъжд. Отворих прозореца — учудена, че се отваря така тихо, без да заяжда, въпреки че не го бях отваряла бог знае от колко години — и вдишах дълбоко относително сухия въздух. Беше почти топло, а вятърът бе съвсем слаб. Кръвта ми се наелектризира във вените.

Когато слязох долу, Чарли приключваше със закуската и веднага долови настроението ми.

— Хубав ден навън — изкоментира той.

— Да — съгласих се с усмивка.

Той ми се усмихна в отговор, а кафявите му очи се набръчкаха в ъгълчетата. Когато Чарли се усмихнеше, ми беше по-лесно да разбера защо двамата с майка ми така прибързано са се оженили. Романтичната му натура от онези дни се бе изхабила, преди да го опозная, както къдравата му кафява коса — същия цвят, макар и не същата структура, като моята — се бе стопила, постепенно разкривайки все по-голяма част от лъскавата кожа на челото му. Но когато се усмихнеше, отчасти виждах мъжа, избягал с Рене, когато била едва две години по-голяма, отколкото аз в момента.

Закусих в бодро настроение, като гледах как прашинките танцуват в слънчевите лъчи, струящи през задния прозорец. Чарли се провикна за довиждане, после чух как патрулката потегля от двора. На път за вратата се поколебах с ръка върху дъждобрана. Току-виж провокирам съдбата, ако го оставя у дома. С въздишка го преметнах през ръка и излязох навън в най-ярката светлина, която бях зървала от месеци.

С помощта на няколко удара с лакти успях да смъкна и двата прозореца на пикапа почти докрай. Бях една от първите в училище. В бързината да изляза навън дори не бях погледнала часовника. Паркирах и тръгнах към рядко използваните пейки за пикник южно от стола. Те все още бяха леко влажни, затова постлах дъждобрана, доволна, че все пак съм му намерила приложение. Бях готова с домашните — такъв е ефектът от бедния социален живот — но имаше няколко задачи по тригонометрия, в чиито отговори не бях съвсем сигурна. Извадих съвместно учебника, но още докато проверявах първата задача, вече се бях замечтала, загледана как слънчевата светлина играе върху червената кора на дърветата. Разсеяно зарисувах по полетата на тетрадката. След няколко минути внезапно осъзнах, че съм нарисувала пет чифта тъмни очи, които ме гледат втренчено от страницата. Изтрих ги с гумата.

— Бела! — чух нечий глас, който приличаше на този на Майк.

Огледах се и осъзнах, че докато съм седяла разсеяно, училището се бе изпълнило с народ. Всички бяха по тениски, а някои дори по къси панталони, макар че едва ли имаше повече от петнайсет градуса. Майк се приближаваше по бежови къси панталони и раирана блуза, размахал ръка.

— Хей, Майк — провикнах се и му помахах в отговор, неспособна на сдържаност в такава сутрин.

Той седна при мен, спретнатите шипове на косата му блестяха златисти на светлината, а усмивката направо разполовяваше лицето му. Толкова се радваше, че ме вижда, а на мен нямаше как да не ми стане приятно.

— Не бях забелязал досега, косата ти има червеникав оттенък — каза той и хвана между пръстите си един кичур, който се развяваше на лекия ветреца.

— Само на слънцето.

Почувствах се леко неловко, когато пъкна кичурчето зад ухото ми.

— Прекрасен ден, нали?

— Точно по мой вкус — съгласих се.

— Какво прави вчера? — Тонът му разкриваше известно собственическо чувство.

— Предимно работих върху есето. — Не добавих, че всъщност съм приключила, нямаше нужда да звуча самодоволно.

Той се плесна по челото с длан.

— О, да, трябва да го предаваме в четвъртък, нали?

— Тъм, май в сряда.

— Сряда ли? — той се смръщи. — Лоша работа... Твоето на каква тема е?

— Дали отношението на Шекспир към героините му е женомразко.

Той ме зяпна, сякаш му говорех на латински. Май трябва да седна да поработя довечера — отбеляза той, а въодушевляването му видимо намаля. — Смятах да те поканя да излезем заедно.

— О! — това ме свари напълно неподготвена. Защо вече не можех да водя приятен разговор с Майк, без в един момент да се почувствам неловко?

— Бихме могли да излезем на вечеря или нещо подобно... а аз ще поработя по-късно — усмихна ми се с надежда.

— Майк... — мразя да ме поставят в неудобно положение. — Не смятам, че това е особено добра идея.

Изражението му посърна.

— Защо? — попита той с присвити очи. Мислите ми литнаха към Едуард, чудейки се дали и той мисли за същото.

— Струва ми се... но ако повториш пред някого това, което ще ти кажа, с удоволствие ще те пребия — заплаших го, — но ми се струва, че това доста би наранило Джесика.

Той се обърка, очевидно въобще не се бе замислил в тази посока.

— Джесика ли?

— Е, хайде, Майк, да не си сляп?

— О! — издиша той, очевидно зашеметен. Възползвах се от объркването му, за да се измъкна от ситуацията.

— Време е да влизаме в час, а аз не мога да си позволя пак да закъснея — събрах си учебниците и ги напъхах в чантата.

Тръгнахме мълчаливо към трета сграда, а изражението му бе доста объркано. Надявах се, каквито и мисли да му се въртяха в главата, да бъдат в правилната посока.

Когато видях Джесика в часа по тригонометрия, тя направо чуруликаше от вълнение. Заедно с Анджела и Лорън щели да ходят до

Порт Анджелис същата вечер, за да си купят рокли за танците. Канеше ме и аз да отида, макар да нямах нужда от тоалет. Колебаех се. От една страна, щеше да е приятно да се измъкна от града с приятелки, но от друга, Лорън щеше да е с нас. А и кой знае какво можеше да правя довечера... Но това определено не бе най-разумната посока за разсъждения. Естествено, радвах се на слънчевата светлина. Но тя далеч не бе единствената причина за еуфоричното ми настроение.

Така че ѝ отговорих уклончиво и казах, че първо трябва да го обсъдя с Чарли.

Тя не спря да дърдори за танците, докато вървахме към кабинета по испански, продължи темата и след часа, когато тръгнахме към стола, сякаш въобще не беше прекъсвала. Бях твърде погълната от собственото си влудяващо нетърпение, за да схвана какво всъщност ми говори. Изпитвах болезнено нетърпение да видя не само него, но и останалите от семейството, за да ги съпоставя с новите образи, които тормозеха съзнанието ми. Щом прекрачих прага на стола, за първи път усетих как истинска тръпка на ужас пролазва по гръбнака ми и засяда в стомаха ми. Дали щяха да доловят мислите ми? А след това ме проряза нова мисъл — дали Едуард отново ще ме чака да седнем заедно?

Както ми бе станало навик, първо погледнах към масата на семейство Кълън. Стомахът ми се сгърчи от паника, като видях, че масата е празна. Без особена надежда обходих с очи останалата част от помещението, надявайки се да го зърна сам, да ме очаква. Помещението бе почти пълно, бяхме закъснели заради испанския, но никъде нямаше и следа от Едуард или братята и сестрите му. Отчаянието, което ме връхлетя, бе направо смазващо.

Затътрих крака след Джесика, без дори да си давам вид, че я слушам.

Заради закъснението ни всички останали вече бяха насядали на масата. Пропуснах празното място до Майк и седнах до Анджела. Като в мъгла отбелязах как Майк дръпва вежливо стола за Джесика и как лицето ѝ светва в ответ.

Анджела шепнешком ми зададе няколко въпроса за есето върху „Макбет“, на които се постарях да отговоря с колкото можех поестествен тон, докато вътрешно се гърчех от мъка. Тя също ме покани

да ги придружа за пазаруването и този път се съгласих, улавяйки се като за сламка за всяко нещо, което можеше да ме разсее.

Когато влязох в кабинета по биология и видях празния му стол, осъзнах, че съм таяла последна искрица надежда. Връхлетя ме нова вълна на разочарование.

Останалата част от деня премина бавно, унило. По физическо ни четоха лекция върху правилата на бадминтона — поредното мъчение, което ми бяха приготвили. Но поне вместо да се препъвам по игрището, се наложи единствено да седя и да слушам. Най-хубавото бе, че треньорът не успя да приключи лекцията, така че щяхме да имаме извинение и за утре. Нищо че на по-следващия ден щяха да ме въоръжат с ракета и да ме пуснат срещу останалата част от класа.

С радост си тръгнах от училище, за да мога да си се цупя и тормозя на воля, преди да изляза с Джесика и компания вечерта. Но точно като влязох в къщата на Чарли, Джесика ми се обади да отмени плановете. Опитах се да демонстрирам радост от факта, че Майк я бе поканил на вечеря — действително чувствах облекчение, той най-после започваше да се ориентира правилно — но ентузиазмът ми звучеше фалшиво дори в собствените ми уши. Пътуването се отмени за следващия ден.

Това развитие на нещата силно ограничи възможността ми да се разсея по някакъв начин. Бях сложила няколко риби да се мариноват за вечеря, а салатата и хлябът имаше от предната вечер, така че в това отношение нямаше какво да правя. Прекарах половин час над домашните, но след това приключих и с тях. Проверих си имейла, препрочетох старите писма от майка ми, които ставаха все по-заядливи. Въздъгнах и написах кратък отговор.

Мамо,

Съжалявам. Бях навън. Ходих на излет до плажа с няколко приятели. И трябваше да пиша есе.

Оправданията ми бяха доста жалки, така че реших да ги зарежа.

Днес е слънчево — знам, да, и аз съм в шок, — така че смятам да изляза и да попия колкото се може повече витамин Д. Обичам те.

Бела.

Реших да убия един час с четене на нещо несвързано с училище. Бях си донесла малка колекция книги, от които най-опърпаната бе сборник с романите на Джейн Остин. Взех го и се запътих към задния двор, а по пътя грабнах едно старо одеяло от шкафа с чаршафите на стълбищната площадка.

В малкия квадратен двор на Чарли сгънах одеялото на две и го постлах далече от сянката на дърветата върху гъстата трева, която винаги беше леко влажна, независимо колко грееше слънцето. Легнах по корем, кръстосах глезени във въздуха и запрелиствах отделните романи в томчето, опитвайки се да реша кой би ангажирал най-пълно съзнанието ми. Любимите ми бяха „Гордост и предразсъдъци“ и „Разум и чувства“. Първият бях чела съвсем наскоро, така че започнах „Разум и чувства“, но като стигнах до трета глава, се сетих, че главният герой по една случайност се нарича Едуард. Сърдито прехвърлих страниците до „Манефийлд Парк“, но пък там героят се казваше Едмънд, което ми звучеше твърде сходно. Нима в края на осемнадесети век не е имало други мъжки имена? Затворих рязко книгата съвсем подразнена и се претърколих по гръб. Навих ръкави, колкото можах по-нагоре и затворих очи. Няма да мисля за нищо друго, освен за топлината върху кожата ми, казах си строго. Лекият ветреца разроши няколко кичурчета около лицето ми, които ме загъделичкаха. Дръпнах цялата си коса над главата, оставих я да се разстеле върху одеялото и отново се отдадох на топлината, която докосваше клепачите ми, скулите ми, носа ми, устните, ръцете, шията, проникваше през тънката ми блуза...

Следващото нещо, което достигна до съзнанието ми, бе звукът от колата на Чарли, която дрънчеше по тухлите на алеята. Изправих се и с изненада отбелязах, че слънцето се е скрило зад дърветата и че съм била заспала. Огледах се объркано, с внезапното усещане, че не съм сама.

— Чарли? — провикнах се, но чух как вратата на колата му се затваря пред входната част на къщата.

Скочих на крака, глупаво стресната, и дръпнах влажното вече одеяло и книгата. Изтичах в къщата, за да загрея малко олио на котлона, знаейки, че ще закъснея с вечерята. Чарли тъкмо закачваше кобура и събуваше ботушите си.

— Съжалявам, татко, вечерята още не е готова — заспах във на поляната — потиснах една прозявка аз.

— Не се притеснявай — каза той. — И без това искам да видя резултата от мача.

След вечеря нямаше какво да правя, затова погледах телевизия с Чарли. Нямаше нищо интересно, но понеже знаеше, че не обичам бейзбол, той превключи на някаква безмозъчна комедия, която не хареса и на двамата ни. Но изглеждаше щастлив, че правим нещо заедно. Стана ми приятно, че го зарадвах, въпреки потиснатото ми настроение.

— Татко — подхванах по време на рекламите — Джесика и Анджеела ще ходят до Порт Анджелис утре вечер да си изберат тоалети за танците и ме поканиха да им помогна при избора... имаш ли нещо против да отида?

— Джесика Станли? — попита той.

— И Анджеела Уебър — въздъхнах при тези подробности.

Баща ми се обърка.

— Но ти нали нямаше да ходиш на забавата?

— Не, татко, но ще им помогна да си изберат рокли — нали се сещаш, ще осигуря конструктивната критика. — На жена нямаше да ми се налага да обяснявам подобно нещо.

— Е, хубаво тогава — май съзнаваше, че по отношение на женските работи никак не е в свои води. — Но на следващия ден си на училище, нали?

— Ще тръгнем веднага след часовете, за да успеем да се приберем навреме. Ще се справиш с вечерята, нали?

— Белс, в продължение на седемнайсет години сам съм се оправял с храната — напомни ми той.

— Нямам представа как си оцелял — промърморих, после добавих по-високо: — Ще приготвя някои неща за сандвичи в хладилника, става ли? На горния рафт.

На следващата сутрин отново бе слънчево. Събудих се с подновена надежда, която мрачно се опитах да потисна. Облякох се подходящо за по-топлото време: с тъмносиня блуза с V-образно деколте, която носех в най-тежките зими във Финикс.

Така планирах пристигането си в училище, че да нямам почти никакво време преди часа. Със замряло сърце обиколих пълния паркинг в търсене на свободно място, но всъщност търсех сребристото волво, което не беше там. Паркирах на последния ред, забързах към кабинета по английски и пристигнах унила и останала без дъх точно преди последния звънец.

Денят се разви както вчерашния — така и не успях да възпра крехките кълнове надежда, които напъпваха в съзнанието ми, но напразното оглеждане на стола и незаетият чин в кабинета по биология болезнено ги потъпкаха.

Плануваното пътуване към Порт Анджелис не бе отменено втори път и стана още по-привлекателно, защото се оказа, че Лорън имаше друг ангажимент. Нямах търпение да се измъкна от града, за да спра най-накрая да се оглеждам през рамо с надеждата да го зърна как се материализира от нищото, което му беше навик. Заклех се, че ще бъда в добро настроение и няма да проваля удоволствието от пазаруването за Анджеला и Джесика. Можех и аз да погледна това-онова. Не исках да мисля, че току-виж се окаже, че ще пазарувам самичка в Сиатъл през уикенда — първоначалните ми планове вече не ме блазнаха. Все пак той едва ли щеше да пропусне пътуването, без поне да ме уведоми.

Щом приключихме в училище Джесика ме последва до вкъщи в старото си бяло мъркюри, за да оставя учебниците и пикапа. Набързо прокарах гребен през косата си с лека тръпка на вълнение, че най-после ще се измъкна от Форкс. Оставих бележка на Чарли на масата, в която отново обяснявах къде съм сложила вечерята, преместих опърпаното си портмоне от училищната чанта в една дамска чанта, която рядко използвах, и изтичах навън при Джесика. Сетне се отбихме до къщата на Анджела, която вече ни чакаше. Вълнението ми съвсем нарасна, когато най-после напуснахме очертанятията на града.

8. ПОРТ АНДЖЕЛИС

Джес шофираше по-бързо от полицейски началник Суон, така че стигнахме в Порт Анджелис преди четири. От доста време не бях излизала с момичета и приливът на естроген ми действаше ободряващо. Слушахме лигави рок песни, а Джесика безспирно дърдореше за момчетата от компанията ни. Вечерята ѝ с Майк минала много добре и тя се надяваше в събота вечер да са достигнали вече етапа на първата целувка. Усмихнах се доволно на себе си. Анджела се радваше, че ще ходи на забавата, но нямаше особен интерес към Ерик. Джес се опита да я накара да си признае кого харесва, но аз се смилих над нея и ги прекъснах с някакъв въпрос за роклите. Анджела ме погледна с благодарност.

Порт Анджелис бе прекрасен малък капан за туристи, доста поспретнат и чаровен със своята старомодност, отколкото Форкс. Но Джесика и Анджела го познаваха добре и не смятаха да губят време в разходки по живописната крайбрежна алея. Джес спря право пред единствения голям универсален магазин в града, който бе на няколко пресечки от туристическата зона край залива.

Танцовата забава бе обявена за полуофициална, което не ни беше напълно ясно. И двете се изненадаха и дори отказаха да повярват, че никога не съм ходила на нещо подобно във Финикс.

— Не си ли ходила с гадже? — попита ме невярващо Джес, докато влизахме в магазина.

— Не съм — опитах се да я убедя, не желаяйки да признавам за проблемите с танцуването. — Никога не съм имала гадже. Не излизах много.

— Защо? — продължи с въпросите Джесика.

— Никой не ме канеше — отвърнах съвсем искрено.

Тя ме погледна скептично.

— Тук те канят — напомни ми тя — и ти им отказваш. — Вече бяхме в младежкия отдел и оглеждахме закачалките за по-официални дрехи.

— Е, освен на Тайлър — поправи я тихо Анджела.

— Моля? — ахнах. — Какво каза?

— Тайлър обяви на всички, че ще ти бъде кавалер на годишния бал — уведоми ме Джесика с изпълнени с подозрение очи.

— Какво е казал? — почти се задавих.

— Нали ти казах, че не е вярно — промърмори Анджела на Джесика.

Замълчах под влияние на шока, който бързо преминаваше в гняв. Но вече бяхме стигнали до закачалките с рокли и трябваше да се захващаме на работа.

— Лорън затова не те харесва — изкикоти се Джесика, докато прехвърляхме закачалките.

Изскърцах със зъби.

— Мислиш ли, че ако го прегазя с пикапа, ще престане да се чувства виновен за онзи инцидент? И най-последно ще прекрати опитите за компенсация и ще бъдем квит?

— Може би — изхили се Джесика. — Ако това е единствената причина.

Изборът от рокли не бе особено богат, но и двете намериха по няколко да пробват. Седнах на един нисък стол пред трикрилото огледало в съблекалнята и се постарях да прикрия гнева си.

Джесика се разкъсваше между два варианта: едната рокля бе дълга семпла черна рокля без презрамки, а другата в цвят електрик, до коляното, с тънички презрамки. Аз я посъветвах да вземе втората — защо да не подчертае очите си? Анджела си избра бледорозова рокля, която елегантно обвиваше високата ѝ фигура и подчертаваше медните оттенъци на светлокестенявата ѝ коса. Раздавах щедри комплименти и на двете и помагах с връщането на отхвърлените рокли. Целият процес бе доста по-кратък и лесен от сходните мероприятия, в които бях участвала с Рене у дома. Явно ограниченият избор има и своите плюсове.

Тръгнахме към обувките и аксесоарите. Докато двете пробваха разни неща, аз гледах отстрани и коментирах, но макар определено да имах нужда от нови обувки, нещо нямах настроение да пазарувам. Раздразнението ми към Тайлър донякъде бе помрачило въодушевлението от излизането с момичетата, а на негово място започваше отново да се възцарява униние.

— Анджела? — започнах неуверено, докато тя пробваше чифт розови сандали на висок ток — беше извън себе си от радост, че партньорът ѝ е достатъчно висок и може да си позволи токчета. Джесика се бе запиляла към щанда с бижута и двете бяхме сами.

— Да? — Тя протегна крак, извивайки глезен, за да погледне по-добре обувката.

Обзе ме страх.

— Тези ми харесват.

— Май ще ги взема, макар че ще мога да ги нося само с една рокля.

— О, я давай и без това са намалени — насърчих я. Тя се усмихна и захлупи обратно кутията, която съдържаше чифт доста по-практични кремави обувки.

Реших да опитам отново.

— Ъм, Анджела... — Тя вдигна любопитен поглед. — Нормално ли е за... онези Кълън — не вдигах очи от обувките — да отсъстват често от училище? — безславно се провалих в опита си да прозвуча небрежно.

— Да, когато времето е хубаво, постоянно са на походи, даже и лекарят. Много обичат да са на открито — отговори тя тихо и също сведе поглед към обувките. Не ме попита нищо, докато Джесика вероятно щеше да ме залее с поне стотина въпроса. Започвах истински да я харесвам.

— О! — сложих край на темата, тъй като Джесика се върна да ни покаже колието с кристали, което си бе купила в тон със сребристите си обувки.

Бяхме планирали да вечеряме в едно малко италианско ресторантче на крайбрежната алея, но приключихме с пазаруването доста по-рано от очакваното. Джес и Анджела решиха да отнесат покупките в колата, а след това да тръгнат пеша към кея. Аз им казах, че ще ги чакам в ресторанта след час — исках да потърся книжарница. И двете проявиха желание да ме придружат, но аз ги убедих да вървят да се забавляват — нямаха представа как потъвам в себе си, когато попадна сред книги, а така или иначе предпочитах да съм сама. Те тръгнаха към колата, бързейки оживено, а аз се запътих в указаната от Джес посока.

Лесно открих книжарницата, но тя не беше това, което търсех. Витрините бяха пълни с кристали, индиански талисмани и книги за духовно лечение. Даже не влязох. През стъклото зърнах жена на петдесетина години с дълга сива коса, спусната по гърба, облечена в рокля от шейсетте години, която се усмихваше дружелюбно зад щанда. Реших, че мога да пропусна разговора с нея. Все трябваше да има нормална книжарница в града.

Тръгнах наслуки по улиците, които започваха да се изпълват с обичайното за края на работния ден движение, надявайки се, че вървя към центъра. Не обръщах нужното внимание на посоката, борех се с отчаянието си. Полагах неимоверни усилия да не мисля за Едуард, за казаното от Анджеला... и най-вече да потуша надеждите си за съботата, опасявайки се от разочарование, което щеше да се окаже по-болезнено от всичко досега, когато вдигнах глава и видях нечие сребристо волво, паркирано на улицата, и съвсем се сринах. Глупав, непостоянен вампир, помислих си.

Закрачих гневно в южна посока към няколко магазина с широки витрини, които ми изглеждаха по-обещаващи. Но когато стигнах до тях, се оказа, че единият е работилница, а другият е празен. Все още имах твърде много време преди срещата с Джес и Анджела, а и бе наложително да овладее настроението си, преди да се видим отново. Прокарах пръсти през косата си един-два пъти и си поех дълбоко няколко глътки въздух, след което завих зад ъгъла.

Когато пресяхох още една улица, започнах да съзнавам, че вървя в грешната посока. Неколцината пешеходци вървяха предимно в северна посока, а сградите наоколо като че ли бяха предимно складове. Реших на следващото кръстовище да завия на изток, след няколко пресечки да направя обратен завой и да си пробвам късмета на друга улица на път за крайбрежната.

Зад ъгъла, към който се бях запътила, се появиха четирима мъже. Бяха облечени твърде небрежно за прибиращи се от работа служители, но твърде опърпано за туристи. Когато ме приближиха, видях, че не са много по-възрастни от мен. Шегуваха се шумно един с друг, смееха се дрезгаво и се ръгаха с юмруци. Свих се плътно до сградата, за да им направя място на тротоара, и забързах ход, загледана в ъгъла зад тях.

— Хей, ти! — извика единият от тях, когато се разминахме. Явно говореше на мен, тъй като наоколо нямаше никой друг. Автоматично

вдигнах поглед. Двама вече бяха отминали, другите двама забавиха ход. Проговорил бе най-близкият, набит, тъмнокос мъж на двајсет и няколко години. Облечен бе с фланелена риза, разкопчана върху мръсна тениска, срязани джинси и сандали. Направи половин крачка към мен.

— Здравейте — измърморих, без да се замисля. Побързах да извърна поглед и закрачих към ъгъла. Чух как се смеят гръмогласно зад мен.

— Хей, почакай! — извика единият след мен, но аз продължих да вървя със сведена глава и завих зад ъгъла с въздишка на облекчение. Чувах как продължават да се подхилват зад гърба ми.

Озовах се на тротоара откъм задните фасади на редица боядисани в мрачни тонове складове, всеки с двойни врати за разтоварване на камиони, заключени с катинари за през нощта. Южната страна на улицата нямаше тротоар, само ограда, завършваща с бодлива тел, покрай някакъв двор за съхранение на части за двигатели. Бях се отклонила далече от онези райони на Порт Анджелис, които бяха предназначени за очите на туристи. Започваше да се стъмва, а облаците най-после се бяха завърнали и се трупаха на хоризонта на запад, скривайки преждевременно слънцето. На изток небето все още бе чисто, но сивееше, прорязано от ивици розово и оранжево. Бях оставила якето си в колата и внезапна студена тръпка ме накара да свия ръце върху гърдите. Покрай мен мина микробус, след това шосето отново опустя.

Изведнъж небето притъмня още повече и когато погледнах назад към виновния за това облак, с ужас установих, че двама мъже пристъпват тихо на шест-седем метра след мен.

Бяха същите, които бях подминала при ъгъла, макар тъмнокосият, който ме бе заговорил, да не бе между тях. Веднага обърнах глава напред и забързах крачка. Побиха ме студени тръпки, които нямаха нищо общо с времето. Бях повесила чантата си през рамо, пред тялото, както уж се прави, за да не я дръпне някой крадец. Знаех точно къде се намира защитният ми спрей — в раницата под леглото ми, така и не го бях извадила след пристигането си. Нямах кой знае колко пари в себе си: само една двајсетачка и няколко банкноти по един долар, и се зачудих дали „случайно“ да не изпусна чантата и

да отмина. Но едно тъничко, уплашено гласче в главата ме предупреди, че може би не са просто крадци.

Вслушах се внимателно в тихите им стъпки, твърде тихи в сравнение с необуздания шум, който вдигаха по-рано, и не ми направи впечатление да ускоряват ход или пък да се приближават. Дишай, напомних си. Не можеш да си сигурна, че те преследват. Продължих да вървя, колкото можех по-бързо, без да преминавам в тичане, вперила поглед в десния завой, който бе едва на няколко метра от мен. Чувах стъпките им все така на същото разстояние зад мен. Някаква синя кола зави в улицата от юг и прелетя покрай мен. Хрумна ми да изскоча пред нея, но се поколебах, смутих се, несигурна дали действително ме преследват, а после беше твърде късно.

Стигнах ъгъла, но един бърз поглед разкри, че улицата представляваше глуха алея към гърба на поредната сграда. Така се бях засилила, че за малко все пак да завия, наложи се припряно да коригирам посоката си, да пресека тичешком тясната алея и да се върна на тротоара. Улицата свършваше на следващия ъгъл, където имаше знак стоп. Концентрирах се върху едва доловимите стъпки зад гърба ми, чудейки се дали да побягна. Стори ми се, че са позагълхнали, а и бях сигурна, че при всички случаи ще успеят да ме настигнат. Ако се опитах да забързам ход, със сигурност щях да се спъна и просна на земята. Стъпките определено изоставаха. Рискувах един бърз поглед през рамо и с облекчение видях, че вече са на петнайсетина метра зад мен. Но и двамата ме гледаха втренчено.

Имах чувството, че цяла вечност бързам към ъгъла. Поддържах равномерна крачка, а мъжете зад мен изоставаха по-малко с всяка моя стъпка. Може би бяха осъзнали, че са ме уплашили и се чувстваха гузни. Две коли пресякоха кръстовището, към което крачех, и аз издишах облекчено. Веднъж да се измъкна от тази пуста улица и щях да се озова сред хора. Заобиколих ъгъла с подскок и въздъхнах облекчено. И спрях.

От двете страни на улицата се редяха еднообразни стени, лишени от врати и прозорци. В далечината, след още две пресечки, виждах улични лампи, коли и пешеходци, но бяха твърде далече. Защото, облежнати на западната сграда, по средата на улицата бяха другите двама мъже, които зяпнаха с възбудени усмивки как замръзвам на тротоара. В този момент осъзнах, че всъщност не ме преследват.

Водят ме в капан.

Спрях само за секунда, но ми се стори цяла вечност. После се обърнах и хукнах към отсрещната страна на шосето. Прималя ми, бях убедена, че опитът ми е напълно напразен. Стъпките зад мен приближиха.

— Ето те отново! — гръмкият глас на набития тъмнокос мъж раздра напрегнатата тишина и ме накара да подскоча. В сгъстяващия се полумрак ми се струваше, че гледа през мен.

— Аха — извика друг глас зад мен и аз отново подскочих, както се опитвах да бързам надолу по улицата. — Само малко се отклонихме.

Наложи се да забавя крачка. Твърде бързо скъсявах разстоянието между себе си и двамата край стената. По принцип умея да креця доста силно, така че си поех въздух, готова да отприщя мощен вик. Гърлото ми обаче бе толкова пресъхнало, че не бях сигурна дали ще успея да изкарам достатъчно силен звук. С пъргаво движение свалих дръжката на чантата през главата и я сграбчих в една ръка, готова или да се откажа от нея, или да я използвам като оръжие според обстоятелствата.

Когато предпазливо спрях, набитият мъж се отдели от стената и бавно излезе на платното.

— Стой далече от мен — предупредих с глас, който трябваше да е силен и безстрашен. Но се оказах права за сухото гърло — гласът ми нямаше никаква сила.

— Недей така, захарче — подвижна той и зад гърба ми отново избухна дрезгав смях.

Стегнах се, разкрячих крака за опора и се опитах да си припомня през заливащите ме вълни на паниката няколкото правила за самоотбрана, които знаех. Основата на дланта, обърната нагоре, за да счупи носа или да го натика в мозъка. Пръст в окото, извит като кука, за да го извади. И стандартното коляно в чатала, естествено. Същото песимистично гласче в главата ми отново се обади, за да ми напомни, че вероятно не бих се справила и с един от тях, а те бяха четирима. Млъкни, наредих на гласа, преди ужасът да успее съвсем да ме парализира. Нямах намерение да излизам от строя, без да повлека някого със себе си. Опитах се да преглътна, за да успея да изкарам приличен писък.

Внезапно иззад ъгъла блеснаха фарове, а колата за малко да удари набития мъж, принуждавайки го да скочи обратно на тротоара. Аз се хвърлих към платното — ако не искаше да ме блъсне, *тази* кола вече трябваше да спре. Но сребрилата кола неочаквано се извъртя, изнесе задница и се закова на място, а дясната врата се отвори на няколко педи от мен.

— Влизай вътре! — нареди ми един вбесен глас.

Невероятно как задушаваният ме страх мигновено ме напусна. Невероятно как внезапно ме заля усещане за безопасност — преди дори да отлепя крака от асфалта — в мига, в който чух гласа му. Скочих на седалката и дръпнах вратата.

В колата бе тъмно, а отварянето на вратата не бе пропуснало светлина, така че едва виждах лицето му в меката светлина на таблото. Той извъртя волана на север, гумите изсвириха, колата рязко ускори и кривна към смаяните мъже на платното. Зърнах как се хвърлят към тротоара, а колата продължи направо и ние се понесохме към пристанището.

— Сложи си колана — нареди ми той и тогава осъзнах, че съм се хванала за седалката с две ръце. Веднага го послушах. Изщракването на закопчалката отекна в тъмнината. Едуард направи остър завой наляво и профуча напред, подминавайки няколко знака стоп, без дори да намали.

Но аз се чувствах в пълна безопасност и въобще не се интересувах къде отиваме. Взирах се в лицето му с дълбоко чувство на облекчение, което не се дължеше единствено на внезапното ми избавление. Изучавах съвършените му черти на оскъдната светлина и чаках дишането ми да се нормализира, а после забелязах, че изражението му е убийствено гневно.

— Добре ли си? — попитах и се изненадах колко дрезгаво прозвуча гласът ми.

— Не — отсече той. Беше направо бесен.

Замълчах, гледайки лицето му, а той не откъсваше пламтящи очи от предното стъкло. Колата внезапно спря. Огледах се, но бе твърде тъмно, за да видя нещо друго, освен неясните силуети на тъмни дървета, притиснали шосето от двете страни. Бяхме извън града.

— Бела? — каза той, гласът му бе напрегнат, сдържан.

— Да? — Моят глас бе все така дрезгав. Опитах се тихичко да прочистя гърло.

— Добре ли си? — Продължаваше да гледа напред, но гневът бе ясно доловим в изражението му.

— Да — изграчих тихо.

— Разсей ме, моля те — нареди ми той.

— Извинявай, какво?

Той рязко издиша.

— Просто говори за нещо маловажно, докато се успокоя — поясни, после затвори очи и притисна основата на носа си между палеца и показалеца.

— Ъъъ — затършувах из мозъка си за нещо банално. — Утре преди училище смятам да прегазя Тайлър Кроули.

Той продължи да стиска очи, но ъгълчето на устата му потрепна.

— Защо?

— Разправял на всички, че щял да ме води на годишния бал — или е луд, или все още се опитва да ме компенсира, задето за малко не ме уби миналия... е, нали си спомняш, и смята, че балът е най-подходящото извинение. Затова сметнах, че ако изложа живота му на опасност, ще сме квит и няма как да продължава с компенсациите. А понеже нямам нужда от врагове, се надявам, че ако той спре да ме тормози, и Лорън ще ме остави на мира. Но май ще трябва да му смачкам сентрата. Ако няма кола, няма да може никого да закара на бала... — продължих да дърдоря.

— Подочул бях нещо такова — звучеше малко по-спокоен.

— И ти ли? — попитах невярващо, а предишното ми раздражение отново пламна. — Ако пък е парализиран от шията надолу, съвсем няма да може да иде на бала — измърморих, доусвършенствайки плана си.

Едуард въздъхна и най-после отвори очи.

— По-добре ли си?

— Не особено.

Зачаках, но той не проговори повече. Облегна глава назад и загледа тавана на колата. Лицето му бе сковано.

— Какво има? — гласът ми излезе като шепот.

— Понякога имам проблеми с контролирането на гнева, Бела. — Той шепнеше и когато се обърна към прозореца, очите му се свиха до

цепки. — Но *няма* да е никак разумно да се връщам, за да ги намеря онези... — Той не довърши изречението, а се извърна и за момент отново му се наложи да се бори с гнева си. — Поне — продължи след това — така се мъча да убедя себе си.

— О! — реакцията ми не бе особено адекватна, но не можех да се сетя за по-уместен отговор.

Отново замълчахме. Погледнах часовника на таблото. Минаваше шест и половина.

— Джесика и Анджела ще се притеснят — измърморих. — Имахме уговорка да се срещнем.

Той запали колата, без да каже нищо, зави плавно и се понесе обратно към града. За нула време се озовахме под уличните лампи, като продължавахме да се движим твърде бързо и с лекота се запровирахме между кръстосващите крайбрежната улица коли. Той паркира успоредно на бордюра. На мен мястото ми се стори твърде тясно за волвото, но той се плъзна в него без никакво усилие. Погледнах през прозореца и видях светлините на „Ла Бела Италия“, а Джес и Анджела тъкмо излизаха оттам и разтревожени поеха в обратната посока.

— Откъде знаеш къде...? — започнах, но после само поклатих глава. Чух го да отваря вратата и видях, че излиза.

— Какво правиш? — попитах го.

— Ще те водя на вечеря. — Той се усмихна лекичко, но очите му гледаха строго. Излезе от колата и затръшна вратата. Аз заопипвах непохватно закопчалката на колана и побързах да се измъкна. Той ме чакаше на тротоара.

Проговори, преди да успее да кажа нещо.

— Иди да спреш Джесика и Анджела, преди да се наложи и тях да спасявам. Едва ли ще успее да се овладее, ако отново се срещна с твоите приятелчета.

Потреперих от заплахата в гласа му.

— Джес! Анджела! — провикнах се след тях и им замахах, когато се обърнаха. Те се втурнаха към мен, а явното облекчение в израженията им се превърна в изненада, когато видяха с кого съм. Забавиха крачка на няколко метра от нас.

— Къде беше досега? — гласът на Джесика бе изпълнен с подозрение.

— Загубих се — признах глуповато. — А после случайно срещнах Едуард — посочих към него.

— Имате ли нещо против да се присъединя към вас? — попита той с копринения си, неустоим глас. От зашеметените им изражения ми стана ясно, че досега не бе давал воля на чара си пред тях.

— Тъъ... разбира се — прошепна Джесика.

— Ами, всъщност, Бела, ние хапнахме, докато те чакахме — извинявай — призна Анджела.

— Няма нищо... и без това не съм гладна — вдигнах рамене.

— Не е зле да хапнеш нещо. — Гласът на Едуард бе тих, но властен. Той погледна към Джесика и каза малко по-високо: — Имате ли нещо против, ако аз върна Бела у дома? Така няма да се налага да я чакате, докато вечеря.

— Няма проблеми, предполагам... — тя прехапа устна, опитвайки се да разбере от изражението ми дали и аз това искам. Намигнах ѝ. Не исках нищо друго, освен да остана сама с вечния си спасител. Имах толкова много въпроси, с които можех да го бомбардирам само ако сме сами.

— Добре — Анджела изпревари Джесика. — Ще се видим утре, Бела... Едуард. — Тя сграбчи ръката на Джесика и я задърпа към колата, която беше паркирана наблизко, на Фърст Стрийт. Когато влязоха вътре, Джесика погледна към мен и ми помахна, а лицето ѝ бе изкривено от любопитство. Помахах ѝ в отговор и изчаках да потеглят, преди да се обърна към него.

— Честна дума, не съм гладна — настоях, очаквайки реакцията му. Но лицето му беше безизразно.

— Хайде, заради мен.

Той тръгна към вратата на ресторанта и я задържа отворена с упорито изражение. Явно нямаше повече да обсъждаме въпроса. Минах покрай него и влязох в ресторанта с примирена въздишка.

Ресторантът не беше пълен — в момента Порт Анджелис бе в слаб сезон. Салонният управител бе жена и погледът, с който дари Едуард, веднага ми стана ясен. Приветства ни малко по-топло, отколкото бе необходимо. Учудих се колко неприятно ми стана. Беше няколко сантиметра по-висока от мен и неестествено руса.

— Маса за двама? — гласът бе невероятно съблазнителен, независимо дали умишлено, или не. Видях как очите ѝ пробягват към

мен, после се отклоняват, удовлетворени от очевидната ми посредственост, както и от предпазливото, лишено от физически контакт разстояние, спазвано между нас от Едуард. Поведе ни към една маса, достатъчно голяма за четирима, в центъра на най-оживената част на ресторанта.

Канех се да седна, но Едуард поклати глава.

— Дали нямате нещо по-уединено? — настоя той тихо. Не бях сигурна, но ми се стори, че ловко ѝ подаде бакшиш. Освен по старите филми досега не бях виждала някой да отказва предложената му маса.

— Разбира се. — Беше точно толкова смаяна, колкото и аз. Обърна се и ни поведе зад една вътрешна стена към малък кръг сепарета, всичките празни. — Тук добре ли е?

— Идеално. — Той се усмихна както винаги ослепително и за миг направо я зашемети.

— Ами... — тя поклати глава и примигна — сервитьорката ви ще дойде веднага. — Отдалечи се с несигурна крачка.

— Не бива да постъпваш така с хората — изкритикувах. — Не е честно.

— Да постъпвам как?

— Да ги заслепяваш по този начин, вероятно в момента едва успява да си нормализира пулса в кухнята.

Той ме погледна объркано.

— Е, хайде де — казах колебливо. — Не може да не си наясно какъв ефект имаш върху хората.

Той наклони глава на една страна, а погледът му се изпълни с любопитство.

— Нима заслепявам хората?

— Не си ли забелязал? Да не мислиш, че всички получават желаното толкова лесно?

Той не обърна внимание на въпросите ми.

— Теб заслепявам ли те?

— Доста често — признах си.

Точно тогава се появи сервитьорката, пламнала от любопитство. Управителката явно бе споделила новината зад кулисите и момичето не изглеждаше никак разочаровано. Пъхна кичурче къса черна коса зад ухото си и се усмихна с прекомерна любезност.

— Здравейте. Казвам се Амбър и ще ви обслужвам тази вечер. Какво да ви донеса за пиене? — Не пропуснах да отбележа, че говореше само на него.

Той ме погледна.

— Ще пия една кола — думите ми прозвучаха като въпрос.

— Две коли — поръча той.

— Веднага ще ви ги донеса — увери го тя отново с прекомерна любезност. Но той не я забеляза. Гледаше мен.

— Какво? — попитах, когато тя се отдалечи.

Очите му останаха впити в лицето ми.

— Как се чувстваш?

— Добре съм — отвърнах, изненадана колко е напрегнат.

— Не чувстваш ли замайване, гадене, студ...?

— Трябва ли?

Той се подсмихна на озадачения ми тон.

— Ами, всъщност чакам да изпаднеш в шок. — Лицето му се изкриви в онази съвършена крива усмивка.

— Май няма да се случи — казах, след като възстанових дишането си. — Винаги съм умеела да потискам неприятните неща.

— Все пак ще се чувствам по-спокоен, след като поемеш малко захар и храна.

Сервитьорката се появи с напитките ни и с кошничка гризини точно навреме. Докато ги поставяше на масата, застана с гръб към мен.

— Готови ли сте с поръчката? — попита тя Едуард.

— Бела? — попита ме той. Тя се обърна с нежелание към мен.

Избрах първото нещо от менюто.

— Тъъ... ще взема равиолите с гъби.

— А за вас? — тя се обърна усмихнато към него.

— За мен нищо — отвърна той. Естествено.

— Повикайте ме, ако промените решението си — задържа престорено срамежливата усмивка на лицето си, но той не гледаше към нея и тя недоволно се отдалечи.

— Пий — заповяда ми той.

Послушно отпих от чашата, а след това направо я пресуших, изненадана колко съм жадна. Осъзнах, че съм изпила всичко, чак когато побутна своята чаша към мен.

— Благодаря — измърморих, все още жадна. Хладината от леденостудената кола се разпростря в гърдите ми и аз потръпнах.

— Студено ли ти е?

— От колата е — обясних и отново потръпнах.

— Нямах ли яке? — тонът му съдържаше неодобрение.

— Имам — погледнах празната пейка до мен. — О... остана в колата на Джесика — чак сега се сетих.

Едуард вече събличаше якето си. Внезапно осъзнах, че никога не бях обръщала внимание на дрехите му, не само тази вечер, а изобщо. Просто не можех да откъсна очи от лицето му. Сега се насилих да ги погледна и да се опитам да ги запомня. Събличаше светлобежово кожено яке, под него бе облечен с поло с цвят слонова кост. Беше опънато по тялото му и подчертаваше мускулестите му гърди.

Той ми подаде якето, прекъсвайки влюбения ми поглед.

— Благодаря — казах отново и пъхнах ръце в ръкавите на якето. Беше студено като моето, когато го взех тази сутрин, след като бе висяло цяла нощ в проветривия коридор. Отново потреперих. Миришеше невероятно. Вдишах дълбоко, опитвайки се да идентифицирам сладостната миризма. Не беше парфюм. Ръкавите ми бяха твърде дълги. Дръпнах ги нагоре, за да извадя ръце.

— Този син цвят много отива на кожата ти — каза той, втренчен в мен. Изненадах се. Сведох поглед и, естествено, се изчервих.

Той побутна кошничката към мен.

— Наистина, няма да изпадна в шок — уверих го отново.

— А би трябвало — всеки *нормален* човек би реагирал така. Нямах вид дори на уплашена — звучеше разтревожен. Взираше се в очите ми и забелязах колко са светли неговите, по-светли от всякога, златист карамел.

— С теб се чувствам в пълна безопасност — признах за пореден път, хипнотизирана да кажа истината отново.

Това не му допадна, алабастровото му чело се набръчка. Той поклати смръщено глава.

— Май ще се окаже по-сложно, отколкото смятах — измърмори той на себе си.

Взех си една гризина и започнах да ръфам едното ѝ крайче, опитвайки се да преценя изражението му. Чудех се кога ще е подходящо да започна да го разпитвам.

— Обикновено си в по-добро настроение, когато очите ти са светли — изкоментирах, колкото да го разсея от мислите, които го караха да се мръщи и да изглежда сериозен.

Той се вторачи смаяно в мен.

— Какво?

— Винаги си по-раздразнителен, когато очите ти са черни. Тогава съм подготвена за лошо настроение — продължих. — Имам си теория.

Очите му се присвиха.

— Още теории ли?

— Да — задъвчих крайчето хляб, правейки се на равнодушна.

— Надявам се тази да е по-оригинална... или все още заимстваш от книгите с комикси? — Бледата му усмивка бе подигравателна, но очите му бяха все така присвити.

— Не, не съм я заимствала от комикс, но и не стигнах сама до нея — признах си.

— Е? — настоя той.

Но в този момент иззад преградата се зададе сервитьорката с поръчката ми. Осъзнах, че се бяхме привели един към друг над масата едва когато и двамата се дръпнахме, щом тя се приближи. Тя постави чинията пред мен, изглеждаше доста добре, и побърза да се обърне към Едуард.

— Размислихте ли? — попита тя. — Дали не мога да ви предложа нещо? — Вероятно си въобразявах, но думите ѝ прозвучаха двусмислено.

— Не, благодаря ви, но още една кола няма да ни е излишна. — Той посочи с дългата си бяла ръка към празните чаши пред мен.

— Разбира се — тя взе чашите и си тръгна.

— Та какво казваше? — попита той.

— Ще ти обясня в колата. Ако... — млъкнах.

— Поставяш условия ли? — Той вдигна вежда, а в гласа му се появиха заплашителни нотки.

— Естествено, имам няколко въпроса.

— Естествено.

Сервитьорката се върна с още две коли. Сложи ги на масата, този път без да продума, и отново се отдалечи.

Отпих една глътка.

— Е, давай тогава — настоя той, гласът му бе все така студен.
Започнах с най-лесния, или поне така си мислех.

— Защо си в Порт Анджелис?

Той погледна надолу и бавно събра едрите си длани върху масата. Очите му ме погледнаха бегло иззад гъстите мигли, а на лицето му се появи бледа усмивка.

— Следващият.

— Но този е най-лесният — възразих.

— Следващият — повтори той.

Сведох очи, разочарована. Развих приборите си, взех вилицата и внимателно набодох един макарон. Бавно го пъхнах в уста, като продължавах да гледам надолу, и замислено задъвчих. Гъбите не бяха лоши. Преглътнах и отпих отново от колата, след което вдигнах очи.

— Добре тогава — погледнах го ядовито и бавно продължих. — Да кажем, естествено съвсем хипотетично, че... някой... е наясно какво мислят хората, нали разбираш, може да им четете мислите, с известни изключения.

— Само едно изключение — поправи ме той, — съвсем хипотетично.

— Добре де, с едно изключение тогава. — Бях въодушевена, че е решил да участва в играта ми, но се стараех да звуча небрежно. — Как се получава? Има ли някакви ограничения? Как би могъл... този човек... да открие някой друг в най-подходящия момент? Откъде би могъл да знае, че този някой е изпаднал в затруднено положение? — Чудех се дали обръкните ми въпроси звучат смислено.

— Хипотетично? — попита той.

— Естествено.

— Ами, ако... този някой...

— Да го наречем Джо — предложих.

Той се усмихна предпазливо.

— Джо тогава. Ако Джо беше внимавал, нямаше да има нужда да избира точен момент. — Той поклати глава. — Само ти можеш да си навлечеш неприятности в толкова малък град. За малко да им обръкаш статистиката за престъпността за цяло десетилетие напред.

— Нали говорехме хипотетично — напомних му студено.

Той се разсмя, а очите му ме гледаха топло.

— Точно така — съгласи се той. — Дали да не те кръстим Джейн?

— Откъде знаеше? — попитах, неспособна да сдържам любопитството си. Усетих, че отново съм се привела над масата към него.

Като че ли се колебаеше, разкъсван от някаква вътрешна дилема. Очите му се впиха в моите и сметнах, че се опитва да реши дали просто да не ми каже истината.

— Можеш да ми имаш доверие, да знаеш — прошепнах. Без да мисля, се пресегнах да докосна свитите му длани, но той леко ги дръпна, така че си прибрах ръката.

— Не знам дали все още имам някакъв избор — гласът му прозвуча като шепот. — Грешал съм, много по-наблюдателна си, отколкото смятах.

— Мислех, че винаги си прав.

— Така беше. — Той отново поклати глава. — Грешал съм и за друго. Не си магнит за инциденти — подобно определение не е достатъчно обширно. Ти си магнит за *неприятностите* като цяло. Ако в рамките на петнайсет километра има някаква опасност, непременно ще се натъкнеш на нея.

— И себе си ли слагаш в тази категория? — предположих.

Лицето му стана студено, безизразно.

— Несъмнено.

Отново протегнах ръка към него, без да обръщам внимание, че отново леко се отдръпна, и свенливо докоснах ръката му с върховете на пръстите си. Кожата му бе студена и твърда като камък.

— Благодаря ти — гласът ми бе изпълнен с пламенна благодарност. — Вече за втори път ме спасяваш.

Изражението му омекна.

— Хайде да не стигаме до трети път, съгласна ли си?

Намръщих се, но кимнах. Той дръпна ръката си от моята и скри и двете си длани под масата. Но пък се наклони към мен.

— Проследих те до Порт Анджелис — призна той и заговори бързо-бързо. — Никога не съм се опитвал да пазя конкретен човек и се оказва много по-трудно, отколкото смятах. Но вероятно защото става въпрос за теб. Обикновените хора като че ли успяват да изкарат деня без катаклизми. — Той замълча. Зачудих се дали не трябва да се

разтревожа, че ме е проследил, но вместо това ме заля вълна на удоволствие. Той ме загледа, може би озадачен защо устните ми се свиват в неволна усмивка.

— Хрумвало ли ти е, че песента ми е изпята още първия път с микробуса и че напразно се опитваш да се месиш в плановете на съдбата? — замислих се, опитвайки се да се разсея.

— Това не беше първият път — каза той, а гласът му едва се чуваше. Зяпнах го в почуда, но погледът му бе сведен надолу. — Песента ти бе изпята още първия път, когато те срещнах.

При думите му усетих да ме пробужда страх и в главата ми нахлу внезапният спомен за страховития му поглед в онзи първи ден... но всепоглъщащото усещане за безопасност в присъствието му потисна страха ми. Когато вдигна глава, за да погледне в очите ми, в тях нямаше и следа от страх.

— Помниш ли? — попита той, а ангелското му лице бе сериозно.

— Да — отвърнах спокойно.

— И въпреки това седиш тук с мен — в гласа му се долавяше изумление, той вдигна едната си вежда.

— Да, седя тук... заради теб. — Замълчах за миг. — Защото някак знаеше как да ме откриеш днес...? — подтикнах го.

Той стисна устни и ме загледа с присвити очи, явно отново се бореше да вземе решение. Очите му пробягаха към пълната ми чиния, а после пак към мен.

— Ще говоря, ако ядеш — реши да се пазари.

Незабавно загребах още равиоли и ги напъхах в устата си.

— Доста трудно ми е да следя какво става с теб. Обикновено, щом веднъж съм чул нечии мисли, мога да открива въпросния човек много бързо. — Той ме погледна напрегнато и осъзнах, че стоя скована. Насилих се да преглътна, след това набодох още една хапка и я налапах. — Слушах мислите на Джесика, не особено старателно — както споменах, само ти можеш да си навлечеш неприятности в Порт Анджелис — и в началото не забелязах, че си се отделила. После, когато разбрах, че вече не си с нея, отидох да те търся в книжарницата, която видях в мислите ѝ. Ясно ми беше, че не си влизала вътре и си тръгнала на юг... и знаех, че доста скоро ще се наложи да свиеш обратно. Така че просто те чаках и небрежно проверявах мислите на хората по улицата, за да видя дали някой те е забелязал и да разбере

къде си. Нямах причина да се тревожа... но изпитвах странно безпокойство... — Той се замисли и се загледа в мен, но вместо мен май виждаше неща, които дори не можех да си представя. — Започнах да карам в кръгове и продължавах... да слушам. Слънцето започваше да залязва и тогава реших да сляза от колата и да започна да те търся пеша. И точно в този момент... — Той млькна и стисна зъби с внезапна ярост. Направи усилие да се овладее.

— Точно в този момент какво? — прошепнах. Той продължи да се вира някъде зад главата ми.

— Чух какво си мислят — изръмжа той, а горната му устна леко се разтегли над зъбите му. — Видях лицето ти в мислите им. — Той внезапно се наведе напред, единият му лакът се появи върху масата, а ръката му закри очите му. Движението бе толкова бързо и неочаквано, че се стреснах. — Беше ми изключително трудно... не можеш да си представиш колко трудно... да те измъкна и да ги оставя... живи. — Гласът му бе заглушен от ръката му. — Можех просто да те върна при Джесика и Анджела, но се страхувах, че ако ме оставиш сам, ще се върна да ги търся — призна той шепнешком.

Седях безмълвна, зашеметена, с несвързани мисли. Ръцете ми бяха сгънати в скута и се бях отпуснала без сили на стола. Лицето му бе все така скрито в дланите, стоеше неподвижен, сякаш издялан от същия камък, на който напомняше кожата му.

Най-накрая вдигна поглед, очите му потърсиха моите и видях, че също са изпълнени с въпроси.

— Готова ли си да тръгваме за вкъщи? — попита той.

— Готова съм да си тръгваме — уточних, безкрайно благодарна, че имаме цял час път заедно. Все още не бях готова да се сбогуваме.

Сервитьорката се появи, сякаш някой я бе повикал. Или пък ни бе наблюдавала.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита тя Едуард.

— Готови сме за сметката, благодаря ви — гласът му бе тих, дрезгав, все още отразяваше напрежението от разговора ни. Това сякаш я обърка. Той вдигна очи в очакване.

— Р-разбира се — заекна тя. — Заповядайте — тя извади малка кожена папка от предния джоб на черната си престилка и му я подаде.

В ръката му вече имаше готова банкнота. Той я пхна в папката и веднага ѝ я подаде обратно.

— Не ми връщайте ресто — усмихна ѝ се той. След това се изправи и аз непохватно побързах да стана.

Тя отново му се усмихна подканващо.

— Приятна вечер.

Той ѝ благодари, без да откъсва поглед от мен. Потиснах усмивката си.

Докато вървахме към вратата, ме следваше плътно, като внимаваше да не се докосваме. Спомних си какво бе казала Джесика за отношенията си с Майк, как почти са стигнали етапа на първата целувка. Въздъгнах. Едуард като че ли ме чу и погледна към мен с любопитство. Сведох поглед към тротоара благодарна, че май действително не можеше да разбере какво си мисля.

Отвори вратата на колата, задържа я, докато се вмъкна, и тихичко я затвори след мен. Гледах го, докато заобикаляше предницата на колата, и за пореден път се възхитих от грациозността на движенията му. Може би беше редно да съм свикнала вече, но не бях. Имах чувството, че Едуард не е от хората, с които се свиква.

Когато влезе в колата, той запали двигателя и включи отоплението. Рязко беше застудяло и предположих, че вече е дошъл краят на хубавото време. Но в якето му ми беше топло и когато смятах, че не ме гледа, можех да вдишвам дълбоко аромата му.

Едуард преодоля натовареното движение, без дори да се огледа, после рязко обърна колата и я насочи към магистралата.

— Сега — каза той многозначително — е твой ред.

9. ТЕОРИИ

— Мога ли да задам само още един въпрос? — помолих Едуард, който подкара твърде бързо по тихата улица. Май не обръщаше каквото и да било внимание на пътната обстановка.

Той въздъхна.

— Само един — съгласи се той. Устните му се свиха в напрегната линия.

— Ами... каза, че си бил наясно, че не съм влизала в книжарницата и съм тръгнала на юг. Просто се чудех откъде си знаел.

Той замислено извърна поглед.

— Мислех, че вече няма да си говорим уклончиво — измърморих.

Той почти се усмихна.

— Добре тогава. Проследих миризмата ти — Едуард погледна към шосето, давайки ми възможност да овладея изражението си. Не ми хрумваше подходяща реакция на подобно изказване, но внимателно го картотекирах в ума си за последващ анализ. Опитах се отново да се концентрирам. Не ми се щеше да приключвам с въпросите, след като най-после бе започнал да ми обяснява някои неща.

— Освен това не отговори на първия ми въпрос... — упорствах аз.

Той ме погледна недоволно.

— На кой?

— Как точно се получава четенето на мисли? Можеш ли да четеш мислите на всеки човек, където и да е? И как го правиш? А останалите от семейството ти...? — Почувствах се глупаво, задето търся обяснение на нещо невъзможно.

— Това е повече от един въпрос — изтъкна той. Аз сплетох пръсти и го загледах в очакване.

— Само аз го умея. И не мога да чувам всеки и навсякъде. Трябва да съм сравнително наблизо. Колкото по-познат ми е нечий... „глас“, толкова по-отдалече мога да го чувам. Но все пак трябва да е на

не повече от няколко километра. — Той се замисли. — Донякъде е като да си в огромна зала, пълна с хора и всички говорят едновременно. Получава се нещо като бръмчене — жуженето на гласове се превръща във фон. Докато не се съсредоточа върху конкретен глас и тогава мислите на този човек зазвучават съвсем ясно. Обикновено се старая да се изолирам от тези звуци — в повечето случаи действат доста разсейващо. И тогава ми е по-лесно да изглеждам нормален — той се смръщи при тази дума, — да не отговарям на мислите на хората, вместо на думите им.

— Според теб защо не можеш да чуваш моите мисли? — попитах с любопитство.

Той ме погледна с непроницаем поглед.

— Нямам представа — измърмори. — Хрумва ми единствено, че може би съзнанието ти не работи като на останалите хора. Сякаш мислите ти са на различна честота, не на тази, която аз улавям. — Той ми се усмихна, внезапно развеселен.

— Съзнанието ми не работи като на останалите хора? Да не съм някакъв изрод? — Странно, но думите му ме разтревожиха, вероятно защото предположението му попадеше право в целта. Винаги съм подозирала нещо подобно и се смутих, че подозренията ми се потвърждават.

— Аз чувам разни гласове, а ти се притесняваш, че *ти си* изрод? — разсмя се той. — Не се притеснявай толкова, това е просто теория... — Лицето му се изопна. — Което ни връща обратно към теб.

Въздъгнах. Как да започна?

— И няма да си говорим уклончиво, нали така? — напомни ми той тихо.

За първи път извърнах очи от лицето му, опитвайки се да намеря нужните думи. Погледът ми случайно попадна върху скоростомера.

— Мили боже! — изкрещях. — Намали!

— Какво има? — стресна се той. Но колата не забави ход.

— Караш със сто и шейсет! — продължавах да крещя. Хвърлих паникьосан поглед през прозореца, но тъмнината не позволяваше да различа каквото и да било. Шосето се виждаше само в дългата ивица синкава светлина на фаровете. Гората от двете му страни бе като черна стена, която щеше да се окаже твърда като стомана, ако излезем от шосето с подобна скорост.

— Спокойно, Бела — той завъртя очи, но не намали скоростта.

— Да ни убиеш ли се опитваш? — троснах се.

— Няма да катастрофираме.

Опитах се да успокоя гласа си.

— Защо бързаш толкова?

— Винаги карам така — той се обърна и ми се усмихна с кривата си усмивка.

— Гледай пътя!

— Никога не съм катастрофирал, Бела, дори не са ме глобявали — ухили ми се и се почука по челото — имам вграден антирадар.

— Много смешно — подразних се. — Нали помниш, че Чарли е ченге? От дете са ме научили да спазвам закона. Освен това, ако усучеш волвото около някое дърво, ти най-вероятно спокойно ще станеш и ще си тръгнеш.

— Вероятно — съгласи се той с кратък, хладен смях. — А ти няма да можеш. — Той въздъхна и с облекчение забелязах, че стрелката постепенно падна до сто и тридесет. — Сега доволна ли си?

— Почти.

— Мразя да карам бавно — измърмори той.

— Това бавно ли е според теб?

— Стига коментари за шофирането ми — отсеке той. — Все още чакам да споделиш последната си теория.

Прехапах устна. Той ме погледна, а карамелените му очи бяха неочаквано нежни.

— Няма да се смея — обеща той.

— По-скоро се опасявам, че ще се ядосаш.

— Толкова ли е страшна?

— Ами, доста.

Той зачака. Аз сведох очи към дланите си, за да не виждам изражението му.

— Давай — гласът му звучеше спокойно.

— Не знам как да започна — признах.

— Защо не започнеш от началото... спомена, че не си стигнала сама до тази теория.

— Не.

— А откъде тръгна — от книга? Филм? — заразпитва той.

— Не, случи се в събота, на плажа — рискувах да хвърля един бърз поглед към него. Изражението му бе озадачено. — Срегнах един стар приятел на семейството, Джейкъб Блак — продължих. — Баща му и Чарли са приятели, откакто се помня.

Той продължаваше да гледа объркано.

— Баща му е един от старейшините на куилеутите — наблюдавах го внимателно. Объркването му изражение внезапно застина. — Тръгнахме да се разхождаме... — Реших да си спестя описанието на кроежите и плановете ми. — И той започна да ми разказва разни стари легенди, май се опитваше да ме уплаши. Разказа ми една... — поколебах се.

— Продължавай — подкани той.

— За вампири — осъзнах, че съм започнала да шепна. Вече не можех да го гледам в лицето. Но видях как кокалчетата му конвулсивно се сковаха на волана.

— И ти веднага се сети за мен? — каза все така спокойно.

— Не. Той... спомена семейството ти.

Мълчеше, загледан в шосето.

Внезапно се притесних, уплаших се за Джейкъб.

— Каза, че е някакво глупаво суеверие — добавих бързо. — Не очакваше да го възприема сериозно — прозвуча малко плитко оправданието ми. — Аз бях виновна, накарах го да ми разкаже.

— Защо?

— Лорън спомена нещо за теб — опитваше се да ме провокира. И едно по-голямо момче от племето каза, че семейството ти никога не влиза в резервата, но го каза така, сякаш имаше друго предвид. Така че дръпнах Джейкъб настрана и го подведох да ми разкаже — признах си и сведох глава.

Той изненадващо се разсмя. Вдигнах гневен поглед. Действително се смееше, но очите му пламтяха, втренчени право напред.

— Как точно го подведе? — попита той.

— Опитах се да флиртувам с него, което подейства по-добре, отколкото очаквах — в гласа ми се промъкна изненада, като си припомних ситуацията.

— Жалко, че не съм бил там — подсмихна се той мрачно. — А обвиняваш мен, че заслепявам хората... бедният Джейкъб Блак.

Изчервих се и се загледах в тъмнината зад стъклото.

— После какво направи? — попита той след минута.

— Порових в интернет.

— И прочетеното там те убеди? — не звучеше особено заинтригуван. Но ръцете му бяха сграбчили здраво волана.

— Не. Нищо не пасваше. Повече от нещата бяха откровено глупави. Но после... — замълчах.

— Какво?

— Реших, че няма значение — прошепнах.

— Няма *значение*? — тонът му ме накара да вдигна поглед — най-после бях пропукала маската на самообладанието му. Изражението му бе невярващо, почти без следа от гнева, който очаквах.

— Не — казах тихо. — За мен няма значение какво си.

Гласът му внезапно стана суров, подигравателен.

— Не те интересува, че съм чудовище? Че не съм *човек*?

— Не.

Той замълча и отново се загледа напред. Лицето му бе студено и безизразно.

— Ето, ядоса се — въздъгнах. — Не трябваше да казвам нищо.

— Не — отвърна той, но гласът му бе студен като изражението му. — Предпочитам да знам какво мислиш, дори и да е толкова налудничаво.

— Значи отново греша? — предизвиках го.

— Не това имам предвид. „Няма значение“ — цитира ме той, скърцайки със зъби.

— Права ли съм? — ахнах.

— Нима има *значение*?

Поех си дълбоко въздух.

— Всъщност не — направих пауза. — Но *определено* ми е любопитно. — Гласът ми, ако не друго, звучеше спокойно.

Той внезапно се предаде.

— Какво точно ти е любопитно?

— На колко години си?

— На седемнайсет.

— И от колко време си на седемнайсет?

Устните му потрепнаха, докато се взираше в шосето.

— От известно време — призна той накрая.

— Добре — усмихнах се доволна, че продължава да е откровен с мен. Той ме погледна подозрително, както преди, когато се тревожеше, че ще изпадна в шок. Усмихнах се по-широко, за да го насърча, и той се намръщи. — Не ми се смей, но как е възможно да излизаш през деня?

Той все пак се разсмя.

— Мит.

— А спането в ковчези?

— Също мит — той се поколеба за миг, а гласът му прозвуча особено. — Не мога да спя.

Нужни ми бяха няколко секунди, за да проумея думите му.

— Изобщо ли?

— Никога — каза той, а гласът му бе едва доловим. Обърна се към мен замислено. Златистите му очи се впиха в моите и аз загубих нишката на разсъжденията си. Зяпах го, докато не отклони поглед от моя.

— Все още не си ми задала най-важния въпрос — сега гласът му бе суров, а когато отново ме погледна, очите му бяха студени.

Примигнах все още замаяна.

— А кой е той?

— Не те ли интересува диетата ми? — попита той саркастично.

— А — измърморих. — Това ли.

— Да, това — гласът му бе безизразен. — Не те ли интересува дали пия кръв?

Трепнах.

— Ами, Джейкъб спомена нещо по този въпрос.

— Какво каза? — попита той настоятелно.

— Каза, че не... преследвате хора. Каза, че семейството ви вероятно не е опасно, защото преследвате само животни.

— Казал е, че не сме опасни? — гласът му бе дълбоко скептичен.

— Не точно. Каза, че *вероятно* не сте опасни. Но куилеутите все пак не искат да стъпвате по земите им, за всеки случай.

Той отново се загледа напред, но не можех да разбера дали гледа шосето, или не.

— Прав ли е? Че не преследвате хора? — постарях се гласът ми да е максимално равен.

— Куилеутите имат добра памет — прошепна той.

Приех го като потвърждение.

— Но това не бива да те успокоява — предупреди ме той. — Прави са да странят от нас. Въпреки всичко сме опасни.

— Не разбирам.

— Полагаме големи усилия — обясни той бавно. — Обикновено се справяме много добре. Но понякога правим грешки. Аз например ги допускам, като си позволявам да бъда сам с теб.

— Това грешка ли е? — долових тъгата в гласа си, но се чудех дали и той я забелязва.

— Много опасна при това.

След тези думи и двамата замълчахме. Загледах се как светлината от фаровете образува дъги по завоите. Движеха се твърде бързо, изглеждаха нереални, като в компютърна игра. Съзнавах, че времето се движи също толкова бързо, колкото черното шосе под нас. Ужасно се страхувах, че никога повече няма да имам възможност да бъда с него по този начин — открито, без стени помежду ни. Думите му намекваха за край, а това ме ужасяваше. Не можех да си позволя да пропиляя и една минута от времето си с него.

— Разкажи ми още — попитах отчаяно, без да ме е грижа какво точно ще каже, просто исках да слушам гласа му.

Той ме погледна бързо, учуден от промяната в тона ми.

— Какво искаш да знаеш?

— Каж ми защо преследвате животни, а не хора — предложих, а гласът ми все още звучеше отчаяно. Усетих, че очите ми са влажни, и се опитах да се преборя с мъката, която напираше да ме завладее.

— Не искам да съм чудовище — гласът му беше много тих.

— Животните не са достатъчни?

Той замълча за миг.

— Естествено, не мога да съм сигурен в сравнението, но бих го сравнил с диета на тофу и соево мляко. Казваме си, че сме вегетарианци — това е нашата малка шега. Не задоволяват напълно апетита, или по-точно жаждата. Но ни дават достатъчно сила, за да устояваме на изкушението. Поне през повечето време — гласът му прозвуча злокобно. — Понякога е много по-трудно.

— Сега много трудно ли ти е? — попитах.

Той въздъхна.

— Да.

— Но в момента не си гладен — казах уверено — като факт, не като въпрос.

— Защо смяташ така?

— Заради очите ти. Нали ти казах, че си имам теория. Забелязала съм, че хората, особено мъжете, са по-раздразнителни, когато са гладни.

Той се подсмихна.

— Доста си наблюдателна.

Не отговорих. Просто се наслаждавах на звука на смеха му, исках да го запомня.

— Този уикенд с Емет на лов ли бяхте? — попитах, когато отново утихна.

— Да — той замълча, чудейки се дали да каже нещо, или не. — Не исках да тръгвам, но беше необходимо. Когато не съм жаден, ми е малко по-лесно да съм с теб.

— Защо не си искал да тръгваш?

— Защото се... тревожа... когато не съм около теб. — Очите му бяха нежни, но напрегнати и имах чувството, че костите ми омекват под погледа му. — Не се шегувах миналия четвъртък, когато ти казах да се постараяш да не паднеш в океана, или да не попаднеш под гумите на някоя кола. Целия уикенд бях страшно разсеян, притеснявах се за теб. А след случилото се тази вечер направо съм изненадан, че си успяла да оцелееш цял уикенд невредима. — Той поклати глава, а после сякаш се сети нещо. — Е, почти невредима.

— Какво?

— Ръцете ти — напомни ми той. Погледнах дланите си с почти зарасналите охлузвания по възглавничките. Нищо не му убягваше.

— Паднах — въздъгнах.

— Така си и помислих. — Устните му се извиха в ъгълчетата. — Предполагам, че като става въпрос за теб, е можело да бъде и много по-лошо. Точно тази възможност ме измъчваше през цялото време. Много дълги ми се сториха тези три дни. Направо лазех по нервите на Емет — той ми се усмихна тъжно.

— Три дни ли? Не се ли прибрахте днес?

— Не, върнахме се в неделя.

— Тогава защо те нямаше на училище днес? — Заля ме разочарование, почти гняв, като се сетих колко болка бях преживяла

заради отсъствието му.

— Нали попита дали слънцето ми действа зле и ти отговорих, че не е така. Но все пак не мога да излизам, когато е слънчево — поне не и сред хора.

— Защо?

— Някой път ще ти покажа — обеща той.

Замислих се за миг.

— Можеше да ми се обадиш — реших накрая.

Той ме погледна озадачено.

— Но аз знаех, че си в безопасност.

— Но *аз* не знаех къде си *ти*. Аз... — поколебах се, свела поглед.

— Какво? — кадифеният му глас бе неустоим.

— Не ми беше приятно. Да не те виждам. Аз също се тревожа — изчервих се, когато изрекох всичко това гласно.

Той мълчеше. Вдигнах поглед неспокойно и видях болка в очите му.

— О! — простена той тихо. — Това не е добре.

Не схванах реакцията му.

— Какво толкова казах?

— Не разбираш ли, Бела? Едно е аз да се измъчвам, но съвсем друго ти да се увличаш до такава степен. — Той извърна тревожните си очи към шосето, а думите му потекоха толкова бързо, че едва го разбирах. — Не искам да чувам, че се чувстваш така. — Гласът му бе тих, но настойчив. Думите му режеха. — Не е редно. Не е безопасно. Аз съм опасен, Бела — моля те да го проумееш.

— Не — положих огромни усилия да не приличам на нацупено дете.

— Говоря сериозно — изръмжа той.

— Аз също. Нали ти казах, за мен няма значение какъв си. Вече е твърде късно.

Гласът му беше като камшик, нисък и суров.

— Никога не казвай това.

Прехапах устна, доволна, че не знае колко ме наранява. Загледах се навън към шосето. Май приближавахме. Определено караше твърде бързо.

— За какво мислиш? — попита той, а гласът му бе все така студен.

Поклатих глава, не знаейки дали ще успея да проговоря. Усещах погледа му върху лицето си, но продължавах да се вирам право напред.

— Плачеш ли? — звучеше ужасен. Не бях усетила, че влагата в очите ми бе преляла. Бързо прокарах ръка по бузата си — предателските сълзи бяха там, бяха ме издали.

— Не — отвърнах, но гласът ми потрепери.

Видях как посяга колебливо към мен с дясната си ръка, но после се спира и бавно я връща на волана.

— Съжалявам — гласът му бе изпълнен с разкаяние. Знаех, че не се извинява само за думите, които ме бяха разстроили.

Тъмнината тихо се стелеше около нас.

— Ще ми кажеш ли нещо? — попита той след минута и усетих, че се старая да звучи по-ведро.

— Какво?

— За какво мислеше тази вечер точно преди да се поява от завоя? Не можах да разгадая изражението ти, не изглеждаше уплашена, а по-скоро сякаш усилено се концентрираше върху нещо.

— Опитвах се да си спомня как се неутрализира нападател — нали се сещаш, според правилата на самозащита. Смятах да го фрасна в носа. — Мисълта за тъмнокосия мъж ме изпълни с внезапна ненавист.

— Възнамеряваше да се бориш ли? — възмути се той. — Не ти ли мина през ум да побегнеш?

— Доста често падам, когато бягам — признах.

— А да викаш за помощ?

— Канех се да стигна и до това.

Той поклати глава.

— Права беше, определено се намесвам в плановете на съдбата, като се опитвам да ти запазя живота.

Въздъгнах. Скоростта започна да намалява, влизахме в покрайнините на Форкс. За по-малко от двадесет минути.

— Ще те видя ли утре? — попитах.

— Да, и аз имам да предавам есе — той се усмихна. — Ще ти пазя място на обяд.

Нелепо беше как след всичко, което бяхме преживели тази вечер, това дребно обещание предизвика тръпка в стомаха ми и ме лиши от дар слово.

Вече бяхме пред къщата на Чарли. Лампите светеха, пикапът ми си беше на мястото, всичко изглеждаше напълно нормално. Сякаш се събуждах от сън. Той спря колата, но аз не помръднах.

— *Обещаваш ли да дойдеш на училище утре?*

— Обещавам.

Замислих се за миг, после кимнах. Свалих якето му, подушвайки го за последен път.

— Можеш да го задържиш, нямаш яке за утре — напомни ми той.

Подадох му го.

— Не искам да давам обяснения на Чарли.

— А, вярно — ухили се той.

Поколебах се с ръка върху дръжката, опитвайки се да удължа мига.

— Бела? — попита той, вече с различен тон, сериозен, но същевременно колеблив.

— Да? — Обърнах се към него нетърпеливо.

— Ще ми обещаеш ли нещо?

— Да — отговорих и незабавно съжалих за безусловната си готовност. Ами ако ме помолеше да стоя настрана от него? Не бих могла да спазя подобно обещание.

— Недей да ходиш сама в гората.

Зяпнах го объркано.

— Защо?

Той се смръщи и очите му се свиха, когато се взря през прозореца зад главата ми.

— Аз невинаги съм най-опасното нещо там. Нека не коментираме повече.

Потреперих леко от внезапната мрачност в гласа му, но почувствах облекчение. Поне можех лесно да спазя обещанието си.

— Както кажеш.

— Ще се видим утре — въздъхна той и усетих, че вече иска да тръгвам.

— До утре тогава. — Отворих с нежелание вратата.

— Бела? — обърнах се и той се наведе към мен, а бледото му, зашеметяващо лице бе само на сантиметри от моето. Сърцето ми спря да бие.

— Приятни сънища — каза той. Усетих дъха му върху лицето си и се изумих. Това бе същият изтънчен аромат, който бях подушила в якето му, но много по-концентриран. Примигнах напълно замаяна. Той се отдръпна.

Не бях в състояние да помръдна, докато мозъкът ми не успя поне отчасти да възстанови функциите си. След това трмаво се измъкнах от колата, като се наложи да се подпра на нея. Стори ми се, че го чух да се подсмивва, но звукът бе твърде тих и не бях сигурна.

Той изчака да стигна до входната врата, а после чух двигателят тихо да форсира. Обърнах се и видях как сребрилата кола изчезва. Осъзнах, че е ужасно студено.

Механично бръкнах за ключа, отключих вратата и влязох вътре.

Чарли се провикна от хола.

— Бела?

— Да, татко, аз съм — влязох при него. Гледаше бейзболен мач.

— Рано се прибираш.

— Така ли? — изненадах се.

— Още няма осем часа — каза той. — Добре ли прекарахте?

— Да, много беше забавно. — Главата ми се замая, докато връщах лентата към планираната вечер с момичетата. — И двете си намериха рокли.

— Добре ли си?

— Просто съм уморена. Доста походих пеша.

— Ами тогава по-добре си лягай. — Звучеше разтревожен. Запитах се какво ли е изражението ми.

— Само ще се обадя на Джесика.

— Е, не беше ли с нея допреди малко? — попита ме той изненадано.

— Да, но си забравих якето в колата й. Искам да й напомня да ми го донесе утре.

— Изчакай да си стигне вкъщи.

— Вярно — съгласих се.

Влязох в кухнята и изтощена се отпуснах върху един стол. Вече определено ми се виеше свят. Зачудих се дали действително няма да

изпадна в шок. Я се стегни, наредих си.

Телефонът внезапно иззвъня и аз подскочих. Дръпнах слушалката.

— Ало? — казах задъхано.

— Бела?

— Здравсти, Джес. Тъкмо се канех да ти се обадя.

— Прибра ли се вече? — в гласа ѝ се долавяше облекчение... и изненада.

— Да. Забравила съм си якето в колата ти, би ли ми го донесла утре?

— Разбира се. Разказвай какво се случи! — настоя тя.

— Ами, утре, по тригонометрия, става ли?

Тя бързо схвана.

— О, баща ти ли е там?

— Да, точно така.

— Добре, тогава утре ще говорим. Чао! — долавях нетърпението в гласа ѝ.

— Чао, Джес.

Бавно изкачих стълбите, а съзнанието ми бе помътнено от пълно вцепенение. Без въобще да съзнавам какво правя, съвсем механично се приготвих за лягане. Чак когато влязох под душа — водата се оказа прекалено гореща и изгаряше кожата ми — осъзнах, че умирам от студ. Тресях се в продължение на няколко минути, преди издигащата се пара най-после да успее да отпусне скованите ми мускули. След това се отпуснах под душа, твърде уморена да се движа, и стоях там, докато топлата вода не започна да намалява.

Измъкнах се неуверено, увих се плътно в една кърпа, за да запазя топлината от водата и да предотвратя нов пристъп на болезнено треперене. Бързо се приготвих за лягане, пъхнах се под завивката, свих се на топка и обгърнах ръце около себе си, за да се топля. Разтърсиха ме още няколко по-леки тръпки.

Мислите ми замаяно се въртяха, изпълнени с образи, които не можех да проумея, и такива, които се опитвах да потисна. Първоначално всичко ми се струваше объркано, но постепенно, когато вече се унасях, започнаха да се очертават някои факти.

За три неща бях напълно убедена. Първо, Едуард бе вампир. Второ, някаква част от него, а нямах представа колко силна може да

бъде тя, жадуваше за кръвта ми. И трето, бях безусловно и необратимо влюбена в него.

10. РАЗПИТИ

На сутринта ми беше много трудно да споря с онази част от съзнанието си, която твърдеше, че предната вечер е била само сън. Логиката отказваше да застане на моя страна, а също и здравият разум. Вкопчих се в онези неща, които нямаше как да съм си въобразила — като например миризмата му. Сигурна бях, че не съм в състояние да сънувам подобно нещо.

Зад стъклото на прозореца ми бе мрачно и мъгливо, просто идеално. Днес нямаше причина да отсъства от училище. Сетих се, че нямам яке, и облякох най-топлите си дрехи. Кое то отново доказваше, че спомените ми са съвсем реални.

Когато слязох на долния етаж, Чарли вече бе излязъл, което ми подсказа колко е късно. Глътнах едно овесено блокче на три хапки, прокарах го с малко мляко направо от кутията и побързах да се измъкна. Надявах се дъждът да изчака, докато открия Джесика.

Беше необичайно мъгливо, въздухът бе като пушек. Щом докоснеш откритите части на лицето и врата ми, усещах, че е леденостуден. Нямах търпение да пусна отоплението в пикапа. Мъглата бе много гъста, и едва когато изминах няколко метра по алеята, осъзнах, че в дъното ѝ бе паркирана кола, сребриста кола. Сърцето ми издумка, замря, а след това възстанови дейност с ускорен ритъм.

Така и не видях откъде се появи, но внезапно се оказа до мен и вече ми отваряше вратата.

— Искаш ли да се возиш с мен днес? — попита той, развеселен от изражението ми, че за пореден път ме бе изненадал. В гласа му се долавяше известна неувереност. Всъщност ме оставяше да избира — бях свободна да му откажа и част от него се надяваше да го направя. Напразно.

— Да, благодаря ти — казах, опитвайки се да звуча спокойно. Щом влязох в затоплената кола, забелязах, че бежовото му яке бе метнато върху подглавника на дясната седалка. Вратата зад мен се

затвори и доста по-бързо, отколкото позволяваше логиката, той вече седеше до мен и палеше двигателя.

— Взех якето заради теб. Не ми се иска да настинеш или нещо такова — гласът му бе предпазлив. Забелязах, че той самият не носи яке, а само лек плетен сив пуловер с V-образно деколте. Материята отново прилепваше към съвършено оформените му гърди. Огромен комплимент за лицето му бе, че съумяваше да държи очите ми далече от тялото му.

— Не съм чак толкова изнежена — казах, но все пак дръпнах якето върху скута си, пъхнах ръце в твърде дългите ръкави, любопитна дали е възможно уханието му да е толкова опияняващо, колкото си спомнях. Оказа се още по-опияняващо.

— Така ли? — възрази той толкова тихо, че не бях сигурна дали се предполагаше да го чуя.

Потеглихме из обвитите в мъгла улици, отново твърде бързо, в неловко мълчание. Или поне аз се чувствах неловко. Снощи стените между нас бяха паднали... почти всички. Не знаех дали и днес ще бъдем толкова откровени. Кое то ми връзваше езика. Закаках пръв да заговори.

Той се обърна и ми се ухили.

— И какво, днес няма ли да има двадесет въпроса?

— Притеснявам ли те с въпросите си? — попитах с облекчение.

— Не толкова, колкото с реакциите си — той ме погледна уж шеговито, но не бях убедена, че се шегува.

Смръщих се.

— Зле ли реагирам?

— Не, точно това е проблемът. Приемаш всичко толкова хладнокръвно, че е чак неестествено. Така не мога да разбера какво всъщност мислиш.

— Винаги ти казвам какво мисля.

— Доста редактираш — обвини ме той.

— Не особено.

— Достатъчно, че да ме побъркаш.

— По-скоро не желаяш да ме чуеш — измърморих почти шепнешком. Но още докато го казах, веднага съжалих. Болката в гласа ми бе едва доловима, но се надявах да не я е усетил.

Той не отговори и се попитах дали не съм го засегнала. Докато пътувахме към училище, лицето му остана непроницаемо. Със закъснение се сетих нещо.

— Къде са братята и сестрите ти? — попитах безкрайно доволна от близостта с него, но все пак помнейки, че колата му обикновено бе пълна.

— Взеха колата на Розали — той вдигна рамене, докато паркираше до лъскав червен кабриолет с вдигнат гюрук. — Доста е екстравагантна, не мислиш ли?

— Охо! — възкликнах. — Щом разполага с *такова* нещо, защо изобщо се качва при теб?

— Както казах, доста е екстравагантна. Все пак се *опитваме* да се впишем в обстановката.

— Не се справяте добре — разсмях се и поклатих глава, докато излизахме от колата. Вече нямаше опасност да закъснея — с лудешкото му шофиране се бях озовала в училище достатъчно рано. — Тогава защо е взела кабриолета днес, щом не искате да биете на очи?

— Нима не забелязваш? Вече нарушавам *всички* правила. — Той ме пресреща пред предницата на колата и остана плътно до мен през целия път до сградата. Искях да преодолея и това нищожно разстояние, да се пресегна и да го докосна, но се опасявах, че няма да му се понрави.

— Защо въобще си купувате такива коли? — зачудих се гласно. — Щом не искате да правите впечатление?

— Угаждаме си — призна си той с дяволита усмивка. — Всички обичаме да шофираме бързо.

— Представям си.

Джесика ни чакаше под издадения покрив на стола, а очите ѝ щяха да изскочат от орбитите. Върху ръката ѝ, слава богу, бе праметнато якето ми.

— Здравсти, Джесика — казах, когато се приближихме на няколко метра. — Много ти благодаря, че си се сетила. — Тя безмълвно ми го подаде.

— Добро утро, Джесика — учтиво поздрави Едуард. Не беше той виновен, че гласът му бе толкова привлекателен. Нито пък че очите му умееха такива неща.

— Тъъ... здрасти. — Тя отмести поглед към мен, опитвайки се да събере обърканите си мисли. — Значи, ще се видим по тригонометрия — тя ме погледна многозначително и аз потиснах една въздишка. Какво, за бога, щях да й кажа?

— Да, ще се видим тогава.

Тя се отдалечи, като на два пъти се спря да погледне към нас иззад рамо.

— Какво смяташ да й кажеш? — прошепна Едуард.

— Хей, нали уж не можеше да ми четеш мислите! — изсъсках.

— Не мога — изненада се той. После очите му светнаха в разбиране. — Обаче мога да чета нейните. Смята да ти устрои засада в часа.

Изпъсках, после смъкнах якето му, подадох му го и облякох своето. Той го преметна през ръка.

— Та какво смяташ да й кажеш?

— Не можеш ли да ми помогнеш малко? — примолих се. — Какво иска да й кажа?

Той поклати глава и хитро се подсмихна.

— Така не е честно.

— Напротив, да не споделиш какво си разбрал — ето *това* не е честно.

Той се замисли за миг, докато вървахме. Спряхме пред вратата на моя кабинет.

— Иска да знае дали тайно не сме гаджета. И какво изпитваш към мен — каза най-после.

— Уф! Какво да й обясня? — опитах се да придам абсолютна невинност на изражението си. Покрай нас минаваха ученици, влизаха в стаята и вероятно ни зяпаха с любопитство, но аз почти не ги забелязвах.

— Хммм — той млъкна, улови кичурче коса, измъкнало се от кока на тила ми, и го пъкна обратно. Сърцето ми заблъска в гърдите. — Предполагам, можеш да отговориш положително на първия въпрос... ако нямаш нищо против — подобно обяснение ще е по-лесно от което и да било друго.

— Нямам нищо против — отговорих с немощен глас.

— А що се отнася до другия въпрос... аз също ще се ослушвам за отговора. — Едното ъгълче на устата му се сви в любимата ми крива

усмивка. Не успях да възстановя дишането си достатъчно бързо, че да отговоря. Той се обърна и се отдалечи.

— Ще се видим на обяд — подвикна през рамо. Трима души, които тъкмо прекрочваха прага на кабинета, се спряха да ме изгледат.

Забързах навътре изчервена и изнервена. Как ме беше подвел! Сега още повече се чудех какво да кажа на Джесика. Седнах на обичайното си място и ядосано тупнах чантата си.

— Добро утро, Бела — каза Майк от мястото до мен. Вдигнах очи и забелязах странно, почти примирено изражение на лицето му. — Как беше в Порт Анджелис?

— Ами беше... нямаше как да обобщя преживяването — чудесно — довърших тромаво. — Джесика си купи много готина рокля.

— Спомена ли нещо за понеделник вечер? — попита той, а очите му светнаха. Усмихнах се на новия обрат в разговора.

— Каза, че е прекарала много добре — уверих го.

— Наистина ли? — попита той нетърпеливо.

— Определено.

В този момент господин Мейсън призова за тишина и помоли да предадем есетата си. Английският, а после и управлението преминаха в някаква мъгла, докато обмислях как да обясня нещата на Джесика и се тревожех дали Едуард действително ще слуша какво казвам чрез мислите ѝ. Колко неудобен се оказваше талантът му, когато не го използваше, за да ми спасява живота, разбира се.

Към края на втория час мъглата почти се бе разсеяла, но денят продължаваше да е все така мрачен, с ниски, задушаваци облаци. Усмихнах се на небето.

Едуард, естествено, беше прав. Когато влязох в кабинета по тригонометрия, Джесика седеше на задния ред и не можеше да си намери място от вълнение. С неохота отидох да седна до нея, опитвайки да убедя себе си, че е най-добре колкото се може по-бързо да приключвам с това.

— Разкажи ми всичко! — заповяда тя, преди още да съм седнала.

— Какво искаш да знаеш? — зашикалках.

— Какво се случи снощи?

— Заведе ме на вечеря и после ме върна къщи.

Тя ме изгледа, изражението ѝ бе скептично.

— Как така се прибра толкова бързо?

— Кара като луд. Ужасно ме беше страх — надявах се той да чуе това.

— Среща ли имахте, ти ли му каза да се видите там?

За това не се бях сетила.

— Не, много се изненадах, че се оказа там.

Устните ѝ се свиха разочаровано при прозрачната откровеност в гласа ми.

— Но днес те докара на училище, нали? — зачовърка тя.

— Да, с което също ме изненада. Забелязал, че снощи съм била без яке — обясних.

— И какво, ще излизате ли пак?

— Предложи да ме закара до Сиатъл в събота, тъй като пикапът ми нямало да се справи. Това брой ли се?

— Да — кимна тя.

— Тогава, значи да.

— У-а-у. — Тя изговори възклицанието, сякаш бяха три отделни думи. — Едуард Кълън.

— Знам — съгласих се. Реакцията ѝ бе доста сдържана.

— Чакай! — Тя изпъна длани пред мен, сякаш спираше кола. — Целуна ли те?

— Не — смотолех. — Нещата не стоят така.

Изражението ѝ бе видимо разочаровано. Сигурна съм, че и моето също.

— Мислиш ли, че в събота...? — Тя повдигна вежди.

— Съмнявам се. — Никак не успях да прикрия недоволството в гласа си.

— За какво си говорихте? — продължи да разпитва тя шепнешком. Часът бе започнал, но господин Варнър не ни обръщаше особено внимание, а и не бяхме единствените, които все още говореха.

— За различни неща — прошепнах в отговор. — Даже малко за есето по английски. — Много, много малко. Май го бе споменал бегло.

— Моля те, Бела — замоли се тя. — Давай с повече подробности.

— Ами... добре, ето, сетих се. Трябваше да видиш как флиртуваше с него сервитьорката, беше направо безочливо. Но той не ѝ обърна никакво внимание. — Нека той да си мисли каквото ще.

— Това е добър знак — кимна тя. — Хубава ли беше?

— Много, и вероятно на деветнайсет-двайсет.

— Още по-добре. Явно те харесва.

— *Май* че е така, но ми е трудно да преценя. Винаги е толкова потаен. — Добавих заради него и въздъхнах.

— Не знам как си събрала смелост да останеш сама с него — прошепна тя.

— Защо? — стреснах се, но тя не разбра реакцията ми.

— Толкова е... страховит. Аз не бих се сетила какво да си говоря с него. — Тя направи гримаса, вероятно при спомена от тази сутрин или от снощи, когато бе обърнал срещу нея невероятната сила на погледа си.

— Имам известни проблеми с членоразделността, като съм с него — признах си.

— Е, да. *Невероятно* готин е. — Джесика вдигна рамене, сякаш това извиняваше всякакви недостатъци. Кое то вероятно според нея бе точно така.

— Не само външният му вид, в него има много повече.

— Така ли? Какво например?

Съжалих, че съм отворила темата. Почти толкова, колкото се надявах да се е шегувал, че ще подслушва.

— Не мога да обясня... но *зад* външността си е още по-невероятен. — Вампирът, който искаше да бъде добър, който се втурваше да спасява живота на хората, за да не бъде чудовище.

Загледах разсеяно към дъската.

— Че това *възможно* ли е? — изкикоти се тя.

Не й отговорих, давайки си вид, че слушам господин Варнър.

— Значи го харесваш? — Тя явно нямаше намерение да се предава.

— Да — отвърнах кратко.

— Ама *наистина* ли го харесваш? — упорстваше тя.

— Да — отвърнах отново и се изчервих. Надявах се тази подробност да не се отпечата в мислите й.

Едносричните ми отговори не й стигаха.

— *Колко* го харесваш?

— Твърде много — прошепнах в отговор. — Повече, отколкото той мен, но не виждам какво мога да направя до въпроса. — Въздъхнах и новата вълна на червенина се сля с предишната.

За щастие в този момент господин Варнър зададе някакъв въпрос на Джесика.

Тя така и не успя да подхване отново темата до края на часа, а щом звънецът удари, взех мерки да я разсея.

— По английски Майк ме пита дали си споменала нещо за понеделник вечерта — подхвърлих ѝ.

— Шегуваш се! Ти какво му каза? — ахна тя и напълно забрави да разпитва.

— Отговорих му, че ти е било много приятно, така си ми каза, и той определено се зарадва.

— Каж ми дума по дума какво те пита и ти какво точно му отговори!

Така на път за следващия кабинет правихме дисекция на структурата на използваните от Майк изречения, а през по-голямата част от часа по испански се занимавахме с подробно описание на изражението и мимиките му. Нямах да се старая да проточвам така темата, ако не се опасявах, че в противен случай ще се върнем отново на мен.

А след това удари звънецът за обедната почивка. Сkochих от стола, напъхах учебниците надве-натри в чантата си, а оживеното ми изражение явно бе подсказало нещо на Джесика.

— Май днес няма да седиш при нас, а? — предположи тя.

— *Струва* ми се, че не — не можех да бъда сигурна дали отново няма да се запилее някъде за мое огорчение.

Но точно пред вратата на кабинета по испански, неприлично наподобяващ гръцки бог, се бе облегал Едуард и ме чакаше. Джесика хвърли бърз поглед, завъртя очи и се отдалечи.

— Ще се видим после, Бела — гласът ѝ направо тежеше от намеци. Май щеше да се наложи да изключа телефона вкъщи.

— Здравей — гласът му бе едновременно развеселен и раздражен. Очевидно действително бе подслушвал.

— Здрасти.

Не ми хрумваше какво друго да кажа, а и той не каза нищо, предполагам изчакваше удобен момент, така че разходката ни до стола бе доста мълчалива. Докато крачехме заедно през обедната тълпа, се сетих за първия ми ден тук — сега отново всички ме зяпаха.

Поведе ме към опашката все така безмълвен, макар през няколко секунди очите му да се стрелкаха към мен замислени. Струваше ми се, че раздражението все повече надделява над развеселеността. Нервно заиграх с ципа на якето си.

Той пристъпи към щанда и напълни един поднос с храна.

— Какво правиш? — възразих. — Нали не взимаш всичкото това за мен?

Той поклати глава и пристъпи напред да плати храната.

— Половината е за мен, естествено.

Вдигнах вежда.

Той ме поведе към същата маса, на която седяхме и предния път. Когато седнахме един срещу друг, група ученици от горния курс ни зяпнаха невярващо от другия ѝ край. Едуард сякаш нищо не забелязваше.

— Вземи си каквото искаш — каза той и побутна подноса към мен.

— Любопитно ми е — започнах, като си взех една ябълка и взех да я въртя между дланите — какво би направил, ако някой те предизвика да хапнеш нещо?

— Вечно ти е любопитно — направи гримаса той и поклати глава. Загледа ме подразнено и без да отклонява поглед, взе от подноса парче пица, бавно отхапа една хапка, бързо я сдъвчи и преглътна. Гледах го с ококорени очи.

— Ако някой те предизвика да ядеш пръст, би могла да го направиш, нали? — попита ме той снизходително.

Сбърчих нос.

— Даже съм го правила веднъж... заради бас — добавих. — Не беше чак толкова зле.

Той се разсмя.

— Май никак не съм изненадан.

Нещо зад рамото му като че ли привлече вниманието му.

— Джесика анализира всяко мое действие, после смята да ти представи подробен анализ. — Той побутна пицата към мен.

При споменаването на Джесика върху лицето му се изписа част от предишното раздражение.

Върнах ябълката върху подноса и отхапах от пицата. Погледнах настрана, наясно, че е на път да започне да говори.

— Значи сервитьорката била хубава, така ли? — попита той небрежно.

— Не забеляза ли?

— Не. Не обърнах внимание. Размишлявах за други неща.

— Горкото момиче — вече можех да си позволя да съм щедра.

— Нещо от това, което сподели с Джесика... леко ме тревожи, — Имаше разсеян вид. Гласът му бе дрезгав, а когато ме погледна изпод мигли, очите му бяха напрегнати.

— Не се изненадвам, че си чул нещо и то не ти се е понавило. Нали знаеш какво смятат за подслушвачите? — напомних му.

— Предупредих те, че ще слушам.

— А аз те предупредих, че не би искал да знаеш всичко, което си мисля.

— Така е — съгласи се той, но гласът му бе все така дрезгав. — Но не си напълно права. Искам да знам какво мислиш — всичко. Просто ми се ще... да не си мислиш някои неща.

Смръщих се.

— Това е доста различно.

— Но не за това става въпрос в момента.

— А за какво?

Бяхме се привели един към друг през масата. Големите му бели длани бяха сгънати под брадичката му. Аз се наведох напред, сложила дясната си ръка около врата. Наложих се да си напомня, че се намираме в претъпкания стол и вероятно ни наблюдават множество любопитни очи. Твърде лесно бе да потъна в нашия малък сапунен мехур.

— Наистина ли си мислиш, че ме харесваш повече, отколкото аз теб? — прошепна той и се наведе още повече към мен, а златните му очи ме пронизваха.

Опитах се да си припомня как точно се издишваше. Наложих се да отклоня поглед, за да успея да го постигна.

— Пак го правиш — измърморих.

Очите му се разшириха от изненада.

— Какво?

— Заслепяваш ме — признах си, полагайки усилия да се съсредоточа и същевременно да не откъсвам поглед от него.

— О! — той се намръщи.

— Не си виновен — въздъхнах. — Просто ти идва отвътре.

— Ще отговориш ли на въпроса?

Сведох очи.

— Да.

— Да — отговаряш на въпроса, или да — наистина смяташ така?
— подразни се той.

— Да, наистина смятам така — не вдигнах поглед от масата, а очите ми внимателно следяха шарките на обшивката ѝ, които имитираха жилки на дърво. Мълчанието се проточи. Упорито отказвах и този път да съм първата, която ще го наруши, и се борех с всички сили срещу изкушението да погледна лицето му.

Накрая той проговори, а гласът му бе кадифеномек.

— Грещиш.

Вдигнах поглед и видях нежното изражение на очите му.

— Няма как да си сигурен — възразих шепнешком. Поклатих глава недоверчиво, а сърцето ми се раздумка силно от думите му, на които отчаяно исках да повярвам.

— Какво те кара да смяташ така? — Очите му с цвят на течен топаз ме пронизваха. Предполагам напразно се мъчеха да изтръгнат истината направо от мислите ми.

На свой ред се втрених в него и се опитах да намеря начин да обясня, да разсъждавам трезво, въпреки близостта на лицето му. Докато търсех думите, виждах как търпението му се изчерпва, как мълчанието ми го дразни, как започва да се смръщва. Отместих ръка от шията си и вдигнах пръст.

— Остави ме да помисля — настоях. Изражението му се проясни, като разбра, че все пак възнамерявам да отговоря. Отпуснах ръката си на масата и преместих лявата, така че да притисна длани една в друга. Загледах се в тях, започнах да сплитам и разплитам пръсти и най-после проговорих:

— Ами, като изключим очевидното, понякога... — поколебах се.
— Не мога да съм сигурна — аз определено не умея да чета мисли, — но понякога ми се струва, че ми казваш едно нещо, а всъщност се опитваш да се сбогуваш с мен. — По-добре не можех да обобща дълбокото страдание, което прозираше в думите му понякога.

— Доста си проникателна — прошепна той. Отново усетих същата болка, като чух как потвърждава страховете ми. — Но точно

тук грешиш — започна да обяснява той, но изведнъж очите му се присвиха. — Какво искаш да кажеш с това „очевидното“?

— Ами, погледни ме само — казах напълно излишно, тъй като и без това се бе втренчил в мен. — Напълно обикновена съм — е, като изключим по-специалните ми недостатъци, например, че често се оказвам на крачка от смъртта и съм отчайващо непохватна. И погледни себе си. — Направих жест към него и цялото му умопомрачително съвършенство.

За миг челото му се сбръчка в пристъп на гняв, после се изглади, а очите му ме погледнаха проникновено.

— Знаеш ли, май нямаш много точна представа за себе си. Признавам, че за недостатъците си си права — той се подсмихна мрачно, — но очевидно не си чула какво кънтеше в главата на всеки човек от мъжки пол в първия ти ден на училище.

Примигнах, напълно смаяна.

— Не ти вярвам... — промърморих като на себе си.

— Поне този път ми повярвай, съвсем не си обикновена, напротив.

Смущението ми от погледа му далеч надминаваше удоволствието. Побързах да му напомня първоначалния си аргумент.

— Но аз не се опитвам да се сбогувам с теб — изтъкнах.

— Не разбираш ли? Точно това доказва, че съм прав. Аз изпитвам много по-силни чувства към теб, защото, успя ли да го направя — той поклати глава, сякаш се бореше с тази мисъл, — ако е по-благоразумно да се разделим, то съм готов да нараня себе си, за да не нараня теб, за да бъдеш в безопасност.

Изгледах го гневно.

— И не смяташ, че аз бих постъпила по същия начин?

— Никога няма да ти се наложи да правиш подобен избор.

Внезапно непредсказуемостта му настроение отново се промени, чертите му се изкривиха в палава, зашеметяваща усмивка.

— Естествено, гарантирането на личната ти безопасност май се превръща в работа на пълен работен ден, изискваща постоянното ми присъствие.

— Днес никой не се е опитвал да ме убие — напомних му, благодарна за смяната на темата. Не исках да говорим за раздяла. Ако се наложеше, щях умишлено да се излагам на опасност, само и само да

бъде до мен... Изтласках тази мисъл, преди пъргавите му очи да я прочетат в изражението ми. Това определено би ми навлякло неприятности.

— Все още — добави той.

— Все още — съгласих се. Бих поспорила, но не беше зле да е под напрежение от възможността да ме сполети някакво злощастие.

— Имам още един въпрос за теб — лицето му бе все така спокойно.

— Давай.

— Наистина ли трябва да ходиш до Сиатъл в събота, или го използваш като извинение, за да не се налага да отказваш на всичките си обожатели?

Направих гримаса, като се сетих за всичките онези случаи.

— Знаеш ли, още не съм ти простила за онази история с Тайлър — предупредих го. — Ти си виновен да се самонавие, че ще ходя на бала с него.

— О, щеше да намери възможност да те покани и без моето участие, просто исках да видя физиономията ти — подсмихна се той. Вероятно щях да се разсърдя, ако смехът му не бе така омайващ. — Ако аз те бях поканил, щеше ли да откажеш и на мен? — попита той, все още смеейки се.

— Вероятно не — признах си. — Но в последния момент щях да се измъкна, да се престоря на болна или да си изкълча глезена.

Той ме погледна изненадано.

— Защо?

Поклатих печално глава.

— Май не си имал възможност да ме наблюдаваш в час по физическо, но би трябвало да се досетиш.

— Да не би да имаш предвид факта, че не можеш да вървиш по гладка, стабилна повърхност, без да намериш нещо, в което да се спънеш?

— Очевидно да.

— Това не би било проблем — заяви той уверено. — Важното е кой те води. — Видя, че съм на път да възразя и ме прекъсна още преди да започна. — Но така и не ми отговори — твърдо ли си решена да ходим до Сиатъл, или би приела да правим нещо друго?

Щом говореше в множествено число, нищо друго нямаше значение.

— Отворена съм за предложения — казах. — Но все пак искам да помоля за една услуга.

Той ме погледна подозрително, както винаги когато задавах открит въпрос.

— Каква?

— Ами, когато казах на Чарли, че ще ходя до Сиатъл, той специално ме попита дали ще съм сама, а по онова време плановете ми бяха такива. Ако ме попита отново, вероятно няма да излъжа. Съмнявам се, че *ще* пита пак, но оставя ли пикапа вкъщи, това само ще повдигне излишно темата. А и ме е страх как караш.

Той завъртя очи.

— От всичко в мен, което би трябвало да събуди страха ти, ти се тревожиш от шофирането ми — поклати възмутено глава, но после очите му отново станаха сериозни. — Не смяташ ли да кажеш на баща си, че ще прекараш деня с мен? — Въпросът му съдържаше някакъв скрит подтекст, който не успях да разбера.

— Относно Чарли, колкото по-малко, толкова по-добре. — В това бях убедена. — Къде всъщност ще ходим?

— Времето ще е хубаво, така че ще трябва да се скрия от обществения поглед... а ти можеш да останеш с мен, ако искаш — отново ми предоставяше избора.

— И ще ми покажеш какво имаше предвид по-рано, за слънцето? — попитах развълнувана, че вероятно ще разкрия още една неизвестна.

— Да. — Той се усмихна и замълча за миг. — Но ако не искаш да оставаш... сама с мен, все пак предпочитам да не ходиш сама до Сиатъл. Тръпки ме побиват, като си помисля в какви неприятности можеш да се забъркаш в град с подобен мащаб.

Ядосах се.

— Финикс е три пъти по-голям от Сиатъл, при това само като население. А по отношение на площта...

— Но очевидно — прекъсна ме той — във Финикс не ти е била изпята песента. Така че предпочитам да си близо до мен. — Очите му отново ме изгаряха. Не беше справедливо да умее такива неща.

Не можех да споря нито с очите му, нито с аргументите му, а и проблемът беше сериозен.

— По една случайност нямам нищо против да съм сама с теб.

— Знам — въздъхна той мрачно. — Но все пак е по-добре да кажеш на Чарли.

— Защо, за бога, да го правя?

Очите му внезапно ме стрелнаха гневно.

— За да имам поне някакъв стимул да те върна.

Преглътнах. Но след миг размисъл вече бях убедена.

— Смятам да рискувам.

Той издиша ядосано и извърна поглед.

— Да говорим за нещо друго — предложих.

— За какво искаш да говорим? — попита той. Все още беше сърдит.

Огледах се, за да съм сигурна, че никой не ни чува. Докато се озъртах, улових погледа на сестра му Алис, която се взираше в мен. Останалите наблюдаваха Едуард. Побързах да обърна поглед към него и попитах първото нещо, което ми хрумна.

— Защо миналия уикенд ходихте до Гоут Рокс... на лов? Чарли твърди, че мястото не е подходящо заради мечките.

Той ме изгледа, сякаш не схващах нещо съвсем очевидно.

— Мечки? — ахнах и той се разсмя. — Сега не е ловният сезон за мечки, нали знаеш — добавих строго, за да прикрия шока си.

— Ако прочетеш внимателно наредбата, ще установиш, че законът засяга единствено лова с оръжие — информира ме той.

Загледа развеселен лицето ми, докато бавно асимилирах казаното.

— Мечки? — повторих със запъване.

— На Емет са му любими мечките гризли — гласът му бе все така безцеремонен, но очите му следяха реакциите ми. Опитах се да се овладея.

— Хммм — казах и отхапах още една хапка от пицата, за да имам оправдание да сведа поглед. Задъвчих бавно, после отпих голяма глътка кола, без да вдигам очи. — Ясно — казах след малко и най-после срещнах тревожния му поглед. — На теб какво ти е любимото?

Той вдигна вежда, а ъгълчетата на устните му се свиха неодобрително надолу.

— Планински лъв.

— Аха — казах с учтиво незаинтересован тон и отново сведох поглед към чашата.

— Естествено — добави той, а тонът му звучеше досущ като моя, — трябва да внимаваме да не накърним природния баланс с неразумно ловуване. Обикновено ловуваме в райони със свръхпопулация на хищници и пътуваме, докъдето се налага. Тук винаги има достатъчно елени и лосове и те вършат работа, но пък къде остава удоволствието? — Той се усмихна закачливо.

— Наистина къде? — измърморих през нова хапка пица.

— Ранната пролет е любимият сезон на Емет за лов на мечки, тъкмо се събуждат от зимен сън, така че са най-раздразнителни. — Той се усмихна на някакъв спомен.

— Няма нищо по-забавно от раздразнена гризли — съгласих се с кимване.

Той се подсмихна и поклати глава.

— Кажи ми какво всъщност си мислиш, моля те.

— Опитвам се да си го представя, но не успявам — признах. — Как ловувате без оръжия?

— О, имаме си оръжия — той разкри снежнобелите си зъби в кратка, заплашителна усмивка. Успях да овладеея тръпките, които ме полазиха, преди да ме издадат. — Просто не такива, каквито се имат предвид от законодателството. Ако някога си гледала по телевизията как напада мечка, можеш да си представиш как ловува Емет.

Не успях да прикрия следващата тръпка на ужас, която пролази по гръбнака ми. Надзърнах към отсрещния край на помещението към Емет, доволна, че не гледа към мен. Плътните мускули, които опасваха ръцете и тялото му, някак изглеждаха още по-заплашително.

Едуард проследи погледа ми и се засмя. Взрях се в него напълно изумена.

— И ти ли си като мечка? — попитах тихо.

— По-скоро като лъв, или поне така са ми казвали — рече той небрежно. — Вероятно предпочитанията ни не са случайни.

Опитах се да се усмихна.

— Вероятно — повторих. Но съзнанието ми се изпълваше с противоречиви образи, които не успях да свържа. — Възможно ли е да наблюдавам нещо подобно?

— Категорично не! — Лицето му пребледня още повече, а очите му внезапно запламтяха. Облегнах се назад смаяна и — макар че никога не бих си признала — уплашена от реакцията му. Той също се облегна и скръсти ръце върху гърдите си.

— Твърде страшно ли е? — попитах, когато отново бях в състояние да контролирам гласа си.

— Ако беше така, щях да те заведа още нощес — каза той с режещ глас. — *Нужна* ти е здравословна доза страх. Ще ти бъде от огромна полза.

— Тогава защо? — настоях, опитвайки се да не обръщам внимание на гневното му изражение.

Той ме гледа ядосано в продължение на една дълга минута.

— По-късно — каза той накрая. Изправи се на крака с плавно движение. — Ще закъснеем.

Огледах се и с изненада установих, че е прав и че столът е почти празен. Когато бяхме заедно, времето и пространството се превръщаха в такава неясна мъглявина, че напълно губех представа и за двете. Сkochих на крака и грабнах чантата от облегалката на стола.

— По-късно тогава — съгласих се. Нямах да забравя.

11. УСЛОЖНЕНИЯ

Всички ни зяпаха как отиваме до общия ни чин в кабинета по биология. Забелязах, че вече не отдалечава стола си от мен. Напротив, седна съвсем близо, ръцете ни почти се докосваха.

Точно в този момент господин Банър влезе в кабинета — имаше съвършен усет за времето — теглейки висока метална платформа на колелца с тежък старомоден телевизор и видеокасетофон. Щяхме да гледаме филм и повишеното настроение в класа бе почти осезаемо.

Господин Банър пъхна касетата в заяждания апарат и отиде до стената, за да изключи осветлението.

И в този момент, когато стаята потъна в тъмнина, внезапно осъзнах, че Едуард седи на по-малко от два сантиметра от мен. Стреснах се от неочакваните искри, които пробягваха през тялото ми, смаяна, че е възможно *още* повече да се наелектризирам от присъствието му. Налудничав импулс да се протегна и да го докосна, да погалья съвършеното му лице поне веднъж в тъмнината почти ме задуши. Скръстих ръце плътно върху гърдите си, като свих пръсти в юмруци. Започвах да губя разсъдък.

Заточиха се надписите и леко осветиха стаята. Очите ми се стрелнаха към него, без да мога да ги спра. Усмихнах се глуповато, като осъзнах, че позата му бе досущ като моята — свити под мишниците юмруци и очи, които ме гледаха косо. Той ми се усмихна в отговор, а очите му някак успяваха да пламтят дори в полумрака. Отклоних поглед, преди да започна да се задъхвам. Беше направо абсурдно как започва да ми се вие свят.

Часът ми се стори безкраен. Не можех да се съсредоточа върху филма, дори не разбрах за какво ставаше въпрос. Безуспешно се опитвах да се успокоя, но електрическите импулси, които сякаш идваха някъде от неговото тяло, така и не спираха. От време на време си позволявах да хвърля поглед към него, но той също нямаше вид да се е успокоил. Задушаваният копнеж да го докосна също отказваше да

отслабне, така че притисках юмруци към ребрата си, докато пръстите не ме заболяха от усилието.

Когато в края на часа господин Банър отново пусна лампите, направо въздъгнах от облекчение и протегнах ръце напред, за да раздвижа изтръпналите си пръсти. До мен Едуард се подсмихна.

— Е, това беше много интересно — измърмори той. Гласът му звучеше мрачно, а очите му бяха напрегнати.

— Тъъ — успях единствено отвърна.

— Ставаме ли? — каза той и грациозно се надигна.

За малко да изпъшкам гласно. Следваше физическо. Изправих се внимателно, да не би равновесието ми да се окажеше засегнато от неочакваното ново напрежение между нас.

Той ме изпрати до салона в пълно мълчание и поспря на вратата. Извърнах се да му пожелаая довиждане. Изражението му ме стресна — беше напрегнато, почти измъчено и толкова невероятно красиво, че болезненото желание да го докосна отново пламна със същата сила. Думите ми заседнаха в гърлото.

Той вдигна ръка нерешително, а в очите му се бореха противоречиви желания, след това бегло докосна едната ми скула с върха на пръстите си. Кожата му бе ледена, както винаги, но следата от пръстите върху кожата бе стряскащо топла — сякаш се бях изгорила, но все още не усещах болката.

Обърна се, без да каже нищо, и бързо се отдалечи.

Влязох в салона замаяна и с разтреперани колене. Незнайно как се озовах в съблекалнята и започнах да се преобличам като в транс, долавяйки смътно, че около мен има и други хора. Реалността нахлу с пълна сила чак когато някой пъкна ракета в ръката ми. Не беше тежка, но все пак едва се задържаше в ръката ми. Забелязах, че някои от учениците скришом ме оглеждат. Треньорът Клап ни нареди да се групираме в отбори.

За щастие, някакви остатъци от кавалерското чувство на Майк все пак бяха оцелели и той се приближи към мен.

— Искаш ли да бъдем отбор?

— Благодаря ти, Майк, но нали знаеш, че не е нужно да го правиш — пророних с извинителна гримаса.

— Не се притеснявай, ще се пазя — той се ухили. Понякога ми беше много симпатичен.

Нещата обаче не протекоха гладко. Някак успях да се ударя по главата с ракетата и да перна Майк по рамото, при това с един замах. Прекарах остатъка от часа в задната част на корта, скрила ракетата на безопасно място зад гърба си. Въпреки че го бях контузила, Майк се прояви доста добре — спечели три от четирите мача съвсем сам.

Когато треньорът свири за края на часа, той ме поздрави съвсем незаслужено.

— Така значи — каза той, когато тръгнахме от корта.

— Значи какво?

— Ти и Кълън, а? — попита той малко войнствено. Симпатията ми моментално се изпари.

— Това въобще не ти влиза в работата, Майк — предупредих го, а наум проклех Джесика да пропадне право в огнените бездни на Хадес.

— Не ми харесва тая работа — измърмори той въпреки всичко.

— Не е задължително да ти харесва — сопнах се.

— Гледа те, сякаш... сякаш си нещо за ядене — продължи той, без да ми обръща внимание.

Преглътнах истерията, която заплашваше да избухне, но въпреки усилията не успях да потуля едно тихо изкикотване. Той ме изгледа ядосано. Помахах му и хукнах към съблекалнята.

Облякох се набързо, а буцата в стомаха ми налудничаво пулсираше. Спорът ми с Майк вече бе далечен спомен. Чудех се дали Едуард ще ме чака, или ще трябва да отида до колата му. Ами ако братята и сестрите му бяха там? Почувствах вълна на истински ужас. Дали знаеха, че аз знам? А дали се предполагаше да знам, че знаят какво зная, или не?

Когато най-после излязох от салона, почти бях решила да се отправя към къщи, без дори да поглеждам към паркинга. Но тревогите ми се оказаха излишни. Едуард ме чакаше, облегат небрежно на стената, а изумителното му лице бе спокойно. Когато пристъпих към него, ме обзе странно чувство на облекчение.

— Здравсти — прошепнах с широка усмивка.

— Здравей — усмихна ми се той ослепително в отговор. — Как беше физическото?

Усмивката ми се посви.

— Добре — излъгах.

— Така ли? — не звучеше убеден. Очите му почти незабележимо се отклониха от лицето ми, погледнаха зад рамото ми и леко се присвиха. Хвърлих поглед назад и видях гърба на отдалечаващия се Майк.

— Какво? — попитах.

Очите му се плъзнаха обратно върху моите, все така присвити.

— Нютън започва да ми лази по нервите.

— Пак ли си подслушвал? — обзе ме ужас. Доброто ми настроение мигом се изпари.

— Как ти е главата? — попита той невинно.

— Ти си невероятен! — врътнах се и закрачих решително по посока към паркинга, макар все още да не се бях отказала напълно от идеята да се прибера пеша.

Той ме настигна с лекота.

— Ти си тази, която спомена, че никога не съм те виждал по физическо, стана ми любопитно — не звучеше особено разкаяно, така че реших да се престоря, че не съм го чула.

Тръгнахме в мълчание към колата му — от моя страна ядосано, смутено мълчание. Но на няколко крачки от нея се наложи да спра: беше заобиколена от тълпа, все момчета. После осъзнах, че всъщност зяпах не волвото, а червения кабриолет на Розали, а в очите им блестеше неподправен копнеж. Никой даже и не вдигна очи, когато Едуард се промъкна между тях, за да отвори вратата на колата. Бързо седнах в колата, също така незабелязано.

— Екстравагантно — измърмори той.

— Каква кола е това? — попитах.

— Ем 3.

— Не съм абонирана за „Коли и шофьори“.

— Беемве — той завъртя очи, без да поглежда към мен, опитвайки се да даде заден, без да премаже автоентусиастите.

Кимнах. Това поне го бях чувала.

— Още ли се сърдиш? — попита ме той, докато внимателно маневрираше към изхода на паркинга.

— Естествено.

Той въздъхна.

— А ще ми простиш ли, ако ти се извиня?

— Може би... ако е от сърце. И ако обещаеш да не го правиш повече — настоях.

Очите му внезапно станаха хитри.

— Ами ако се извиня от сърце и те оставя ти да караш в събота?
— контрира той условията ми.

Помислих малко и реших, че вероятно няма да получа по-добро предложение.

— Става — съгласих се.

— Искрено съжалявам, че те разстроих — очите му запламтяха от искреност в продължение на цяла една секунда — с което напълно обърка ритъма на сърцето ми — след това станаха игриви. — И ще бъда на вратата ти рано-рано в събота сутринта.

— Ами, ситуацията с Чарли няма да стане по-добра, ако на алеята ни без никакви обяснения се озове някакво волво.

Усмивката му бе снизходителна.

— Нямах намерение да си взимам колата.

— Как...

Той ме прекъсна.

— Не се тревожи. Там ще бъда, без кола.

Реших да не разпитвам. И без това ме мъчеше доста важен въпрос.

— Стана ли вече по-късно? — попитах многозначително.

Той се смръщи.

— Предполагам вече е по-късно.

Придадох си вежливо изражение и зачаках.

Той спря колата. Вдигнах изненадан поглед — естествено, вече бяхме стигнали пред къщата на Чарли и паркирали зад пикапа ми. Май беше по-лесно да се возя при него, ако вдигах поглед едва когато пристигнехме. Когато отново го погледнах, той се взираше в мен преценяващо.

— И все още искаш да разбереш защо не можеш да гледаш, докато ловуваме? — звучеше сериозно, но ми се стори, че долових следа от хумор дълбоко в очите му.

— Ами — поясних — най-вече се учудих от реакцията ти.

— Уплаших ли те? — Да, определено имаше някакво чувство за хумор.

— Не — излъгах. Но той не се хвана.

— Съжалявам, че съм те уплашил — продължи той с лека усмивка, но после цялата му закачливост изчезна. — Просто мисълта да си там... докато сме на лов. — Челюстта му се стегна.

— Тежко ли ще ти бъде?

Той отвърна през стиснати зъби.

— Изключително.

— Защото...?

Той си пое дълбоко въздух и загледа през предното стъкло към гъстите облаци, които сякаш ни притискаха, толкова близо бяха, че можехме да ги докоснем.

— Когато сме на лов — започна той бавно, с неохота — се предаваме на сетивата си... ръководим се твърде малко от разума. Особено що се отнася до обонянето. Ако си някъде наблизко, когато изгубя контрол... — Той поклати глава все така мрачно загледан в натежалите облаци.

Постарах се напълно да овладеем изражението си в очакване на бързия поглед, който последва почти незабавно, за да прецени реакцията ми. Лицето ми не издаде нищичко.

Но очите му останаха впити в моите и мълчанието натежа и някак се промени. Отделни тръпки като онези, които бях почувствала следобед, наелектризираха атмосферата помежду ни, докато той неотклонно се взираше в очите ми. Чак когато съзнанието ми започна да се замъглява, усетих, че съм спряла да дишам. Накъсаният ми дъх наруши тишината и той притвори очи.

— Бела, май е най-добре да влизаш вече — тихият му глас прозвуча дрезгаво, а очите му отново бяха насочени към облаците.

Отворих вратата на колата и леденият порив, който нахлу вътре, успя да поразее мъглата в главата ми. Притеснена да не се препъна, както бях замаяна, внимателно излязох от колата и затворих вратата зад себе си, без да поглеждам назад. Тихото жужене на смъквация се прозорец ме накара да се обърна.

— Бела? — повика ме той, а гласът му вече звучеше по-спокойно. Той се наведе към отворения прозорец с бледа усмивка на устните.

— Да?

— Утре е мой ред.

— Твой ред за какво?

Той се усмихна по-широко, показвайки блестящите си зъби.

— Да задавам въпросите.

След това потегли, а колата профуча по улицата и изчезна зад ъгъла, преди дори да успея да събера мислите си. Усмихнах се, докато вървах към къщата. Ако не друго, поне беше ясно, че възнамерява утре да се видим.

И тази нощ, както обикновено, Едуард бе главно действащо лице в сънищата ми. Но климатът в подсъзнанието ми се бе променил. Разтърсвано бе от същите онези тръпки, които бяха наелектризирали следобедата. Аз се мятах и въртах неспокойно и често се будех. Едва призори най-последно потънах в дълбок, лишен от сънища сън.

Когато се събудих, бях все така уморена, но вече и напрегната. Облякох кафявото си поло, с въздишка намъкнах неизменните дънки, размечтала се за тънки презрамки и къси панталони. Закуската бе обичайното мълчаливо мероприятие. Чарли си изпържи яйца, а аз хапнах традиционната купичка овесена каша. Чудех се дали е забравил какво сме говорили за съботата, но когато се изправи, за да занесе чинията си до мивката, той отговори на неизречения ми въпрос.

— По въпроса за съботата... — започна той, прекоси кухнята и пусна кранчето.

Свих се на стола.

— Да, татко?

— Все още ли смяташ да ходиш до Сиатъл? — попита той.

— Такъв ми е планът — направих гримаса. Искаше ми се да не бе повдигал въпроса, за да не се налага да съчинявам внимателно подобрени полуистини.

Той изстиска малко препарат върху чинията и завъртя четката.

— Сигурна ли си, че няма да успееш да се върнеш за танците?

— Не смятам да ходя на танците, татко — започнах да се ядосвам.

— Никой ли не те покани? — попита той, стараейки се да прикрие тревогата си със съсредоточено търкане на чинията.

Внимателно заобиколих подводния камък.

— Дамите канят.

— О! — намръщи се той и започна да подсушава чинията.

Съчувствах му. Сигурно не е лесно да си баща, и да живееш в страх, че дъщеря ти ще срещне някой, който ще ѝ хареса, но и да се

тревожиш да не би пък да не срещне никой подходящ. Колко ли ужасно ще е, помислих си аз и потръпнах, ако Чарли има и най-беглата представа какво точно си бях харесала.

Той тръгна за работа, след като ми помахаше за довиждане, а аз се качих да си измия зъбите и да си събера учебниците. Чух полицейската кола да потегля и успях да се сдържа само няколко секунди, преди да надникна през прозореца. Сребриятата кола вече беше там и чакаше, спряла на мястото на Чарли в алеята. Втурнах се надолу по стълбите, после през входната врата, чудейки се колко ли дълго щеше да продължи тази наша странна уговорка. Не исках никога да свършва.

Той ме чакаше в колата и едва ли обърна внимание, че затварям входната врата, без да си правя труда да пускам резето. Тръгнах към колата, но преди да отворя вратата и да вляза, смутено се спрях. Той се усмихваше спокоен и както винаги невъзможно красив.

— Добро утро — гласът му бе копrienен. — Как си днес? — очите му пробягаха по лицето ми, сякаш въпросът съдържаше нещо повече от нормална любезност.

— Добре, благодаря — винаги се чувствах добре, всъщност много повече от добре, когато бях с него.

Погледът му се задържа върху кръговете под очите ми.

— Изглеждаш уморена.

— Не можах да спя — признах и бързо отметнах коси върху рамото си, за да си осигуря някакво прикритие от погледа му.

— Нито пък аз — пошегува се той, докато палеше колата. Започвах да свиквам с тихото й мъркане. Сигурна бях, че ревът на пикапа ще ме стресне следващия път, когато се случеше да го подкарам.

Разсмях се.

— Вероятно. Но предполагам съм спала поне мъничко повече от теб.

— Мога да се обзаложа.

— И какво прави снощи? — попитах.

Той се подсмихна.

— Нямаш шанс. Днес е моят ден да задавам въпроси.

— О, вярно. Какво искаш да знаеш? — челото ми се набръчка. Не можех да си представя, че нещо, свързано с моята особа, би могло да го интересува.

— Кой е любимият ти цвят? — попита той със сериозно изражение.

Завъртях очи.

— Всеки ден е различен.

— А кой е любимият ти цвят днес? — продължаваше да е напълно сериозен.

— Вероятно кафявото — обикновено се обличах според настроението си.

Той изсумтя и изостави сериозното изражение.

— Кафяво ли? — звучеше скептично.

— Ами да. Кафявото е топло. *Липсва* ми кафявото. Всичко, което би трябвало да е кафяво: дънери, скали, пръст — тук е покрито с лепкаво зелено — оплаках се.

Мрънкането ми сякаш го очарова. Замисли се за миг, загледан в очите ми.

— Права си — реши накрая, отново сериозен. — Кафявото е топло. — Протегна ръка бързо, но някак колебливо и отметна косата ми обратно зад рамото.

Вече бяхме стигнали паркинга на училището. Докато паркираше, се обърна към мен.

— Каква музика има в плейъра ти в момента? — попита той, а лицето му бе толкова сериозно, сякаш настояваше да си призная за убийство.

Сетих се, че така и не бях сменила диска от Фил. Когато споменах името на бандата, той се усмихна с кривата си усмивка, а очите му добиха странен блясък. Отвори отделениято под плейъра на колата, измъкна един от близо трийсетина диска, наредени плътно в тясното пространство, и ми го подаде.

— Дебюси... за това? — вдигна вежда.

Беше същият диск. Заразглеждах познатото изображение на обложката, без да вдигам очи.

Въпросите продължиха през целия ден. Докато ме изпращаше до английския, когато ме посрещна след испанския, през цялата обедна почивка, неумолимо ме разпитваше за всяка незначителна подробност от съществуването ми. Филми, които обичах или мразех, малкото места, където бях ходила, и многото места, където исках да отида, и книги — безброй въпроси за книги.

Направо не помнех кога за последен път съм говорила толкова много. През повечето време се чувствах неловко, убедена, че го отегчавам. Но вгълбеното му изражение и несекващият поток от въпроси ме караха да продължавам. Повечето от въпросите бяха лесни и само няколко поставиха на изпитание лесно избиващата червенина по лицето ми. А всяко изчервяване провокираше нова порция въпроси.

Като например кой е любимият ми скъпоценен камък и аз изтърсих, преди да помисля — топаз. С такава скорост ме заливаше с въпроси, че сякаш бях подложена на онези психологически тестове, в които трябва да отговориш с първата дума, която ти дойде наум. Сигурна съм, че ако лицето ми не бе пламнало, щеше да продължи със следващата точка от списъка, който сякаш следваше. А се изчервих, защото съвсем доскоро любимият ми камък бе гранат. Но вирайки се в топазените му очи, нямаше как да не се сетя на какво дължа тази промяна във вкуса. И той, естествено, не ме остави на мира, докато не си признах защо така съм се смутила.

— Казвай — заповяда накрая, след като не успя да ме убеди с добро, а не успя единствено защото не гледах в лицето му.

— Защото такъв е цветът на очите ти днес — предадох се с въздишка, свела поглед към ръцете си, които си играеха с кичурче от косата ми. — Предполагам, ако ме попиташ след две седмици, тогава ще предпочета оникса. — Бях споделила излишно много с неволната си откровеност и се опасявах да не провокирам онзи странен гняв, който избухваше всеки път, когато се изпуснех и разкриех твърде ясно колко съм обсебена.

Но паузата бе съвсем кратка.

— Какви цветя предпочиташ? — изстреля той следващия въпрос.

Въздъгнах с облекчение и продължих да участвам в психоанализата.

Часът по биология отново се оказа изпитание. Едуард продължи с въпросите чак до влизането на господин Банър в стаята, който отново бе помъкнал стойката с телевизора и видеото. Когато учителят протегна ръка към ключа на осветлението, забелязах, че Едуард извива тяло по-далече от мен. Това не помогна особено. Щом стаята потъна в тъмнина, същата електрическа искра, същият неспокоен копнеж да протегна ръка през краткото разстояние, което ни делеше, и да докосна студената му кожа, отново се появи.

Приведох се напред върху чина, облегнах брадичка върху сгънатите си ръце, за да скрия пръстите, с които бях сграбчила ръба на масата, и се опитах да се преборя с безразсъдното желание. Не поглеждах към него от страх, че ако се случи да срещнем погледи, всякакъв самоконтрол ще ме напусне. Искрено се опитвах да се съсредоточа над филма, но в края на часа отново нямах представа какво съм гледала. Отново въздъхнах с облекчение, когато господин Банър запали лампите и най-накрая се осмелих да погледна към Едуард. Той ме наблюдаваше, а погледът му бе неразгадаем.

Изправи се мълчаливо и ме изчака, без да помръдне. Тръгнахме в мълчание към салона, точно като вчера. И пак като вчера, без да продума, той докосна лицето ми — този път с опакото на хладната си ръка, погали ме от слепоочието до ръба на челюстта — след което се обърна и си тръгна.

Физическото премина бързо, в наблюдение на едноличните изяви на Майк с ракетата. Днес въобще не ме заговори, дали заради празния ми поглед, или защото все още се цупеше след вчерашното ни сдърпване. Някъде в някакво ъгълче на съзнанието си изпитвах лека вина. Но въобще не можех да мисля за него.

След часа побързах да се преоблека, бях неспокойна, знаейки, че колкото по-бързо се оправя, толкова по-скоро ще бъда с Едуард. Напрежението ме направи по-непохватна от обичайно, но в крайна сметка успях да стигна до вратата и когато го видях, изпитах същото облекчение, а лицето ми автоматично се разтегна в широка усмивка. Той ми се усмихна в отговор, преди да ме подложи на поредната порция кръстосан разпит.

Сега въпросите му бяха по-различни, не така лесни. Разпитваше ме какво точно ми липсва от Финикс, като настояваше да му описвам всичко, което не му беше познато. Седяхме пред къщата на Чарли часове наред, докато небето тъмнееше, а дъждът се изливаше около нас като потоп.

Опитвах се да опиша невъзможни неща, като например мириса на креозота — горчив, наподобяващ смола, но все пак приятен, високото, пронизително жужене на цикадите през юли, безплодните перести дървета, необятността на небето, проснало се синьо-бяло от хоризонт до хоризонт, едва прекъсвано от ниските планини, покрити с виолетови вулкански скали. Най-трудно ми бе да обясня защо това бе

толкова красиво за очите ми — да се опитам да оправдая красотата, която не се влияеше от оскъдната, трънлива растителност, която често изглеждаше полумъртва, красотата, свързана по-скоро с оголените форми на земята, с плитките извивки на долините между скалистите хълмове и в начина, по който се вкопчваха в слънчевата светлина. Осъзнах, че усилено ръкомахам, докато се опитвам да му обясня.

Тихите му, настойчиви въпроси ме провокираха да говоря свободно и в полумрака на бурята да забравя да се чувствам неудобно, задето монополизирам разговора. Най-накрая, когато приключих подробното описание на стаята ми у дома, вместо да отговори с поредния въпрос той замълча.

— Свърши ли? — попитах с облекчение.

— Много съм далече от финала, но баща ти скоро ще се прибере.

— Чарли! — Внезапно си припомних за съществуването му и въздъхнах. Погледнах към наводненото небе, но то не издаваше нищо. — Колко е часът? — замислих се на глас, докато поглеждах към часовника. Изненадах се колко е късно, Чарли вече бе тръгнал към къщи.

— Здрач е — прошепна Едуард с поглед, зареян в скрития от облаците хоризонт на запад. Прозвуча отнесено, сякаш мислите му бяха някъде много далече. Вгледах се в него, докато той се взираше невидящо през предното стъкло.

Продължавах да го гледам, когато очите му внезапно се обърнаха към моите.

— Това е най-безопасната част от деня за нас — каза той в отговор на неизречения въпрос в очите ми. — Най-лесната. Но и най-тъжната, в известен смисъл... краят на още един ден, завръщането на нощта. Тъмнината е толкова предсказуема, не мислиш ли? — усмихна се той тъжно.

— Обичам нощта. Ако я нямаше тъмнината, никога нямаше да видим звездите. — После се смръщих. — Не че тук се виждат кой знае колко често.

Той се разсмя и атмосферата внезапно олекна.

— Чарли ще е тук след няколко минути. Така че, ако не смяташ да му казваш, че ще прекараш съботата с мен... — той вдигна вежда.

— Благодаря ти, но не — събрах си учебниците, осъзнавайки, че съм се сковала от дългото седене неподвижна в колата. — Значи утре е

мой ред, нали?

— Категорично не! — лицето му се намръщи на шега. — Нали казах, че не съм свършил.

— Какво още остава?

— Ще разбереш утре — той се пресегна да ми отвори вратата и неочакваната му близост хвърли сърцето ми в бесни спазми.

Ръката му обаче замръзна върху дръжката.

— Неприятно — промърмори той.

— Какво има? — с учудване забелязах, че челюстта му се е сковала, а очите му бяха напрегнати.

Той ме погледна за миг.

— Още едно усложнение — каза мрачно.

С бързо движение бутна вратата и след това се отмести, направо се сви, далече от мен.

Проблясване на фарове през струите дъжд привлече вниманието ми и видях една тъмна кола да спира край бордюра едва на няколко метра, обърната с предницата към нас.

— Чарли е зад ъгъла — предупреди ме той, загледан през леещия се дъжд към другата кола.

Незабавно изскочих навън, въпреки объркването и любопитството ми. Шумът от дъжда се усили, когато започна да струи по якето ми.

Опитах се да различа фигурите на предната седалка на чуждата кола, но беше твърде тъмно. Виждах Едуард в светлината на нейните фарове — продължаваше да гледа напред, а погледът му бе съсредоточен върху нещо или някого извън полезрението ми. Изражението му представляваше странна смесица от гняв и предизвикателство.

След това форсира двигателя и гумите изсвириха върху мокрия асфалт. Волвото изчезна за секунди.

— Здравсти, Бела — повика ме познат дрезгав глас от шофьорското място на малката черна кола.

— Джейкъб? — извисих глас, примиждавайки срещу дъжда. Точно в този момент полицейската кола на Чарли зави иззад ъгъла, а фаровете му осветиха пътниците на колата пред мен.

Джейкъб вече излизаше от колата, а широката му усмивка се виждаше дори в тъмнината. До шофьорското място седеше доста по-

възрастен мъж, едър мъж с незабравимо лице. То сякаш преливаше, бузите му опираха в раменете, а червеникавата кожа бе набраздена от бръчки като старо кожено яке. А изненадващо познатите черни очи бяха сякаш едновременно твърде млади и твърде древни за широкото лице. Бащата на Джейкъб, Били Блук. Познах го веднага, макар да бях забравила името му през петте години, откакто го бях видяла за последно, когато Чарли го спомена в първия ми ден тук. Гледаше ме втренчено и изучаваше лицето ми, така че му се усмигнах нерешително. Очите му бяха широко отворени като от изненада или от страх, а ноздрите разширени. Усмивката ми угасна.

Още едно усложнение, бе казал Едуард.

Били продължаваше да ме гледа с напрегнати, тревожни очи. Вътрешно изпъшках. Дали бе разпознал Едуард? Дали наистина вярваше на невъзможните легенди, на които синът му се присмиваше?

Отговорът бе ясен в очите му. Да. Да, вярваше.

12. БАЛАНСИРАНЕ

— Били! — провикна се Чарли още щом излезе от колата.

Тръгнах към къщата и направих знак на Джейкъб, докато се мушвах под покрива на верандата. Чух как Чарли шумно ги приветства зад гърба ми.

— Ще се престоря, че не съм те видял зад волана, Джейк — каза той с неодобрение.

— В резервата ни дават книжките по-рано — отвърна Джейкъб, а аз през това време отключих вратата и запалих лампата на верандата.

— А, да, сигурно — засмя се Чарли.

— Все някак трябва да се придвижвам — с лекота разпознах звучния глас на Били, въпреки многото години. Звукът внезапно ме накара да се чувствам малка като дете.

Влязох вътре, оставих вратата отворена зад гърба си и запалих лампата още преди да си закача якето. След това се върнах при вратата и тревожно загледах как Чарли и Джейкъб помагат на Били да слезе от колата и го качват в инвалидната количка.

Когато тримата бързешком прекрачиха прага, тръскайки дъжда от дрехите си, им направих път да минат.

— Изненадахте ме — тъкмо казваше Чарли.

— Доста време мина — отговори Били. — Дано да не ви хващаме в неудобен момент — тъмните му очи пробягаха към мен, а изражението им бе непроницаемо.

— Напротив, идеално е. Дано имате възможност да останете за мача.

Джейкъб се ухили.

— Май точно това ни е планът. Нашият телевизор се развали миналата седмица.

Били направи гримаса на сина си.

— А и естествено, Джейкъб няма търпение да види Бела отново — добави той. Джейкъб се смръщи и наведе глава, а аз се опитах да

преглътна прилива на угризения. Може би се бях престарала онзи път на плажа.

— Гладни ли сте? — попитах и тръгнах към кухнята. Нямах търпение да се измъкна от изпитателния поглед на Били.

— Не, хапнахме точно преди да излезем — отвърна Джейкъб.

— А ти, Чарли? — попитах през рамо, докато свивах зад ъгъла.

— Ами да — отговори той, а гласът му се отдалечи по посока на всекидневната и телевизора. Чувах как количката на Били го следва.

Сандвичите с печено сирене вече бяха в тигана и тъкмо режах един домати на филийки, когато усетих някого зад гърба си.

— Как вървят нещата? — попита ме Джейкъб.

— Доста добре — усмихнах му се. Ентусиазмът му бе заразителен — Ами при теб? Успя ли да довършиш колата?

— Не — намръщи се той. — Още ми липсват някои части. Тази я взехме назаем — той посочи с палец към предния двор.

— Съжалявам. Така и не ми се е мяркало... как се казваше онова, дето го търсеше?

— Хидравличен цилиндър... — ухили се той. — Да не би нещо да не е наред с пикапа? — попита той неочаквано.

— Не.

— А, само се чудех, защото не го караше.

Сведох поглед към тигана и повдигнах ъгълчето на единия сандвич, за да проверя долната му страна.

— Вози ме един приятел.

— Доста добро возило — гласът на Джейкъб издаваше възхищение. — Но не разпознах шофьора. Мислех, че познавам повечето хлапета тук.

Кимнах неопределено, без да вдигам поглед, и обърнах сандвичите.

— Баща ми май го познава отнякъде.

— Джейкъб, би ли ми подал няколко чинии? В шкафа над мивката са.

— Разбира се.

Той мълчаливо извади чиниите. Надявах се да не подхване отново темата.

— И кой беше? — попита, когато сложи две чинии на плота до мен.

Въздъгнах и се предадох.

— Едуард Кълън.

За моя изненада той се разсмя. Вдигнах очи към него. Изглеждаше леко смутен.

— Това обяснява нещата — каза той. — Не можех да разбера защо баща ми се държи толкова странно.

— Вярно — докарах невинно изражение. — Той нали не обича семейство Кълън.

— Суеверен старец — измърмори Джейкъб под носа си.

— Нали няма да каже нещо на Чарли? — не можах да се сдържа да не попитам, а думите сами излетяха от устата ми.

Джейкъб ме погледна за миг, а изражението на черните му очи бе неразгадаемо.

— Едва ли — каза накрая. — Чарли май добре го насмете предния път. Оттогава не са разговаряли кой знае колко. Днешното ни идване е нещо като сдобряване. Едва ли отново ще повдигне същата тема.

— А — казах, опитвайки се да прозвуча незаинтересовано.

След като отнесох сандвичите на Чарли, останах при тях в предната стая под претекст, че гледам мача, докато Джейкъб ми дърдореше. Всъщност слушах какво си говорят мъжете, слухтах за някакъв знак, че Били се кани да ме наклюкари, и се мъчех да измисля как мога да го спра, ако действително отвори уста.

Вечерта се проточи. Имах доста домашни за писане, които, изглежда, щяха да си останат ненаписани, но се боях да оставя Били сам с Чарли. Най-накрая мачът свърши.

— Ще идвате ли с приятелите си скоро пак на плажа? — попита Джейкъб, докато буташе количката през прага.

— Не съм сигурна — отвърнах предпазливо.

— Беше ми приятно, Чарли — каза Били.

— Елате да гледаме и следващия мач — покани ги Чарли.

— Добре, добре — отвърна Били. — Ще дойдем. Приятна вечер. — Очите му се отместиха към моите и усмивката му изчезна. — Ти да се пазиш, Бела — добави той със сериозен тон.

— Добре — измърморих, без да го поглеждам.

Тръгнах към стълбите, докато Чарли им махаше от вратата.

— Чакай, Бела — каза ми той.

Свих се. Дали Били не бе успял да каже нещо, преди да отида при тях?

Но Чарли изглеждаше спокоен, все така развеселен от неочакваното посещение.

— Така и не успях да си поговоря с теб тази вечер. Как ти мина денят?

— Добре — спрях се нерешително с крак върху първото стъпало, опитвайки се да си припомня някакви подробности, които мога да споделя. — Отборът ми по бадминтон спечели всички четири мача.

— Охо, не знаех, че можеш да играеш бадминтон.

— Ами, всъщност не мога, но партньорът ми е доста добър — признах.

— Кой ти е партньор? — попита той с вял интерес.

— Тъъ... Майк Нютън — отвърнах неохотно.

— А, да, беше споменала, че сте се сприятелили с момчето на Нютън — оживи се той. — Добро семейство. — Той се замисли за миг. — Защо не го покани на танците този уикенд?

— Татко! — изпъшках. — Той един вид излиза с приятелката ми Джесика. Освен това знаеш, че не мога да танцувам.

— А, да — измърмори той, след това ми се усмихна извинително. — Май е добре, че ще излизаш в събота. Уговорих се с едни приятели от управлението да ходим на риба. Времето щяло да е много топло. Но ако си решила да отложиш пътуването, докато някой може да дойде с теб, ще си остана вкъщи. Съзнавам, че твърде често те оставям сама.

— Татко, справяш се чудесно — усмихнах му се, надявайки се облекчението ми да не е прекалено явно. — Никога не ми е било неприятно да съм сама. Твърде много приличам на теб — намигнах му и той се усмихна, така че очите му се изгубиха сред бръчките.

Тази нощ спях по-добре, явно бях твърде уморена, за да сънувам. Когато се събудих в перленосивата сутрин, настроението ми бе чудесно. Напрегнатата вечер с Били и Джейкъб сега ми се струваше съвсем безобидна, така че реших напълно да забравя за нея. Даже усетих, че си подсвирквам, докато прибирах косата си в една барета, и продължих и после, когато подскачах по стълбите надолу. Чарли също забеляза.

— Днес си в добро настроение — изкоментира той на закуска.

Вдигнах рамене.

— Нали е петък.

Бързах да съм готова за тръгване в момента, в който Чарли потегли. Чантата ми беше до мен, обувките — на краката, зъбите измити, и макар да се втурнах към вратата веднага след като Чарли се скри зад ъгъла, Едуард отново ме изпревари. Чакаше ме в лъскавата си кола със свалени прозорци и запален двигател.

Този път не се поколебах и бързо се вмъкнах до него, за да видя лицето му, колкото се може по-скоро. Той ми се ухили с кривата си усмивка и сърцето и дъхът ми спряха едновременно. Не можех да си представя, че дори и ангел би могъл да е по-великолепен. В него просто нямаше нищо, което да не е съвършено.

— Как спа? — попита той. Чудех се дали съзнава колко привлекателен е гласът му.

— Добре. А как мина твоята нощ?

— Приятно — усмивката му бе весела. Почувствах се, сякаш не съм схванала някаква шега.

— Мога ли да попитам какво прави? — поинтересувах се аз.

— Не — ухили се той. — Днес все още с *моят* ден.

Днес искаше да му разказвам за хората — за Рене, за нейните хобита, какво сме правили заедно през свободното си време. А след това за единствената баба, която познавах, за малкото си приятели от училище, включително и смущаващи въпроси за момчетата, с които бях излизала. За мое щастие реално не бях излизала с никого, така че конкретно тази част от разпита бе доста кратка. Изненада се, подобно на Джесика и Анджела, от липсата ми на романтично минало.

— Значи никога не си срещала някой, който да ти допадне? — попита той със сериозен тон, като ме накара да се чудя какво точно има предвид.

Неохотно казах истината:

— Не и във Финикс.

Устните му се свиха в тънка линия.

Тази част от разпита се провеждаше в стола. Денят отново бе преминал като в мъгла, което май се превръщаше в ежедневие. Възползвах се от кратката пауза, за да отхапя от кифлата.

— Май днес трябваше да те оставя сама да дойдеш с колата — обяви той неочаквано, докато дъвчех.

— Защо? — попитах.

— Следобед ще пътувам с Алис.

— О! — примигнах объркана и разочарована. — Няма нищо, не е толкова далече да се прибера пеша.

Той се намръщи нетърпеливо.

— Няма да те оставя да се прибираш пеша. Ще идем да вземем пикапа ти и ще ти го докараме.

— Не си нося ключа — въздъгнах. — Наистина, нямам нищо против да повървя. — Но имах много против, че ме лишават от времето с него.

Той поклати глава.

— Пикапът ти ще е тук, а ключът ще е на стартера, освен ако не се опасяваш, че някой ще ти го открадне — той се разсмя при тази мисъл.

— Добре — съгласих се и стиснах устни. Бях почти убедена, че ключът ми е в джоба на дънките, с които бях облечена в събота, под цяла купчина дрехи в мокрото помещение. Дори и да нахълташе в къщата или каквото там възнамеряваше да направи, нямаше как да го открие. Той сякаш долови предизвикателството в съгласието ми. Подсмихна се самоуверено.

— И къде ще ходите? — попитах, колкото се може по-небрежно.

— На лов — отвърна той сухо. — Щом утре ще съм сам с теб, ще взема всички възможни предпазни мерки. — Изражението му стана съвсем мрачно... и умолително. — Винаги можеш да се откажеш, нали знаеш?

Сведох поглед, уплашена от невероятната способност на очите му да убеждават. Отказвах да бъда убедена, че трябва да се боя от него, независимо колко реална бе опасността. Това *няма значение*, повтарях си наум.

— Не — прошепнах, поглеждайки отново към него. — Не мога.

— Може би си права — промълви той мрачно. Очите му сякаш потъмняха, докато ги гледах.

Смених темата.

— В колко ще се видим утре? — попитах, посърнала при мисълта, че скоро щеше да тръгва.

— Ами зависи... нали е събота, не искаш ли да поспиш до по-късно?

— Не — отвърнах прекалено бързо. Той потисна усмивката си.

— Значи по обичайното време — реши той. — Чарли ще си бъде ли вкъщи?

— Не, утре ще ходи на риба — усмихнах се широко при мисълта колко удобно се бе наредило всичко.

Гласът му стана остър.

— А какво ще си помисли, ако не се прибереш у дома?

— Нямам представа — отвърнах хладнокръвно. — Знае, че смятам да се захвана с прането. Може пък да реши, че съм паднала в пералнята.

Той ми се намръщи и аз му се намръщих в отговор. Неговият гняв бе много по-впечатляващ от моя.

— Какво ще ловувате довечера? — попитах, когато се убедих, че съм загубила състезанието по гневни погледи.

— Каквото открием в парка. Няма да ходим надалече — изглеждаше смаян, че така небрежно говоря за тайната му.

— А защо ще ходиш с Алис? — почудих се.

— Алис най-много... ме подкрепя — намръщи се, докато говореше.

— А другите? — попитах плахо. — Те какво мислят?

Челото му отново се сбръчка за кратко.

— Най-вече не могат да повярват.

Погледнах крадешком към семейството му.

Седяха и гледаха в различни посоки, по същия начин, както когато ги видях за първи път. Само че сега бяха четирима — прекрасният им брат с бронзовата коса седеше срещу мен, а златистите му очи бяха тревожни.

— Не ме харесват — предположих.

— Не е това — възрази той, но очите му бяха твърде невинни. — Не могат да разберат защо не мога да те оставя на мира.

Направих гримаса.

— Аз също, като стана въпрос.

Едуард бавно поклати глава и завъртя очи към тавана, преди отново да срещне погледа ми.

— Нали ти казах, въобще не можеш да се погледнеш отстрани. Ти си различна от всеки, когото някога съм познавал. Омагьосваш ме.

Погледнах го сърдито, сигурна бях, че се шегува.

Той ми се усмихна, разгадал изражението ми.

— С преимуществата, с които разполагам — прошепна той, докосвайки дискретно челото си — имам доста добра представа за човешката природа. Хората са предсказуеми. Но ти... никога не постъпваш, както очаквам. Винаги успяваш да ме изненадаш.

Откъснах поглед и очите ми отново се насочиха към братята и сестрите му, бях смутена и недоволна. Чувствах се като някакъв научен експеримент. Доця ми се да се изсмея на себе си, задето очаквам нещо друго.

— Тази част е лесна за обяснение — продължи той. Усетих погледа му върху лицето си, но все още не можех да му отвърна от страх да не прочете разочарованието в очите ми. — Но има и друго... а него не мога да обясня толкова лесно с думи...

Продължавах да гледам към останалите, докато той говореше. Внезапно Розали, високата и зашеметяващо красива сестра, се обърна и ме изгледа. Не, не ме изгледа, а ме изпепели с тъмните си студени очи. Опитах се да отклоня поглед, но очите ѝ не ми позволиха, докато Едуард не спря наред изречението и не издаде някакъв сърдит звук под нос. Нещо като изсъскване.

Розали извърна глава и аз с облекчение погледнах обратно към Едуард. Разбрах, че е доловил объркването и страха, разширили зениците ми.

Изражението му бе напрегнато, докато ми обясняваше:

— Съжалявам. Тя просто се тревожи. Нали разбираш, ще стане опасно не само за мен, ако, след като прекарвам толкова време с теб пред очите на всички... — той сведе поглед.

— Какво ако?

— Ако нещата приключат... зле. — Той скри глава в шепите си, както онази вечер в Порт Анджелис. Болката му бе очевидна. Копнеех да го утеша, но нямах представа как. Ръката ми неволно посегна към него, но побързах да я отпусна върху масата от страх да не би докосването ми да влоши ситуацията. Постепенно осъзнах, че думите му би трябвало да ме плашат. Зачаках страхът да ме завладее, но единственото, което чувствах, бе мъка заради болката му.

И гняв, задето Розали бе прекъснала изречението му. Не знаех как отново да го върна към темата. Ръцете му продължаваха да крият лицето му.

Опитах се да говоря с нормален глас.

— Сега ще трябва да тръгваш ли?

— Да — той вдигна лице, за миг сериозен, а после настроението му се промени и той се усмихна. — Вероятно така е най-добре. И без това трябва да изтърпим още петнадесет минути от онзи кошмарен филм по биология. Не съм сигурен дали ще успея.

Подскочих. Алис — късата ѝ мастиленочерна коса, щръкнала като неравен ореол около изящното ѝ, подобно на елф лице — внезапно се озова зад рамото му. Тънката ѝ фигура бе гъвкава и грациозна дори когато стоеше неподвижно.

Той я поздрави, без да отклонява поглед от мен.

— Алис.

— Едуард — отвърна тя, а високият ѝ сопранов глас бе почти толкова привлекателен, колкото неговият.

— Алис — Бела, Бела — Алис — запозна ни той с небрежен жест и иронична усмивка.

— Здравей, Бела — блесналите ѝ очи с цвят на обсидиан бяха непроницаеми, но усмивката ѝ бе дружелюбна. — Приятно ми е най-после да се запознаем.

Едуард ѝ хвърли мрачен поглед.

— Здравсти, Алис — измърморих стеснително.

— Готов ли си? — попита го тя.

Лицето му бе сдържано.

— Почти. Ще те чакам при колата.

Тя си тръгна, без да продума. Походката ѝ бе толкова плавна, толкова гъвкава, че усетих остро прорязване на завист.

— Редно ли е да кажа „приятно прекарване“, или ще демонстрирам грешно отношение? — попитах, като се обърнах отново към него.

— Не, „приятно прекарване“ ще свърши работа — усмихна се той.

— Ами тогава приятно прекарване — постарях се да прозвуча максимално искрено. Естествено, не успях да го заблудя.

— Ще се опитам — продължи да се усмихва. — А ти се постарай да се пазиш, моля те.

— Да се пазя във Форкс — какво предизвикателство.

— За теб е *направо* предизвикателство — Челюстта му се стегна.
— Обещай ми.

— Обещавам да се постарая да се пазя — издекламирах. — Довечера ще пера, занятие, наситено с опасности.

— Да не паднеш в пералнята — пошегува се той.

— Много ще внимавам.

Той се изправи и аз го последвах.

— Ще се видим утре — въздъгнах.

— Май ти се струва много далече? — отбеляза той замислено.

Кимнах печално.

— Ще те чакам сутринта — обеща той с кривата си усмивка. Пресегна се през масата да докосне лицето ми и отново лекичко прокара пръсти по скулата ми. След това се обърна и тръгна. Гледах след него, докато не изчезна зад вратата.

Ужасно се изкушавах да си спестя остатъка от учебния ден, или поне физическото, но някакъв предупредителен инстинкт ме спря. Знаех, че ако сега изчезна, Майк и останалите ще решат, че съм с Едуард. А той се тревожеше, че прекарваме доста време заедно пред очите на всички... в случай че нещата тръгнат на зло. Отказвах да размишлявам в тази посока, а вместо това се концентрирах върху желанието си да направя нещата по-безопасни за него.

Интуитивно съзнавах, а долавях, че и той също, че утрешният ден ще бъде ключов. Отношенията ни повече не можеха да поддържат този баланс върху острието. Щяхме да паднем от едната или от другата страна, изцяло в зависимост от неговото решение или неговите инстинкти. Моето решение вече бе взето още преди съзнателно да стигна до него и бях решена да го следвам докрай. Тъй като за мен нямаше нищо по-ужасяващо и по-мъчително от мисълта да се разделя с него. Това бе просто невъзможно.

Влязох в часа с усещането за изпълнен дълг. Не бих могла да кажа какво точно се случи по биология — съзнанието ми бе изцяло изпълнено с мисли за утрешния ден. По физическо Майк бе решил отново да ми говори — пожела ми приятно прекарване в Сиатъл.

Предпазливо обясних, че съм отложила пътуването, тъй като не съм сигурна в пикапа.

— С Кълън ли ще ходиш на танците? — попита той, внезапно намусен.

— Не, въобще не смятам да ходя на танците.

— А какво ще правиш? — попита той твърде заинтригувано.

Първото ми хрумване бе да му кажа да си гледа работата. Но вместо това ведро го излъгах.

— Смятам да пускам перални, а и да уча за теста по тригонометрия, иначе ще изкарам двойка.

— Кълън ще ти помага да учиш ли?

— *Едуард* — натъртих — няма да ми помага да уча. Ще заминава някъде за уикенда. — С изненада отбелязах, че лъжите излизаха от устата ми доста по-естествено от обичайното.

— О! — ободри се той. — Знаеш ли, всъщност би могла да дойдеш на танците с цялата компания, пак ще се получи готино. Всички ще танцуваме с теб — обеща той.

Представата за физиономията на Джесика при подобен ход придаде излишна острота на тона ми.

— *Нямам* намерение да идвам на танците, Майк, ясно?

— Добре — отново се нацупи той. — Само предложих.

Когато часовете най-после приключиха, тръгнах вяло към паркинга. Нямах особено желание да се прибирам пеша, а не виждах как би могъл да докара пикапа ми. Но пък вече започвах да вярвам, че нищо не е невъзможно за него. А този нов инстинкт се оказа правилен — пикапът ме чакаше на същото място, на което бе паркирано волвото сутринта. Поклатих глава невярваща, отворих вратата и видях ключа на стартера.

Върху седалката лежеше сгънато листче. Преди да го разгъна, влязох в колата и затворих вратата. Елегантният му почерк бе изписал само две думи:

Пази се.

Изръмжаването на двигателя ме стресна. Засмях се сама на себе си.

Когато стигнах у дома, входната врата бе заключена, а резето не бе дръпнато, точно както бе сутринта. Влязох и се запътих право към мокрото помещение. Изглеждаше ми точно както го бях оставила.

Затършувах за дънките и след като ги открих, проверих джобовете. Бяха празни. Може би все пак бях закачила ключа на кукичката, помислих си, клатейки глава.

Следвайки същия инстинкт, който ме бе накарал да излъжа Майк, се обадих на Джесика под претекст, че искам да ѝ пожелае късмет на танците. Когато ми пожела същото по повод прекарването с Едуард, ѝ казах, че съм го отменила. Остана доста по-разочарована, отколкото бе редно за един страничен наблюдател. След това побързах да приключа разговора.

Чарли бе доста разсеян на вечеря. Беше притеснен за нещо служебно или пък за баскетболния мач, или пък просто се бе съсредоточил върху лазанята — при Чарли бе трудно да се каже.

— Знаеш ли, татко... — започнах аз, прекъсвайки унеса му.

— Какво има, Бел?

— Май си прав за Сиатъл. Реших да изчакам, докато Джесика или някой друг се освободи да дойде с мен.

— О! — възкликна той изненадан. — О, ами добре. Тогава, искаш ли да си остана вкъщи?

— Не, татко, не си променяй плановете. Имам да свърша един куп неща... домашни, прането... трябва да ходя до библиотеката и до магазина. Цял ден ще тичам наляво-надясно... ти върви и си прекарай добре.

— Сигурна ли си?

— Напълно, татко. Освен това запасите ни от риба във фризера са спаднали на опасно ниско ниво — май имаме само за две, в най-добрия случай — за три години.

— Определено се живее лесно с теб, Бела — усмихна се той.

— И аз мога да кажа същото за теб — отвърнах през смях. Смяхът ми звучеше леко фалшиво, но той не забеляза. Почувствах се толкова гузна, задето го мамя, че за малко да последвам съвета на Едуард и да му кажа къде всъщност ще бъда. За малко.

След вечеря се занимавах да сгъвам дрехи и прехвърлих още една камара през сушилнята. За съжаление това бе от онези задачи, които ангажират само ръцете. Умът ми определено бе твърде бездеен и започвах да губя контрол над него. Мяхах се между така напрегнатото очакване, че почти ми причиняваше болка, и коварен страх, който разяждаше решителността ми. Налагаше ми се непрекъснато да си

припомням, че вече съм взела решение и че няма да се отметна. Често често вадех бележката му от джоба си, за да препрочета двете кратки думички, които бе написал. Държеше на моята безопасност, повтарях си отново и отново. Просто трябваше да вярвам, че в крайна сметка това желание ще надделее над всички останали. А и какво друго ми оставаше — да го изключа от живота си? Това би било непоносимо. Освен това имах чувството, че откакто съм пристигнала във Форкс, животът ми се въртеше само и единствено *около* него.

Но едно гласче в главата ми се тревожеше и питаше дали щеше да боли *много*, ако всичко... приключеше зле.

С облекчение установих, че е достатъчно късно, за да мога да си легна, без да събудя подозрения. Наясно бях, че съм твърде напрегната, за да заспя, така че направих нещо, което никога не бях правила. Съвсем умишлено изпих напълно ненужна доза лекарство против настинка — от онези, които ме приспиваха за поне осем часа. Обикновено не поощрявах подобно поведение в себе си, но утрешният ден щеше да бъде достатъчно сложен, за да си позволя отгоре на всичко да не съм на себе си от недоспиване. Докато чаках лекарството да подейства, изсуших измитата си коса, така че да е идеално права, и се засуетих какво да облека на следващия ден.

Приготвих всичко за сутринта и най-после си легнах. Чувствах се превъзбудена, не можех да спра да потръпвам. Станах и прерових кутията от обувки, в която държах дисковете си, и измъкнах онзи с ноктюрните на Шопен. Пуснах го съвсем тихичко и отново си легнах, опитвайки се да отпусна отделните части на тялото си. Някъде по време на това занимание хапчетата все пак подействаха и аз с радост потънах в сън.

Събудих се рано след дълбок, лишен от сънища сън, благодарение на неоправданата употреба на лекарствата. Но макар да бях отпочинала, мигновено ме обзе същото трескаво безумие от предната вечер. Облякох се бързешком, пригладих яката на раменете си и заусуквах бежовия си пуловер, докато не падна точно както трябваше върху дънките. Хвърлих крадешком един бърз поглед през прозореца, за да съм сигурна, че Чарли вече е тръгнал. Небето бе забулено от тънък, пухкав пласт облаци. Не изглеждаше особено траен.

Закусих, без въобще да усетя вкуса на храната, и побързах да измия всичко. Отново надзърнах през прозореца, но нищо не се бе променило. Тъкмо приключих с миенето на зъбите и тръгнах към долния етаж, когато тихо почукване накара сърцето ми да заблъска лудо в ребрата.

Литнах към вратата. Простият механизъм на резето неочаквано ме затрудни, но най-после успях да отворя широко вратата и го видях. Цялата ми тревога се стопи в мига, в който зърнах лицето му, и на нейно място се разстла спокойствие. Въздъгнах облекчено — в негово присъствие вчерашните ми стракове ми се сториха нелепи.

В първия момент не се усмихна, лицето му бе сериозно. Но след като ме огледа от главата до петите, изражението му се разведри и той се разсмя.

— Добро утро — подсмихна се.

— Какво има? — погледнах надолу, за да се убедя, че не съм забравила нещо важно, като например обувките или панталоните.

— Облекли сме се еднакво — отново се засмя той. Забелязах, че е облечен с дълъг, светлобежов пуловер, под който се подаваше бяла яка и сини дънки. И аз се засмях, прикривайки съжалението, което тайно ме прободеше — защо бе нужно да изглежда като модел, когато за мен бе непостижимо.

Заклучих вратата зад себе си, докато той крачеше към пикапа. Изчака ме до дясната врата с изражение на мъченик, което никак не прикриваше.

— Така се разбрахме — напомних му доволно, покатерих се на шофьорското място и се пресегнах да отключа неговата врата. — Накъде да карам? — попитах.

— Сложи си колана, вече се изнервих.

Изгледах го кръвнишки и се подчиних.

— Накъде да карам? — повторих с въздишка.

— На север по сто и първа — нареди той.

Оказа се, че е учудващо трудно да се съсредоточа върху пътя, докато усещам погледа му върху лицето си. Компенсирах, като шофирах по-старателно от обичайно през все още спящия град.

— Смяташ ли да се измъкнеш от Форкс преди мръкване?

— Този пикап нищо чудно да е бил на дядо ти, така че прояви нужното уважение — троснах се.

Скоро излязохме извън очертанятия на града въпреки мрънкането му. Гъсти шубраци и обвити в зелено дънери замениха моравите и къщите.

— Завий надясно по сто и десета — инструктира ме той, тъкмо когато се канех да попитам. Мълчаливо се подчиних. — А сега караме, докато свърши асфалтът.

Стори ми се, че долавам усмивка, но се опасявах да не изляза от шосето, с което да докажа, че е бил прав. Не посмях да го погледна и да се уверя.

— А какво ли има, като свърши асфалтът? — зачудих се гласно.

— Пътека.

— На поход ли ще ходим? — Слава богу, че бях обула маратонки.

— Това проблем ли ще е? — като че ли бе очаквал нещо такова.

— Не — постарях се лъжата ми да прозвучи самоуверено. Но ако смяташе, че пикапът ми е бавен...

— Не се притеснявай, само около осем километра са, а и не бързаме за никъде.

Осем километра. Не отговорих, за да не чуе как гласът ми пресеква от ужас. Осем километра коварни корени и ронливи камъни, твърдо решени да изкълчат глезените ми или да ме контузят по някакъв друг начин. Положението се очертаваше като твърде унижително.

Известно време пътувахме в мълчание, докато разсъждавах върху предстоящия ужас.

— За какво мислиш? — попита той нетърпеливо след няколко минути.

Отново излъгах.

— Просто се чудех къде отиваме.

— На едно място, където обичам да ходя при хубаво време. — При тези думи и двамата погледнахме през прозорците към изтъняващите облаци.

— Чарли каза, че днес ще е топло.

— А ти каза ли на Чарли какво си намислила? — попита той.

— Не.

— Но Джесика смята, че ще ходим заедно до Сиатъл, нали? — това като че ли го ободри.

— Не, уведомих я, че си ми отказал — което си беше вярно.

— Никой ли не знае, че си с мен? — той вече наистина се ядоса.

— Ами зависи... предполагам си споменал на Алис?

— Никак не ми помагаш, Бела — рязко каза той.

Престорих се, че не съм го чула.

— Толкова ли те потиска Форкс, че си развила склонност към самоубийство? — попита ме той, след като не реагирах.

— Ти каза, че е възможно да възникнат неприятности за теб... ако ни виждат заедно — напомних му.

— Значи се тревожиш какви неприятности могат да възникнат за мен, ако *ти* не се прибереш у дома? — гласът му бе все така гневен и жилещо саркастичен.

Кимнах, без да отклонявам очи от пътя.

Той измърмори нещо под носа си толкова бързо, че не разбрах какво.

През останалата част от пътуването мълчахме. Усецах как от него се надигат вълни от гневно неодобрение и просто не ми хрумваше какво да кажа.

А след това шосето свърши и дървено маркировъчно колче указваше началото на тясна пътека. Паркирах на банкета и излязох от колата притеснена, че ми е ядосан, а вече не можех да използвам шофирането като извинение да не го поглеждам. Беше станало топло откогато и да било след пристигането ми във Форкс, почти задушно под пласта облаци. Съблякох пуловера си и го завързах на кръста, доволна, че отдолу бях с тънка риза без ръкави, особено щом ми предстоеше осемкилометров поход.

Чух го да затръшва вратата и когато го погледнах, той също бе свалил пуловера си. Не бе обърнат към мен, а към гората, която започваше зад пикапа.

— Насам — каза той, като ме погледна през рамо, очите му бяха все така гневни. Закрачи в тъмната гора.

— А пътеката? — вече не можех да прикрия паниката в гласа си, докато заобикалях бързешком пикапа.

— Казах, че като свърши шосето, започва пътека, а не че ще вървим по нея.

— Няма да вървим по пътеката? — попитах отчаяно.

— Няма да те оставя да се изгубиш. — Той се обърна към мен с насмешлива усмивка и аз едва не изохках. И неговата риза беше без

ръкави, разкопчана, така че гладката бяла кожа на шията му преминаваше плавно към мраморните очертания на гърдите му, а съвършената му мускулатура вече не бе просто загатната под дрехите. Беше прекалено съвършен, осъзнах отчаяно. Нямахме как подобно божествено създание да е отредено за мен.

Той ме загледа, объркан от измъченото ми изражение.

— Искаш ли да се прибереш у дома? — попита тихо, а гласът му бе изпълнен с болка, различна от моята.

— Не — тръгнах напред, докато не се изравних с него, да не би да изпусна и една секунда от времето, което ми се полагаше с него.

— Какво има? — попита той, а гласът му бе нежен.

— Не ме бива много в ходенето — отвърнах унило. — Ще трябва да си много търпелив.

— Мога да бъда търпелив, ако положа огромно усилие. — Той се усмихна, улавяйки погледа ми, опитвайки се да ме измъкне от неочакваното ми необяснимо униние.

Помъчих се да му се усмихна в отговор, но усмивката ми никак не бе убедителна. Той разгледа внимателно лицето ми.

— Ще те върна у дома — обеща той. Не можех да разбера дали говори по принцип, или за конкретния случай. Очевидно смяташе, че ме е страх и отново се изпълних с благодарност, че съм единственият човек, чиито мисли не може да чете.

— Щом искаш да извървя осем километра в джунглата преди залез-слънце, най-добре да тръгваме — казах хапливо. Той ми се намръщи, в опит да разгадае тона и изражението ми.

След малко се отказа и ме поведе навътре в гората.

Не беше толкова трудно, колкото очаквах. Вървахме предимно по равно, а той разгръщаше влажната папрат и мрежите от мъх, така че да мога да мина. Когато маршрутът му преминаваше през паднали дървета или масивни камъни, ми помагаше, като ме вдигаше за лакътя, и незабавно ме пускаше, щом преодолеех препятствието. Леденият допир върху кожата ми неизменно караше сърцето ми бясно да препуска. На два пъти улових изражението му, което ме убеди, че някак успява да го чуе.

Полагах усилия, колкото се може повече да отклонявам поглед от съвършеното му лице, но твърде често се провалях. Всеки път красотата му ме пробождаше с тъга.

През по-голямата част вървахме мълчаливо. От време на време ми задаваше по някой въпрос, до който не бе стигнал през последните два дни на разпити. Питаше ме за рождените ми дни, за учителите ми от началното училище, за домашните любимци от детството ми. Наложих ми се да призная, че след като бях уморила три рибки една след друга, се бях отказала от цялото начинание. На това, последното, се разсмя, и то по-гръмко, отколкото го бях чувала досега, и пустите гори около нас закънтяха като камбанен звън.

Походът ни отне по-голямата част от предобедата, но той нито веднъж не прояви и най-бегло нетърпение. Гората се разгръщаше пред нас в безкраен лабиринт от древни дървета и започнах да се притеснявам, че никога няма да успеем да открием пътя обратно. Но той бе напълно уверен, съвсем като у дома си в зелената плетеница и нито за миг не се поколеба за посоката.

След няколко часа светлината, която се процеждаше през балдахина над главите ни, се промени — мрачният маслинен оттенък премина в ярък нефрит. Денят се бе оказал слънчев, точно както бе прогнозата. За първи път откакто навлязохме под дърветата, усетих тръпка на възмущение, която бързо премина в нетърпение.

— Стигнахме ли вече? — закачих го престорено смръщена.

— Почти — той се усмихна на промяната в настроението ми. — Виждаш ли как става по-светло пред нас?

Взрях се в гъстата гора.

— А става ли?

Той се ухили самодоволно.

— Може би твоите очи все още не забелязват.

— Май ми е време да ида на очен лекар — измърморих. Той се ухили още по-широко.

Но след неколкостотин метра вече действително забелязвах просветляване сред дърветата пред нас, светлина, обагрена в жълто, а не в зелено. Ускорих крачка, а нетърпението ми се усилваше с всяка стъпка. Остави ме да мина пред него и безмълвно ме последва.

Стигнах края на светлото пространство, пристъпих през последните туфи папрат и излязох на най-прекрасното място, което бях виждала в живота си. Поляната бе малка, съвършено кръгла и изпъстрена с цветя — виолетови, жълти и нежнобели. Някъде наблизко

дочувах клокочещата песен на поточе. Слънцето бе точно над главата ми и изпълваше окръжността с трептяща маслена светлина.

Тръгнах бавно, изпълнена с благоговение, сред меката трева, полюшващите се цветя и топлия, позлатен въздух. По средата се обърнах, исках да споделя всичко това с него, но той не бе зад мен, както очаквах. Завъртях се, търсейки го с очи, внезапно стресната. Накрая го видях, все още под плътната сянка на клоните на ръба на малката котловина, да ме наблюдава напрегнато. Едва тогава се сетих нещо, което красотата на поляната ме бе накарала да забравя — слънцето и загадката на Едуард, която бе обещал да ми демонстрира днес.

Направих крачка към него, очите ми блестяха от любопитство. Неговите бяха предпазливи, неохотни. Усмихнах му се насърчително и го повиках с ръка, след което направих още една крачка към него. Той вдигна ръка в предупредителен жест и аз се спрях колебливо.

Едуард сякаш си пое дълбоко дъх и пристъпи напред в ярката светлина на обедното слънце.

13. ИЗПОВЕДИ

На слънчева светлина Едуард бе невероятно зрелище. Все още не можех да свикна с гледката, макар да го зяпах вече цял следобед. Кожата му, така бяла въпреки леката руменина след вчерашния лов, буквално блестеше, сякаш в най-горния ѝ слой бяха вградени хиляди миниатюрни диаманти. Лежеше напълно неподвижен върху тревата, ризата му бе разкопчана върху изваяните му фосфоресциращи гърди, а искрящите му ръце бяха голи до раменете. Блестящите му бледолилави клепачи бяха притворени, макар, естествено, да не спеше. Съвършена статуя, изваяна от някакъв непознат камък, гладък като мрамор, блестящ като кристал.

От време на време устните му се движеха толкова бързо, сякаш потрепваха. Но когато любопитствах, ми каза, че си тананикал твърде тихо за моите уши.

Аз също се радвах на слънцето, макар въздухът да не бе достатъчно сух за вкуса ми. Щеше ми се и аз да се излегна като него и да извърна лице към топлите слънчеви лъчи. Но вместо това седях свита, подпряла брадичка на коленете си, втренчена в него. Ветрецьт бе мек, леко рошеше косата ми и диплеше тревите, които се полюшваха около неподвижната му фигура.

Поляната, така впечатляваща в първия момент, направо бледнееше пред неговото великолепие.

Неуверена, вечно уплашена, че някак ще изчезне като мираж, който е твърде красив, за да е истински... неуверено протегнах пръст и погалих опакото на блестящата му ръка, отпусната край мен. Отново се възхитих на съвършената тъкан, гладка като сатен, хладна като камък. Когато вдигнах поглед, очите му бяха отворени и ме гледаха. Днес бяха карамелени, топли след лова. Тъглчетата на съвършените му устни се свиха в усмивка.

— Не те ли плаша? — попита той игриво, но в гласа му се долавяше искрено любопитство.

— Не повече от обичайното.

Той се усмихна по-широко и зъбите му светнаха на слънцето.

Приблжих се още, разперих длан и проследих ръката под лакътя му с върховете на пръстите си. Забелязах, че треперят и знаех, че това няма да му убегне.

— Имаш ли нещо против? — попитах, тъй като отново бе затворил очи.

— Не — отвърна той, без да ги отваря. — Нямах представа какво е усещането — въздъхна.

Леко прокарах пръсти по съвършените мускули на ръката му, проследих бледата шарка на синкавите вени в гънката на лакътя му. Протегнах другата си ръка, за да обърна дланта му нагоре. Той предугади желанието ми и обърна ръка с едно от онези светкавично бързи, обърквачи движения. Стреснах се, за миг пръстите ми застинаха върху ръката му.

— Извинявай — прошепна той. Успях да вдигна глава достатъчно бързо, за да уловя как златистите му очи отново се притварят. — Когато съм с теб, се държа твърде естествено.

Вдигнах ръката му и я заизвивах наляво-надясно, за да гледам как слънцето блести върху дланта му. Приблжих я към лицето си, за да разгледам отделните миниатюрни скъпоценни камъчета.

— Каж ми какво си мислиш — прошепна той. Наблюдаваше ме, очите му внезапно се напрегнаха. — Все още ми е толкова странно, че не мога да чуя.

— Знаеш ли, за нас останалите нещата по принцип стоят по този начин.

— Не ви е лесно. — Дали ми се стори, че долавям някакво съжаление в гласа му? — Но не отговаряш на въпроса ми.

— *Мислех* си колко ще е хубаво, ако знаех какво мислиш ти... — поколебах се.

— И?

— И ми се иска най-после да повярвам, че си истински. И да не се страхувам.

— Не искам да се страхуваш — гласът му бе едва доловим шепот. Но успях да чуя това, което му се искаше да ми обещае — че няма нужда да се страхувам, че няма от какво да се страхувам.

— Нямам този страх предвид, макар да не е зле да се замисля по този въпрос.

Той внезапно се изправи в седнало положение, толкова бързо, че пропуснах самото движение. Видях само как се обляга на дясната си ръка, а лявата му длан не помръдна от ръцете ми. Ангелското му лице бе само на няколко сантиметра от моето. Можех — вероятно трябваше — да се отдръпна при тази неочаквана близост, но се оказах неспособна да помръдна. Златистите му очи ме хипнотизираха.

— Тогава от какво се страхуваш? — прошепна той напрегнато.

Но аз не можех да отговоря. Както ми се бе случвало и друг път, надуших хладния му дъх върху лицето си. Сладостен, омайващ, ароматът напълни устата ми със слюнка. Не можех да го сравня с нищо друго. Инстинктивно, без да се замислям, се наклоних към него и вдишах дълбоко.

В същия миг той изчезна, изтръгвайки ръката си от моята. Докато очите ми успеят да го фокусират, той вече беше на пет-шест метра от мен, на края на поляната, в гъстата сянка на огромна ела. Гледаше ме втренчено, очите му изглеждаха тъмни в сенките, а изражението — непроницаемо.

Усещах болката и изненадата, изписани на лицето му. Празните ми ръце смъдяха.

— Съжалявам... Едуард — прошепнах. Знаех, че ще ме чуе.

— Само секунда — викна той, достатъчно високо за не така чувствителните ми уши. Останах напълно неподвижна.

След десет невероятно дълги секунди той тръгна обратно към мен, нетипично бавно. Спря на метър-два и грациозно се смъкна на земята, кръстосвайки крака. Очите му не изпускаха моите.

Пое си дълбоко дъх на два пъти, след това се усмихна извинително.

— Толкова съжалявам — той се поколеба. — Ще ме разбереш ли, ако кажа, че съм просто човек?

Кимнах веднъж, неспособна да се засмея на шегата му. Когато съзнанието ми най-после асимилира опасността, във вените ми нахлу адреналин. Той го надуши въпреки разстоянието. Усмивката му стана подигравателна.

— Аз съм най-съвършеният хищник в света, не мислиш ли? Всичко в мен те привлича: гласът ми, лицето ми, дори миризмата ми. Сякаш е нужно! — Неочаквано отново скочи на крака, понесе се назад, мигом изчезна от погледа ми и внезапно се появи под същото дърво,

след като бе обиколил поляната за половин секунда — Сякаш би могла да ми избягаш! — изсмя се той горчиво.

Протегна ръка и с оглушителен пукот, без каквото и да е усилие, откърши един клон с диаметър от две педи от дънера на съседния смърч. За миг го задържа изправен върху дланта си, след това го запокити със светкавична скорост и го разби в дънера на друго огромно дърво, което се разклати и потрепери от удара.

А после отново се озова пред мен само на метър, неподвижен като камък.

— Сякаш би могла да се пребориш с мен — каза той нежно.

Седях, без да помръдвам, този път действително уплашена от него. Никога не го бях виждала така напълно отърсил се от внимателно култивираната фасада. Никога не се бе разкривал така чужд на човешкото... и толкова красив. С пепеляво лице и широко отворени очи седях неподвижна като птичка, хипнотизирана от змия.

Прекрасните му очи блестяха безразсъдно. Но след няколко секунди помръкнаха. Изражението му бавно угасна и се превърна в маска от вековна тъга.

— Не се страхувай — прошепна той, а кадифеният му глас бе неволно съблазнителен. — Обещавам... — той се поколеба. — *Кълна се*, че няма да те нараня. — Сякаш се опитваше да убеди по-скоро себе си, отколкото мен. — Не се страхувай — прошепна отново и пристъпи към мен, подчертано бавно. Гъвкаво приседна на земята с нарочно забавени движения, докато лицата ни не се озоваха на едно ниво, само на педя разстояние.

— Моля те да ме извиниш — заяви той официално. — Мога да се контролирам. Просто ме свари неподготвен. Но вече ще пазя поведение.

Той зачака, но аз все още не можех да проговоря.

— Днес не съм жаден, честна дума — намигна ми той.

Сега вече не можах да не се разсмея, макар че смехът ми беше треперлив и задъхан.

— Добре ли си? — попита той нежно. После бавно и внимателно протегна мраморната си длан и я пъкна обратно в моята.

Погледнах гладката му студена ръка, а след това очите му. Бяха нежни, разкаяни. Сведох очи отново към ръката му и бавно започнах

да следвам линиите на дланта му с върха на пръста си. Погледнах нагоре и плахо се усмигнах.

Той ми отвърна с ослепителна усмивка.

— Та докъде бяхме стигнали, преди да реагирам така невъзпитано? — попита той с напевната интонация на отминали векове.

— Честно казано, не помня.

Той се усмигна, но изражението му бе засрамено.

— Май говорехме защо се страхуваш, освен поради очевидните причини.

— А, да, вярно.

— Е?

Сведох поглед към дланта му и безцелно зашарих с пръст по гладката, блестяща длан. Секундите течаха.

— Колко лесно се ядосвам — въздъхна той. Взрях се в очите му и внезапно проумях, че ситуацията бе точно толкова нова и за него. Независимо от безбройните години опит и на него му бе трудно. Почерпих кураж от тази мисъл.

— Страхувах се... защото, ами, има очевидни причини, че не мога да *остана* с теб. И се страхувам, че бих искала да остана с теб много повече, отколкото е редно. — Погледът ми бе сведен към ръцете ми. Беше ми трудно да изказвам такива неща на глас.

— Да — съгласи се той бавно. — От това действително трябва да те е страх. От желанието ти да бъдеш с мен. Определено не е в твой интерес.

Намръщих се.

— Трябваше отдавна да си тръгна — въздъхна той. — И сега би трябвало да си тръгна. Но не съм сигурен дали ще съм в състояние.

— Не искам да си тръгваш — пророних нещастно и отново сведох поглед.

— Точно затова би следвало да го направя. Но не се тревожи. По природа съм егоист. Копнея за компанията ти твърде много, за да постъпя правилно.

— Радвам се.

А не бива! — Той дръпна ръката си, този път по-нежно, но гласът му бе груб. Груб за него, но въпреки това много по-прекрасен от който и да е човешки глас. Затруднявах се да следвам настроенятията му,

променяха се толкова внезапно, че вечно изоставах зашеметена. — Защото копнея не само за компанията ти! Никога не го забравяй. Никога не забравяй, че съм по-опасен за теб, отколкото за когото и да е друг. — Той млъкна и когато го погледнах, видях, че се взира невидждащо към гората.

Замислих се за миг.

— Май не разбирам какво точно имаш предвид — поне последната част — казах.

Той ме погледна отново и се усмихна, настроението му за пореден път се смени.

— Как да ти обясня? — замисли се на глас. — При това, без да те уплаша отново... хмммм. — Сякаш без да се усети, той пхна ръката си обратно в моята. Стиснах я здраво в моите две длани. Той погледна сплетените ни ръце.

— Невероятно приятна е, топлината — той въздъхна.

Минаха няколко мига, докато събере мислите си.

— Нали знаеш, как всеки има предпочитание към определен вкус? — започна той. — Някои хора обичат шоколадов сладолед, други предпочитат ягодов?

Кимнах.

— Съжалявам за хранителната аналогия, не мога да се сетя как другояче да обясня.

Усмихнах му се. Той ми се усмихна тъжно в отговор.

— Виждаш ли, всеки човек мирише различно, притежава различен аромат. Ако заключиш алкохолик в стая, пълна с вкиснала бира, той с радост ще я излочи. Но би могъл и да устои, ако прояви твърдост, ако е решил да се откаже от порока. Но, да речем, че сложиш в тази стая чаша стогодишно бренди, най-редкия, най-фин коняк и изпълниш стаята с топлия му аромат. Как мислиш ще постъпи алкохоликът?

Седяхме в мълчание, гледахме се в очите, опитвахме се да прочетем мислите на другия.

Той пръв наруши тишината.

— Може би това не е най-удачното сравнение. Може би е лесно да откажеш брендите. Може би трябва да използвам за пример пристрастен към хероина наркоман.

— Искаш да кажеш, че аз съм твоята доза хероин? — пошегувах се, опитвайки се да разведря атмосферата.

Той се усмихна бързо, очевидно оценил усилията ми.

— Да, ти си *точно* моята доза хероин.

— Това често ли се случва? — попитах.

Той погледна към върховете на дърветата, докато премисляше отговора си.

— Разпитах братята ми — продължаваше да се взира в далечината. — За Джаспър всеки един от вас, хората, е еднакъв. Той бе последният, който се присъедини към семейството ни. За него въздържането все още е ежедневна борба. Няма да е време да развие усет към разликите в мириса, във вкуса — той хвърли към мен бърз поглед с извинително изражение. — Извинявай — каза.

— Няма нищо. Моля те, не се тревожи, че ще ме обидиш, или пък уплашиш, или нещо друго. Просто така разсъждаваш. Аз ще разбера или поне ще се опитам. Просто обяснявай, както можеш.

Той си пое дълбоко въздух и отново се втренчи в небето.

— Така че Джаспър не беше сигурен дали изобщо се е натъквал на човек, който да е толкова... *привлекателен*, колкото си ти за мен. Коего ме кара да мисля, че вероятно не е. Емет е в нашия лагер от отдавна, така да се каже, и ме разбра. Казва, че му се е случвало два пъти, единият път по-силно от другия.

— А на теб?

— Никога.

Думата увисна за миг в топлия ветреца.

— Какво е направил Емет? — попитах, колкото да наруша мълчанието.

Май зададох грешния въпрос. Лицето му потъмня и ръката му в моята се сви в юмрук. Извърна поглед. Аз зачаках, но той нямаше намерение да отговаря.

— Мисля, че се досещам — казах накрая.

Той вдигна очи, а изражението му бе печално, умолително.

— Дори и най-силните от нас понякога кривват от правия път, не е ли така?

— Какво точно ме питаш? За разрешение? — гласът ми прозвуча по-остро, отколкото възнамерявах. Опитах се да му придам топлота — можех само да си представя какво му струва тази искреност. — Искам

да кажа, значи няма надежда, така ли? — Колко спокойно обсъждах собствената си смърт!

— Не, не! — Незабавно се разкая. — Естествено, че има надежда. Искам да кажа, естествено че няма да... — Той остави изречението недовършено. Очите му изгаряха моите. — За нас е различно. При Емет... е ставало въпрос за непознати хора. Било е много отдавна и той не е бил толкова... умел, толкова внимателен, колкото е сега.

Замълча и ме загледа напрегнато, докато осмислях думите му.

— Значи, ако се бяхме срещнали... да речем, в някоя тъмна уличка... — думите ми заглъхнаха.

— Впрегнах всичките си сили, за да не скоча върху теб пред целия клас и... — той рязко спря и извърна очи. — Когато мина покрай мен, за малко да проваля всичко, което Карлайл е градил за нас, и то за секунда. Ако не бях свикнал да контролирам жаждата си в продължение на последните, в продължение на толкова много години, нямаше да мога да се сдържа. — Той замълча и се смръщи към дърветата.

После ме погледна мрачно, докато и двамата си спомняхме.

— Сигурно си решила, че съм обладан от зъл дух.

— Не можех да разбера защо. Защо ме намрази толкова бързо...

— За мен ти беше като демон, призван от собствения ми ад, за да ме унищожи. Ароматът, който се носеше от кожата ти... първия ден си мислех, че ще полудея. В онзи един час успях да измисля стотина различни начина да те примамя да излезеш от стаята с мен, да остана сам с теб. И се преборих с всеки един заради семейството си, заради това, което щях да им причиня. Трябваше да избягам, да се измъкна, преди да изрека думите, които биха те накарали да ме последваш...

Той се обърна към изуменото ми изражение, зад което се опитвах да асимилирам горчивите му спомени. Златистите му очи, хипнотизиращи и смъртоносни, ме изгаряха изпод миглите.

— А ти щеше да ме последваш — заяви той.

Опитах се да отговоря спокойно.

— Със сигурност.

Той се смръщи надолу към ръцете ми и ме освободи от силата на погледа си.

— И когато пробвах да променя учебната си програма в безсмислен опит да те избягвам, ти се оказа там — в онази тясна, топла, малка стая, и миризмата ти бе влудяваща. За малко да те нападна. Присъстваше само още едно крехко човешко същество — така лесно щях да се справя с него.

Потреперих, въпреки топлото слънце, като видях своите спомени през неговите очи, и едва сега схванах опасността. Бедната госпожа Коуп. Отново потръпнах, мислейки, че съм била на косъм да се окажа виновна за смъртта ѝ.

— Но устоях. Дори не зная как. Насилих се да не те чакам, да не те преследвам из училището. Навън ми бе по-лесно да взема правилното решение. Оставих другите недалеч от къщи. Срамувах се да им кажа колко съм слаб, те само предполагаха, че има някакъв сериозен проблем. Отидох право при Карлайл в болницата, за да му кажа, че заминавам.

Зяпнах от изненада.

— Сменихме си колите — неговата бе заредена догоре, а аз не исках да спирам. Не смеех да се прибера у дома и да се изправя пред Есме. Тя нямаше да ме пусне да си тръгна, без да направи сцена. Щеше да се опита да ме убеди, че не е необходимо... На следващата сутрин вече бях в Аляска. — Звучеше засрамен, сякаш признаваше за невероятна проява на страхливост. — Прекарах там два дни при едни стари познати... но тъгувах за дома. Чувствах се ужасно, че тревожа и Есме, и останалите, моето семейство. Сред чистия планински въздух ми беше трудно да повярвам, че си толкова неустоима. Успях да се убедя, че бягството ми е проява на слабост. И по-рано се бях борил с изкушения, естествено не от такава величина, далеч не толкова силни, но бях устоял. А коя беше ти? Някакво незначително девойче — той внезапно се ухили — от къде на къде ще ме прогонваш от мястото, където исках да бъда? Затова се върнах... — Той зарея поглед в празното пространство.

Бях онемяла.

— Взимах мерки, ловувах, хранех се повече от обичайно, преди да те видя. Бях сигурен, че съм достатъчно силен, за да се държа с теб като с всеки друг човек. Станах направо арогантен. Ситуацията доста се усложняваше от факта, че не можех да чета мислите ти, за да разбера каква е реакцията ти спрямо мен. Не бях свикнал да ми се

налага да прибягвам до подобни заобиколни мерки, като да слушам думите ти в мислите на Джесика, нейният ум не е от най-оригиналните, и се дразнех, че трябва да се унижавам така. А и нямаше как да разбера дали действително мислиш това, което казваш. Всичко бе доста дразнещо — той се смръщи при спомена.

— Исках, ако е възможно, да забравиш как съм се държал през онзи първи ден, затова се опитах да разговарям с теб като с всеки друг човек. Даже нямах търпение, надявах се да разгадая мислите ти. Но ти се оказа твърде интересна, усетих, че се увличам от изразенията ти... а от време на време раздвижваше въздуха с ръка или с косата си и мирисът ти отново ме зашеметяваше... А след това едва не те прегазиха пред очите ми. По-късно си измислих идеално оправдание защо постъпих така в онзи миг — защото ако не те бях спасил, ако кръвта ти се бе разляла пред мен, едва ли щях да успея да се спра да не издам цялото ни семейство. Но за това извинение се сетих едва по-късно. А в момента си помислих единствено: Не, не и тя.

Затвори очи, погълнат от болезнената си изповед. Думите му ми доставяха удоволствие, вместо да събуждат благоразумие. Здравият разум ми нашепваше, че би трябвало да съм ужасена. А аз изпитвах единствено облекчение, че най-после разбирам какво се е случило. И съчувствие към страданията му, дори сега, когато признаваше как е копнеел да отнеме живота ми.

Най-после бях в състояние да проговоря, макар и с немощен глас.

— А в болницата?

Очите му проблеснаха към моите.

— Бях ужасен. Не можех да повярвам, че въпреки всичко съм изложил семейството ни на опасност, че съм се оказал в твоя власт — и то точно в твоята! А нямах нужда от допълнителен мотив да те убия — и двамата трепнахме, когато думата му се изплъзна. — Но ефектът се оказа обратен — продължи той припряно. — Скарах се с Розали, с Емет и Джаспър, когато решиха, че моментът е дошъл... най-сериозният спор, който някога сме имали. Карлайл застана на моя страна, а също и Алис — той направи гримаса, когато изрече името ѝ. Нямах представа защо. — Есме ми каза да направя каквото е необходимо, за да мога да остана тук — той поклати снизходително глава. — През целия следващ ден подслушвах мислите на всеки, с

когото ти разговаряше, и бях смаян, че удържа на обещанието си. Изобщо не успях да те разбера. Правех всичко възможно, за да съм максимално далече от теб. А всеки ден ароматът на кожата ти, на дъха ти, на косата ти ме връхлиташе със същата сила, както в първия ден.

Отново срещна погледа ми и очите му бяха учудващо нежни.

— И въпреки всичко — продължи той — щеше да е по-добре, ако наистина бях разкрил всички ни още в онзи първи момент, отколкото ако сега, тук, без никакви свидетели и без да има кой да ме спре, ти причиня нещо лошо.

Достатъчно човек бях, за да попитам:

— Защо?

— Изабела — той произнесе внимателно пълното ми име, после игриво разроши косата ми със свободната си ръка. Небрежното му докосване предизвика тръпка по цялото ми тяло. — Бела, не бих могъл да се помиря със себе си, ако някога те нараня по някакъв начин. Нямах представа как се измъчвам. — Той сведе поглед, отново засрамен. — Мисълта за теб — неподвижна, бяла, студена... да не видя никога повече как цялата пламваш, нито блясъка в очите ти, когато прозреш преструвките ми... би било непоносимо. — Той вдигна великолепните си, измъчени очи към моите. — Ти си най-важното нещо за мен сега. Най-важното от всичко и от всякога.

Главата ми се замая от рязката промяна в посоката на разговора ни. От забавната тема за надвисналата над мен смърт неочаквано бяхме преминали към обяснение на чувствата ни. Той зачака, и макар да гледах надолу към сплетените ни пръсти, знаех, че златистите му очи ме наблюдават.

— Ти, естествено, вече знаеш какво чувствам — казах накрая. — Тук съм... което в груб превод означава, че по-скоро бих умряла, отколкото да съм далече от теб — намръщих се. — Аз съм идиотка.

— Наистина си идиотка — съгласи се той през смях. Очите ни се срещнаха и аз също се разсмях. Смеяхме се заедно на идиотщината и абсурдността на ситуацията.

— И така лъвът се влюбил в агнето — прошепна той. Извърнах глава, за да скрия очите си, изпълнена с възторг от думите му.

— Какво глупаво агне — въздъгнах.

— Какъв извратен, мазохистичен лъв — в продължение на една дълга минута се взираше в сенчестата гора и се зачудих къде ли са го

отвели мислите му.

— Защо...? — започнах, после спрях, несигурна как да продължа.

Той ме погледна и се усмихна, а слънцето се отразяваше в лицето и зъбите му.

— Кажи ми защо избяга от мен преди малко.

Усмивката му угасна.

— Знаеш защо.

— Не, искам да кажа, какво *точно* направих, което не беше уместно? Нали разбираш, ще трябва да съм нащрек, така че най-добре да свиквам какво не бива да правя. Ето това например — погалих опакото на ръката му — май не е неуместно.

Той отново се усмихна.

— Нищо лошо не си направила, Бела. Вината си беше моя.

— Но искам да помогна, стига да мога, да не ти е толкова трудно.

— Ами... — той се замисли за миг. — Мисля, че се получи заради близостта ти. Повечето хора инстинктивно странят от нас, нашата странност ги отблъсква... Не очаквах да се приближиш толкова много. А и ароматът на *шията* ти. — Той внезапно замълча и погледна дали не ме е разстроил.

— Добре тогава — отговорих насмешливо в опит да успокоя напрегнатата атмосфера. Наведох брадичка. — Никакво разголване на шията.

Усилията ми се увенчаха с успех. Той се разсмя.

— Не, наистина, проблемът бе по-скоро в това, че не го очаквах, а не друго.

Той вдигна свободната си ръка и нежно долепи длан на шията ми. Не помръдвах, а студенината на допира му бе естествено предупреждение — предупреждение, което ми нашепваше да се ужася. Но у мен нямаше никакво чувство на страх. Имаше обаче съвсем други чувства...

— Виждаш ли — каза той. — Всичко е наред.

Кръвта ми шумеше и ми се искаше някак да я заглуша, усещайки, че това неимоверно усложнява нещата. Той със сигурност чуваше тътена на пулса във вените ми.

— Червенината по бузите ти е прелестна — прошепна той. Нежно освободи другата си ръка. Моите се отпуснаха в скута. Лекичко

докосна бузата ми, след това хвана лицето ми между мраморните си длани.

— Стой съвсем мирно — прошепна той, сякаш така или иначе не се бях сковала.

Съвсем бавно, без да откъсва очи от моите, той се наведе напред. След това внезапно, но много нежно, опря студената си буза във вдлъбнатината в основата на шията ми. Бях напълно неспособна да помръдна, дори и да исках. Заслушах се в равномерното му дишане, загледах как слънцето и вятърът играят в бронзовата му коса, най-човешката част от него.

Преднамерено бавно ръцете му се плъзнаха от двете страни на шията ми. Потреперих и чух как затаява дъх. Но ръцете му не се поколебаха, докато нежно се придвижваха до раменете ми, където спряха.

Лицето му се извъртя на една страна и се наведе напред, носът му докосна ключицата ми. Най-после спря, притиснал бузата си нежно в гърдите ми.

Слушаше сърцето ми.

— Ах — въздъхна той.

Не знам колко време стояхме така, без да помръдваме. Може би часове. Накрая думкането на пулса ми се успокои, но той нито помръдна, нито проговори, докато ме държеше в прегръдките си. Знаех, че във всеки един момент може да изгуби контрол и животът ми може да приключи, при това толкова бързо, че изобщо да не усетя. И въпреки това не можех да събудя страх в себе си. Не можех да мисля за нищо друго, освен за това, че ме докосва.

И после, твърде скоро, той ме пусна.

Очите му бяха спокойни.

— Вече няма да ми е толкова трудно — каза той доволно.

— Трудно ли ти беше сега?

— Не толкова тежко, колкото очаквах. А за теб?

— Не, за мен... не беше тежко.

Той се усмихна на намека ми.

— Знаеш какво искам да кажа.

Усмигнах се.

— Ето — той взе ръката ми и я сложи върху бузата си. — Усещаш ли колко е топла?

И действително неговата обикновено ледена кожа беше почти топла. Но не ѝ обърнах особено внимание, защото докосвах лицето му, нещо, за което мечтаех непрекъснато от първия ден, в който го видях.

— Не мърдай — прошепнах.

Никой не можеше да стои така неподвижно като Едуард. Той затвори очи и застина като камък, като статуя под пръстите ми.

Движех се още по-бавно и от него, внимавах да не направя изненадващо движение. Погалих бузата му, нежно докоснах клепача му, лилавата сянка в хлътнатината под окото. Проследих контура на съвършения му нос, а след това, много внимателно, безупречните му устни. При допира на пръстите ми те леко се разтвориха и усетих хладния му дъх. Прииска ми се да се наведе и да вдихам аромата му. Но отпуснах ръка и се отдръпнах, не желях да го напрягам излишно.

Той отвори очи и прочетох в тях глад. Но не глад, който да събуди страха ми, а друг, който напрегна мускулите на корема ми и накара пулса ми отново да задумка във вените ми.

— Искан ми се — прошепна той — искан ми се да усетиш това объркване... този смут... който чувствам. Да разбереш.

Той вдигна ръка към косата ми и внимателно я отметна от лицето ми.

— Обясни ми — промълвих.

— Едва ли бих могъл. Разказах ти за глада, от една страна, за жаждата, която изпитвам към теб, нали съм такова жалко същество. И мисля, че донякъде можеш да го разбереш. Макар — той се усмихна леко — понеже не си пристрастена към разни забранени вещества, едва ли напълно ми влизаш в положението. — Но... — Пръстите му леко докоснаха устните ми и аз отново потреперих. — Има и други видове глад. Глад, който въобще не разбирам, който ми е чужд.

— Може би точно *този* глад разбирам по-добре, отколкото си мислиш.

— Не съм свикнал да се чувствам толкова човек. Винаги ли е така?

— За мен ли? — направих пауза. — Не, никога. Никога досега.

Той стисна ръцете ми между дланите си. Чувствах ги толкова крехки на фона на желязната му сила.

Не зная как да бъда близо до теб — призна си той. — Не зная дали ще мога.

Наведох се напред много бавно, предупреждавайки го с очи. Положих буза върху каменните му гърди. Чувах дъха му, но нищо друго.

— Това ми е достатъчно — въздъгнах и притворих очи.

Със съвсем човешки жест той ме обгърна с ръце и притисна лице в косите ми.

— Бива те много повече, отколкото си мислиш — отбелязах.

— Имам човешки инстинкти, може да са заровени дълбоко, но все пак ги има.

Седяхме така още един неизмерим миг. Чудех се дали и той като мен няма никакво желание да помръдне. Но виждах, че светлината отслабва, че сенките на гората започват да протягат пръсти към нас и въздъгнах.

— Трябва да вървиш.

— Нали уж не можеше да четеш мислите ми.

— Става все по-лесно — долавях усмивка в гласа му.

Той ме хвана за раменете и аз погледнах лицето му.

— Може ли да ти покажа нещо? — попита той, а очите му внезапно пламнаха от въодушевление.

— Какво да ми покажеш?

— Ще ти покажа как аз пътувам през гората — той видя изражението ми. — Не се тревожи, ще си в пълна безопасност, а и много по-бързо ще стигнем до пикапа. — Устните му потрепнаха в онази крива усмивка, толкова красива, че сърцето ми за малко да спре.

— В прилеп ли ще се превърнеш? — попитах подозрително.

Той се разсмя така силно, както не го бях виждала досега.

— Това май не го чувам за първи път!

— Вярно, вероятно непрекъснато ти го казват.

— Хайде, малка страхливке, качвай се на гърба ми.

Изчаках да видя дали не се шегува, но очевидно тъкмо това имаше предвид. Усмихна се, когато долови колебанието ми, и се протегна да ме хване. Сърцето ми веднага реагира, макар да не можеше да чува мислите ми, пулсът ми вечно ме издаваше. След това ме метна на гърба си, почти без мое участие, и когато ме намести, сграбчи ръцете и краката ми така плътно около себе си, че всеки нормален човек би се задушил от хватката. Имах усещането, че съм се вкопчила в камък.

— Малко по-тежка съм от стандартна раница — предупредих го.

— Ха! — изсумтя той пренебрежително. Направо долавях по гласа му как завърта очи. Никога не го бях виждала в такова настроение.

Той ме стресна, като сграбчи ръката ми, притисна дланта ми към лицето си и дълбоко вдиша.

— Всеки път става все по-лесно — измърмори той.

И след това хукна.

Ако някога съм се страхувала от смъртта в негово присъствие, то е било нищо в сравнение с това, което усещах в този момент.

Той се понесе през тъмните, гъсти шубраци на гората като куршум, като призрак. Не се чуваше нито звук, нищо не загатваше, че краката му изобщо докосват земята. Дишането му не се променяше, не издаваше никакво усилие. Но дърветата хвърчаха покрай нас с убийствена скорост и постоянно се разминаваха с нас на сантиметри.

Бях твърде ужасена, за да затворя очи, макар хладният горски въздух да шибаше лицето ми и пареше бузите ми. Чувствах се, сякаш най-глупашки съм подала глава от прозореца на летящ самолет. И за първи път в живота си изпитах световъртеж и прилошаване от движението.

Изведнъж всичко приключи. Тази сутрин крачихме часове наред, за да достигнем поляната на Едуард, а сега само за минути се озовахме обратно при пикапа.

— Ободряващо действа, нали? — гласът му бе изтънял, въодушевен.

Стоеше неподвижно и ме чакаше да се смъкна от гърба му. Опитах се, но мускулите ми отказваха да се подчинят. Ръцете и краката ми си оставаха сплетени около тялото му, а главата ми неприятно се въртеше.

— Бела? — каза той вече разтревожен.

— Май трябва да полегна малко — изохках.

— Съжалявам — той продължи да чака, но аз все още не можех да помръдна.

— Ще ми трябва малко помощ — признах си.

Той се засмя тихичко и нежно разхлаби задушавачката ме хватка. Нямахше как да не поддам под желязната сила на ръцете му. След това ме извъртя така, че да съм с лице към него, и ме взе на ръце като малко

дете. За миг ме задържа така, после внимателно ме положи върху гъвката папрат.

— Как се чувстваш? — попита ме.

Не можех да преценя как се чувствам, когато главата ми се въртеше с такава скорост.

— Замаяна като че ли.

— Сложи си главата между коленете.

Направих го и действително се почувствах малко по-добре. Бавно вдишвах и издишвах, като гледах да не движа главата си. Усетих как сяда до мен. Минутите течаха и накрая установих, че вече мога да вдигна глава. В ушите ми ехтеше глухо звънтене.

— Май идеята не беше много добра — отбеляза той.

Опитах се да реагирам положително, но гласът ми беше доста немощен.

— Не, беше много интересно.

— Ха! Бледа си като призрак — не, бледа си като *мен!*

— Май трябваше да си затворя очите.

— Следващия път ще знаеш.

— Следващия път ли? — изпъшках.

Той се разсмя, все така във великолепно настроение.

— Фукльо — измърморих.

— Отвори си очите, Бела — каза той тихо.

Отворих ги и той се оказа точно пред мен, а лицето му така близо до моето. Съзнанието ми беше замаяно от красотата му, беше просто прекалена, прекомерна и не можех да свикна с нея.

— Докато тичах, си мислех... — той млъкна.

— Как да не се блъснеш в дърветата, надявам се.

— Глупава Бела — подсмихна се той. — Тичането ми е като втора природа, въобще не е необходимо да се замислям.

— Фукльо — измърморих отново.

Той се засмя.

— Не — продължи той. — Мислех си, че искам да опитам нещо. — И той отново обгърна лицето ми с длани.

Дишането ми спря.

Той се поколеба — не обичайното, човешко колебание.

Не както един мъж би се поколебал, преди да целуне жена, за да прецени реакцията ѝ, за да провери как ще бъде приет. Или пък

колебание, целящо да удължи мига, онзи съвършен миг на очакването, който понякога е по-хубав от самата целувка.

Едуард се поколеба, за да изпита себе си, за да е сигурен, че ще бъде безопасно, за да е сигурен, че все още може да контролира жаждата си.

След това студените му мраморни устни се притиснаха съвсем леко в моите.

Нито един от двамата ни не бе подготвен за реакцията ми.

Кръвта ми кипна под кожата, изгаряйки устните ми. Дъхът ми излезе като лудешка въздишка. Пръстите ми се свиха в косата му, придърпвайки го към мен. Устните ми се разтвориха, докато вдихвах главозамайващия му аромат.

Незабавно усетих как се превръща в безчувствен камък под устните ми. Ръцете му нежно, но с неустоима сила отблъснаха лицето ми назад. Отворих очи и видях предпазливото му изражение.

— Опа — промълвих.

— Меко казано.

Очите му бяха безумни, челюстта стегната от усилието да се съдържа, но въпреки това артикулацията му бе съвършена. Задържа лицето ми само на сантиметри от своето. Заслепяваше очите ми.

— Дали да не...? — опитах се да се освободя, да му дам малко пространство.

Но ръцете му не ми позволиха да помръдна дори на сантиметър.

— Не, поносимо е. Изчакай само за миг, моля те. — Гласът му бе вежлив, контролиран.

Задържах очите си впити в неговите и наблюдавах как вълнението в тях постепенно утихва и се уталожва.

След това ми се усмихна изненадващо дяволито.

— Ето — каза, очевидно доволен от себе си.

— Поносимо? — попитах.

Той се засмя на глас.

— Явно съм по-силен, отколкото си мислех. Хубаво е да го зная.

— Ще ми се да можех да кажа същото. Съжалявам.

— Все пак *си* човек в крайна сметка.

— Много ти благодаря — отвърнах с леден тон.

Той скочи на крака с едно от своите гъвкави, почти невидими в бързината си движения. Протегна ръка към мен в неочакван жест. Така

бях свикнала с установения помежду ни навик да не се докосваме. Усетих, че се нуждая от опора, и поех ледената му ръка. Все още не бях си възвърнала равновесието.

— От тичането ли ти се вие свят? Или от изключителните ми умения в целуването? — Колко безгрижен, колко човек изглеждаше сега, като се смееше, а ангелското му лице бе така спокойно. Това бе един различен Едуард от този, когото познавах. И се почувствах още по-влюбена. Сега вече раздялата с него щеше да ми носи физическа болка.

— Не мога да кажа, още съм замаяна — успях да отговоря. — Но предполагам по малко и от двете.

— Дали да не ме оставиш аз да карам?

— Да не си луд? — изпротестирах.

— Карам много по-добре от теб дори когато си във върхова форма — подразни ме той. — Рефлексите ти са много по-бавни от моите.

— Сигурна съм, че е така, но не смятам, че нервите ми или пък пикапът ще издържат.

— Имай ми малко вяра, моля те, Бела.

Ръката ми бе в джоба, свита плътно около ключа. Свих устни, помислих малко, после поклатих глава със стегната усмивка.

— Не. Никакъв шанс.

Той вдигна невярващо вежди.

Тръгнах да го заобиколя, на път към шофьорското място. Може би щеше да ме пусне да мина, ако не се бях олюляла леко. А може би нямаше. Ръката му образува непреодолима хватка около талията ми.

— Бела, до този момент вече съм изразходвал огромно количество лична енергия, за да те опазя жива. Нямам намерение да те оставя да застанеш зад волана на превозно средство, когато даже не можеш да ходиш в права линия. Освен това истинските приятели не позволяват на приятелите си да шофират пияни — цитира той лозунга на кампанията и се подсмихна. Надушвах неопишуемо сладостния мирис, който се излъчваше от гърдите му.

— Пияна ли? — възразих.

— Опиянена си от присъствието ми — отново се ухили игриво.

— Не мога да го оспоря — въздъхнах. Нямаше как, не можех да му се съпротивлявам в каквото и да било. Вдигнах високо ключа и го

пуснах, за да видя как ръката му ще се стрелне като светкавица и безшумно ще го улови.

— И полека — пикапът ми е на възраст.

— Много си благоразумна — одобри той.

— Въобще ли не ти действа? — попитах, леко подразнена. —

Присъствието ми?

Живите черти на лицето му отново се промениха, а изражението му стана нежно, топло. Не отговори веднага, просто наведе лице към моето и прокара устни бавно по линията на челюстта ми, от ухото до брадичката и обратно. Потреперих.

— Въпреки това — промълви той накрая — рефлексите ми си остават по-добри.

14. СИЛАТА НА МИСЪЛТА

Трябва да призная, че когато поддържаше разумна скорост, караше добре. Както толкова много неща и шофирането не му струваше никакви усилия. Почти не поглеждаше шосето, но гумите не се отклоняваха на повече от сантиметър от средата на платното. Държеше волана с една ръка, а с другата държеше моята върху седалката. Понякога поглеждаше към залязващото слънце, понякога към мен: към лицето ми, към косата ми, която се вееше през прозореца, към преплетените ни ръце.

Настроил бе радиото на станция с ретро хитове и запя някаква песен, която не бях чувала. Знаеше всяка дума.

— Харесваш ли музиката на петдесетте? — попитах.

— Музиката на петдесетте беше добра. Много по-добра от тази на шестдесетте или пък седемдесетте, уф! — той потръпна. — Осемдесетте бях поносими.

— Някога ще ми кажеш ли на колко години си? — попитах нерешително, тъй като не исках да наруша жизнерадостното му настроение.

— Има ли значение? — За мое облекчение усмивката му остана непроменена.

— Но, но все пак се чудя... — направих гримаса. — Нищо друго не може да те държи буден през нощта както неразрешената загадка.

— Чудя се дали няма да се разстроиш — каза той на себе си. Погледна към слънцето, минутите течаха.

— Защо не пробваме? — предложих накрая.

Той въздъхна, след това погледна в очите ми и сякаш за известно време напълно забрави за шосето. Каквото и да виждаше, явно го окуражи. После се загледа към слънцето — светлината на залязващото кълбо отскачаше от кожата му в рубинени искри — и започна да говори.

— Роден съм в Чикаго през 1901 година — той спря и ме погледна през ъгълчето на очите си. Старателно прогоних изненадата

от изражението си и търпеливо зачаках да продължи. Той се усмихна леко и продължи. — Карлайл ме откри в една болница през лятото на 1918 година. Бях на седемнайсет и умирах от испански грип.

Чу как рязко си поех дъх, макар че аз самата едва го долових. Погледна отново в очите ми.

— Не помня случилото се много добре — беше много отдавна, а човешките спомени избледняват. — За миг потъна в мисли, а после продължи. — Но все пак си спомням усещането, когато Карлайл ме спаси. Не е лесно, а и не е нещо, което се забравя.

— А родителите ти?

— Вече бяха починали от същата болест. Бях сам. Точно затова ме избрал. Сред целия хаос на епидемията никой нямаше да разбере, че съм изчезнал.

— А как те... спаси?

Изминаха няколко секунди, преди да отговори. Като че ли подбираше старателно думите си.

— Трудно беше. Малцина от нас притежават нужното самообладание, за да постигнат нещо подобно. Но Карлайл винаги е бил най-хуманният, най-състрадателният от нас... не смятам, че може да се намери равен на него в цялата история. — Той млъкна отново. — За мен бе само изключително болезнено.

Виждах по извивката на устните му, че няма да каже нищо повече по темата. Потиснах любопитството си, макар далеч да не бе изчерпано. Имах да премислям много неща по този въпрос, неща, които тепърва започваха да ми хрумват. Несъмнено пъргавият му ум вече бе обхванал всеки аспект, който ми убягваше.

Нежният му глас прекъсна мислите ми.

— Направи го от самота. Обикновено такъв е мотивът при подобни решения. Бях първият член на семейството на Карлайл, макар че скоро след това откри Есме. Паднала от някаква скала. Донесоха я право в моргата на болницата, но сърцето ѝ все още туптеше.

— Значи трябва да си на смъртно легло, за да станеш... — така и не бяхме споменавали думата, така че сега не успях да формулирам края на изречението си.

— Не, така действа само Карлайл. Никога не би постъпил така спрямо някой, който все още има друг избор. — Когато говореше за главата на семейството си, в гласа му се четеше дълбоко уважение. —

Твърди, че е по-лесно — продължи той — ако кръвта е слаба. — Той погледна към притъмнялото вече шосе и усетих, че и тази тема е приключена.

— А Емет и Розали?

— Следващата, която Карлайл въведе в семейството, бе Розали. Едва много по-късно осъзнах, че се е надявал тя да бъде за мен това, което е Есме за него. Той внимаваше какво мисли, когато е около мен. — Той завъртя очи. — Но Розали никога не ми е била повече от сестра. Две години по-късно тя откри Емет. Била на лов — по това време бяхме в Апалачия — и го видяла миг преди някаква мечка да го довърши. Отнесла го на Карлайл, повече от сто и петдесет километра, от страх, че сама няма да успее да се справи. Едва сега започвам да съзнавам колко трудно е било това пътуване за нея. — Той хвърли поглед към мен и вдигна ръцете ни все така сплетени, за да погали бузата ми с opakото на ръката си.

— Но все пак е успяла — насърчих го аз и извърнах поглед от непоносимата красота на очите му.

— Да — прошепна той. — Видяла нещо в лицето му, което я направило силна. И оттогава са заедно. Понякога живеят отделно от нас, като семейна двойка. Но за колкото по-млади се представяме, толкова по-дълго можем да останем на дадено място. Форкс ни се стори идеален, затова всички се записахме в гимназията. — Той се засмя. — Предполагам след няколко години ще се наложи да ходим на сватбата им, за *пореден* път.

— А Алис и Джаспър?

— Алис и Джаспър са две изключително редки същества. И двамата развили съвест, както ние го наричаме, без чуждо влияние. Джаспър принадлежал към друго... семейство, *много* различно от нашето. Обстановката го потискала, така че тръгнал сам. Алис го открила. И тя като мен има определени дарби, които надминават обичайните за нашия вид.

— Така ли? — прекъснах го, силно заинтригувана. — Но нали каза, че само ти можеш да четеш мислите на хората?

— Така е. Тя просто знае други неща. Тя вижда нещата такива, каквито вероятно ще се случат след време. Но всичко е много субективно. Бъдещето не е изковано върху камък. Нещата се променят.

При тези думи челюстта му се стегна и очите му пробягаха към лицето ми, но толкова бързо, че не бях сигурна дали не съм си въобразила.

— Какви неща вижда?

— Видяла Джаспър и разбрала, че той я търси, преди още той самият да го е осъзнал. Видяла Карлайл и нашето семейство и двамата заедно дойдоха да ни потърсят. Тя е най-чувствителна към не — хората. Например винаги вижда, ако наблизо има други групи от нашия вид. И дали могат да представляват някаква опасност.

— А има ли много от... вашия вид? — учудих се. Колко ли от тях се разхождаха тайно сред нас?

— Не, не са много. Но повечето не се установяват на някакво конкретно място. Само онези като нас, които са се отказали от лова на хора — отпрати дяволит поглед към мен — могат да живеят сред хората за по-продължителен период. Открихме само едно семейство като нашето, в малко селце в Аляска. Известно време живеехме заедно, но бяхме толкова многобройни, че започнахме твърде много да се набиваме на очи. Онези от нашия вид, които живеят... по-различно, обикновено се събират на групи.

— А останалите?

— В по-голямата си част са номади. Всички сме живели по този начин в един или друг момент. Доскучава, като всичко останало. Но от време на време се засичаме с останалите, защото повечето предпочитаме Севера.

— А защо?

Вече бяхме паркирали пред къщата ми и той изгаси двигателя на пикапа. Беше много тихо и тъмно, нямаше луна. Лампата на верандата бе изгасена, което ми подсказа, че баща ми още не се бе прибрал.

— Да не би цял следобед да си стояла със затворени очи? — пошегува се той. — Нима мислиш, че бих могъл да тръгна по улиците в слънчево време, без да предизвикам пътно произшествие? Има си причина да изберем Олимпийския полуостров, едно от най-мрачните места на света. Хубаво е да можеш да излизаш навън и през деня. Нямах представа как ти писва нощта след осемдесет и няколко години.

— Значи оттам са тръгнали легендите?

— Вероятно.

— А Алис е от някакво друго семейство, така ли, като Джаспър?

— Не, и това е *истинска* загадка. Алис изобщо не си спомня живота си като човек. И няма представа кой я е родил. Събудила се сама. Който и да бил този, който я е създал, просто си е тръгнал и никой от нас не може да разбере защо или как е успял да го направи. Ако не притежаваше тази допълнителна сетивност, ако не бе видяла Джаспър и Карлайл в съзнанието си и някак не бе разбрала, че един ден ще бъде част от семейството ни, вероятно щяла да се превърне в дивачка.

Толкова много неща имах да премисля, за толкова много да разпитам. Но за мое огромно смущение стомахът ми изкъркори. Бях погълната от разказа и дори не бях забелязала, че съм гладна. Умирах от глад.

— Съжалявам, бавя вечерята ти.

— Нищо ми няма, наистина.

— Никога не съм прекарвал дълго време с някого, който яде храна. Просто забравям.

— Искам да остана с теб — в тъмнината бе по-лесно да го изрека, знаейки още докато го казвам, че гласът ми ще ме издаде, ще издаде колко безнадеждно съм пристрастена към присъствието му.

— Не мога ли аз да вляза? — попита той.

— Би ли искал? — Не си представях как това богоподобно създание ще седне на опърпания кухненски стол на баща ми.

— Да, ако нямаш нищо против — чух как вратата от неговата страна тихо се затваря и почти в същия момент вече бе пред моята и ми отваряше, за да изляза.

— Съвсем човешки обноски — похвалих го.

— Явно си припомням.

Тръгна до мен в нощта толкова тихо, че непрекъснато поглеждах, за да съм сигурна, че още е с мен. В тъмнината изглеждаше много по-нормален. Все така блед, все така подобен на видение с красотата си, но вече не бе фантастичното сияещо създание от слънчевия ни следобед.

Стигна вратата преди мен и я отвори. На прага се спрях.

— Отключено ли беше?

— Не, използвах ключа от стряхата.

Влязох вътре, щракнах лампата на верандата и се обърнах да го погледна с вдигнати вежди. Сигурна бях, че никога не съм използвала този ключ пред него.

— Беше ми любопитно как живееш.

— Шпионирал ли си ме? — някак не успях да вложа нужната доза гняв в гласа си. Чувствах се поласкана.

Той май изобщо не се разкайваше.

— Какво друго да правя нощно време?

Реших да оставя нещата така за момента и тръгнах по коридора към кухнята. Той стигна преди мен, като явно не се нуждаеше от упътване. Седна на същия стол, на който се бях опитала да си го представя. Кухнята ни светна от красотата му. Трябваше ми известно време, преди да успея да отклоня поглед.

Съсредоточих се в приготвянето на вечерята, което се състоеше в изваждането на вчерашната лазаня от хладилника, поставянето на една порция върху чиния и затоплянето ѝ в микровълновата. Чинията започна да се върти, изпълвайки кухнята с миризмата на домати и риган. Без да свалям очи от чинията, небрежно попитах:

— Колко често?

— Хмм? — прозвуча, сякаш съм го измъкнала от дълбок размисъл.

Все така с гръб към него попитах:

— Колко често си идвал тук?

— Идвам почти всяка вечер.

Обърнах се смаяна.

— Защо?

— Доста си интересна, докато спиш — заяви той делово. — Говориш насън.

— Не! — ахнах, а лицето ми пламна чак до косата. Сграбчих кухненския плот за опора. Естествено, знаех, че говоря насън, майка ми достатъчно ме бе закачала на тази тема. Но не ми беше минавало през ум, че трябва да се тревожа за това и във Форкс.

Изражението му незабавно доби разкаян вид.

— Сърдиш ли ми се много?

— Зависи! — чувствах се сякаш някой ми бе изкарал въздуха и прозвучах точно така.

Той зачака.

— От какво? — настоя той.

— Какво точно си чул! — проплаках.

Моментално, безмълвно, той се озова до мен и внимателно поеръцете ми в своите.

— Не се разстройвай! — примоли се. Сведе лицето до нивото на очите ми и се вгледа в тях. Смутих се. Опитах се да отклоня поглед.

— Липсва ти майка ти — прошепна той. — Тревожиш се за нея. А когато вали, си неспокойна. По-рано често говореше за дома, но вече по-рядко. Веднъж каза: „Прекалено зелено е“. Той се засмя тихичко и виждах, че се надява да не ме нарани.

— Нещо друго? — попитах.

Явно разбра какво имам предвид.

— Споменавах и името ми — призна той.

Въздъгнах примирено.

— Често ли?

— Какво разбираш под „често“?

— О, не! — провесих нос.

Той ме придърпа към гърдите си, нежно, съвсем естествено.

— Не се притеснявай толкова — прошепна той в ухото ми. — Ако аз можех да сънувам, щеше да присъстваш във всичките ми сънища. И никак не се срамувам от това.

В този момент и двамата чухме звук от гуми по тухлената алея, видяхме как фаровете проблясват през прозорците на предната фасада и лъчите им стигат до нас по коридора. Замръзнах в ръцете му.

— Искаме ли баща ти да разбере, че съм тук? — попита той.

— Не съм сигурна... — опитах се набързо да преценя.

— Значи друг път...

Оказах се сама.

— Едуард! — изсъсках.

Чух призрачно изкикотване, след това настъпи тишина.

Ключът на баща ми се завъртя в ключалката.

— Бела? — провикна се той. По-рано това ме дразнеше — кой друг би могъл да бъде? Сега въпросът му не ми се струваше толкова странен.

— Тук съм — надявах се да не забележи истеричните нотки в гласа ми. Грабнах чинията от микровълновата и седнах на масата

точно когато влезе в кухнята. Стъпките му прозвучаха гръмовно след прекарания с Едуард ден.

— Би ли сипала и на мен от същото? Скапан съм. — Той настъпи петата на ботуша си, за да го смъкне, хванал облегалката на стола на Едуард за опора.

Взех чинията със себе си и погълнах съдържанието ѝ, докато приготвях неговата порция. Изгорих си езика. Докато лазанята му се топлеше, налях прясно мляко в две чаши и изгълтах едната, за да потуша пожара. Когато сложих чашата му върху масата, забелязах, че млякото се клатушка и осъзнах, че ръката ми трепери. Чарли седна на стола си и контрастът между него и предишния му обитател бе направо комичен.

— Благодаря — каза той, когато сложих храната му на масата.

— Как мина денят ти? — попитах. Изстрелях думите. Умирах да избягам в стаята си.

— Добре. Рибата кълвеше... А при теб? Успя ли да свършиш всичко, което искаше?

— Ами не съвсем — времето беше твърде хубаво, за да си стоя вкъщи — налагах нова хапка от лазанята.

— Хубав беше денят — съгласи се той. Меко казано, помислих си.

Сдъвчих последната хапка лазаня, надигнах чашата си и изгълтах остатъка от млякото.

Чарли ме изненада с наблюдателността си.

— Бързаш ли?

— Да, уморена съм. Ще си лягам по-рано.

— Изглеждаш ми нещо напрегната — отбеляза той. Защо, о защо точно тази вечер реши да проявява загриженост?

— Така ли? — успях единствено да отговоря. Набързо измих чиниите си в мивката и ги поставих да съхнат с дъното нагоре върху една кърпа.

— Събота е — замисли се той на глас.

Не отговорих.

— Нямаш ли планове за тази вечер? — попита ме той внезапно.

— Не, татко, искам да поспя.

— Никое от момчетата в града не е твой тип, а? — Звучеше подозрително, но сякаш се опитваше да е небрежен.

— Не, никое от момчетата все още не ми е хванало окото — Внимавах да не подчертавам излишно думата *момчета* в желанието си да съм искрена пред Чарли.

— Мислех си, че може би Майк Нютън... беше споменала, че е доста дружелюбен.

— Той ми е само приятел, татко.

— Е, така или иначе си твърде добра, за когото и да е от тях. Изчакай до колежа и тогава започни да търсиш. — Мечтата на всеки баща е дъщеря му да е напуснала къщата, преди да закипят хормоните.

— Добре ми звучи — съгласих се и се отправих към стълбите.

— Лека нощ, миличка — провикна се той след мен. Несъмнено щеше да слуша внимателно цяла вечер и да дебне дали ще се опитам да се измъкна навън.

— Ще се видим утре, татко. — Ще се видим, когато се промъкнеш в стаята ми нощес, за да провериш дали съм си в леглото.

Постарах се стъпките ми да прозвучат бавно и уморено, докато се качвам нагоре по стълбите. Затворих вратата зад себе си достатъчно силно, че да ме чуе, след това хукнах на пръсти към прозореца. Разтворих го широко и се надвесих навън в нощта. Очите ми се взираха в тъмнината, в непроницаемите сенки на дърветата.

— Едуард? — прошепнах, чувствайки се като пълна идиотка.

Чух тихия му смях зад себе си.

— Да?

Извъртях се рязко, а едната ми ръка литна към гърлото от изненада.

Той се бе настанил с широка усмивка на лицето върху леглото ми, с ръце зад тила, протегнал крака през ръба, олицетворение на спокойствието.

— О! — прошепнах и се смъкнах замаяно на пода.

— Извинявай — той стисна устни, опитвайки се да прикрие развеселеността си.

— Само минутка да рестартирам сърцето си.

Той се изправи бавно до седнало положение, така че да не ме стресне отново. След това се наведе напред и протегна дългите си ръце, за да ме повдигне, хващайки ме за горната част на ръцете сякаш бях малко дете. Сложи ме на леглото до себе си.

— Защо не поседнеш при мен? — предложи той, слагайки студена длан върху моята. — Как е сърцето ти?

— Ти ми кажи — сигурна съм, че го чуваш по-добре, отколкото аз.

Усетих как тихият му смях разтърсва леглото.

Известно време поседяхме в мълчание и двамата, вслушани как сърдечният ми ритъм постепенно се забавя. Мислех си как Едуард е в стаята ми, а баща ми си е у дома.

— Може ли една минутка за човешки нужди? — попитах.

— Разбира се — той направи жест с другата си ръка да действам.

— Стой там — казах, опитвайки се да си придам строг вид.

— Да, госпожо. — Той демонстративно се превърна в статуя на ръба на леглото ми.

Скочих от леглото, грабнах пижамата си от пода, тоалетната чантичка от бюрото. Оставих лампата изгасена и се измъкнах от стаята, затваряйки вратата зад гърба си.

Чувах звука от телевизора на долния етаж. Тряснах вратата на банята, така че на Чарли да не му хрумне да се качи да ме притеснява.

Смятах да съм максимално бърза. Затърках ожесточено зъбите си, опитвайки се хем да не губя време, хем да съм старателна и да премахна всички следи от лезанята. Но под горещата струя на душа отказах да бързам. Тя разпусна мускулите на гърба ми, успокои пулса ми. Познатият мирис на шампоана ми ме накара да се почувствам същият човек като сутринта. Стараех се да не мисля за Едуард, който седеше в стаята ми и ме чакаше, защото щеше да се наложи да започвам наново целия процес по успокояване. Накрая не можех повече да отлагам. Спрях водата, подсуших се припряно и отново се разбързах. Навлякох протритата си тениска и сивото долнище. Твърде късно бе да съжалявам, че не си бях взела копринената пижама от „Викториас Сикрет“, която майка ми бе подарила за рождения ми ден преди две години и която все още си стоеше с етикета в някое чекмедже у дома.

Разтърках отново косата си с кърпата, а след това прокарах гребена през нея. Хвърлих кърпата в кош за пране, а четката и пастата прибрах в чантичката си. След това хукнах на долния етаж, така че Чарли да ме види по пижама, с мокра коса.

— Лека нощ, татко.

— Лека нощ, Бела — определено се изненада от вида ми. Може би това щеше да го разубеди да ме шпионира нощес.

Качих стълбите две по две, като внимавах да не вдигам шум, и влетях в стаята, затваряйки вратата плътно зад себе си.

Едуард не бе помръднал и на милиметър, като гравирани върху избелялата покривка Адонис. Усмехнах се и устните му потрепнаха, статуйата се връщаше към живот.

Очите му ме погледнаха преценяващо, оглеждайки мократа коса и дрипавата тениска. Вдигна едната си вежда.

— Не е зле.

Направих гримаса.

— Не, наистина, добре ти стои.

— Благодаря — прошепнах. Приближих се и седнах с кръстосани крака до него. Втренчих се в жилките на дървения под.

— За какво бе всичко това?

— Чарли смята, че ще се измъкна тайно от къщата.

— О! — той се замисли. — Защо? — сякаш мислите на Чарли не му бяха доста по-ясни от моите предположения.

— Ами май му се сторих твърде превъзбудена.

Той повдигна брадичката ми и се вторачи в лицето ми.

— Наистина изглеждаш малко топла.

Той бавно наведе лице към моето и долепи хладната си буза до кожата ми. Стоях напълно неподвижно.

— Ммммммм — промълви той.

Беше ми много трудно да формулирам смислен въпрос, докато ме докосваше по този начин. Отне ми цяла минута да събера разпиляното си съзнание и да започна.

— Май в момента... ти е много по-лесно да си близо до мен.

— Така ли ти се струва? — прошепна той, а носът му се плъзна към ръба на челюстта ми. Усетих как ръката му, по-лека от крило на нощна пеперуда, отмята назад влажната ми коса, така че устните му да докоснат вдлъбнатината под ухото ми.

— Много, много по-лесно — казах, опитвайки се да издишам.

— Хммм.

— Така че се питах... — започнах отново, но пръстите му бавно следваха дължината на ключицата ми и аз забравих мисълта си.

— Да? — промълви той.

— На какво се дължи това... — гласът ми потрепери издайнически — според теб?

Усетих как дъхът му върху шията ми потрепери, когато се разсмя.

— Силата на мисълта.

Отдръпнах се. В момента, в който се дръпнах, той замръзна и вече не чувах дишането му.

В продължение на един миг се взирахме предпазливо един в друг, след това, когато стиснатата му челюст постепенно се отпусна, изражението му доби озадачен вид.

— Нещо лошо ли направих?

— Не, напротив. Подлудяваш ме — обясних.

Той се замисли за миг, а когато проговори, в тона му се долавяше доволство.

— Наистина ли? — лицето му бавно се озари от тържествуваща усмивка.

— Искаш ли да ти изръкопляскам? — попитах саркастично.

Той се ухили.

— Просто съм приятно изненадан — поясни след това. — През последните стотина години никога не съм си представял нещо такова — гласът му бе шеговит. Не съм вярвал, че някога ще намеря някого, с когото да искам да бъда... по друг начин, не като с братята и сестрите си. А след това да открия, че макар всичко да е толкова ново за мен, всъщност ме бива в това... да бъда с теб...

— Теб те бива във всичко — изтъкнах.

Той вдигна рамене, без да отрича, и двамата се разсмяхме тихичко.

— Но как е възможно да ти е толкова лесно сега? — настоях. — Днес следобед...

— Не че е *лесно* — въздъхна той. — Но днес следобед все още не бях... решил. Съжалявам, непростимо бе да се държа по този начин.

— Не е непростимо — възразих.

— Благодаря ти — той се усмихна. — Виждаш ли — продължи той, гледайки надолу. — Не бях сигурен, дали съм достатъчно силен... — Той пое една от ръцете ми и я притисна лекичко до лицето си. — И докато все още съществувахе вероятността да бъда... завладян — той вдиша миризмата на кожата ми при китката, — бях... податлив. Докато

не реших твърдо, че съм достатъчно силен, че всъщност не съществува и най-малката вероятност, че бих... че някога бих могъл...

Досега не му се бе случвало така да се мъчи да подбере правилните думи. Беше толкова... човешко.

— Значи вече няма такава вероятност?

— Силата на мисълта — повтори той усмихнат, а зъбите му светеха дори в тъмнината.

— Гледай ти, колко лесно било — казах.

Той отметна глава назад и се разсмя, тихо като шепот, но жизнерадостно.

— Лесно ти е на *теб!* — поправи ме той и докосна носа ми с върха на пръста си.

А след това лицето му внезапно стана сериозно.

— Старая се — прошепна той, а гласът му бе изпълнен с болка. — Почти съм сигурен, че ако започне да става... прекалено, ще съм в състояние да си тръгна.

Смръщих се. Темата за тръгването не ми беше по вкуса.

— А утре ще е по-трудно — продължи той. — Днес ароматът ти се носи около мен цял ден и това учудващо е притъпило чувствителността ми. Но ако прекарам известно време далече от теб, ще трябва да започвам отначало. Но все пак може би няма да е съвсем отначало.

— Тогава не си тръгвай — отвърнах, без да успея да прикрия копнежа в гласа си.

— Това ме устройва — отговори той, а лицето му се отпусна в нежна усмивка. — Вади оковите, вече съм твой пленник. — Но докато говореше, дългите му ръце образуваха белезници около *моите* китки. Разсмя се с тихия си мелодичен смях. Тази вечер се бе смял повече, отколкото през цялото време, откакто го познавах.

— Струваш ми се по-... оптимистичен от обикновено — отбелязах.

— Не трябва ли да е така? — усмихна се той. — Величието на първата любов и прочее. Не е ли невероятна разликата между това да четеш за нещо, да го гледаш по филми и сам да го изпитаеш?

— Много е различно — съгласих се. — Много по-могъщо е, отколкото си представях.

— Например — думите му потекоха бързо и трябваше да се съсредоточа, за да схвана всичко — чувството на ревност. Чел съм за него стотици хиляди пъти, виждал съм актьори да го играят в хиляди различни пиеси и филми. Смятах, че точно това чувство съм успял да прозра. Но то успя да ме изненада... — Той направи гримаса. — Помниш ли деня, в който Майк те покани на танците?

Кимнах, макар да го помнех по съвсем друга причина.

— Това бе денят, в който отново започна да ми говориш.

— Смаях се как внезапно се ядосах, направо побеснях. В началото не разпознах чувството. А още по-раздразнен бях, защото не можех да разбера какво мислиш, защо му отказваш. Дали наистина заради приятелката ти? Дали имаше някой друг? Знаех, че и в двата случая не би трябвало да ме е грижа. *Опитах* се да не ме е грижа. А след това започна да се оформя цяла опашка — той се подсмихна. Аз се смръщих в тъмното. — Зачаках с учудващо нетърпение да разбера какво ще им кажеш, да наблюдавам изражението ти. Не мога да отрека какво облекчение изпитвах, като виждах раздразнението по лицето ти. Но все пак не можех да съм сигурен. Онази нощ за първи път дойдох тук. Цяла нощ, докато те гледах как спиш, се борех с пропастта между това, което смятах за *правилно*, за морално, за етично, и това, което *желаех*. Знаех, че ако продължа да не ти обръщам внимание, както бе редно, или пък ако напусна града за няколко години, докато ти си тръгнеш, все някой ден ще кажеш „да“ на Майк или на някой като него. И това ме гневеше. И изведнъж — прошепна той, — както си спеше, ти промълви името ми. Каза го толкова ясно, че в първия момент помислих, че си се събудила. Но ти само се обърна неспокойно, измърмори името ми още веднъж и въздъхна. Чувството, което ме връхлетя, направо ме лиши от сила, зашемети ме. Повече не можех да не ти обръщам внимание.

Той замълча за миг, вероятно заслушан във внезапното неравномерно думкане на сърцето ми.

— Но ревността... е странно чувство. Толкова по-силно, отколкото съм смятал. И толкова ирационално! Преди малко, когато Чарли те попита за противния Майк Нютън... — Той поклати сърдито глава.

— Трябваше да се сетя, че ще подслушваш — изпъшках.

— Естествено.

— И *това* те е накарало да ревнуваш, наистина ли?

— Съвсем неопитен съм в тези отношения. В момента съживяваш човека в мен и всичко ми се струва още по-силно, тъй като е ново.

— Но, честна дума — пошегувах се — как е възможно това да те притеснява, след като аз трябваше да чуя, че Розали, възплъщението на чистата красота, *Розали*, е била предвидена за теб. Със или без Емет, как бих могла да се съревновавам с нея?

— Няма място за съревнование — зъбите му проблеснаха. Той придърпа впримчените ми ръце зад гърба си, притискайки ме към гърдите си. Гледах да съм колкото може по-неподвижна, дори дишах предпазливо.

— *Знам*, че няма място за съревнование — измърморих в хладната му кожа. — Точно това е проблемът.

— Розали *действително* е красива по неин си начин, но дори да не ми беше като сестра, дори Емет да не беше с нея, никога не би могла да ме привлича и с една десета, не, с една стотна от силата, с която ме привличаш ти — сега беше сериозен, замислен. — В продължение на близо деветдесет години бродя сред моя и твоя вид... и през цялото време съм смятал, че съм си самодостатъчен, без въобще да съзнавам какво всъщност търся. И без да го откривам, защото още не си била родена.

— Струва ми се малко нечестно — прошепнах с все така долепено към гърдите му лице, заслушана в дишането му. — На мен въобще не ми се наложи да чакам. Защо имам такъв късмет?

— Права си — съгласи се той развеселено. — Трябваше да се постарая да ти е по-трудно. — Той освободи едната си ръка, пусна талията ми и внимателно я обхвана с другата си ръка. Погали нежно влажната ми коса от тила до талията. — Налага ти се единствено да рискуваш живота си във всяка една секунда, която прекарваш с мен, което едва ли е кой знае какво. Трябва само да обърнеш гръб на собствената си природа, на човечността... нима ти струва кой знае колко?

— Почти нищо, не се чувствам лишена от нищо.

— Все още не — и гласът му внезапно се изпълни с някаква извечна болка.

Опитах да се дръпна назад, да го погледна в лицето, но ръката му бе прихванала китките ми в непреодолима хватка.

— Какво... — започнах въпроси си, но тялото му внезапно се напрегна. Замръзнах, но той мигновено пусна ръцете ми и изчезна. За малко да се просна по лице.

— Лягай! — просъска ми той. В тъмнината не можех да преценя откъде идва гласът му.

Пъхнах се под завивката и се свих на една страна, както обикновено спя. Чух как вратата лекичко се открява и Чарли надзърна вътре, за да се убеди, че съм там, където предполагаше. Задишах равномерно, подчертано дълбоко.

Изниза се една дълга минута. Заслушах се, несигурна дали вратата се е затворила. След това усетих хладната ръка на Едуард около тялото ми под завивките, а устните му се долепиха до ухото ми.

— Ужасна актриса си — бих те посъветвал да не разчиташ на артистична кариера.

— По дяволите — измърморих. Сърцето ми блъскаше в гръдния кош.

Той затананика някаква мелодия, която не ми бе позната, звучеше като приспивна песен.

Поспря за миг.

— Искаш ли да те приспя с песен?

— Да, бе — засмях се. — Сякаш бих могла да спя, докато си тук.

— Най-редовно го правиш — напомни ми той.

— Но тогава не съм знаела, че си тук — отвърнах ледено.

— Тогава, щом не искаш да спиш... — предложи той, без да обръща внимание на тона ми. Дъхът ми секна.

— Щом не искам да спя...?

Той се подсмихна.

— Какво искаш да правиш тогава?

В първия момент не можах да отговоря.

— Не съм сигурна — промълвих накрая.

— Каж ми, като решиш.

Усещах хладния му дъх върху шията си, носа му, който се плъзгаше по брадичката ми и ме душеше.

— Нали уж чувствителността ти се беше притъпила.

— Само защото устоявам на виното не означава, че не мога да оценя аромата му — прошепна той. — Миришеш на цветя, на лавандула... или на фрезия — отбеляза той. — Устата ми се пълни със слюнка.

— А, да, направо ми е лош ден, ако *никой* не ми каже колко вкусно мириша.

Той се подсмихна, после въздъхна.

— Реших какво искам да правя — уведомих го. — Искам да чуя още за теб.

— Питай каквото искаш.

Набързо пресях всички въпроси, за да задам най-важния.

— Защо го правиш? — попитах. — Все още не мога да разбера защо изобщо полагаш такива усилия да се съпротивляваш на... същността си. Моля, не ме разбирай погрешно, естествено съм страшно доволна, че полагаш усилия. Но просто не разбирам защо въобще си правиш труда.

Той се поколеба, преди да отговори.

— Интересен въпрос, а и не си първата, която ми го задава. Останалите — болшинството от нашия вид, които са напълно доволни от съдбата си — също се чудят как живеем. Но, разбираш ли, само защото... ни се е паднала определена карта... не означава, че не можем да изберем да се издигнем над предопределеното, да превъзмогнем ограниченията на съдбата, която *никой* от нас не е избрал сам. Да се опитаме да запазим колкото човечност ни е останала.

Лежах неподвижно, безмълвна от благоговение.

— Заспа ли? — прошепна той след няколко минути.

— Не.

— Само това ли ти беше любопитно?

Завъртях очи.

— Не съвсем.

— Какво друго искаш да разбереш?

— Защо можеш да четеш мисли, тоест защо само ти? А Алис как вижда в бъдещето... защо се получава така? Усетих, че вдига рамене в тъмнината.

— Не знаем точно. Карлайл си има своя теория... вярва, че всички пренасяме някаква част от най-силните си човешки качества в следващия си живот, където тези качества се усилват — като например

ума си или сетивата. Смята, че вероятно и преди съм бил особено чувствителен към мислите на хората около мен. И че Алис и преди е притежавала известна способност да предчувства нещата, независимо коя е била.

— А той какво е пренесъл в този живот, а също и останалите?

— Карлайл е пренесъл състраданието си. Есме — способността си страстно да обича. Емет е прехвърлил силата си, а Розали — своята... твърдост. Или по-скоро твърдоглавие — той се засмя тихичко. — Джаспър е много интересен. В първия си живот е бил изключително харизматичен, умеел е да влияе на хората, така че да възприемат неговата гледна точка. Сега е в състояние да манипулира емоциите на хората около себе си — например да успокои стая, пълна със сърдити хора, или пък обратното — да възбуди летаргична тълпа.

Замислих се, опитвайки се да проумея невероятните неща, които чувах. Той търпеливо чакаше, докато разсъждавах.

— А как е започнало всичко? Искам да кажа, че Карлайл е променил теб, а преди това някой е променил него самия и така нататък...

— Ами ти как си се появила? Еволюция? Сътворение? Нима не е възможно да сме еволюирали по същия начин като всеки друг вид, хищник и плячка? Или, ако не вярваш, че целият свят някак е възникнал от само себе си, което и на мен ми е трудно, нима е толкова трудно да повярваш, че същата онази сила, която е създала деликатната скалария и акулата, бебето тюлен и хищната косатка, не би могла да създаде едновременно и нашите два вида?

— Нека да изясним — аз съм бебето тюлен, така ли?

— Точно така — той се разсмя и нещо докосна косата ми — дали не бяха устните му?

Исках да се извърна към него да проверя дали наистина бе целунал косите ми. Но трябваше да се държа прилично, не исках излишно да затруднявам нещата.

— Доспа ли ти се? — попита ме той, прекъсвайки кратката пауза. — Или имаш още някакви въпроси?

— Само един-два милиона.

— Разполагаме и с утрешния ден, и със следващия, и с последващия — напомни ми той. Аз се усмихнах. — Тази мисъл ме изпълни с еуфория.

— Сигурен ли си, че няма да изчезнеш утре сутринта? — исках да се уверя. — Все пак си митично същество.

— Няма да те оставя — гласът му съдържаше обещание.

— Тогава един последен за тази вечер... — Изчервих се. Тъмнината никак не помагаше — сигурна бях, че усеща внезапната топлина по кожата ми.

— Какво има?

— Не, забрави. Размислих.

— Бела, можеш да ме попиташ всичко.

Не отговорих и той изпъшка.

— Мислех си, че все по-малко ще се дразня, че не мога да чета мислите ти. А всъщност става все по-дразнещо.

— Много се радвам, че не можеш да четеш мислите ми. Достатъчно е неприятно, че подслушваш нощните ми бълнувания.

— Моля те? — гласът му бе толкова убедителен, толкова неустоим.

Поклатих глава.

— Ако не ми кажеш, ще реша, че е нещо много по-лошо, отколкото е всъщност — заплаши ме той мрачно. — Моля те? — отново със същия умолителен глас.

— Ами — започнах, доволна, че не може да види лицето ми.

— Да?

— Каза, че Розали и Емет скоро ще се женят... Този... брак... същият ли е като при хората?

Сега вече искрено се разсмя, схванал какво имам предвид.

— Това ли се опитваше да разбереш?

Размърдах се неловко, неспособна да отговоря.

— Да, предполагам в повечето отношения е същият — отговори накрая. — Нали ти казах, повечето от човешките желания са налице, просто са скрити зад много по-силни желания.

— О! — успях единствено да промълвя.

— Любопитството ти имаше ли конкретна цел?

— Ами, чудех се дали... аз и ти... някой ден...

Той незабавно стана сериозен, усетих внезапното вцепеняване на тялото му. Аз също замръзнах.

— Не смятам, че това... това... би било възможно за нас.

— Защото ще ти е твърде трудно, ако съм толкова... близо до теб?

— Определено ще е проблем. Но не това имах предвид. Просто си толкова мека, крехка. Ще трябва да премислям действията си във всеки миг от близостта ни, за да не те нараня. Бих могъл съвсем лесно да те убия, Бела, съвсем неволно. — Гласът му се бе снишил до шепот. Той вдигна ледената си длан и я постави върху бузата ми. — Ако направя прибързан жест... ако дори за миг се разсея. Бих могъл да се пресегна уж да погаля лицето ти и вместо това погрешка да ти разбия черепа. Нямах представа колко си чуплива. Никога, никога не бих могъл да си позволя да загубя контрол, когато съм с теб.

Той зачака да отговоря, но като не го направих, стана нетърпелив.

— Уплаши ли се? — попита.

Изчаках цяла минута, преди да отговоря, за да съм сигурна, че не го лъжа.

— Не. Нищо ми няма.

Той сякаш се замисли за миг.

— Стана ми любопитно — каза той, а гласът му отново бе спокоен. — Ти някога...? — Не довърши, но намекът бе ясен.

— Естествено, че не — изчервих се. — Нали ти казах, че никога не съм изпитвала такива чувства спрямо някого.

— Знам. Просто съм чувал мислите на други хора. Зная, че любовта и желанието невинаги вървят ръка за ръка.

— За мен е задължително. Или поне сега, когато вече съществуват — въздъгнах.

— Това е добре. Значи все пак имаме поне нещо общо — звучеше доволен.

— А твоите човешки инстинкти... — започнах. Той зачака. — Изобщо намираш ли ме за привлекателна, в този смисъл?

Той се засмя и лекичко разроши почти изсъхналата ми коса.

— Може да не съм човек, но все пак съм мъж — увери ме той.

Неволно се прозях.

— Отговорих на въпросите ти, а сега трябва да спиш — настоя той.

— Не съм убедена, че ще мога.

— Искаш ли да си вървя?

— Не! — отвърнах твърде високо.

Той се засмя, след това започна да тананика същата непозната приспивна песен, гласът на ангел, който шепнеше в ухото ми.

Бях по-изморена, отколкото мислех, изтощена от дългия ден, наситен с умствено и емоционално напрежение, с каквито до този момент не се бях сблъсквала, и се унесох в студените му прегръдки.

15. СЕМЕЙСТВО КЪЛЪН

Събуди ме мътната светлина на поредния облачен ден. Лежах с ръка, просната върху очите, уморена и замаяна. Нещо, някакъв сън се опитваше да ми напомни за себе си, да пробие в съзнанието ми. Изпъшках и се превъртах на една страна с надеждата да поспя още малко. И в този момент предният ден нахлу в мисълта ми.

— О! — изправих се толкова рязко, че свят ми се зави.

— Косата ти прилича на купа сено... но ми харесва — невъзмутимият му глас идваше от люлеещия стол в ъгъла.

— Едуард! Наистина си останал! — възкликнах ликуващо и без да се замисля, се хвърлих през стаята към скута му. В мига, в който мислите ми застигнаха действието, замръзнах, стресната от неконтролируемия си ентузиазъм. Вдигнах очи към него, уплашена, че съм прехвърлила границата.

Но той се разсмя.

— Естествено — отвърна, изненадан, но като че ли доволен от реакцията ми. Ръцете му разтъркаха гърба ми.

Положих предпазливо глава на рамото му, вдишвайки аромата на кожата му.

— Бях сигурна, че е било сън.

— Нямах чак такова въображение.

— Чарли! — сетих се внезапно и отново скочих и хукнах към вратата, преди да помисля.

— Тръгна преди час — след като върза обратно акумулатора ти, бих добавил. Трябва да призная, че съм разочарован. Толкова малко ли е нужно, за да те спре човек, ако си решила да тръгнеш нанякъде?

Замислих се, застанала права до вратата. Ужасно исках да се върна при него, но се опасявах, че сутрешният ми дъх не е от най-свежите.

— Обикновено сутрин не си чак толкова обърквана — отбеляза той. Разтвори обятия, приканвайки ме да се върна. Почти неустоима покана.

— Трябва ми още една минутка за очовечаване — признах си.

— Ще почакам.

Скокнах до банята. Емоциите ми бяха неузнаваеми. Не можех да се позная — нито отвътре, нито отвън. Лицето в огледалото ми бе непознато — блеснали очи, трескави червени петна по скулите. Измих си зъбите и се заех да разреша заплетената бъркотия от коси. Написках лицето си със студена вода и се опитах да дишам равномерно, но без особен успех. Върнах се в стаята почти на бегом.

Стори ми се истинско чудо, че все още е там с разтворени обятия. Посегна към мен и сърцето ми заблъска неравномерно.

— Добре дошла обратно — прошепна той и ме прегърна.

Известно време мълчаливо ме люлееше, докато не забелязах, че е сменил дрехите си, че косата му е пригладена.

— Значи си излизал? — обвиних го, докосвайки яката на чистата му риза.

— Не мога да изляза от къщата ти със същите дрехи, с които влязох вчера — какво ще си помислят съседите?

Нацупих се.

— Беше заспала дълбоко. Нищо не пропуснах. — Очите му блеснаха. — Говоренето беше по-рано.

Изпъшках.

— Какво си чул?

Златните му очи омекнаха.

— Каза, че ме обичаш.

— Това вече го знаеш — напомних му, свела глава.

— Въпреки това ми беше приятно да го чуя.

Скрих лице в рамото му.

— Обичам те — прошепнах.

— Ти си целият ми живот — отговори той простиичко.

За момента нямаше какво повече да си кажем. Той продължи да ме люлее, докато стаята постепенно изсветляваше.

— Време е за закуска — каза той небрежно накрая, за да подчертае, че помни всичките ми човешки слабости.

Сграбчих гърлото си с две ръце и го зяпнах с широко разтворени очи. На лицето му се изписа дълбока изненада.

— Шегувам се! — изкикотих се. — А ти казваше, че не ме бивало за актриса!

Той направи отвратена гримаса.

— Не е смешно.

— Много си е смешно и много добре го знаеш. — Но все пак внимателно се вгледах в очите му, за да се уверя, че ми е простил. Явно беше така.

— Да перифразирам ли? — попита той. — Време е за закуска за човеците.

— А, добре тогава.

Той ме метна на едното си каменно рамо, нежно, но толкова бързо, че дъх не ми остана. Запротестирах, когато с лекота ме понесе надолу по стълбите, но той не ми обърна внимание. Сложи ме да седна на един стол.

Кухнята бе светла, щастлива, сякаш попила от настроението ми.

— Какво ще има за закуска? — попитах любезно.

Това леко го смути.

— Ами, не съм сигурен. Какво ще искаш? — мраморното му чело се набръчка.

Ухилих се и скочих на крака.

— Спокойно, чудесно ще се оправя и сама. Гледай как ловувам.

Взех купичка и кутията с овесени ядки. Усещах как ме гледа, докато наливам млякото и си взимам лъжицата. Сложих храната на масата, после спрях за миг.

— Мога ли да ти предложа нещо? — попитах, да не би да му се сторя нелюбезна.

Той завъртя очи.

— Яж, Бела.

Седнах на масата, загледах го и гребнах първата лъжица. Той се бе вторачил в мен, изучавайки всяко движение. Чак се притесних. Преглътнах, за да кажа нещо, да го разсея.

— Какъв ни е планът за днес? — попитах.

— Хмм... — личеше си, че се старае внимателно да формулира отговора си. — Какво ще кажеш да те запозная със семейството си?

Задавих се.

— Сега страх ли те е вече? — попита той обнадежден.

— Да — признах си, а и как бих могла да отрека — та той виждаше очите ми.

— Не се тревожи — подсмихна се той. — Аз ще те пазя.

— Не ме е страх от тях — заобяснявах. — Страх ме е, че няма да... ме харесат. Няма ли, ами, няма ли да се изненадат, че водиш някого... като мен... у дома да се запознае с тях? Те знаят ли, че знам за тях?

— О, вече знаят всичко. Дори вчера се обзалагаха — той се усмихна, но гласът му бе строг — дали ще те върна, макар да ми е непонятно как им хрумна да се обзалагат срещу Алис. Във всеки случай в семейството нямаме тайни. Просто не е възможно, при положение че аз чета мисли, а Алис вижда бъдещето.

— А да не забравяме, че Джаспър ви кара да се чувствате уютно и приятно и да споделяте всичко.

— Слушала си внимателно — усмихна се той одобрително.

— От време на време ми се случва — направих гримаса. — Алис видяла ли е, че ще дойда?

Реакцията му бе странна.

— Нещо такова — отвърна неловко и се извърна така, че да не виждам очите му. Загледах го с любопитство.

— Това вкусно ли е? — попита той, като внезапно отново се обърна към мен, и погледна към закуската ми с шеговито изражение. — Честно казано, не изглежда особено апетитно.

— Ами не е някоя раздражена гризли... — измърморих, без да обръщам внимание на гневния му поглед. Все още се чудех защо реагира така, когато споменах Алис. Захванах се припряно с овесените ядки, потънала в мисли.

Той стоеше насред кухнята, превърнал се отново в статуя на Адонис, и гледаше разсеяно през един от задните прозорци. Но после отново се обърна към мен и ми се усмихна с една от своите спиращи сърцето усмивки.

— А ти трябва да ме представиш на баща си, струва ми се.

— Той те познава — напомних му.

— Имам предвид в ролята на твое гадже.

Погледнах го подозрително.

— Защо?

— Не се ли прави така? — попита той невинно.

— Нямам представа — признах си. Досегашният ми опит с гаджетата не ми даваше достатъчно отправни точки. Не че тук можеха да се приложат нормалните правила за отношенията между момчетата

и момичетата. — Не е необходимо. Не очаквам да... Искам да кажа, че не е нужно да се преструваш заради мен.

Усмивката му бе търпелива.

— Не се преструвам.

Заразбърквах остатъците от кашата из купичката, прехапала устна.

— Ще кажеш ли на Чарли, че съм ти гадже, или не? — настоя той.

— А ти гадже ли си ми? — потиснах срязването в стомаха при мисълта за Едуард, Чарли и думичката гадже по едно и също време в една и съща стая.

— Признавам, че това действително е доста свободен прочит на думата.

— Всъщност бях останала с впечатлението, че си нещо повече — признах, гледайки в масата.

— Ами, не знам дали е необходимо да му разкриваме всички кървави подробности — той се пресегна през масата, за да повдигне брадичката ми с един студен, нежен пръст. — Но все пак ще трябва да му дадем някакво обяснение защо толкова често се навъртам тук. Не ми се иска полицейски началник Суон да ми извади ограничителна заповед.

— Ще се навърташ ли? — попитах, внезапно разтревожена. — Наистина ли ще си с мен?

— Докогато ме искаш — увери ме той.

— Винаги ще те искам — предупредих го аз. — Завинаги.

Той бавно заобиколи масата, спря на няколко педи от мен и протегна ръка, за да докосне бузата ми с върховете на пръстите си. Изражението му беше непроницаемо.

— Това натъжава ли те? — попитах.

Той не отговори. Взря се в очите ми така, че загубих представа за времето.

— Свърши ли? — попита накрая.

Подскочих.

— Да.

— Обличай се — ще те чакам тук.

Не беше лесно да реша какво да облека. Съмнявам се да съществуват книги върху етикета, които дават съвет какво да облечеш,

когато възлюбеният от теб вампир те води у дома, за да те запознае със семейството си вампири. Почувствах някакво облекчение, след като един-два пъти прехвърлих мислено думата. Бях наясно, че несъзнателно се боя от нея.

В крайна сметка се спрях на единствената си пола — дълга, в цвят като неофициална като всичките ми останали дрехи. Сложих си тъмносинята блуза, за която веднъж ми бе направил комплимент. Един бърз поглед към огледалото доказва, че косата ми бе в абсолютно невъзможен вид, така че я прибрах в опашка.

— Ето — заскачах надолу по стълбите. — Вече изглеждам щогоде прилично.

Той ме чакаше в подножието на стълбите и се оказа по-близо, отколкото очаквах, и направо се блъснах в него. Той възстанови равновесието ми, задържа ме в продължение на няколко секунди на известно разстояние от тялото си, после внезапно ме придърпа към себе си.

— Пак грешиш — прошепна той в ухото ми. — Напълно неприлично изглеждаш — не е редно да изглеждаш толкова изкусително, просто не е справедливо.

— В какъв смисъл изкусително? — попитах. — Мога да се преоблека...

Той въздъхна и поклати глава.

— *Толкова* си смешна. — Притисна хладните си устни нежно към челото ми и стаята внезапно се завъртя. Ароматът на дъха му ме лиши от способността да разсъждавам. — Трябва ли да обяснявам в какъв смисъл си изкусителна? — Въпросът май беше риторичен.

Пръстите му бавно запълзяха по гръбнака ми, дъхът му върху кожата ми се ускори. Ръцете ми омекнаха върху гърдите му и отново ми се зави свят. Той бавно наклони главата ми назад и докосна хладните си устни до моите за втори път много внимателно, като лекичко ги раздели.

В този момент рухнах.

— Бела? — той ме прихвана и изправи, а гласът му прозвуча уплашено.

— Накара... ме... да... припадна — обвиних го замаяно.

— *Какво ще правя с теб?* — простена той отчаяно. — Вчера те целунах и ти ме нападна! Днес пък припадаш!

Засмях се немощно, отпусната в ръцете му, а главата ми продължаваше да се върти.

— А уж казваше, че ме бива във всичко — въздъхна той.

— Точно това е проблемът — казах все още зашеметена. — Твърде много те бива. Просто прекалено те бива.

— Гади ли ти се? — попита, нали вече ме бе виждал в подобно състояние.

— Не — това не е от онези припадъци. Не знам какво ми стана. — Поклатих глава извинително. — Май забравих да дишам.

— Не мога да те водя никъде в това състояние.

— Нищо ми няма — настоях. — А семейството ти и без това ще ме сметне за луда, така че какво значение има?

Известно време преценяваше изражението ми.

— Много ми допада комбинацията от този цвят с кожата ти — заяви неочаквано. Изчервих се от удоволствие и погледнах настрани.

— Виж, полагам огромни усилия да не се замислям какво точно съм на път да направя, така че може ли да тръгваме вече? — попитах.

— И се притесняваш не защото си се запътила към къща, пълна с вампири, а защото смяташ, че тези вампири няма да те харесат, правилно ли съм разбрал?

— Точно така — отвърнах бързо, прикривайки изненадата си от небрежното споменаване на онази дума.

Той поклати глава.

— Ти си невероятна.

Докато караше пикапа ми през главната част на града, осъзнах, че всъщност нямам представа къде живее. Прекосихме моста над река Калава, шосето се заизвива на север, а къщите, които се стрелкаха от двете ни страни, се разрешиха и станаха по-големи. А след това изцяло изостанаха и ние поехме през мъгливата гора. Чудех се дали да попитам, или просто да изчакам, когато той внезапно сви по един черен път. Не беше обозначен и едва се виждаше сред папратта. Гората го притискаше от двете страни и пътят се виждаше едва на няколко метра пред нас, усукан като змия сред вековните дървета.

А по-нататък, след няколко километра, дърветата леко оредяха и внезапно се озовахме на малка поляна, или пък беше изкуствена морава. Но мракът на гората не отстъпваше, тъй като шест древни кедъра засенчваха с огромните си корони някъде към четири декара

площ. Дърветата протягаха плътната си сянка чак до стените на къщата, която се издигаше сред тях, и правеха излишна дълбоката веранда, опасваща първия етаж.

Нямам представа какво очаквах, но определено не беше това. Къщата бе изящна и вероятно поне на сто години. Беше боядисана в мек, леко пожълтял от времето бял цвят, триетажна, правоъгълна и пропорционална. Вратите и прозорците бяха или оригиналите от първоначалната постройка, или свършени реплики. Пикапът ми беше единствената кола отпред. До ушите ми долиташе шумът на река, скрита в дебрите на гората.

— Еха!

— Харесва ли ти? — усмихна се той.

— Притежава... чар.

Той ме дръпна за опашката и се подсмихна.

— Готова ли си? — попита, докато ми отваряше вратата.

— Никак, но да вървим — опитах се да се засмея, но смехът сякаш заседна в гърлото ми. Пригладих нервно коса.

— Изглеждаш прелестно — той ме хвана за ръката, без въобще да се замисля.

Тръгнахме през гъстата сянка към верандата. Знаех, че долавя напрежението ми — палецът на ръката му масажираше в успокоителни кръгове opakото на ръката ми.

Отвори вратата.

Вътрешността на къщата бе още по-изненадваща, по-непредсказуема от външността. Беше много светла, много просторна и много голяма. Вероятно първият етаж първоначално се бе състоял от няколко стаи, но стените на повечето бяха съборени, за да се създаде едно-единствено широко помещение. Задната, южната стена, бе заменена изцяло със стъкло и отвъд сянката на кедрите се виждаше как моравата се простираше гола чак до широката река. Масивно извито стълбище заемаше западната част на помещението. Стените, високият таван, дървените подове и дебелите килими бяха все в различни оттенъци на бялото.

А точно отляво на вратата, върху една повдигната част на пода край импозантен роял, ни чакаха родителите на Едуард.

Естествено, и преди това бях виждала доктор Кълън, но не можех да не се възхитя на младостта му, на безбожното му

съвършенство. До него стоеше Есме, така предположих, единствената от семейството, която не бях срещала. Имаше същите бледи, красиви черти като останалите. Нещо в сърцевидното ѝ лице, в меките вълни на косата ѝ с цвят на карамел ми напомняше на наивните девойки от епохата на нямото кино. Беше дребна, стройна, но не така слаба като останалите, по-закръглена. И двамата бяха облечени спортно в цветове, които подхождаха на обзавеждането. Усмихнаха ми се радушно, но не пристъпиха да ни посрещнат. Предполагам се стараеха да не ме уплашат.

— Карлайл, Есме — гласът на Едуард наруши краткото мълчание — това е Бела.

— Добре дошла, Бела — стъпките на Карлайл бяха внимателни, премерени. Той вдигна колебливо ръка и аз пристъпих да се здрависаме.

— Приятно ми е да ви видя отново, доктор Кълън.

— Моля те, наричай ме Карлайл.

— Карлайл — усмихнах му се широко и чак се изненадах от неочакваната си самоувереност. Усещах облекчението на Едуард до мен.

Есме се усмихна и също пристъпи, протягайки ръка към моята. Студеното ѝ, каменно ръкостискане не ме изненада.

— Много ми е приятно да се запознаем — каза тя искрено.

— Благодаря ви. И на мен също. — И наистина беше така. Сякаш бях пристъпила в приказка и срещях Снежанка от плът и кръв.

— А къде са Алис и Джаспър? — попита Едуард, но никой не му отговори, тъй като в този момент двамата изникнаха на върха на стълбите.

— Едуард! — извика ентусиазирано Алис. Тя се затича по стълбите като вихрушка от черни коси и бяла кожа, която спря внезапно и грациозно точно пред мен. Карлайл и Есме я погледнаха предупредително, но на мен реакцията ѝ ми допадна. Беше естествена, поне за нея.

— Здравсти, Бела! — каза Алис и скочи да ме целуне по бузата. Ако до този момент Карлайл и Есме изглеждаха предпазливи, то сега вече бяха напълно смаяни. Аз също се стреснах, но се зарадвах, че показва одобрението си. С изненада усетих как тялото на Едуард до мен се напряга. Хвърлих поглед към лицето му, но изражението му бе

непроницаемо. — Наистина миришеш хубаво, не бях забелязала досега — заяви тя за мое огромно смущение.

На никого не му хрумваше какво точно да каже, но в този момент се появи Джаспър — висок, приличащ на лъв. Обзе ме спокойствие и внезапно се почувствах уютно въпреки обстановката. Едуард загледа Джаспър с повдигната вежда и тогава се сетих какъв особен талант имаше той.

— Здравей, Бела — каза Джаспър. Стоеше на известно разстояние и не дойде да се ръкуваме. Но ми беше невъзможно да се чувствам неловко край него.

— Здравей, Джаспър — усмигнах му се стеснително, а после и на останалите. — Много ми е приятно да се запозная с всички ви, домът ви е много красив — добавих според етикета.

— Благодаря ти — каза Есме. — Много се радваме, че дойде. — Говореше с чувство и осъзнах, че според нея проявявам истинска смелост.

Освен това осъзнах, че Розали и Емет ги няма, и си спомних колко неубедително бе опровергал Едуард предположението ми, че останалите не ме харесват.

Изражението на Карлайл ме разсея от тези мисли — гледаше многозначително Едуард, а чертите му бяха напрегнати. С периферното си зрение видях как Едуард му кима еднократно.

Извърнах поглед в опит да съм любезна. Очите ми отново се насочиха към разкошния инструмент на подиума край входната врата. Внезапно си спомних как като дете си фантазирах, че ако спечеля лотарията, ще купя роял на майка ми. Не я биваше кой знае колко — свиреше само за себе си на нашето пиано втора ръка — но обожавах да я гледам. Беше щастлива, погълната, беше някакво ново, загадъчно същество, извън шаблона на „майка“, който приемах като даденост. Естествено, беше записала и мен на уроци, но като повечето хлапета и аз бях мрънкала, докато не се отказа.

Есме забеляза интереса ми.

— Свириш ли? — попита тя, накланяйки глава към пианото.

Поклатих глава.

— Не. Но е толкова красиво. Твое ли е?

— Не — засмя се тя. — Едуард не ти ли е казвал, че е музикален?

— Не — изгледах го сърдито, а той внезапно придоби невинно изражение с присвити очи. — Но предполагам трябваше да се сетя.

Есме объркано вдигна красивите си вежди.

— Едуард може да прави всичко, нали така? — поясних.

Джаспър се изкикоти, а Есме погледна укорително Едуард.

— Надявам се да не си се хвалил, толкова е невъзпитано — скара му се тя. — Само малко — засмя се той непринудено. При този звук чертите ѝ омекнаха и двамата си размениха кратък поглед, който така и не разбрах, а на лицето на Есме се изписа почти самодоволно изражение.

— Всъщност беше твърде скромен — поправих се.

— Е, посвири ѝ — подкани го Есме.

— Нали току-що каза, че самохвалството е невъзпитано — възрази той.

— Всяко правило си има изключения — отвърна тя.

— Много бих искала да те чуя — казах.

— Значи е решено. — Есме го побутна към рояла.

Той ме отведе до рояла и ме сложи на пейката до себе си. Изгледа ме мъчително и после се обърна към клавишите.

А след това пръстите му затичаха пъргаво по слоновата кост и стаята се изпълни с толкова сложна, толкова пищна композиция, че не можех да повярвам, че се изпълнява само от един чифт ръце. Усетих как брадичката ми увисва, устата ми се отваря от смайване, а зад гърба си дочух как някой тихо се изкикотва на реакцията ми.

Едуард ме погледна небрежно, а музиката продължаваше да се лее безспир, и ми намигна.

— Харесва ли ти?

— Ти ли си го написал? — ахнах, когато се досетих.

Той кимна.

— Любимата на Есме.

Затворих очи и поклатих глава.

— Какво има?

— Чувствам се безкрайно незначителна.

Музиката се забави, стана по-нежна и за своя изненада разпознах мелодията на неговата приспивна песен, вплетена в разточителството от ноти.

— Тази ти я вдъхнови — каза той нежно. Музиката се лееше непоносимо сладостна.

Стоях безмълвно.

— Между другото те, те харесват — подхвърли той. — Особено Есме.

Погледнах зад гърба си, но огромната стая бе празна.

— Къде отидоха?

— Предполагам, много деликатно ни осигуряват малко уединение.

Въздъгнах.

— Те може и да ме харесват. Но Розали и Емет... — не довърших, несигурна как да изразя съмненията си.

Той се намръщи.

— Не се тревожи за Розали — каза той, очите му бяха разширени, убедителни. — И тя ще свикне със ситуацията.

Свих скептично устни.

— А Емет?

— Ами, той определено смята, че съм обезумял, но не мисли, че проблемът е в теб. Опитва се да убеди и Розали.

— А нея какво точно я тревожи? — не бях сигурна, че искам да знам отговора.

Той въздъхна дълбоко.

— Розали най-много от всички ни се измъчва от... от това, което сме. Трудно ѝ е да приеме, че външен човек е наясно с истината. И малко ревнува.

— *Розали ревнува от мен?* — изрекох невярващо. Опитах се да си представя свят, в който някой така главозамайващ като Розали би имал причина да ревнува от някого като мен.

— Ти си човек — вдигна той рамене. — Нещо, което и на нея ѝ се иска.

— О! — измърморих, все така потресена. — Но и Джаспър...

— Тук вината е моя — каза той. — Споменах ти, че той най-отскоро е привърженик на нашия начин на живот. Предупредих го да се държи на разстояние.

Сетих се за причината за това предупреждение и потръпнах.

— А Есме и Карлайл...? — продължих припряно, за да не забележи.

— Те са щастливи, че аз съм щастлив. Всъщност Есме би те приела дори ако имаше трето око и ципи между пръстите. Откакто сме заедно, все се тревожи за мен, опасява се, че нещо липсва в характера ми, че съм бил твърде млад, когато Карлайл ме е променил... Така че сега е във възторг. Всеки път, когато те докосна, направо се дави от задоволство.

— Алис ми изглежда много... ентузиазирана.

— Алис гледа на нещата по свой начин — каза той със свити устни.

— Май нямаш намерение да обясниш какво имаш предвид?

В продължение на минута се гледахме, без да продумахме. Той разбра — аз съм наясно, че крие нещо от мен. Аз разбрах, че няма намерение да ми обясни каквото и да било. Поне не сега.

— А какво ти каза Карлайл преди малко?

Веждите му се свиха.

— Забеляза ли?

Вдигнах рамене.

— Естествено.

Той ме гледа замислено няколко секунди, преди да отговори.

— Искаше да ми съобщи нещо. Не знаеше дали бих искал да го споделя с теб.

— А ще го направиш ли?

— Налага се, защото ще бъда малко... прекомерно покровителствен през следващите няколко дни или седмици и не бих искал да си помислиш, че съм тиранин по душа.

— Какво се е случило?

— Нищо не се е случило. Просто Алис вижда, че скоро ще дойдат посетители. Те знаят, че сме тук, и са любопитни.

— Посетители?

— Да... те, естествено, не са като нас... имам предвид по отношение на ловните си навици. Вероятно изобщо няма да влязат в града, но със сигурност не смятам да те изпускам от поглед, докато не си заминат.

Потреперих.

— Най-после някаква разумна реакция! — промърмори той. — Започвах да си мисля, че изобщо не притежаваш инстинкт за самосъхранение.

Направих се, че не съм го чула, а очите ми отново заобхождаха просторното помещение. Той проследи погледа ми.

— Не очакваше нещо подобно, нали? — попита той доволно.

— Не — признах.

— Няма ковчези, нито купчини черепи по ъглите. Дори май нямаме паяжини... колко ли си разочарована — продължи той закачливо.

Не му обърнах внимание.

— Толкова е светло... просторно.

Този път бе по-сериозен.

— Тук е единственото място, където не се налага да се крием.

Песента, която все още свиреше, моята песен, стигна своя край, а финалните ноти прозвучаха по-меланхолично. Последната нота мъчително се проточи в тишината.

— Благодаря ти — прошепнах. Усетих сълзи в очите си. Смутено ги избърсах.

Той докосна ъгълчето на окото ми и пресрещна една пропусната от мен сълза. Вдигна пръст и замислено заразглежда капката влага. След това сложи пръст в устата си, за да я опита, толкова бързо, че не можех да съм сигурна дали действително го направи.

Взрях се в него въпросително, а той ме изгледа продължително, преди най-накрая да се усмихне.

— Искаш ли да видиш останалата част от къщата?

— Няма ковчези? — исках да потвърдя, а сарказмът в гласа ми не прикриваше напълно леката, но пък искрена тревога, която изпитвах.

Той се разсмя, взе ръката ми и ме поведе.

— Никакви ковчези — обеща ми.

Тръгнахме по масивните стълби и аз плъзнах длан по гладкото като коприна перило. Дългият коридор в горната част на стълбите бе облицован в ламперия с цвета на мед, същия като дъските на пода.

— Стаята на Розали и Емет... кабинетът на Карлайл... стаята на Алис... — сочеше той, докато ме водеше покрай вратите.

Вероятно щеше да продължи, но в дъното на коридора спрях като вкаменена, зяпнала невярващо украсението, което висеше над главата ми от тавана. Едуард се засмя тихо на обърканото ми изражение.

— Спокойно, можеш да се засмееш — каза той. — Иронията действително е голяма.

Не се засмях. Ръката ми автоматично се вдигна, показалецът ми се протегна като да докосне големия дървен кръст, чието потъмняло от годините дърво контрастираше със светлия тон на стената. Не го докоснах, макар да ми беше любопитно дали старото дърво ще се окаже толкова гладко на допир, колкото изглеждаше.

— Май е много стар — предположих.

Той вдигна рамене.

— Някъде от трийсетте години на седемнайсети век.

Свалих поглед от кръста и го зяпнах.

— Защо го държите тук? — зачудих се.

— От носталгия. Принадлежал е на бащата на Карлайл.

— Колекционирал е антики? — предположих колебливо.

— Не. Сам го е правил. Висял на стената над амвона в църквата, в която проповядвал.

Не бях сигурна дали изражението ми издава огромното ми смайване, но за всеки случай извърнах лице обратно към простичкия прастар кръст. Набързо изчислих наум — кръстът бе на повече от триста и седемдесет години. Тишината се проточи, докато умът ми се бореше с представата за толкова много години.

— Добре ли си? — прозвуча разтревожено.

— На колко години е Карлайл? — попитах тихо, без да обръщам внимание на въпроса му, все така загледана нагоре.

— Наскоро отпразнува своя триста шейсет и втори рожден ден — каза Едуард. Погледнах го, а в очите ми се криеха милиони въпроси.

Той заговори, като ме наблюдаваше внимателно.

— Карлайл смята, че е роден в Лондон през четирийсетте години на седемнайсети век. По онова време не отбелязвали годините особено прилежно, поне що се отнася до обикновените хора. Но било точно преди управлението на Кромуел.

Стараех се изражението ми да е спокойно, съзнавайки, че внимателно ме гледа, докато слушам. Което ми беше по-лесно, ако не полагах усилия да повярвам.

— Бил единствен син на англикански пастор. Майка му починала при раждането. Баща му бил твърде нетолерантен човек. Когато протестантите дошли на власт, проявил огромен ентузиазъм в

преследването на католиците и привържениците на други религии. Освен това силно вярвал в проявленията на злото. Водел гонитби на вещици, върколаци... и вампири.

При тази дума застинах. Сигурна съм, че забеляза, но продължи, без да прекъсва.

— Изгорили доста невинни хора, естествено, съществата, които преследвал, не били толкова лесни за залавяне. Когато свещеникът остарял, поставил послушния си син начело на тези гонения. В началото Карлайл го разочаровал — не бил склонен да прибързва с обвиненията, да вижда демони там, където не съществували. Но бил упорит и доста по-умен от баща си. Всъщност открил сборище на истински вампири, които се криели в каналите на града и излизали на лов само нощно време. В онези дни, когато чудовищата не били само митове и легенди, мнозина живеели по този начин. Хората грабнали вили и, естествено, факли — краткият му смях прозвуча горчиво — и зачакали там, където според Карлайл чудовищата излизали на улицата. Накрая единият от тях се показал.

Гласът му бе съвсем тих, налагаше се да се напругам, за да чуя думите му.

— Вероятно е бил изключително стар, изнемощял от глад. Карлайл го чул да се провиква на латински към другите, когато надушил тълпата. Хукнал из улиците и Карлайл — бил на двайсет и три и много бърз — повел гонитбата. Създанието лесно можело да ги надбяга, но според Карлайл бил твърде гладен, затова се обърнал и нападнал. Хвърлил се първо върху Карлайл, но останалите го следвали плътно, така че се наложило да се защитава. Убил двама и отвлякъл трети, оставяйки Карлайл потънал в кръв на улицата.

Спря за миг. Усещах, че пропуска нещо, че крие нещо от мен.

— Карлайл знаел какво ще направи баща му. Телата щели да бъдат изгорени — всичко, докоснато от чудовището, трябвало да се унищожи. Действал инстинктивно, за да спаси живота си. Изпълзял от уличката, докато тълпата продължавала да преследва хищника и неговата жертва. Скрил се в някакво мазе и прекарал три дни, заровен в купчина гниеци картофи. Цяло чудо е, че успял да запази тишина и така не го открили. После всичко приключило и той осъзнал в какво се е превърнал.

Нямам представа какво е изразявало лицето ми, но той внезапно млъкна.

— Как се чувстваш? — попита ме.

— Добре съм — уверих го. Макар да прехапах устна нерешително, той долови любопитството, което ме изгаряше.

Усмихна се.

— Предполагам, имаш още няколко въпроса.

— Няколко, да.

Усмивката му се разтегна и разкри блестящите му зъби. Тръгна надолу по коридора, теглейки ме за ръката.

— Ела тогава — подтикна ме. — Ще ти покажа.

16. КАРЛАЙЛ

Той ме поведе към стаята, която бе посочил като кабинета на Карлайл. За миг се спря пред вратата.

— Влезте — покани ни гласът на Карлайл.

Едуард отвори вратата към стая с високи тавани и големи прозорци, обърнати на запад. Стените и тук бяха облицовани, но с потъмна ламперия. Която почти не се виждаше, тъй като основната част от стените бе скрита от безкрайни рафтове с книги, чиято височина доста надвишаваше ръста ми, а книгите бяха много повече, отколкото бях зървала извън библиотека.

Карлайл седеше на кожен стол зад огромно махагоново писалище. Тъкмо отбелязваше с лента страниците на тежкия том, който държеше. Точно така си бях представяла кабинета на университетски декан — само че Карлайл изглеждаше твърде млад за тази роля.

— С какво мога да съм ви полезен? — попита той дружелюбно и стана от стола.

— Искан да покажа на Бела нещичко от нашата история — каза Едуард. — Всъщност от твоята история.

— Не искаме да те безпокоим — извиних се.

— Няма проблем. Откъде ще започнем?

— От Коларя — отвърна Едуард, положи лекичко длан върху рамото ми и ме извъртя, за да погледна към вратата, през която току-що бяхме влезли. Всеки път, когато ме докоснеше, дори и най-небрежно, сърцето ми прокънтяваше. А в присъствието на Карлайл това още повече ме смути.

Стената пред нас бе различна от останалите. Беше запълнена не с книги, а с картини от всякакъв размер, някои в ярки цветове, другите мрачни, едноцветни. Потърсих някаква логика в подредбата, някакъв свързващ мотив, който да е общ за колекцията, но на пръв поглед не долових нищо.

Едуард ме заведе до левия край на стената пред малка квадратна маслена картина в обикновена дървена рамка. По никакъв начин не изпъкваше сред останалите по-големи и по-ярки изображения. Изрисувана бе в различните тонове сепия и представляваше миниатюра на град с остри покриви и източени върхове на няколко пръснати кули. На заден план се виждаше пълноводна река, над която имаше мост, покрит с подобни на миниатюрни катедрали постройки.

— Лондон през петдесетте години на седемнайсети век — каза Едуард.

— Лондон на моята младост — добави Карлайл на няколко крачки зад нас. Трепнах. Не бях чула да се приближава. Едуард стисна ръката ми.

— Защо не разкажеш *ти*? — попита го Едуард. Извърнах се, за да видя реакцията на Карлайл.

Той срещна погледа ми и се усмихна.

— Бих го направил — отвърна той — но малко закъснявам. От болницата ми се обадиха сутринта, доктор Сноу е болен. Освен това знаеш историята точно толкова добре, колкото и аз — усмихна се той на Едуард.

Трудно ми беше да осмисля ситуацията — ежедневните тревоги на лекаря и разказа за младините му в Лондон през седемнайсети век.

Освен това бе смущаващо, че говори на глас само заради мен.

След още една топла усмивка към мен Карлайл излезе от стаята.

Дълго се взирах в малката картина с родния град на Карлайл.

— И какво се случило после? — попитах накрая, вдигайки поглед към Едуард, който ме наблюдаваше. — След като осъзнал какво се е случило с него?

Той погледна към картините и аз се извърнах, за да видя коя точно бе привлякла вниманието му. Беше един от по-големите пейзажи в мрачни есенни цветове: пуста, сенчеста поляна на сред гора, а в далечината — скалист връх.

— Когато разбрал в какво се е превърнал — каза тихо Едуард — той въстанал. Опитал да се самоунищожи. Но това не се постига лесно.

— Как? — Нямах намерение да го произнасям гласно, но бях толкова смаяна, че думата ми се изплъзна.

— Скачал от високи места — заразказва Едуард с безстрастен тон. — Опитал се да се удави в океана... но бил съвсем в началото на

новия си живот и много силен. Невероятно е, че успявал да се съпротивлява на... глада... макар да бил толкова нов. В началото инстинктът е изключително силен, заглушава всичко останало. Но той бил толкова отвратен от себе си, че събрал сили да опита да се самоубие с глад.

— Това възможно ли е? — гласът ми бе глух.

— Не, твърде малко са начините, по които можем да бъдем убити.

Отворих уста да попитам, но той ме изпревари.

— Така че накрая силно огладнял, а впоследствие достигнал крайно изтощение. Гледал да е максимално далече от хората, съзнавайки, че волята му също отслабвала. Месеци наред се лутал само нощно време, търсейки най-самотните места, изпълнен с ненавист към себе си. Една нощ покрай скривалището му минало стадо сърни. До такава степен бил полудял от жажда, че нападнал, без да се замисли. Силите му се възвърнали и осъзнал, че има начин да не е противното чудовище, в което се страхувал, че ще се превърне. Нима в предишния си живот не бил ял дивеч? През следващите месеци се оформила новата му философия. Можел да съществува и без да бъде демон. Отново открил себе си. Започнал по-пълноценно да използва времето си. По природа бил интелигентен, жаден за знания. Сега разполагал с неограничено време. Учел през нощта, планирал през деня. Стигнал до Франция с плуване и...

— Стигнал до Франция с плуване?

— Хората най-редовно плуват през Ламанша, Бела — напомни ми той търпеливо.

— Да, вярно. Просто ми прозвуча странно в този контекст. Продължавай.

— Плуването е лесно за нас.

— За вас всичко е лесно — измърморих.

Той ме изчака с развеселено изражение.

— Няма повече да те прекъсвам, обещавам.

Той се подсмихна мрачно и довърши изречението си.

— Защото всъщност нямаме потребност да дишаме.

— Какво?

— Не, не, обеща — той се разсмя и долепи студен пръст до устните ми. — Искаш ли да чуеш историята, или не?

— Не може да ми сервираш такова нещо и да очакваш да не реагирам — изломотих иззад пръста му.

Той отмести ръка и я опря в шията ми. Сърдечният ми ритъм незабавно реагира, но аз устоях.

— Не ви се налага да *дишате*? — попитах.

— Не, не е необходимо. Просто навик — той вдигна рамене.

— Колко време можете да издържите... без да *дишате*?

— Неограничено, предполагам. Нямам представа. Става малко неудобно, оставаш без обоняние.

— Малко неудобно — повторих.

Нямах представа какво е изражението ми, но нещо в лицето ми възвърна сериозността му. Той отпусна ръка и застана съвсем неподвижно, с впити в мен очи. Мълчанието се проточи. Чертите му бяха неподвижни, като издялани от камък.

— Какво има? — прошепнах, докосвайки замръзналото му лице.

Чертите му се отпуснаха при допира ми и той въздъхна.

— Все чакам да се случи.

— Да се случи какво?

— Знам, че в някакъв момент нещо, което ти кажа, или нещо, което сама ще видиш, ще ти дойде в повече. И ще побегнеш с писъци.

— Той се усмихна наполовина, но очите му си останаха сериозни. — Няма да те спра. Дори искам да се случи, защото искам да си в безопасност. И все пак искам да бъда с теб. Две желания, които е невъзможно да съвместя... — Гласът му затихна и той се втренчи в лицето ми в очакване.

— Нямам намерение да побягвам — обещах.

— Ще видим — отвърна той и отново се усмихна.

Смръщих му се.

— Добре, де, продължавай — Карлайл доплувал до Франция.

Той замълча за миг, връщайки се към историята. След това очите му пробягаха по друга картина — най-пъстрата от всички, с най-богато украсената рамка, най-голямата — беше два пъти по-широка от вратата, край която стоеше. Платното изобилстваше от ярки фигури в свободно падащи роби, които се виеха около високи колони и мраморни балкони. Не можех да преценя дали изобразяваше част от гръцката митология, или пък носещите се из облаците фигури са библейски герои.

— Карлайл доплувал до Франция и продължил през Европа, към тамошните университети. Нощно време изучавал музика, естествени науки, медицина. Открил призванието си и изкуплението си — в това да спасява човешки животи. — Изражението му бе почитателно, почти благоговеещо. — Не мога да намеря подходящите думи, за да опиша борбата му. Нужни му били два века мъчителни усилия, за да усъвършенства самоконтрола си. Сега е направо имунизиран срещу миризмата на човешка кръв и е в състояние да върши любимата си работа, без това да му причинява агония. Болницата му носи невероятен душевен мир... — В продължение на една дълга минута Едуард зарея поглед в пространството. После внезапно сякаш си припомни, че се е заел да ми разказва. Почука с пръст по огромната картина пред нас.

— А докато учел в Италия, открил другите. Били много поцивилизовани и образовани от призраците от лондонските канали.

Той докосна четири неподвижни фигури върху платното, застанали на най-високия балкон и загледани равнодушно към хаоса под тях. Разгледах внимателно групичката и се разсмях на глас от изненада, когато разпознах златокосия мъж.

— Солимена бил дълбоко вдъхновен от приятелите на Карлайл. Често ги рисувал като богове — Едуард се засмя тихичко. — Аро, Марк, Кай — посочи той останалите трима — двама с черна коса и един със снежнобяла. — Нощните покровители на изкуството.

— Какво ли е станало с тях? — зачудих се на глас, а върхът на пръста ми се задържа на сантиметър от фигурите върху платното.

— Все още са си там — вдигна рамене той. — Както са били от бог знае колко хилядолетия. Карлайл останал с тях за кратко, едва няколко десетилетия. Невероятно се възхищавал на обноските им, на тяхната изтънченост, но те упорито се опитвали да го излекуват от отвращението му към „естествения му хранителен източник“, както го наричали. Опитвали се да го разубедят, а той се опитвал да разубеди тях, безуспешно и за двете страни. По това време Карлайл решил да поеме към Новия свят. Мечтаел да открие други като себе си. Разбираш ли, бил много самотен.

Дълго време не открил никого. Но с течение на времето хората все по-малко вярвали в чудовища и той открил, че може да общува с нищо неподозиращите човеци, сякаш е един от тях. Започнал да

практикува медицина. Но близостта, за която копнеел, му се изплъзвала, не можел да рискува да създаде близки отношения.

Когато започнала грипната епидемия, той работел нощни смени в една болница в Чикаго. От няколко години му се въртяла идеята, че щом не може да си намери другар, трябва да си създаде такъв и вече бил почти готов да действа. Не бил напълно сигурен как се е случила неговата собствена трансформация, затова се колебаел. А и ненавиждал мисълта да отнеме нечий живот така, както откраднали неговия. Точно в такова настроение попаднал на мен. За мен нямало надежда — бил съм в отделението на умиращите. Лично той бил лекувал родителите ми и знаел, че съм сам на тоя свят. Решил да опита...

Гласът му, вече почти шепот, стихна. Той се загледа неவிждащо през западните прозорци. Питам се какви ли образи изпълват съзнанието му в този момент: спомените на Карлайл или неговите собствени. Зачаках мълчаливо.

Когато се обърна отново към мен, изражението му бе озарено от нежна ангелска усмивка.

— И така кръгът се затворил — заключи той.

— Значи винаги си бил с Карлайл, така ли? — запитах.

— Почти винаги — каза той, прихвана ме леко през кръста и ме придърпа със себе си, докато вървеше към вратата. Загледах се назад към стената с картините, чудейки се дали някога ще чуя и останалите истории.

Едуард не каза нищо повече, докато вървахме по коридора, така че накрая попитах:

— Почти?

Той въздъхна и отговори с очевидна неохота:

— Ами, прекарах типичен период на непокорно юношество — около десет години, след като бях... роден... създаден или както там предпочиташ да го наричаме. Неговият живот на въздържание беше неприемлив за мен и го намразих, за това, че ограничава апетитите ми. Така че известно време бях сам.

— Така ли? — думите му събудиха по-скоро любопитство, отколкото страх, а може би именно страх трябваше да изпитвам.

Той го усети. Бегло съзнавах, че поемаме по следващите стълби нагоре, но не обръщах особено внимание на обстановката около себе

си.

— Това не те ли отвращава?

— Не.

— А защо не?

— Ами предполагам... защото звучи логично.

Той се изсмя по-силно от преди. Вече бяхме изкачили стълбите до поредния облицован с ламперия коридор.

— От момента на повторното ми раждане — зашепна той — имах преимуществото да зная какво мисли всеки около мен — както хора, така и нехора. Затова ми бяха нужни десет години, за да се опълча на Карлайл — можех да прочета колко свършено искрен е, разбирах напълно защо живее по този начин. И ми трябваша само няколко години, за да се завърна при него и да прегърна идеите му. Мислех, че понеже съм изключение, ще се спася от... депресията... която съпътства съвестта. Тъй като можех да прочета мислите на плячката си, можех да подминавам невинните и да преследвам единствено злите. Например, ако в тъмна уличка настигнех убиец, погнал младо момиче; ако успеех да я спася, то значи не съм чак толкова отвратителен.

Потреперих, когато си представих, при това съвсем ясно, описваното от него — уличката в нощта, уплашеното момиче, черната фигура на мъжа зад нея. И Едуард. Едуард на лов, страховит и величествен като млад бог, непобедим. Дали това момиче щеше да изпита благодарност, или още по-силен ужас?

— Но с времето започнах да съзирам чудовището в очите си. Не можех да избягам от вината за многото отнети човешки животи, независимо как се оправдавах. Така че се върнах при Карлайл и Есме. Приеха ме като изгубения си син. Което бе повече, отколкото заслужавах.

Бяхме спрели пред последната врата в коридора.

— Моята стая — уведоми ме той, отвори вратата име покани вътре.

Стаята гледаше на юг, а едната ѝ стена бе изцяло стъклена, като на приземното помещение. Явно цялата задна страна на къщата бе стъклена. Гледката разкриваше виещата се река Сол Дук и девствената гора чак до Олимпийската планинска верига. Планините бяха много по-близо, отколкото очаквах.

Западната стена бе напълно закрыта от безкрайни рафтове с дискове. Стаята му бе по-добре заредена от музикален магазин. В ъгъла стоеше сложна уредба, от онези, които никога не бих докоснала, защото със сигурност щях да повредя. Нямаше легло, само широко, гостоприемно канапе от черна кожа. Подът бе покрит с дебел златист килим, а стените бяха тапицирани с плътна материя в малко по-тъмен оттенък.

— Заради акустиката? — предположих.

Той се засмя тихо и кимна.

Взе дистанционно и включи уредбата. Звукът не бе силен, но мекият джаз се лееше, сякаш бандата бе в стаята при нас. Приближих се да разгледам изумителната му музикална колекция.

— На какъв принцип са организирани? — попитах, след като не успях да доловя никаква логика в подредбата на заглавията.

Той не ме слушаше особено съсредоточено.

— Ъмм, по година, а после в рамките на годината, според лични предпочитания — отвърна разсеяно.

Обърнах се и видях, че ме гледа със странно изражение.

— Какво?

— Сигурен бях, че ще почувствам... облекчение. Когато ти кажа всичко и вече няма да има нужда да крия нищо. Но не очаквах, че ще почувствам още нещо. Харесва ми. Чувствам се... щастлив. — Той вдигна рамене и леко се усмихна.

— Радвам се — казах и отвърнах на усмивката му. До този момент не бях сигурна дали няма да съжали, че ми е разказал всичко. Хубаво бе, че съвсем не е така.

Но в този момент, докато очите му изучаваха изражението ми, усмивката му избледня и челото му се сбърчи.

— Май все още очакваш да хукна с писъци — предположих.

На устните му се появи бегла усмивка и той кимна.

— Съжалявам, че ще разбия надеждите ти, но не си чак толкова страшен, колкото си мислиш. Всъщност никак не те намирам за страшен — излъгах небрежно.

Той млъкна и вдигна вежди невярващо. След това се ухили широко, с палава усмивка.

— Това *определено* не биваше да го казваш — подсмихна се.

Внезапно изръмжа: нисък звук дълбоко в гърлото му, устните му се разтегнаха назад и оголиха съвършените му зъби. Рязко извъртя тяло, приклезна леко, напрегнат като лъв, готов за скок.

Отдръпнах се, вперила поглед в него.

— Няма да посмееш.

Въобщо не видях как скача върху мен, беше твърде бърз. Просто изведнъж се озовах във въздуха, а след това рухнахме заедно върху канапето, което се блъсна силно в стената от тежестта ни. През цялото време ръцете му бяха като предпазна желязна клетка около тялото ми, дори не се раздрусих особено. Но въпреки това едва си поех дъх, докато се опитвах да се изправя.

Но той не ми позволи. Сви ме на топка, притисна ме до гърдите си, хванал ме по-здраво от железни вериги. Погледнах го стреснато, но очевидно чудесно се владееше — когато ми се усмихна, челюстта му бе отпусната, а в очите му светеше единствено веселост.

— Та какво казваше? — изръмжа той игриво.

— Че си ужасяващо чудовище — казах, макар сарказмът ми да бе леко помрачен от задъхания ми глас.

— Така е много по-добре — одобри той.

— Ъм — опитах се да се боря. — Дали мога да стана вече?

Той само се изсмя.

— Може ли да вляза? — чу се от коридора нежен глас.

Опитах се да се освободя, но Едуард само ме намести, така че да съм малко по-прилично настанена в скута му. Видях Алис, а зад нея Джаспър. Бузите ми пламнаха, но Едуард изглеждаше напълно спокоен.

— Влизайте — каза Едуард, все така развеселен.

Алис не даде вид да намира прегръдката ни за необичайна. Тя влезе, по-скоро затанцува, толкова грациозни бяха движенията ѝ в средата на стаята, където гъвкаво седна на пода. Джаспър обаче се спря на вратата като че ли леко шокиран. Взря се в Едуард и аз се запитах дали опипва атмосферата с необичайната си сетивност.

— Отвън звучеше, сякаш си решил да схрускаш Бела за обяд, така че решихме да проверим дали няма да остане нещо и за нас — заяви Алис.

За миг се вцепених, докато не осъзнах, че Едуард се смее — дали на нейната реплика, или на моята реакция, така и не разбрах.

— Съжалявам, но нямам намерение да я дяля с никого — отвърна той и ръцете му ме притиснаха безразсъдно силно.

— Всъщност — каза Джаспър, усмихвайки се против волята си, докато влизаше в стаята — Алис твърди, че довечера ще има истинска буря и Емет иска да поиграем на топка. Навити ли сте?

Думите звучаха съвсем обикновено, но контекстът ме объркваше. Но все пак разбрах, че Алис явно е по-достоверен източник на информация от метеоролозите.

Очите на Едуард светнаха, но той се поколеба.

— Естествено, ще вземеш и Бела — изчурулика Алис. Стори ми се, че Джаспър ѝ хвърли кратък поглед.

— Искаш ли да отидем? — попита ме Едуард ентусиазиран, а лицето му бе оживено.

— Разбира се — не можех да разочаровам подобно лице. — А къде ще ходим?

— Ще трябва да изчакаме да започне бурята, ще разбереш защо — обеща ми той.

— Ще ми трябва ли чадър?

И тримата се разсмяха на глас.

— Ще ѝ трябва ли? — обърна се към Алис Джаспър.

— Не — категорична бе тя. — Бурята ще удари града. На поляната ще е достатъчно сухо.

— Добре, тогава — ентусиазмът в гласа на Джаспър бе заразителен, естествено. Усетих, че вместо страх ме обзема нетърпение.

— Да идем да видим дали и Карлайл ще се включи — само за секунда Алис се озова на крака край вратата, при това с такава грация, че би разбила сърцето на всяка балерина.

— Ти пък все едно не знаеш — пошегува се Джаспър и двамата бързо изчезнаха. Джаспър успя дори незабележимо да затвори вратата след себе си.

— Какво ще играем? — попитах.

— *Ти* само ще гледаш — поясни Едуард. — А ние ще играем бейзбол.

Завъртях очи.

— Вампирите обичат бейзбола?

— Все пак е най-популярният американски спорт — отвърна той с престорена сериозност.

17. ИГРАТА

Тъкмо започваше да ръми, когато Едуард зави в нашата улица. До този момент не се съмнявах, че ще остане с мен, докато прекарам няколко междинни часа в истинския свят.

Но внезапно зърнах черната кола, очукан форд, паркиран в алеята на Чарли, и чух как Едуард измърморва нещо неразбираемо с нисък, суров глас.

Скрил се максимално от дъжда под покрива на тясната предна веранда, Джейкъб Блук стоеше зад инвалидната количка на баща си. Лицето на Били бе безизразно като камък, докато Едуард паркираше пикапа ми до бордюра. Джейкъб бе свел глава, потънал в земята от срам.

Тихият глас на Едуард бе гневен.

— Това вече преминава всякакви граници.

— Дошъл е да предупреди Чарли? — предположих, по-скоро ужасена, отколкото ядосана.

Едуард само кимна, докато отвърщаше с присвити очи на втренчения поглед на Били през дъжда.

Направо ми премалая от облекчение, че Чарли все още не се беше прибрал.

— Остави ме аз да се оправя — предложих. Мрачният поглед на Едуард ме безпокоеше.

За моя изненада той се съгласи.

— Май така ще е най-добре. Но внимавай. Детето не знае нищо.

Вирнах нос възмутено при думата „дете“.

— Джейкъб не е много по-малък от мен — напомних му.

Той ме погледна и гневът му внезапно се изпари.

— О, зная — увери ме усмихнато.

Въздъгнах и сложих ръка върху дръжката на вратата.

— Вкарай ги вътре — инструктира ме той — за да мога да си тръгна. Ще се върна привечер.

— Искаш ли да вземеш пикапа? — предложих, като същевременно се чудех как ще обясня липсата му на Чарли.

Той завъртя очи.

— По-бързо ще ми е да се прибера пеша, отколкото да разчитам на бавната ти кола.

— Не е нужно да си ходиш — отбелязах печално.

Той се усмихна на унилото ми изражение.

— Всъщност се налага. А след като се отървеш от тях — той хвърли бърз поглед към двамата Блак, — да не забравиш да подготвиш Чарли за срещата с новото ти гадже. — Той се ухили широко, разкривайки всичките си зъби.

Изпъшках.

— Страшно ти благодаря.

Той ми се усмихна с кривата усмивка, която толкова обичах.

— Ще се върна скоро — обеща ми той. Очите му пробягаха към верандата, после се наведе и бързо ме целуна точно под ръба на челюстта. Сърцето ми бясно подскочи и аз също хвърлих поглед към верандата. Лицето на Били вече не беше безизразно, а ръцете му се бяха вкопчили в облегалките на количката.

— До скоро — натъртих, след това отворих вратата и излязох навън на дъжда.

Усещах очите му впити в тила ми, докато притичвах към верандата през рехавия дъждец.

— Здравей, Били. Здравсти, Джейкъб — поздравих ги възможно най-бодро. — Чарли ще се върне чак довечера, надявам се да не чакате отдавна.

— Не много отдавна — отвърна Били глухо. Черните му очи ме пронизваха. — Исках просто да му донеса това. — Той посочи кафявия хартиен плик върху скута си.

— Благодаря — отвърнах, макар да нямах представа какво може да бъде. — Защо не влезете за малко да се поизсушите?

Престорих се, че не забелязвам изпитателния му поглед, докато отключвах вратата, и им направих път да влязат.

— Дай да взема плика — предложих, като се обърнах да затворя вратата. Позволих си един последен поглед към Едуард. Той продължаваше да чака, напълно неподвижен, със сериозен поглед.

— Ще трябва да го прибереш в хладилника — отбеляза Били, като ми подаваше пакета. — Това е домашната пържена риба на Хари Клиъруотър, любимата на Чарли. В хладилника ще се запази по-суха.

— Благодаря — повторих, този път с повече искреност. — Вече започнаха да ми се изчерпват идеите за приготвяне на риба, а той със сигурност ще донесе още довечера.

— Пак ли е на риба? — попита Били с леко пламъче в очите. — Долу на обичайното местенце ли? Може да наминем да го видим.

— Не — набързо излъгах, а лицето ми се изопна. — Тръгна на някакво ново място... но нямам представа къде точно.

Той се вгледа в промененото ми изражение и стана сериозен.

— Джейк — извика той, докато все още ме гледаше. — Защо не донесеш онази нова снимка на Ребека от колата? Ще оставим и нея на Чарли.

— Къде е тя? — попита Джейкът навъсено. Погледнах го, но той бе свел очи към земята със смръщени вежди.

— Май я мярнах в багажника — отвърна Били. — Но вероятно ще се наложи да потършуваш.

Джейкът приведе глава и хукна в дъжда.

Били и аз се гледахме мълчаливо. След няколко секунди мълчанието взе да става неловко, затова се обърнах и тръгнах към кухнята. Чувах как мокрите колела на количката проскърцват по линолеума, когато той ме последва.

Напъхах пакета в претъпкания най-горен рафт на хладилника и се обърнах към него. Дълбоко набразденото му лице бе непроницаемо.

— Чарли ще се върне чак довечера — гласът ми прозвуча почти грубо.

Той кимна, но не каза нищо.

— Благодаря за рибата — отправих аз намек.

Той отново кимна. Въздъхнах и скръстих ръце на гърдите си.

Явно усети, че съм се отказала да водя непринуден разговор.

— Бела — започна, после се поколеба.

Зачаках.

— Бела — повтори той. — Чарли е един от най-добрите ми приятели.

— Да.

Изговаряше всяка дума особено внимателно с гърления си глас.

— Забелязвам, че прекарваш доста време с едно от момчетата на Кълън.

— Да — повторих кратко.

Очите му се присвиха.

— Може би не ми влиза в работата, но не смятам, че е разумно.

— Прав си — съгласих се. — *Действително* не ти влиза в работата.

Той вдигна посивелите си вежди при тона ми.

— Вероятно не си чувала, но семейство Кълън има доста неприятна репутация в резервата.

— Всъщност, чувала съм — уведомих го студено. Това го изненада. — Но няма как да са заслужили такава репутация, не е ли така? Защото никой от тях не стъпва в резервата, нали така? — Забелязах, че не особено тънкият ми намек за споразумението, което едновременно обвързваше и пазеше племето, го спря.

— Така е — съгласи се той предпазливо. — Май си... доста добре осведомена за семейство Кълън. По-добре, отколкото очаквах.

Успях да го накарам да сведе поглед.

— Може би дори по-добре осведомена от теб самия.

Той стисна плътните си устни, докато обмисляше думите ми.

— Може би — съгласи се отново, но очите му продължаваха да ме наблюдават зорко. — И Чарли ли е така добре осведомен?

Бе напипал слабото място в бронята ми.

— Чарли харесва цялото семейство — зашикалкавих. Той явно прозря опита ми да се измъкна. Изражението му бе тъжно, но не и изненадано.

— Вероятно не ми влиза в работата — каза той, — но може би влиза в работата на Чарли.

— Все пак си мисля, че е моя работа дали това влиза в работата на Чарли, не съм ли права?

Не бях сигурна дали е схванал объркания ми въпрос, с който се опитвах да не изрека нищо компрометиращо. Но явно беше схванал. Известно време остана замислен, а дъждът отвън набираше сила върху покрива и това бе единственият звук, който нарушаваше мълчанието ни.

— Да — накрая се предаде той. — Предполагам си е твоя работа. Въздъгнах облекчено.

— Благодаря ти, Били.

— Просто си помисли какво правиш, Бела — каза той настойчиво.

— Добре — побързах да се съглася.

Той се намръщи.

— Искам да кажа да не правиш това, което правиш.

Вгледах се в очите му, изпълнени единствено със загриженост за мен, и не можах нищо да отговоря.

В този момент входната врата силно се тресна и аз подскочих.

— Няма никаква снимка в колата — възмутеният глас на Джейкъб стигна до нас преди той самият. Когато се показа иззад ъгъла, раменете на ризата му бяха потъмнели от дъжда, а косата му капеше.

— Хмм — изсумтя Били, извъртайки количката към сина си. — Явно съм я оставил вкъщи.

Джейкъб завъртя очи театрално.

— Чудесно.

— Е, Бела, кажи на Чарли — Били направи пауза, преди да продължи, — че сме се отбивали, имах предвид.

— Ще му кажа — смотолевих.

Джейкъб видимо се изненада.

— Тръгваме ли си вече?

— Чарли ще закъснее — поясни Били, докато придвижваше количката покрай него.

— О! — Джейкъб изглеждаше разочарован. — Е, тогава ще се видим друг път, Бела.

— Разбира се — съгласих се.

— Да се пазиш — предупреди ме Били. Не му отговорих.

Джейкъб помогна на баща си да се измъкне през входната врата. Помахах им кратко, хвърляйки поглед към вече празния пикап, и затворих вратата още преди да потеглят.

Останах в коридора още една минута, заслушана в звука от колата им, която даде заден ход и потегли. Останах още малко, изчаквайки раздражението и тревогата да утихнат. Когато напрежението най-после започна да се уталожва, се качих горе да сменя официалния си тоалет.

Пробвах няколко различни блузи, несигурна какво да очаквам от вечерта. Колкото повече мислех за това, толкова по-маловажно ми се

струваше премеждието отпреди малко. Сега, когато бях далече от влиянието на Джаспър и Едуард, страховете ми започнаха да се завръщат. Бързо се отказах от избора на някакъв по-специален тоалет. Навлякох една стара фланелена риза и чифт дънки — така или иначе цялата вечер щях да съм облечена с дъждобран.

Телефонът иззвъня и аз хукнах по стълбите, за да вдигна. Исках да чуя един-единствен глас, всеки друг би ме разочаровал. Но знаех, че ако *той* иска да разговаря с мен, вероятно просто щеше да се материализира в стаята ми.

— Ало? — вдигнах, задъхана.

— Бела? Аз съм — обади се Джесика.

— О, здрасти, Джес — наложи се да впрегна усилия, за да се върна към реалността. Имах чувството, че са минали месеци, а не няколко дни, откакто последно съм разговаряла с Джесика. — Как минаха танците?

— Толкова беше забавно! — изпадна във възторг Джесика. Без да чака друга покана, тя се отприщи в подробно описание на предходната вечер. Ахках и охках, когато бе уместно, но не ми беше никак лесно да се съсредоточа. Джесика, Майк, забавата, училището — в момента всичко ми се струваше безкрайно незначително. Очите ми постоянно пробягваха към прозореца в опит да преценят колко светлина остава под натежалите облаци.

— Чу ли какво ти казах, Бела? — попита Джес подразнена.

— Извинявай, какво?

— Казах, че Майк ме целуна! Можеш ли да повярваш?

— Та това е чудесно, Джес — отвърнах.

— А ти какво прави вчера? — предизвика ме Джесика, все още леко ядосана от липсата ми на любопитство. Или пък се бе разстроила, че не разпитвам за подробности.

— Ами, нищо особено. Мотях се навън да се порадвам на слънцето.

Чух колата на Чарли в гаража.

— Няма ли нещо ново с Едуард Кълън?

Входната врата се затръшна и Чарли се разтропа в помещението под стълбите, където държеше такъмите си.

— Ъмм — поколебах се, вече не бях сигурна каква версия да поддържам.

— Здравей, хлапе! — провикна се Чарли, като влезе в кухнята. Помахах му.

Джес чу гласа му.

— О, баща ти е там. Нищо, ще ми разкажеш утре. Ще се видим по тригонометрия.

— До утре, Джес — хлопнах слушалката.

— Здравсти, татко — казах. Той търкаше ръцете си на мивката. — Къде ти е рибата?

— Сложих я във фризера.

— Ще ида да взема няколко, преди да замръзнат. Били се отби следобед и донесе от пържената риба на Хари Клиъруотър — опитах се да звуча ентузиазирано.

— Така ли? — очите на Чарли светнаха. — Това ми е любимото.

Докато приготвях вечерята, Чарли се изми. Не след дълго вече седяхме на масата и се хранехме мълчаливо. Чарли се наслаждаваше на храната. А аз отчаяно се чудех как да изпълня задачата си, опитах се да намеря начин да повдигна темата.

— Какво прави цял ден днес? — попита ме той, измъквайки ме от размишленията.

— Ами, следобеда се мотам из къщата... — Всъщност само през последната част от следобеда. Опитах се да поддържам бодър тон, но стомахът ми се бе превърнал в кухо кълбо. — А сутринта ходих на гости у семейство Кълън.

Чарли изпусна вилицата си.

— В къщата на доктор Кълън? — попита той смаяно.

Престорих се, че не забелязвам реакцията му.

— Аха.

— Какво си правила там? — още не беше вдигнал вилицата си.

— Ами, довечера един вид ще излизам с Едуард Кълън и той искаше да ме запознае с родителите си... Татко?

Чарли май внезапно бе развил проблеми с кръвообращението.

— Татко, добре ли си?

— Излизах с Едуард Кълън? — прогърмя гласът му.

Олеле!

— Мислех, че харесваш семейството му.

— Твърде е голям за теб — продължи той гневно.

— В един клас сме — поправих го, макар да беше много по-прав, отколкото предполагаше.

— Чакай... — той замълча. — Кой от всичките е Едуин?

— *Едуард* е най-малкият, онзи с червеникавокафявата коса. — Онзи прекрасният, богоподобният...

— А, е, това е... — той се затрудни — малко по-добре, предполагам. Хич не ми харесва онзи едрият. Сигурен съм, че е много приятно момче, но ми изглежда прекалено... зрял за теб. А този Едуин гадже ли ти е?

— Едуард, татко.

— Гадже ли ти е?

— Един вид, май да.

— Снощи каза, че не се интересува от никое от момчетата в града. — Той вдигна отново вилицата си и ми стана ясно, че най-лошото е отминало.

— Ами, Едуард не живее в града, татко.

Той ме погледна възмутено, докато дъвчеше.

— Освен това — продължих — все още сме в съвсем начален етап, нали разбираш. Не ме притеснявай с разни приказки за гаджета, става ли?

— А кога ще дойде?

— След няколко минути.

— Къде ще те води?

Изпъсках шумно.

— Надявам се да се откажеш от идеята за испанската инквизиция. Ще ходим да играем бейзбол с останалите от семейството му.

Лицето му се сбръчка и той най-накрая се подсмихна.

— *Ти* ще играеш бейзбол?

— Е, вероятно повечето време само ще гледам.

— Явно наистина харесваш това момче — отбеляза той подозрително.

Чух изръмжаването на кола, която спря пред къщата. Скочих и започнах да раздигам чиниите.

— Остави ги, аз ще ги измия тази вечер. И без това много ме глезиш.

Звънецът иззвъня и Чарли тръгна наперено към входната врата. Аз го следвах половин крачка по-назад.

Не бях усетила, че навън дъждът се е усилил. Едуард стоеше под ореола на лампата на верандата и приличаше на модел от реклама за дъждобрани.

— Влизай, Едуард.

Въздъгнах с облекчение, че Чарли не обърка името му.

— Благодаря ви, началник Суон — отвърна Едуард почтително.

— Не се притеснявай, наричай ме Чарли. Дай да ти взема якето.

— Благодаря, сър.

— Седни, Едуард.

Направих гримаса.

Едуард плавно седна на единствения стол, което ме принуди да седна до началник Суон на дивана. Хвърлих му яден поглед. Той ми намигна зад гърба на Чарли.

— Чувам, че ще водиш моето момиче да гледа бейзбол. — Само във Вашингтон фактът, че вълн вали като из ведро, не оказва никакво влияние върху организирането на игри на открито.

— Да, сър, такъв ни е планът. — Не се изненада, че съм казала истината на баща си. Но пък може би бе подслушвал.

— Е, в такъв случай ти желая повечко късмет.

Чарли се разсмя и Едуард се присъедини към смеха му.

— Е, хайде — изправих се. — Стига шегички за моя сметка. Да тръгваме. — Излязох в коридора и облякох якето. Те ме последваха.

— Не закъснявай, Бела.

— Не се притеснявай, Чарли, ще я върна рано — обеща Едуард.

— Ще се грижиш за момичето ми, нали?

Изпъшках, но никой не ми обърна внимание.

— С мен ще е в безопасност, сър, обещавам.

Чарли не би могъл да се усъмни в искреността на Едуард — тя се долавяше във всяка негова дума.

Сърдито се отправих навън. Те се разсмяха и Едуард ме последва.

На верандата застинах като вкаменена. Зад пикапа ми чакаше чудовищен джип. Гумите му бяха по-високи от нивото на кръста ми. Над фаровете и стоповете имаше метални предпазители, а върху

допълнителна рамка бяха прикачени четири огромни прожектора. Каросерията бе лъскавочервена.

Чарли подсвирна тихичко.

— Да си сложите коланите — промърмори той.

Едуард ме последва до моята врата и я задържа, за да вляза. Прецених на око разстоянието до седалката и се приготвих да скоча. Той въздъхна, после ме вдигна с една ръка. Надявах се Чарли да не е забелязал.

Докато заобикаляше предницата на джипа с нормална човешка скорост, се опитах да си закопчая колана. Но закопчалките просто бяха невъзможно много.

— Какви са всички тези неща? — попитах, когато отвори вратата.

— Колани за офроуд.

— Олеле.

Опитах се да открия къде да напъхам всички закопчалки, но не се справях особено бързо. Той отново въздъхна, после се пресегна да ми помогне. За мое щастие дъждът бе твърде силен, така че Чарли едва се виждаше на верандата. Което пък означаваше, че едва ли вижда как ръцете на Едуард се спират върху шията ми, докосват ключицата ми. Реших да не мисля повече за него, а да се съсредоточа да запазя ритъма на дишането си.

Едуард завъртя ключа и двигателят прогърмя. Потеглихме.

— Това е... ъъ... доста голям джип.

— На Емет е. Реших, че няма да искаш да тичаме през целия път.

— И къде го държите?

— Превърнахме една от страничните постройките в гараж.

— Няма ли да си сложиш колана?

Той ми хвърли невярващ поглед.

Изведнъж се сетих нещо.

— Да тичаме през *целия* път ли каза? Имаш предвид, че все пак ще изтичаме известна част, така ли? — гласът ми се вдигна с няколко октави.

Той се ухили леко.

— Ти няма да тичаш.

— Аз най-вероятно ще повърна.

— Ако си държиш очите затворени, всичко ще е наред.

Прехапах устна в опит да се преборя с паниката.

Той се наведе да ме целуне по косата и изстена. Погледнах го озадачена.

— Толкова хубаво миришеш в дъжда — поясни той.

— В хубавия или в лошия смисъл? — попитах предпазливо.

Той въздъхна.

— И в двата, винаги и в двата.

Нямах представа как се ориентираше в полумрака и проливния дъжд, но някак откри странично шосе, което бе по-скоро планински път. Дълго време всякакви разговори бяха невъзможни, тъй като подскачах нагоре-надолу на седалката като пневматичен чук. Но на него явно му беше приятно и през целия път бе широко усмихнат.

Стигнахме края на шосето. Дърветата образуваха три плътни зелени стени около джипа. Дъждът бе преминал в лек ръмеж, който все повече намаляваше, а небето просветваше иззад облаците.

— Съжалявам, Бела, оттук нататък сме пеша.

— Знаеш ли какво? Ще взема да ви изчакам тук.

— Какво стана с цялата ти смелост? Днес сутринта бе невероятна.

— Все още не съм забравила последния случай. — Възможно ли е да е било едва вчера?

Той светкавично обиколи до моята врата. Започна да откопчава коланите.

— Аз ще се оправя, а ти тръгвай — запротестирах.

— Хмм... — замисли се той, докато чевръсто се справяше със задачата. — Май ще трябва да поразработим върху паметта ти.

Преди да успее да реагирам, той ме смъкна от джипа и ме пусна да стъпя на земята. Дъждът вече бе по-скоро мъгла — Алис щеше да се окаже права.

— Да поработиш върху паметта ми ли? — попитах нервно.

— Нещо такова. — Той ме гледаше съсредоточено, внимателно, но дълбоко в очите му проблясваше закачлива искрица. Облегна длани върху джипа от двете страни на главата ми и се приведе, принуждавайки ме да се притисна във вратата. Наведе се още повече, лицето му бе на сантиметри от моето. Нямаше как да избягам.

— Сега — прошепна той и само дъхът му затрудняваше мисловния ми процес — от какво точно се страхуваш?

— Ами, ъм, че ще ударим дърво — преглътнах — и ще умра. Или че ще повърна.

Той прикри една усмивка. След това наведе глава и докосна лекичко вдлъбнатината в основата на шията ми със студените си устни.

— А сега още ли се страхуваш? — прошепна той в кожата ми.

— Да — мъчех се да се съсредоточа. — Че ще се ударим в дърво или ще повърна.

Носът му прокара дълга черта по шията ми, чак до върха на брадичката. Студеният му дъх ме гъделичкаше.

— А сега? — устните му шепнеха в челюстта ми.

— Дървета — задъхвах се. — Гадене.

Той вдигна глава и целуна клепачите ми.

— Бела, наистина ли мислиш, че ще се блъсна в дърво?

— Не, но аз мога да се блъсна. — Гласът ми не прозвуча никак уверено. Той надуши лесната победа.

Бавно започна да ме целува по бузата, като спря в ъгълчето на устата ми.

— Нима мога да позволя да се удариш в дърво? — устните му съвсем бегло докоснаха треперещата ми долна устна.

— Не — прошепнах. Знаех, че блестящата ми защита разполага и с втори довод, но нещо не успях да си го припомня.

— Виждаш ли — каза той, а устните му се движеха опрени в моите. — Значи няма от какво да се страхуваш, нали така?

— Не — въздъхнах и се предадох.

Той обгърна лицето ми с длани почти грубо и вече истински ме целуна, упоритите му устни се притиснаха в моите.

Нямах никакво извинение за поведението си. Трябваше вече да съм наясно. И въпреки това сякаш не можех да спра да реагирам точно така, както бях реагирала и първия път. Вместо да стоя неподвижно, ръцете ми се вдигнаха нагоре, за да се сплетат около врата му. Тялото ми неочаквано се долепи до каменната му фигура. Въздъхнах и устните ми се разтвориха.

Той залитна назад, като с лекота се освободи от ръцете ми.

— По дяволите, Бела! — извика задъхано. — Ще ме довършиш, кълна се.

Наведох се напред и подпрях ръце в коленете си за опора.

— Ти си неразрушим — смотолевих, опитвайки се да си поема дъх.

— Така си мислех, преди да те срещна. А сега давай да се измъкваме отгук, преди да направя нещо наистина глупаво — изръмжа той.

Метна ме на гърба си, както предния път и усетих, че му е доста по-трудно да прояви типичната си нежност. Усуках крака около кръста му, а ръцете ми се сплетоха в почти смъртоносна хватка около шията му.

— Да не забравиш да си затвориш очите — предупреди ме той строго.

Побързах да скрия лице в рамото му, сложих ръката си отгоре и стиснах очи.

И почти не усетих, че се движим. Усещах как се плъзга под мен, но движението бе толкова плавно, сякаш се разхожда по градска алея. Изкушавах се да надзърна просто за да съм сигурна, че действително лети през гората като първия път, но устоях на изкушението. Не си струваше да си докарам онзи ужасен световъртеж. Задоволих се да слушам равномерното му дишане.

Не бях съвсем сигурна, че сме спрели, докато не протегна ръка назад, за да докосне косата ми.

— Приключихме, Бела.

Осмелих се да отворя очи и действително бяхме спрели. Сковано отпуснах хватката около тялото му и се смъкнах на земята, приземявайки се на задните си части.

— Ох! — изпъшках, когато се ударих в мократа земя.

Той ме гледаше невярващо, очевидно се чудеше дали все още не ми е твърде сърдит, за да му е забавно. Но обърканото ми изражение явно реши нещата и той гръмко се разсмя.

Станах и без да му обръщам внимание, започнах да чистя калта и тръните от гърба на якето си. Това го разсмя още повече. Сърдита, тръгнах сред дърветата.

Усетих ръката му около талията си.

— Къде си тръгнала, Бела?

— Да гледам бейзболен мач. Ти явно вече нямаш намерение да играеш, но съм сигурна, че останалите ще се забавляват и без теб.

— Вървиш в грешната посока.

Извъртях се, без да го поглеждам, и тръгнах рязко в обратната посока. Той отново ме хвана.

— Не ми се сърди. Не можах да се сдържа. Трябваше да видиш изражението си — той се подсмихна отново, преди да успее да се спре.

— Аха, а ти си единственият, който има право да се сърди, така ли? — попитах с вдигнати вежди.

— Не се сърдех на теб.

— „Бела, ти ще ме довършиш“ — цитирах го кисело.

— А с това просто изказах фактите.

Опитах се отново да се извърна, но той ме хвана здраво.

— Ядоса се — настоях.

— Да.

— Но нали току-що каза, че...

— Че не съм се ядосал на *теб*. Нима не виждаш, Бела? — внезапно се напрегна и всички следи от шеговитостта му изчезнаха. — Не разбираш ли?

— Какво да разбирам? — троснах се, объркана колкото от думите му, толкова и от внезапната смяна на настроението му.

— Никога не се сърдя на теб. Как бих могъл? Та ти си толкова смела, доверчива... топла.

— Тогава защо? — прошепнах, припомняйки си черните му настроения, които вечно го отдалечаваха от мен, които винаги бях разглеждала като оправдан гняв — гняв към липсата ми на сила, на бързина, към неконтролируемите ми човешки реакции...

Той внимателно обгърна лицето ми с длани.

— Вбесявам се на себе си — каза нежно. — Задето вечно те излагам на опасности. Самото ми съществуване те излага на опасност. Понякога искрено се ненавиждам. Би трябвало да съм по-силен, да мога да...

Сложих длан върху устата му.

— Недей.

Той хвана ръката ми, отмести я от устните си, но я задържа до лицето си.

— Обичам те — каза той. — Доста слабо извинение за това, което правя, но все пак е вярно.

За първи път ми казваше, че ме обича, поне с тези думи. Може би не го осъзнаваше, но на мен определено ми направи впечатление.

— А сега, моля те, се дръж прилично — продължи той и се наведе, за да докосне лекичко устните си в моите.

Този път останах неподвижна, както беше редно. После въздъхнах.

— Обеща на началник Суон, че ще ме върнеш рано у дома, помниш ли? Така че хайде да вървим.

— Да, госпожо.

Той се усмихна замислено и ме пусна, като задържа само ръката ми. Поведе ме още няколко крачки през високата, мокра папрат и висналия мъх, около грамадна канадска ела и внезапно се озовахме на края на просторна открита поляна в скута на Олимпийския връх. Беше два пъти по-голяма от бейзболен стадион.

Видях останалите — Есме, Емет и Розали, седнали на една гола скала, бяха най-близо до нас, може би на стотина метра. Много по-нататък виждах Джаспър и Алис, поне на четиристотин метра един от друг и май подмятаха нещо напред-назад, макар така и да не видях топката. Карлайл като че ли маркираше базите, но нима бе възможно да са на такова разстояние една от друга?

Когато се появихме, тримата на скалата се изправиха. Есме тръгна към нас. Емет я последва, след като хвърли кратък поглед към Розали. Розали се бе надигнала изцяло и без дори да погледне към нас, се отдалечи решително към поляната. Стомахът ми неприятно се сви.

— Теб ли чухме преди малко, Едуард? — попита Есме, като се приближи.

— Звучеше като давецка се мечка — поясни Емет.

Усмихнах се колебливо на Есме.

— Той беше.

— Бела ме разсмя — поясни Едуард, за да ми го върне.

Алис бе изоставила поста си и тичаше към нас, или по-скоро танцуваше. Точно пред краката ни рязко, но плавно се спря.

— Съвсем навреме — обяви тя.

В момента, в който проговори, гората зад нас се разтърси от нисък гръмотевичен тътен, който загърмя на запад към града.

— Жестоко е, нали? — каза Емет дружелюбно и ми намигна.

— Да вървим — Алис се пресегна за ръката на Емет и двамата се стрелнаха към грамадната поляна. Тичаше като газела. Той бе почти

толкова грациозен и точно толкова бърз — и все пак никой не би могъл да сравни Емет с газела.

— Готова ли си да поиграем на топка? — попита ме Едуард с нетърпеливи, блеснали очи.

Опитах се да вложа нужния ентузиазъм.

— Напред, отбор!

Той се подсмихна и след като разроши косата ми, хукна след другите двама. Стилът му на тичане бе по-агресивен, по-скоро като на гепард, отколкото като на газела, и бързо ги задмина. Грацията и силата му направо ме оставиха без дъх.

— Искаш ли да тръгваме надолу? — попита Есме с нежния си мелодичен глас и тогава осъзнах, че съм зяпнала с отворена уста след него. Побързах да овладее чертите си и кимнах. Есме поддържаше разстояние от няколко крачки помежду ни и се питах дали все още внимава да не ме уплаши. Напасна крачката си с моята, без да изразява каквото и да било нетърпение от скоростта ни.

— Ти няма ли да играеш с тях? — попитах стеснително.

— Не, предпочитам да съм рефер, да ги пазя да не играят нечестно — обясни тя.

— Значи им се случва да хитруват, така ли?

— О, да, трябва да ги чуеш как се карат! Всъщност по-добре да не чуваш, ще решиш, че ги е отгледала глутница вълци.

— Звучиш като майка ми — разсмях се, изненадана.

Тя също се засмя.

— Ами, в много отношения действително ги считам за свои деца. Така и не успях да преодоля майчинските си инстинкти. Едуард споменава ли ти е, че загубих детето си?

— Не — измърморих смаяна, чудейки се за кой живот говори.

— Да, първата си и единствена рожба. Умря само няколко дни след раждането, малката ми душичка — въздъхна тя. — Това разби сърцето ми, затова и скочих от скалата — добави тя спокойно.

— Едуард каза, че просто си п-паднала — заекнах.

— Вечният джентълмен — тя се усмихна. — Едуард бе първият от новите ми синове. Винаги съм го считала за свой син, макар да е по-възрастен от мен, поне в едно отношение. — Тя ми се усмихна топло. — Затова съм толкова щастлива, че те откри, миличка. — Нежното

обръщение прозвуча съвсем естествено от устните ѝ. — Твърде дълго бе самотен, болеше ме да го гледам все сам.

— Значи нямаш нищо против? — попитах, отново смутена. — Че съм... толкова неподходяща за него?

— Не — тя се замисли. — Ти си това, което той иска. Нещата все някак ще се наредят — каза тя, макар челото ѝ да се бе набраздило от тревога. Дочу се нов гръмотевичен тътен.

Есме се спря, явно бяхме достигнали края на поляната. Останалите като че ли вече се бяха групирани в отбори. Едуард бе далече в лявото поле, Карлайл стоеше между първа и втора база, а Алис държеше топката там, където явно се падаше позицията на питчера.

Емет замахваше с алуминиевата бухалка, която просвистя почти невидимо във въздуха. Зачаках да се приближи към хоум базата, но когато зае стойка, осъзнах, че всъщност вече е там — просто базата бе безкрайно отдалечена от позицията на питчера. Джаспър стоеше на няколко метра зад него в позицията на кетчер за другия отбор. Естествено, никой не носеше ръкавици.

— Така — провикна се Есме с ясен глас и знаех, че всички, даже и Едуард в далечината, могат да я чуят. — Батираме.

Алис стоеше изправена, измамно неподвижна. Стилът ѝ явно залагаше на ловкост вместо на страховити стойки. Вдигна топката с две ръце на нивото на талията си и с рязко движение като на кобра дясната ѝ ръка се стрелна напред и топката изплющя в широката длан на Джаспър.

— Това страйк ли беше? — прошепнах на Есме.

— Ако не успеят да я ударят, значи е страйк — обясни тя.

Джаспър хвърли топката обратно към разперената длан на Алис. Тя си позволи кратка усмивка. След това ръката ѝ отново се стрелна.

Този път бухалката някак успя да замахне достатъчно бързо, че да уцели невидимата топка. Звукът от удара бе пронизителен, гръмовен, отекна в планината — внезапно проумях защо им бе необходима буря.

Топката профуча като метеор над поляната и изчезна дълбоко в гората наоколо.

— Хоумрън — измърморих.

— Не бързай — предупреди ме Есме, заслушана внимателно с вдигната ръка. Емет обикаляше базите с такава скорост, че фигурата му губеше очертания. Осъзнах, че Едуард липсва.

— Аут! — извика Есме с ясният си глас. Зяпнах невярващо, когато Едуард изскочи измежду дърветата, вдигнал топката в ръка, а широката му усмивка се виждаше дори на това разстояние.

— Емет удря най-силно — обясни Есме — но Едуард тича най-бързо.

Инингът продължи пред невярващите ми очи. Невъзможно ми бе да следя скоростта, с която летеше топката, с която телата им се стрелкаха през поляната.

Имаше и друга причина да чакат буря — разбрах го, когато Джаспър в опит да избегне безпогрешната защита на Едуард удари ниска топка към Карлайл. Карлайл хвана топката, след това хукна да настигне Джаспър при първа база. Когато се сблъскаха, звукът отекна като между две огромни падащи скали. Скочих, разтревожена, но те се оказаха невредими.

— Няма фал — обяви спокойно Есме.

Отборът на Емет водеше с една точка — Розали бе успяла да пробяга всички бази, възползвайки се от един от дългите удари на Емет — когато Едуард улови третия аут. Дотича до мен, очите му блестяха от възбуждане.

— Какво мислиш? — попита ме той.

— Едно нещо е сигурно, вече никога няма да мога да изгледам докрай скучните мачове на Висшата лига.

— А досега май често го правеше — разсмя се той.

— Малко съм разочарована — подкачих го.

— Защо? — попита той, озадачен.

— Ами, щеше да е хубаво да открива поне едно нещо, което не правите по-добре от всички останали на планетата.

Той ми се усмихна със специфичната си крива усмивка и дъхът ми спря.

— Мой ред е да батирам — каза той и се отправя към хоума.

Играеше интелигентно, удряше ниско, далече от обсега на вечно готовата ръка на Розали в аутфийлда, и спечели две бази със скоростта на светкавица, преди Емет да успее да си възвърне топката. Карлайл удари толкова дълга топка — с трясък, от който ме заболяха ушите, —

че и двамата с Едуард успяха да достигнат хоум базата. Алис плесна ръцете им в поздрав с изящен жест.

Резултатът непрекъснато се променяше и при смяната на позициите отборите се освиркваха един друг като най-обикновени улични играчи. От време на време Есме призоваваше за ред. Гръмотевичната буря продължаваше, но при нас беше сухо, точно както Алис бе обещала.

Беше ред на Карлайл да батира, а Едуард беше кетчер, когато Алис внезапно изохка. Очите ми, както обикновено, бяха приковани в Едуард и видях как главата му рязко се вдига към нея. Погледите им се срещнаха и за миг нещо премина между тях. Той се озова до мен още преди другите да успеят да попитат Алис какво се е случило.

— Алис? — гласът на Есме бе напрегнат.

— Не бях видяла — нямаше как да разбере — прошепна тя.

Останалите вече се бяха събрали.

— Какво има, Алис? — попита Карлайл със спокойния глас на авторитета.

— Придвижват се много по-бързо, отколкото очаквах. Явно предния път съм объркала перспективата — измърмори тя.

Джаспър закрилнически се приведе над нея.

— Какво се е променило? — попита той.

— Чули са, че играем, и са променили маршрута си — каза тя разкаяно, сякаш се чувстваше отговорна за онова, което я беше изплашило.

Седем чифта зорки очи бързо пробягаха към лицето ми.

— След колко време? — попита Карлайл и се обърна към Едуард.

Лицето му се сви в напрегната концентрация.

— След по-малко от пет минути. Тичат, искат да играят с нас — той се намръщи.

— Ще успееш ли? — попита Карлайл и очите му отново се стрелнаха към мен.

— Не, не и ако нося... — той млъкна. — Освен това не бихме искали да надушат следата и да започнат преследване.

— Колко са? — обърна се Емет към Алис.

— Трима — отвърна тя кратко.

— Трима! — изсумтя пренебрежително той. — Нека дойдат! — Железните мускули на ръцете му се напрегнаха.

В продължение на секунда, която сякаш се проточи много по-дълго, Карлайл потъна в размисъл. Само Емет изглеждаше невъзмутим, останалите се взираха тревожно в лицето на Карлайл.

— Да продължаваме с играта — реши той най-накрая. Гласът му бе равен и спокоен. — Алис казва, че просто са любопитни.

Всичко тези реплики се размениха в бърз поток от думи, който продължи едва няколко секунди. Слушах внимателно и успях да уловя по-голямата част от казаното, макар да не чух въпроса, който Есме зададе на Едуард с едва забележимо потрепване на устните си. Видях само, че той леко поклаща глава и облекчението, което се изписа на лицето ѝ.

— Ти ще си кетчер, Есме — каза той. — Аз ставам рефер — и той се настани пред мен.

Останалите се върнаха на поляната, като бдително оглеждаха тъмната гора със зорките си очи. Алис и Есме някак кръжаха около мен.

— Спусни си косата — каза ми Едуард с нисък, равен глас.

Послушно измъкнах ластика от косата си и я разтърсих.

Заявих гласно очевидното:

— Идват онези, другите.

— Да, стой мирно, мълчи си и не се отделяй от мен, моля те — добре прикриваше напрежението в гласа си, но аз все пак го долових. Той разстла дългата ми коса напред, разроши я около лицето ми.

— Това няма да помогне особено — каза тихо Алис. — Аз я надуших от другия край на поляната.

— Знам — в гласа му се долавяше известно безсилие.

Карлайл застана в хоум базата и останалите неохотно се включиха в играта.

— Какво те попита Есме? — прошепнах.

Той се поколеба една секунда, преди да ми отговори.

— Дали са жадни — измърмори с нежелание.

Секундите се занизаха, играта се точеше вяло. Никой не смееше да удари силни топки, а Емет, Розали и Джаспър гледаха да стоят в инфийлда. От време на време, въпреки страха, който сковаваше мозъка

ми, усещах погледа на Розали. Очите ѝ бяха безизразни, но нещо в устата ѝ ме караше да си мисля, че е ядосана.

Едуард не обръщаше никакво внимание на играта, очите и вниманието му бяха насочени към гората.

— Съжалявам, Бела — промърмори той разпалено. — Глупаво беше, безотговорно да те излагам така на опасност. Толкова съжалявам.

Чух как дъхът му секна, а очите му се стрелнаха към десния участък на поляната. Направи половин крачка натам и застана между мен и това, което се задаваше.

Карлайл, Емет и останалите се обърнаха в същата посока, заслушани в приближаващите звуци, които бяха твърде тихи за моите уши.

18. ПРЕСЛЕДВАНЕТО

Излязоха един по един от гората, на десетина метра един от друг. Първият пристъпи в откритото пространство и веднага се отдръпна назад, позволявайки на втория, висок тъмнокос мъж, да мине напред. Той застана до него така, че да е ясно кой е водачът на глутницата. Третият беше жена; в далечината видях единствено, че косата ѝ е потресаващо червена.

Приближиха се един до друг и внимателно запристъпваха към семейството на Едуард, демонстрирайки естественото уважение на глутница хищници при срещата с по-едър, непознат екземпляр от техния вид.

Докато се приближаваха, забелязах колко различни бяха от семейство Кълън. Походката им беше котешка, сякаш всеки миг ще премине в пълзене. Бяха облечени като типични туристи: джинси и спортни ризи от плътна непромокаема материя. Дрехите им обаче бяха износени и бяха боси. Двамата мъже бяха с къси коси, в огнената коса на жената бяха вплетени листа и клонки.

Зорките им очи внимателно огледаха елегантния Карлайл, който с Емет и Джаспър от двете му страни предпазливо пристъпи напред да ги посрещне. Без каквато и да е размяна на реплики всички заеха поизправена и привидно небрежна стойка.

Мъжът отпред определено беше най-красивият. Кожата му беше с цвят на маслина под обичайната бледност, а косата му беше черна и лъскава. Беше среден на ръст, мускулест, естествено, но без мускулната маса на Емет. Усмихна се не принудено, разкривайки блестящобели зъби.

Жената изглеждаше по-дива, очите ѝ неспокойно шареха между мъжете пред нея и рехавата групичка около мен, а рошавата ѝ коса потрепваше на лекия ветреца. Стойката ѝ беше котешка. Вторият мъж дискретно стоеше отзад. Беше по-дребен от водача, светлорусата му коса и правилни черти бяха безлични. Очите му, макар и напълно неподвижни, изглеждаха най-бдителни.

Очите им също се различаваха от тези на членовете на семейство Кълън. Нямаха онзи златист или черен цвят, който очаквах, а бяха обезпокоително и зловещо червени, като бургундско вино.

Все така усмихнат, тъмнокосият мъж пристъпи към Карлайл.

— Стори ни се, че чухме да се играе бейзбол — каза той спокойно, с едва доловим френски акцент. — Аз съм Лоран, това са Виктория и Джеймс. — Той посочи вампирите до себе си.

— Аз съм Карлайл. Това е семейството ми — Емет и Джаспър, Розали, Есме и Алис, Едуард и Бела. — Той ни посочи на групички, като умишлено не привлече внимание към всеки поотделно. Стреснах се, когато произнесе името ми.

— Имате ли място за още няколко играчи? — дружелюбно попита Лоран.

Карлайл отговори със същия любезен тон:

— Всъщност тъкмо привършвахме. Но можем да се разберем за друг път. Смятате ли да се задържите?

— Запътили сме се на север, но ни беше любопитно да видим кой е наоколо. От доста време не сме срещали свои.

— Така е, този район обикновено е празен, с изключение на нас самите и някой и друг посетител като вас.

Напрежението постепенно се уталожваше и разговорът звучеше все по-небрежно; предполагах, че Джаспър използва необикновената си дарба, за да контролира ситуацията.

— Какъв е периметърът ви на ловуване? — небрежно попита Лоран.

Карлайл не обърна внимание на предположението зад въпроса му.

— Олимпийската планинска верига наоколо и понякога нагоре и надолу по Коуст Рейнджис. Живеем наблизко. Горе, близо до Денали, има още едно постоянно жилище като нашето.

Лоран леко се залюля на пети.

— Постоянно ли? Как успявате? — в гласа му се долавяше искрено любопитство.

— Защо не дойдете у дома да поговорим на спокойствие? — покани ги Карлайл. — Историята е дълга.

Джеймс и Виктория се спогледаха смаяно при думата „дом“, но Лоран успя да прикрие изненадата си.

— Звучи доста интересно, благодаря — усмивката му беше сърдечна. — Ловувахме през целия път от Онтарио и от доста време не сме имали възможност да се освежим. — Очите му с одобрение огледаха изтънченото облекло на Карлайл.

— Не се обиждайте, но наистина ще оценим жеста ви, ако се въздържите от ловуване в този район. Искаме да останем незабелязани, нали разбирате — обясни Карлайл.

— Разбира се — Лоран кимна. — Няма да нахлуваме във вашата територия. И без това тъкмо хапнахме край Сиатъл. — Той се засмя. Полазиха ме тръпки.

— Ще ви покажем пътя, ако искате да тичате с нас. Емет, Алис, вие може да отидете с Едуард и Бела да вземете джипа — небрежно добави той.

Докато Карлайл говореше, се случиха едновременно три неща. Косата ми се развя на вятъра, Едуард видимо настръхна, а вторият мъж, Джеймс, рязко извъртя глава и ме огледа преценяващо с разширени ноздри.

Внезапно всички се напрегнаха, а Джеймс се стрелна крачка напред и се приведе. Едуард оголи зъби и също се приведе, а от гърлото му се откъсна див рев.

Звукът нямаше нищо общо с игривите звуци от тази сутрин. Беше най-ужасяващото нещо, което бях чувала, и по тялото ми пробягаха тръпки от върха на главата до пръстите на краката.

— Какво е това? — възкликна изненадано Лоран. Джеймс и Едуард не променяха заплашителните си пози. Джеймс леко се наклони на една страна и Едуард също се отмести.

— Тя е с нас. — Резкият отговор на Карлайл беше отправен към Джеймс. Явно Лоран не долавяше миризмата ми така силно, както Джеймс, но от изражението му стана ясно, че започва да схваща ситуацията.

— Взели сте си нещо за похапване? — попита той невярващо и несъзнателно направи крачка напред.

Едуард изрева още по-свирепо и дрезгаво и горната му устна се вдигна високо над оголените му проблясващи зъби. Лоран отстъпи.

— Казах, че е с нас — поправи го Карлайл твърдо.

— Но тя е човек — запротестира Лоран. Тонът му не беше агресивен, просто изразяваше изненада.

— Така е. — Емет стоеше неотлъчно до Карлайл, втренчен в Джеймс. Джеймс бавно се изправи, без да откъсва очи от мен, ноздрите му бяха все така разширени. Едуард стоеше напрегнат като лъв пред мен.

Лоран заговори с успокоителен глас, опитвайки се да разсее внезапната враждебност.

— Явно има какво да научим един за друг.

— Определено — гласът на Карлайл беше студен.

— Бихме искали да приемем поканата ви. — Очите му се стрелнаха към мен и после обратно към Карлайл. — Разбира се, няма да нараним човешкото момиче. Няма да ловуваме в района ви, както обещахме.

Джеймс стрелна Лоран невярващо, раздразнено, след това размени бърз поглед с Виктория, чиито очи продължаваха неспокойно да шарят.

В продължение на един миг Карлайл сякаш преценяваше искреното изражение на Лоран, после проговори.

— Ще ви покажем пътя. Джаспър, Розали, Есме — извика той. Те се скупчиха и застанаха така, че да ме скрият от поглед. Алис мигом се озова до мен, а Емет бавно изостана, без да откъсва очи от Джеймс, докато вървеше заднишком към нас.

— Да тръгваме, Бела — гласът на Едуард беше дрезгав и мрачен.

През цялото време стоях като закована, напълно вкаменена от ужас. Едуард ме хвана за лакътя и рязко ме дръпна, за да ме изтръгне от трансa. Алис и Емет ни следваха плътно, опитвайки се да ме прикрият. Запрепъвах се до Едуард, все още вцепенена от страх. Не можех да разбера дали останалите също тръгват. Нетърпението на Едуард беше осезаемо, докато се придвижвахме с човешка скорост към гората.

Щом навлязохме сред дърветата, Едуард ме метна на гърба си, без да забавя крачка. Хванах го здраво и той хукна, а останалите го следваха по петите. Сведох глава, но очите ми, обезумели от ужас, отказваха да се затворят. Втурнаха се през черната гора като привидения. Възторгът, който обикновено завладяваше Едуард, докато тичаше, сега напълно отсъстваше, заменен от всепоглъщаща ярост, пришпорваща го да бърза все повече. Макар да ме носеше на гръб, останалите едва го догонваха.

Стигнахме до джипа за невероятно кратко време и Едуард ме хвърли на задната седалка, без дори да забавя ход.

— Закопчай я — нареди той на Емет, който се плъзна на седалката до мен.

Алис вече беше на предната седалка и Едуард палеше двигателя. Колата изрева и рязко обърна по посока на лъкатушещия път.

Едуард изръмжа нещо твърде бързо, за да го разбере, но ми прозвуча като серия ругатни.

Този път друсането бе много по-сериозно, а тъмнината правеше всичко още по-ужасно. Емет и Алис бяха вторачили поглед през страничните прозорци.

Стигнахме основния път, но макар да полетяхме с още по-голяма скорост, успях да видя накъде караме. Движехме се на юг в посока, обратна на Форкс.

— Къде отиваме? — попитах.

Никой не ми отговори. Никой дори не ме погледна.

— По дяволите, Едуард! Къде ме водиш?

— Трябва да те махнем оттук, далече оттук, и то веднага.

— Той не погледна назад, не откъсна очи от пътя. Километражът показваше сто и седемдесет километра в час.

— Обърни колата! Трябва да ме върнеш вкъщи! — извиках аз и започнах да се боря с досадните колани, да се опитвам да ги скъсам.

— Емет — строго каза Едуард.

И Емет стисна ръцете ми в желязната си хватка.

— Не! Едуард! Не, не можеш да постъпиш така.

— Налага се, Бела. Моля те, замълчи.

— Няма! Трябва да ме върнете, Чарли ще се обади на ФБР! Ще погнат семейството ти, Карлайл и Есме! Ще трябва да напуснат града, вечно да се крият!

— Успокой се, Бела — гласът му беше студен. — Това не ни е за първи път.

— Но не заради мен! Няма да провалите всичко заради мен! — яростно започнах да се боря, макар и напразно.

Алис проговори за първи път:

— Едуард, спри.

Той я стрелна със суров поглед и още повече ускори.

— Едуард, нека обсъдим положението.

— Нищо не разбираш — яростно изрева той. Не бях чувала гласа му толкова силен; направо прогърмя в затвореното пространство на джипа. Стрелката на километража подмина сто и осемдесет. — Той е преследвач, не го ли видя? Той е преследвач!

Усетих как до мен Емет се напруга и реакцията му при тази дума ме накара да се замисля. За тях тримата това означаваше нещо важно. Исках да разбера какво става, но нямах време да попитам.

— Спри, Едуард. — Гласът на Алис звучеше благоразумно, но съдържаше някаква властна нотка, която не бях долавяла досега.

Стрелката на километража запълзя към двеста.

— Направи го, Едуард.

— Чуй ме, Алис. Чух мислите му. Преследването е неговата страст, неговата мания и иска нея, Алис, точно нея. И смята да започне лова още тази нощ.

— Но той не знае къде...

Той я прекъсна.

— Колко време мислиш ще му отнеме да проследи миризмата ѝ в града? Та той имаше готов план още преди думите да изскочат от устата на Лоран.

Ахнах, осъзнавайки къде ще го отведе миризмата ми.

— Чарли! Не можете да го оставите там! Не можете да го оставите! — започнах да дърпам коланите.

— Права е — каза Алис.

Колата леко намали.

— Нека разгледаме с какви варианти разполагаме — започна да го убеждава Алис.

Колата отново намали, този път по-осезаемо, и изведнъж спря с изсвирване на гумите в банката на магистралата. Ударих се в коланите и след това се блъснах назад в седалката.

— Нямаме варианти — изсъска Едуард.

— Няма да оставя Чарли! — изкрещях аз.

Той не ми обърна внимание.

— Трябва да я върнем — най-накрая каза Емет.

— Не. — Едуард беше категоричен.

— Той не може да ни се опре, Едуард, няма да я докосне.

— Готов е да чака.

Емет се усмихна.

— Аз също мога да чакам.

— Ти не видя, не разбираш. Започне ли преследване, е непоклатим. Ще трябва да го убием.

Емет не изглеждаше разтревожен от тази перспектива.

— Това също е вариант.

— А жената? Тя е с него. Ако се стигне до битка, водачът им също ще се включи.

— Ние сме достатъчно.

— Има и друг вариант — тихо каза Алис.

Едуард се обърна разярено към нея и смразяващо изръмжа.

— Няма друг вариант!

Двамата с Емет го зяпнахме слисано, но Алис не изглеждаше изненадана. Мълчанието продължи една безкрайна минута, през която Едуард и Алис се взираха гневно един в друг.

Наруших тишината.

— Някой иска ли да чуе моя план?

— Не — изръмжа Едуард. Алис го изгледа гневно, вече ядосана.

— Чуйте — замолих се аз. — Върнете ме.

— Не — прекъсна ме той.

Изгледах го свирепо и продължих.

— Върнете ме вкъщи. Ще кажа на татко, че искам да си ида у дома, във Финикс. Ще си приготвя багажа. Ще изчакаме, докато този преследвач започне да ни дебне, и тогава хукваме. Той ще ни последва и ще остави Чарли на мира. Така Чарли няма да се обади на ФБР да подгонят семейството ти. Тогава можете да ме закарате, където решите.

Те ме изгледаха смаяно.

— Идеята всъщност не е никак лоша, — Изненадата на Емет бе направо обидна.

— Може и да се получи, а и определено не можем да оставим баща ѝ без закрила. Много добре го знаете — каза Алис.

Всички погледи бяха отправени към Едуард.

— Прекалено опасно е. Не го искам дори на радиус от двеста километра от нея.

Емет беше абсолютно уверен.

— Едуард, няма как да пробие защитата ни.

Алис се замисли за момент:

— Не го виждам да напада. Ще се опита да изчака да я оставим сама.

— Няма да му отнеме дълго, преди да разбере, че това няма да се случи.

— *Настоявам* да ме върнете вкъщи — опитах се да звуча твърдо. Едуард притисна слепоочията си с пръсти и затвори очи.

— Моля ви — казах аз умолително.

Той не вдигна поглед. Когато заговори, гласът му беше изморен.

— Заминаваш още тази нощ, независимо дали преследвачът ще разбере, или не. Казваш на Чарли, че не можеш да останеш и минута повече във Форкс. Разкажи му, каквото искаш. Събираш само най-необходимите неща и влизаш в пикапа. Не ме интересува той какво ще каже. Имаш петнайсет минути. Чу ли ме? Петнайсет минути от момента, в който прекрачиш прага.

Двигателят на джипа изръмжа, той направи рязък обратен завой и гумите изсвистяха. Стрелката на километража рязко тръгна нагоре.

— Емет — казах аз и погледнах ръцете си.

— О, извинявай. — Той ме пусна.

Минаха няколко минути, през които се чуваше само ревът на двигателя. Едуард заговори отново.

— Ето какво ще направим. Ако преследвачът не е пред къщата, когато стигнем там, аз ще я изпратя до вратата. Оттам нататък разполага с петнайсет минути. — Той ме изгледа строго в огледалото. — Емет, ти поемаш задната част на къщата, Алис — ти пикапа. Аз ще бъда вътре с нея. След като излезе, вие двамата ще вземете джипа и ще се приберете да кажете на Карлайл.

— В никакъв случай — прекъсна го Емет. — Аз съм с теб.

— Помисли си добре, Емет, не се знае колко дълго няма да ме има.

— С теб съм, поне докато не разберем докъде ще стигне всичко това.

Едуард въздъхна.

— Ако обаче преследвачът е там — мрачно продължи той — продължаваме, без да спираме.

— Ще стигнем преди него — уверено каза Алис.

Едуард явно беше съгласен с нея. Какъвто и проблем да имаше между него и Алис, вече не се съмняваше в нея.

— Какво ще правим с джипа? — попита тя.

— Ти ще го закараш вкъщи. — В тона му се долавяше остра нотка.

— Не, няма — спокойно отвърна тя.

Отново чух неразбираемата поредица ругатни.

— Не можем да се съберем всички в моя пикап — прошепнах аз.

Едуард явно не ме чу.

— Мисля, че трябва да ме оставите да тръгна сама — казах аз още по-тихо.

Това вече го чу.

— Бела, прави, каквото ти казвам, моля те, поне този път — процеди той през стиснати зъби.

— Чуйте ме — запротестирах аз — Чарли не е малоумен. Когато на следващия ден разбере, че те няма в града, ще се усъмни, че нещо се е случило.

— Това няма значение. Важното е да го предпазим.

— Ами преследвачът? Той те видя как реагира днес. Ще реши, че си с мен, където и да си.

Емет ме погледна, отново обидно изненадан.

— Едуард, послушай я — настоя той. — Струва ми се, че е права.

— Да, права е — съгласи се Алис.

— Не мога да го направя — гласът на Едуард беше леден.

— Емет също трябва да остане — продължих аз. — Преследвачът твърде добре го огледа.

— Какво? — Емет се обърна към мен.

— Ще се справиш по-добре с него, ако останеш — съгласи се Алис.

Едуард я изгледа невярващо.

— Смяташ, че трябва да я оставя да тръгне сама?

— Естествено, че не — отвърна Алис. — Двамата с Джаспър ще я заведем.

— Не мога да го позволя — повтори Едуард, но този път в гласа му се долавяше отстъпление. Логиката ни започваше да му въздейства.

Опитах да го убедя.

— Изчакай тук една седмица... — зърнах изражението му в огледалото — ... няколко дни. Нека Чарли се убеди, че не си ме

отвлякъл, и тогава можеш да пратиш този Джеймс да гони вятъра. А когато напълно загуби дирите ми, ще дойдеш при мен. Естествено, ще използваш заобиколим пътища и тогава Алис и Джаспър ще могат да се върнат вкъщи.

Усещах, че обмисля казаното.

— Къде ще се срещнем?

— Във Финикс. — Естествено.

— Не, той ще чуе, че отиваш там — нетърпеливо каза той.

— И ти, разбира се, ще се постараяш да изглежда като уловка. Той ще знае, че ние знаем, че ни подслушва. Никога няма да повярва, че наистина отивам там, където казвам, че ще отида.

— Тя е цял дявол — изхили се Емет.

— Ами ако не стане така?

— Във Финикс има няколко милиона души — осведомих го аз.

— Не е толкова трудно да се намери телефонен указател.

— Няма да се прибирам вкъщи.

— Така ли? — попита той, а в гласа му се долавяше заплашителна нотка.

— Достатъчно голяма съм да си наема квартира.

— Едуард, аз ще бъда с нея — напомни му Алис.

— А *ти* какво ще правиш във Финикс? — попита я Едуард язвително.

— Няма да излизам навън.

— Планът ми допада. — Емет очевидно обмисляше как точно ще хване Джеймс.

— Млъкни, Емет.

— Виж, ако решим да го отстраним, докато тя все още е наоколо, вероятността някой да пострада е доста голяма — или тя, или ти, докато се опитваш да я защитиш. Но, ако го хванем насаме... — Той млъкна, а на лицето му заигра усмивка. Права бях.

Джипът бавно запълзя, влизахме в града. Въпреки смелите ми думи усещах косъмчетата на ръцете си да настръхват. Помислих си за Чарли сам в къщата и си наложих да бъда смела.

— Бела — гласът на Едуард беше много нежен. Алис и Емет зареяха поглед през прозорците. — Ако позволиш нещо да ти се случи, каквото и да било, ще те държа лично отговорна. Разбрали ме?

— Да — преглътнах.

Той се обърна към Алис.

— Джаспър ще може ли да се справи с това?

— Имай му малко доверие, Едуард. Той се справя много, много добре, като се има предвид всичко.

— Ами *ти* ще можеш ли да се справиш? — попита той.

Изящната малка Алис дръпна устни в ужасяваща гримаса и така гърлено изръмжа, че аз се свих на задната седалка.

Едуард ѝ се усмихна.

— Но си пази мненията за себе си — внезапно промърмори той.

19. СБОГУВАНЕ

Чарли не си беше легнал и ме чакаше. Всички лампи в къщата бяха запалени. Съзнанието ми беше напълно празно, докато се опитвах да измисля как да го накарам да ме пусне. Нямаше да бъде приятно.

Едуард бавно спря под прикритието на пикапа ми. И тримата бяха нащрек, изопнати като струни на седалките, ослушваха се за всеки звук от гората, претърсваха всяка сянка, душеха миризмите, оглеждаха се за нещо нередно. Двигателят замря и аз останах неподвижна, докато те се ослушваха.

— Не е тук — напрегнато каза Едуард. — Да тръгваме.

Емет се наведе и ми помогна да разкопча предпазните колани.

— Не се притеснявай, Бела — каза той с тих, но някак развеселен глас — ще се погрижим за всичко тук много бързо.

Усетих как очите ми се наливат със сълзи, докато го гледах. Почти не го познавах и въпреки това страдах, че не зная кога ще го видя отново. Съзнавах, че това е едва първото от сбогуванията, които ми предстояха през следващия час, и от самата мисъл сълзите ми рiekнаха.

— Алис, Емет — заповеднически каза Едуард. Те безшумно се плъзнаха в тъмнината и мигновено изчезнаха. Едуард отвори вратата, хвана ме за ръка и ме прегърна закрилнически. Бързо ме поведе към къщата, като очите му непрестанно дебнеха в тъмнината.

— Петнайсет минути — предупреди ме той шепнешком.

— Ще се справя — подсмъркнах аз. Сълзите ме бяха навели на една идея.

Спях се на верандата и хванах лицето му с две ръце. Погледнах го яростно в очите.

— Обичам те — казах аз с тих настойчив глас. — Винаги ще те обичам, независимо какво ще се случи.

— Нищо няма да ти се случи, Бела — каза той също толкова яростно.

— Ще спазиш уговорката, нали? Пази Чарли заради мен. След това, което ще последва, няма да ме обича особено и искам по-късно да мога да му се извиня.

— Влизай, Бела. Трябва да побързаме — настоя той.

— Още нещо — страстно прошепнах аз. — Не обръщай внимание на нищо, което ще кажа тази нощ. — Той се беше навел над мен и аз се изправих на пръсти и целунах изненаданите му ледени устни с всичка сила. Обърнах се и отворих вратата с ритник.

— Махай се, Едуард! — изкрещях, втурнах се вътре и затръшнах вратата пред шокираното му лице.

— Бела? — Чарли се мотаеше във всекидневната и веднага скочи на крака.

— Остави ме на мира! — изкрещях през сълзите, които се стичаха по лицето ми. Изтичах нагоре по стълбите, хлопнах вратата и я заключих. Хвърлих се на пода до леглото, за да извадя пътната си чанта. Пъхнах ръка под матрака и извадих стария завързан чорап, който съдържаше тайните ми запаси от пари.

Чарли думкаше по вратата.

— Бела, добре ли си? Какво става? — звучеше изплашен.

— Отивам си *вкъщи* — извиках аз, а гласът ми пресекна на най-подходящото място.

— Да не ти е направил нещо лошо? — в гласа му се прокрадна ярост.

— Не! — изпищях аз. Отидох до гардероба и видях, че Едуард вече бе там и мълчаливо вадеше каквито дрехи му попаднат и ги хвърляше към мен.

— Да не е скъсал с теб? — объркано попита Чарли.

— Не! — задъхано извиках, докато пъхах всичко в една чанта. Едуард ми подаде съдържанието на едно чекмедже. Чантата вече беше пълна.

— Какво стана, Бела? — Чарли изкрещя през вратата и отново започна да блъска.

— Аз скъсах с *него*! — изкрещях в отговор, опитвайки се да закопчая чантата. Ловките ръце на Едуард изблъскаха моите и той плавно дръпна ципа и внимателно постави каишката през рамото ми.

— Ще те чакам в пикапа — тръгвай! — прошепна той и ме побутна към вратата. След това изчезна през прозореца.

Отворих вратата и грубо минах покрай Чарли, мъкнейки тежката чанта надолу по стълбите.

— Какво стана? — извика той. Беше точно зад мен. — Нали го харесваше?

В кухнята ме хвана за лакътя и макар да беше озадачен, хватката му беше силна.

Завъртя ме с лице към себе си и по очите му разбрах, че няма намерение да ме пусне да си тръгна. Хрумна ми един-единствен начин да се измъкна, който толкова щеше да го нарани, че се ненавиждах, задето изобщо ми минава тази мисъл. Но нямах никакво време, а трябваше да му осигуря безопасност.

Погледнах баща си и очите ми отново се напълниха със сълзи заради това, което щях да му причиня.

— Харесвам го. И точно това е проблемът. Не мога повече! Не желая да пускам корени тук! Не искам да се окажа хваната в капана на това тъпо, скучно градче както мама! Няма да допусна да направя същата глупава грешка като нея. Мразя го — не мога да остана тук и секунда повече!

Ръката му увисна, сякаш го бях ударила с ток. Извърнах очи от нараненото му, шокирано лице и тръгнах към вратата.

— Белс, не можеш да тръгнеш сега. Навън е нощ — прошепна той зад мен.

Не се обърнах.

— Ще спя в пикапа, ако се уморя.

— Изчакай още една седмица — примоли се той, все още шокиран. — Рене ще се върне дотогава.

Това напълно ме извади от релси.

— Какво?

Чарли трескаво продължи, почти заваляше от облекчение, че се поколебах.

— Обади се, докато беше навън. Във Флорида нещата не вървят много добре и ако Фил не подпише договор до края на седмицата, ще се върнат в Аризона. Помощник-треньорът на „Сайдудайндърс“ казал, че може да се открие място за друг шортстоп.

Разтърсих глава, опитвайки се да събера обърканите си мисли. Всяка изминала секунда увеличаваше опасността за Чарли.

— Имам ключ — промълвих аз, завъртайки дръжката. Беше плътно зад мен, едната му ръка беше протегната към мен, лицето му беше като ударено. Не можех да губя повече време в спорове. Налагаше се да го нараня още повече.

— Просто ме пусни, Чарли — повторих последните думи на майка си, когато излязла през същата тази врата преди толкова много години. Изрекох думите с цялата ярост, на която бях способна, и отворих вратата със замах. — Нещата просто не се получиха, не разбираш ли? *Мразя Форкс!*

Жестоките ми думи свършиха работа — Чарли остана като вцепенен на стълбите, а аз изтичах в нощта. Обезумях от страх при вида на празния двор. Втурнах се с всичка сила към пикапа, представяйки си черна сянка зад гърба ми. Метнах чантата си в багажника и отворих вратата. Ключът беше на стартера.

— Ще ти се обадя утре! — извиках, а повече от всичко на света ми се искаше още на секундата да му обясня всичко, но съзнавах, че никога няма да мога. Запалих двигателя и потеглих.

Едуард ме хвана за ръката.

— Спри — каза той, когато къщата и Чарли изчезнаха в далечината.

— Мога да карам — отвърнах през сълзите, които се стичаха по бузите ми.

Той неочаквано ме хвана за кръста с дългите си ръце и отмести крака ми от газта със своя. Прехвърли ме през скута си, издърпвайки ръцете ми от волана, и в миг се озова на шофьорското място. Пикапът дори не се отклони от пътя.

— Няма да можеш да намериш къщата — обясни той.

Внезапно зад нас блеснаха фарове. Втренчих се през задното стъкло с разширени от ужас очи. — Това е Алис — успокой ме той и отново ме хвана за ръка.

В съзнанието ми изплува образът на Чарли на входната врата.

— А преследвачът?

— Чу краят на представлението ти — мрачно каза Едуард.

— Ами Чарли? — попитах ужасено.

— Преследвачът тръгна след нас. В момента тича зад пикапа.

Тялото ми изстина.

— Можем ли да го надбягаме?

— Не — отвърна той, но натисна газта. Двигателят на пикапа нададе протестен вой.

Внезапно планът ми вече не ми се струваше толкова блестящ.

Гледах назад към фаровете на колата на Алис, когато пикапът неочаквано се разтресе и една тъмна сянка изскочи до прозореца.

От устата ми се надигна смразяващ вик, но Едуард сложи ръка върху устните ми.

— Това е Емет!

Той отпусна ръка и я обвини около кръста ми.

— Всичко с наред, Бела — увери ме той. — Ще бъдеш в безопасност.

Профучахме през притихналия град към северната магистрала.

— Не знаех, че животът в това провинциално градче все още ти се струва скучен — каза той, опитвайки се да отвлече вниманието ми. — Мислех, че доста добре се приспособяваш, особено напоследък. Но вероятно съм се заблуждавал, че ти разнообразявам живота.

— Бях доста груба — признах, пренебрегвайки опита му да ме разсее, и сведох поглед към коленете си. — Майка ми ми казала същите думи, когато го напуснала. Може да се каже, че беше удар под кръста.

— Не се притеснявай, ще ти прости. — Той се усмихна леко, но погледът му остана сериозен.

Погледнах го отчаяно и той прочете паниката в очите ми.

— Бела, всичко ще бъде наред.

— Няма да е наред, щом няма да си с мен — прошепнах.

— След няколко дни ще бъдем отново заедно — каза той и ме прегърна по-силно. — Не забравяй, че идеята беше твоя.

— Това беше най-добрата идея. — Спомнях си, че беше моя.

Той мрачно се усмихна в отговор.

— Защо се случи всичко това? — попитах аз с разтреперан глас. — Защо точно аз?

Той впи празен поглед в пътя пред нас.

— Вината е моя. Постъпих глупаво, като те изложих на опасност. — Гневът в гласа му беше насочен към самия него.

— Нямах това предвид — настоях аз. — Оказах се там, голяма работа. На останалите двама не им направи впечатление. Защо този Джеймс реши да убие мен? Пълно е с хора, защо точно мен?

Той се поколеба, преди да ми отговори.

— Тази вечер се вслушах внимателно в мислите му — започна той тихо. — Не съм сигурен, че по някакъв начин можех да предотвратя нещата, след като те видях. Вината е отчасти твоя — добави той тихо. — Ако не миришеше така невероятно съблазнително, може би нямаше да си направи труда. Но когато те защитих... ситуацията се влоши. Не е свикнал някой да застава на пътя му, колкото и незначителен да е обектът на желанията му. Смята себе си за ловец и нищо друго. Цялото му съществуване е обсебено от преследването и търси единствено предизвикателства. И изведнъж ние му предоставихме прекрасно предизвикателство — голям клан от силни бойци, твърдо решени да защитят едно-единствено уязвимо същество. Няма да повярваш в каква еуфория е изпаднал. Това е любимата му игра, а ние току-що я направихме и най-вълнуващата в живота му. — Гласът му преливаше от отвращение.

Той замълча за момент.

— Но пък ако не се бях намесил, щеше да те убие на мига — каза той с чувство на безсилие.

— Мислех, че... че за останалите не мириша така, както за теб — колебливо казах аз.

— Така е. Но това не означава, че не представляваш изкушение за всеки един. Ако миризмата ти привличаше преследвача или когото и да било от тях така, както привлича мен, още там щяхме да стигнем до битка.

Потръпнах.

— Не ми остава друг избор, освен да го убия — промълви той. — На Карлайл това няма да му хареса.

Усетих, че минаваме по мост, макар да не виждах реката в тъмнината. Приближавахме. Нямаше за кога да отлагам въпроса си.

— Как може да се убие вампир?

Той ме погледна с непроницаем поглед и каза с дрезгав глас:

— Единственият сигурен начин е да бъде разкъсан на парчета, а те да се изгорят.

— А останалите двама ще се бият ли с него?

— Жената — да. За Лоран не съм сигурен. Няма особено силна връзка, той е с тях само за удобство. На поляната му стана неудобно от Джеймс.

— А Джеймс и жената ще се опитат ли да те убият? — попитах боязливо.

— Бела, да не си *посмяла* да си губиш времето в притеснения за мен. Единствената ти грижа е да пазиш себе си и моля те, моля те, *опитай* се да не бъдеш безразсъдна.

— Още ли ни следва?

— Да. Но няма да нападне къщата, не и тази вечер.

Той зави в алеята и Алис ни последва.

Спряхме пред къщата. Лампите бяха запалени, но не успявах да смекчат мрака на близката гора. Емет отвори вратата ми още преди пикапът да е спрял напълно, издърпа ме от седалката и като ме сви в огромната си прегръдка сякаш бях футболна топка, ме отнесе в къщата.

Влетяхме в голямата бяла стая, Едуард и Алис плътно след нас. Всички бяха там и скочиха при шума от влизането ни. Лоран също беше сред тях. Дочух ниското гърлено ръмжене на Емет, докато ме настаняваше до Едуард.

— Преследва ни — обяви Едуард и изгледа свирепо Лоран.

Лоран имаше доста нещастен вид.

— Опасявах се, че така ще стане.

Алис изтича до Джаспър и зашепна нещо в ухото му, устните ѝ потреперваха от бързината на безмълвните ѝ думи. Хукнаха заедно по стълбите. Розали ги изгледа и пъргаво се приближи до Емет. Красивите ѝ очи бяха настоятелни, а когато неохотно се отклониха към мен, проблеснаха гневно.

— Как ще постъпи той? — обърна се Карлайл към Лоран с леден глас.

— Съжалявам — отвърна той — още когато момчето ви я защити, се притесних, че това ще го ожесточи още повече.

— Можете ли да го спрете?

Лоран поклати глава.

— Нищо не може да спре Джеймс, когато се настърви.

— Ние ще го спрем — заяви Емет. Никой не се съмняваше какво иска да каже.

— Не можете да го победите. Не съм виждал друг като него през всичките си триста години. Той е смъртоносен. Затова и се присъединих към глутницата му.

Неговата глутница, естествено, помислих си аз. Значи демонстрацията на привидно водачество на поляната е била само демонстрация.

Лоран поклати глава. Погледна озадачено към мен, после отново към Карлайл:

— Сигурни ли сте, че си струва?

Яростният рев на Едуард изпълни стаята и Лоран се дръпна назад.

Карлайл погледна сериозно към Лоран.

— Страхувам се, че ще трябва да направиш избор. — Лоран го разбра. Замисли се за миг. Изгледа всеки поотделно, а след това очите му обходиха стаята.

— Интересен ми е животът, който сте си създали тук. Но няма да се намесвам. Не изпитвам враждебност към никого от вас, но няма да заставам срещу Джеймс. Мисля да се отправя на север, към онзи клан в Денали. — Той се поколеба. — Не подценявайте Джеймс. Той притежава блестящ ум и уникални сетива. Чувства се напълно комфортно в света на хората, точно като вас, и няма да се изправи открито срещу вас... Съжалявам за случилото се тук... наистина съжалявам. — Той сведе глава, но аз забелязах, че ми хвърли още един озадачен поглед.

— Върви си в мир — отвърна само Карлайл.

Лоран още веднъж огледа всички и побърза да излезе.

Тишината продължи по-малко от секунда.

— Къде е? — Карлайл погледна Едуард.

Есме вече беше на крака, докосна някакви невидими бутони на стената и в миг огромни метални щори се спуснаха с грохот пред стъклената стена. Устата ми зейна от смайване.

— Около три мили преди реката, изчаква да се срещне с жената.

— Какъв е планът ни?

— Ние ще ги подмамим, а после Джаспър и Алис ще я заведат на юг.

— И после?

Гласът на Едуард бе смъртоносен.

— Веднага щом Бела бъде в безопасност, ще го хванем.

— Нямаме друг избор — съгласи се Карлайл с мрачно изражение.

Едуард се обърна към Розали.

— Качи я горе и си разменете дрехите — нареди Едуард. Тя го изгледа невярващо.

— Защо да го правя? — изсъска тя. — Каква ми е тя на мен? Освен една заплаха, опасност, в която си решил да замесиш всички ни.

Сепнах се от отровата в гласа ѝ.

— Роуз... — прошепна Емет и сложи ръка на рамото ѝ. Тя го отблъсна.

Наблюдавах внимателно Едуард, притеснявах се как ще реагира, като знаех колко лесно избухва.

Но той ме изненада. Извърна поглед от Розали, сякаш не бе казала нищо, сякаш изобщо не съществуваше.

— Есме? — спокойно каза той.

— Разбира се — прошепна тя.

Есме се озова до мен за секунда, с лекота ме вдигна в прегръдките си и се стрелна с мен към стълбите още преди да успея да ахна от изненада.

— Какво ще правим? — попитах задъхано, когато ме пусна в една тъмна стая някъде на втория етаж на къщата.

— Ще пробваме да смесим миризмите си. Няма да действа за дълго, но поне ще ни помогне да те измъкнем. — Чух как дрехите ѝ падат на земята.

— Мисля, че няма да ми станат... — поколебах се аз, но ръцете ѝ вече рязко дърпаха ризата ми над главата ми. Бързо смъкнах дънките си. Подаде ми нещо, което в тъмнината ми заприлича на риза. Опитах се да уцеля отворите на ръкавите. Когато я облякох, тя ми подаде панталоните си. Бързо ги облякох, но краката ми така и не се показаха, крачолите бяха прекалено дълги. Тя ловко нави краищата им няколко пъти, за да мога да се изправа. Някак се оказа вече облечена в моите дрехи. Завлече ме към стълбите, където ни чакаше Алис с малка кожена чанта в ръка. Двете ме хванаха за лактите и ме понесоха надолу по стълбите.

На долния етаж явно в наше отсъствие всичко бе организирано. Едуард и Емет бяха готови за тръгване, Емет бе сложил тежка раница на гърба си. Карлайл подаде някакъв малък предмет на Есме. Обърна се и подаде същия и на Алис — малък сребрист мобилен телефон.

— Есме и Розали ще карат пикапа ти, Бела — каза ми той, като минаваше покрай мен. Кимнах и предпазливо погледнах Розали. Тя го гледаше кръвнишки.

— Алис, Джаспър, вземете мерцедеса. Тъмният цвят ще ви е полезен, когато тръгнете на юг.

Те кимнаха.

— Ние ще вземем джипа.

Изненадах се, че Карлайл възнамерява да тръгне с Едуард. Изведнъж осъзнах, прободена от страх, че двамата представляват ловната дружинка.

— Алис — обърна се към нея Карлайл — ще се хванат ли на примамката?

Всички втренчиха поглед в Алис, която затвори очи и застана напълно неподвижно.

Най-накрая тя отвори очи.

— Той ще тръгне след вас. Жената ще последва пикапа. След това ще можем да тръгнем и ние — каза тя уверено.

— Да тръгваме. — Карлайл се насочи към кухнята.

Едуард мигом се озова до мен. Хвана ме в желязната си прегръдка и ме притисна към тялото си. Не обърна внимание на погледите на семейството си и придърпа лицето ми към своето, повдигайки ме от земята. За секунди студените му устни се впиха в моите. После всичко свърши. Той ме пусна на земята, все още галейки лицето ми, а великолепните му очи пламтяха към моите.

Когато отмести поглед, очите му станаха пусти, неочаквано мъртви.

Двамата потеглиха.

Останалите извърнаха поглед от лицето ми, по което безшумно се стичаха сълзи.

Мълчанието се проточи, докато телефонът на Есме не завибрира в дланта ѝ. Ръката ѝ се стрелна към ухото ѝ.

— Хайде — каза тя. Розали наперено тръгна към вратата, без изобщо да ме погледне, но Есме докосна бузата ми, когато мина покрай мен.

— Пази се. — Шепотът ѝ остана във въздуха, докато се измъкваша през вратата. Чух как пикапът изръмжава, след това звукът се отдалечи.

Джаспър и Алис изчакваха. Стори ми се, че Алис вдигна телефона към ухото си още преди да беше иззвънял.

— Едуард казва, че жената е тръгнала след Есме. Ще приготвя колата. — И тя изчезна в сенките, точно както бе сторил Едуард.

Двамата с Джаспър се спогледахме. Стоеше от другата страна на вратата... внимаваше.

— Да знаеш, че грешиш — тихо каза той.

— Какво? — ахнах аз.

— Усецам какво изпитваш сега, но, вярвай ми, струва си.

— Не е така — измърморих. — Ако нещо се случи с тях, ще е било напразно.

— Грешиш — повтори той и мило ми се усмихна.

Не чух шум, но изведнъж Алис прекрачи прага на отворената врата и пристъпи към мен с протегнати ръце.

— Може ли? — попита тя.

— Ти си първата, която ми иска разрешение — сухо се усмихнах аз.

Тя ме вдигна в крехките си ръце с лекотата на Емет, прегърна ме закрилнически и хукнахме през вратата, оставяйки лампите запалени.

20. НЕТЪРПЕНИЕ

Събудих се объркана. Мислите ми бяха неясни, все още преплетени със сънища и кошмари, и ми отне твърде дълго време да осъзная къде се намирам.

Стаята беше прекалено безлична, за да се намира другаде, освен в хотел. Закованите за таблата на леглото лампи веднага издаваха къде съм, както и дългите завеси от същата материя като покривката за легло и скучните акварели по стените.

Опитах се да си спомня как съм се озовала тук, но в началото нищо не изплуваше в съзнанието ми.

Смътно си спомнях елегантната черна кола, тъмните ѝ стъкла, по-тъмни, отколкото на лимузина. Двигателят беше почти безшумен, макар да бяхме профучали през тъмните магистрала със скорост два пъти над максимално разрешената.

Спомних си също, че Алис седеше до мен на черната кожена седалка. Някак по време на дългата нощ главата ми бе клюмнала върху твърдото ѝ като скала рамо. Моята близост очевидно не я притесняваше, а хладната ѝ твърда кожа беше странно успокоителна. Предницата на тънката ѝ памучна риза беше студена и мокра от сълзите ми, които бликаха непрестанно, докато накрая, зачервени и подпухнали, очите ми пресъхнаха.

Сънят дълго ми бе убягвал; възпалените ми очи напрегнато се взираха дори когато нощта най-после свърши и утрото надникна над един хълм някъде в Калифорния. Сивата светлина, която се разля по безоблачното небе, смъдеше на очите ми. Но не можех да ги затворя, защото ярките образи, които се нижеха зад клепачите ми, бяха непоносими. Посърналото изражение на Карлайл, свирепият вой на Едуард, оголените му зъби, пълният с негодувание поглед на Розали, изпитателният взор на преследвача, мъртвите очи на Едуард, след като ме беше целунал за последно... Не можех да понеса тези образи. Затова се борех срещу умората, а слънцето се издигаше все по-високо в небето.

Бях още будна, когато минахме през тесен планински проход и слънцето, вече зад нас, се отразяваше в покривите в Слънчевата долина. Не ми бяха останали сили да се изненадам, че за един ден сме изминали тридневен път. Гледах с празен поглед безкрайната равна шир пред мен. Финикс: палмовите дръвчета, бодливите храсти, пръснатите линии на пресичащите се магистрали, зелените ивици на голф игрищата и тюркоазните петна на басейните се сливаха в тънка мъгла, прегърнати от ниските, скалисти хребети, които не бяха достатъчно високи, за да се нарекат планини.

Сенките на палмовите дръвчета падаха косо по магистралата, ясно очертани, по-контрастни, отколкото си спомнях, и по-бледи, отколкото би трябвало. Нищо не можеше да се скрие в тези сенки. Светлата открита магистрала изглеждаше приветлива, но не изпитах нито облекчение, нито чувството, че се завръщам у дома.

— Кой е пътят за летището, Бела? — бе попитал Джаспър и аз се бях стреснала, макар гласът му да беше тих и спокоен. Но това бе първият звук освен мъркането на колата, който наруши мълчанието от дългата нощ.

— Остани на магистрала 1–10 — автоматично бях отговорила. — Ще минем точно покрай него.

Мозъкът ми бавно се ориентираше в мъглата от безсънието.

— Ще летим ли някъде? — бях попитала аз Алис.

— Не, но е по-добре да сме наблизко, за всеки случай.

Спомних си, че започнахме да се въртим по кръговото към международното летище „Скай Харбър“, но нищо повече. Явно тогава съм заспала.

Всъщност сега, като се опитвах да възстановя случилото се, като че ли имах смътен спомен как излизам от колата — слънцето тъкмо се беше скрило зад хоризонта, ръката ми върху рамото на Алис, нейната плътно около кръста ми и как ме влачи, докато се препъвам под топлите сухи сенки.

Нямах спомен за тази стая.

Погледнах към електронния часовник на нощното шкафче. Според червените цифри беше три часа, но не ставаше ясно дали беше ден или нощ. През плътните завеси не се процеждаше никаква светлина, но стаята беше осветена от лампите.

Изправих се сковано и се затътрих до прозореца. Дръпнах завесите.

Навън беше тъмно. Значи беше три сутринта. Прозорците гледаха към един пуст участък на магистралата и новия паркинг на летището. Донякъде се успокоих, след като установих часа и мястото.

Погледнах се. Все още бях облечена с дрехите на Есме, които никак не ми бяха по мярка. Огледах стаята и се зарадвах, когато забелязах пътната си чанта на ниската тоалетка.

Тъкмо вадох чисти дрехи от чантата си, когато едно леко почукване по вратата ме накара да подскоча.

— Може ли да вляза? — попита Алис.

Поех си дълбоко въздух.

— Разбира се.

Тя влезе и внимателно ме огледа.

— Май няма да е зле да поспиш още малко — каза тя.

Поклатих глава.

Тя мълчаливо отиде до прозореца и събра плътно пердетата, преди отново да се обърне към мен.

— Ще трябва да стоим вътре — каза тя.

— Добре — гърлото ми беше сухо, гласът прегракнал.

— Жадна ли си? — попита тя.

Свих рамене.

— Добре съм. А ти?

— Нищо, с което да не можем да се справим. — Тя се усмихна.

— Поръчах ти храна, в хола е. Едуард ми напомни, че трябва да се храниш доста по-често от нас.

Веднага наострих уши.

— Обаждал ли се е?

— Не — отвърна тя, загледана в посърналото ми лице. — Каза ми го, преди да тръгнем.

Тя внимателно ме хвана за ръка и ме поведе през вратата към хола на хотелския апартамент. Чувах тихото жужене на гласове от телевизора. Джаспър седеше неподвижно на бюрото в ъгъла, следейки новините без никакъв интерес.

Седнах на пода до масичката за кафе, където ме чакаше поднос с храна, и започнах да ровя в чинията, без да съзнавам какво точно ям.

Алис кацна на облегалката на канапето и втренчи празен поглед в телевизора, точно като Джаспър.

Хранех се бавно и я наблюдавах, като от време на време хвърлях по един бърз поглед към Джаспър. Постепенно осъзнах, че са някак прекалено притихнали и неподвижни. Не отмествах поглед от телевизора, макар в момента да течаха реклами. Стомахът внезапно ме присви и отместих подноса. Алис сведе поглед към мен.

— Какво има, Алис? — попитах я аз.

— Всичко е наред. — Очите ѝ бяха широко отворени, откровени... но аз не ѝ вярвах.

— Какво ще правим сега?

— Ще чакаме Карлайл да се обади.

— А не трябваше ли да се е обадил досега? — усещах, че напипвам проблема. Очите на Алис се стрелнаха към телефона върху кожената ѝ чанта и отново се върнаха върху лицето ми.

— Какво означава това? — Гласът ми потрепери и аз се опитах да се овладеея. — Че не се е обадил още?

— Означава само, че засега няма какво да ни кажат.

Но гласът ѝ беше прекалено равен, а въздухът някак се сгъсти, трудно ми бе да дишам.

Изведнъж Джаспър застана до Алис, много по-близо до мен, отколкото обикновено.

— Бела — каза той с подозрително успокоителен глас — няма от какво да се притесняваш. Тук си в безопасност.

— Да, знам.

— Тогава защо се страхуваш? — попита той, объркан. Може и да усещаше емоциите ми, но не можеше да разбере причините.

— Чухте какво каза Лоран. — Гласът ми беше тих шепот, но бях сигурна, че ме чуват. — Каза, че Джеймс е смъртоносен. Ами ако нещо се обърка и те се разделят? Ако нещо се случи с някого от тях — с Карлайл, Емет... Едуард...? — Преглътнах. — Ами ако онази дива женска нарани Есме...? — Гласът ми се бе извисил и в него се долавяха истерични нотки. — Как бих могла да живея с мисълта, че за всичко съм виновна аз? Не трябваше да рискувате живота си заради мен...

— Бела, Бела, спри — прекъсна ме той, а думите се лееха от устата му толкова бързо, че едва го разбирах. — Притесняваш се

напразно, Бела. Повярвай ми, няма опасност за никого. И без това си под огромно напрежение, не се тревожи и за ненужни неща. Чуй ме! — заповяда ми, тъй като аз бях отместила поглед. — Семейството ни е силно. Единственият ни страх е да не загубим теб.

— Но защо ви трябва да...

Този път ме прекъсна Алис, докосвайки бузата ми със студените си пръсти.

— Едуард е сам вече почти век. А сега откри теб. Не можеш да забележиш промяната в него, така както ние, които сме от толкова отдавна с него. Нима мислиш, че бихме могли да го гледаме в очите през следващите сто години, ако се случи да те загуби?

Чувството за вина бавно се уталожих, докато се взирах в тъмните ѝ очи. Но дори когато у мен се разстла спокойствие, съзнавах, че не бива да се доверявам на чувствата си в присъствието на Джаспър.

Денят се проточи безкрайно дълго.

Останахме в апартамента. Алис се обади на рецепцията и помоли засега да не ни пращат камериерка. Прозорците останаха затворени, телевизорът включен, макар никой да не го гледаше. На равни интервали ми носеха храна. Часовете се точеха бавно и ми се струваше, че сребристият телефон върху чантата на Алис някак става по-голям.

Двамата ми детегледачи се справяха доста по-добре с неизвестността от мен. Докато се въртах тревожно и нервно крачех из апартамента, те стояха все по-спокойно и неподвижно като две статуи, чиито очи незабележимо следваха всяко мое движение. Ангажирах вниманието си със запаметяването на всяка подробност от стаята — раираната шарка на канапетата: жълто-кафяво, прасковено, кремаво, тъмно злато и отново жълто-кафяво. От време на време се заглеждах в абстрактните картини, а въображението ми откриваше в тях образи, както като дете бях откривала образи в облаците. Проследих с пръст синя ръка, жена, която разресва косите си, котка, която се протяга. Но когато бледият червен кръг се превърна във втрещено око, извърнах поглед.

С напредването на следобед отново си легнах, най-вече защото нямаше какво да правя. Надявах се, че като остана сама в тъмнината, ще мога да се отдам на ужасните страхове, които се таяха на ръба на

съзнанието ми и не можеха да пробият под бдителното внимание на Джаспър.

Но Алис небрежно ме последва, сякаш по някаква случайност точно в този момент и на нея ѝ бе писнало да стои в хола. Започвах да се чудя какви точно инструкции ѝ беше дал Едуард. Легнах напреки върху леглото и тя седна до мен със скръстени крака. Първоначално не ѝ обърнах внимание, изведнъж се почувствах достатъчно уморена, за да заспя.

Но след няколко минути паниката, която Джаспър сякаш прогонваше с присъствието си, започна да ме завладява. Отказах се от идеята да спя и се свих на топка, обвила колене с ръце.

— Алис?

— Да?

Опитах се да запазя гласа си спокоен:

— Какво мислиш, че правят?

— Карлайл смята да примами преследвача възможно най-далече на север, да го изчака да се приближи и след това да го нападне от засада. Есме и Розали трябва да тръгнат на запад и стига жената да ги следва, да продължават в тази посока. Ако тя обаче реши да се върне, и те ще се върнат във Форкс, за да наглеждат баща ти. Така че, щом нямат възможност да се обадят, предполагам нещата се развиват по план. Явно преследвачът е твърде близо и се опасяват, че ще ги чуе.

— А Есме?

— Вероятно се е върнала във Форкс. Няма да се обади, ако има опасност жената да я чуе. Вероятно просто проявяват предпазливост.

— Наистина ли мислиш, че са добре?

— Бела, колко пъти трябва да ти повтаряме, че за нас няма опасност?

— Но ти би ли ми казала истината?

— Да, винаги ще ти казвам истината — звучеше искрено.

Замислих се за момент и реших, че действително е откровена.

— Каж ми тогава... как се става вампир?

Въпросът я свари неподготвена. Тя замълча. Обърнах се в леглото и я погледнах — личеше, че е раздвоена.

— Едуард не иска да ти казваме — твърдо заяви тя, но усещах, че тя самата не е съгласна.

— Не е честно. Мисля, че имам право да знам.

— Така е.

Погледнах я с очакване.

Тя въздъхна.

— Едуард ще *побеснее*.

— Това не е негова работа. Това е между мен и теб. Алис, умолявам те като приятелка. — А сега вече действително бяхме приятелки, както вероятно през цялото време е знаела, че ще се случи.

Тя ме погледна с прекрасните си, мъдри очи... опитваше се да реши.

— Ще ти опиша процеса — каза най-накрая, — но аз самата не си го спомням и не съм го правила, нито пък съм виждала да го правят, така че имай предвид, че разказвам единствено теорията.

Зачаках.

— Като хищници разполагаме с огромен арсенал от оръжия, доста повече, отколкото са ни необходими. Силата, бързината, изострените сетива, да не говорим за онези от нас като Едуард, Джаспър и мен самата, които притежаваме и други умения. А освен това, подобно на хищните цветя, физически привличаме жертвите си.

Стоях неподвижно, спомняйки си как Едуард нарочно ми бе демонстрирал точно това качество, когато бяхме на слънчевата поляна.

Тя се усмихна с широка, зловеща усмивка.

— Освен това имаме още едно почти излишно оръжие. Отровни сме — добави тя, а зъбите ѝ проблеснаха. — Отровата ни не убива, просто обезврежда. Действа бавно, разпространява се в кръвоносната система, така че веднъж ухапана, жертвата ни изпитва твърде силна физическа болка, за да избяга. Но, както казах, това е най-излишното ни оръжие. Ако сме достатъчно близо до жертвата, че да я ухапем, тя така или иначе не може да ни избяга. Разбира се, винаги има изключения. Например Карлайл.

— Значи, ако отровата проникне в тялото... — прошепнах аз.

— За пълната трансформация са нужни няколко дни, в зависимост от това, колко отрова прониква в кръвоносната система и колко близо е до сърцето. Докато сърцето продължава да тупти, отровата се разпространява и движейки се из тялото, го лекува и променя. В крайна сметка сърцето спира и трансформацията приключва. Но през цялото това време, през всяка една минута жертвата се моли за смърт.

Потръпнах.

— Никак не е приятно.

— Едуард твърди, че е много трудно да го направиш... Не разбирам — казах аз.

— В известна степен сме като акулите. Веднъж опитахме ли кръв, или дори само я помиришем, става изключително трудно да се съдържим да не се храним. Понякога е невъзможно. Така че, нали разбираш, ако ухапеш някого, ако вкусиш кръвта му, това отрицва безумието. Трудно е и за двете страни — жаждата за кръв, от една страна, и непоносимата болка, от друга.

— Защо според теб не си спомняш?

— Не знам. За всички останали болката от трансформацията е най-яркият спомен от човешкия им живот. Аз не си спомням абсолютно нищо от своя. — Гласът ѝ беше изпълнен с копнеж.

Лежахме мълчаливо, всяка, потънала в собствените си размисли.

Минутите бавно се точеха и аз почти бях забравила за присъствието ѝ, толкова погълната бях в мислите си.

Изведнъж, без предупреждение, Алис скочи от леглото и леко стъпи на пода. Вдигнах рязко глава и стреснато я погледнах.

— Нещо се промени. — Гласът ѝ бе настоятелен и вече не говореше на мен.

Стигна до вратата точно когато и Джаспър се изправи на прага. Очевидно беше дочул разговора ни и рязкото ѝ възклицание. Постави ръце на раменете ѝ и я побутна към леглото. Тя седна на ръба.

— Какво виждаш? — попита той настойчиво, взирайки се в очите ѝ. Тя бе втренчила поглед в нищото. Седнах до нея и се приведох, за да чувам тихите ѝ, бързи думи.

— Виждам една стая. Дълга е и навсякъде има огледала. Подът е от дърво. Той е в стаята и чака. Има златна... златна ивица през огледалата.

— Къде е тази стая?

— Не знам. Нещо липсва, решението още не е взето.

— След колко време?

— Скоро. Ще бъде в стаята с огледалата днес или утре. Зависи. Чака нещо. А сега е в тъмното.

Гласът на Джаспър беше спокоен, методичен, докато ѝ задаваше насочващи въпроси.

— Какво прави?

— Гледа телевизия... не, пуснал е видео на тъмно, на друго място.

— Можеш ли да видиш къде е това място?

— Не, прекалено тъмно е.

— А какво друго има в стаята с огледалата?

— Само огледала и златото. Нещо като панделка, която опасва стаята. Има също черна маса с голяма стерео уредба и телевизор. Докосва видеото, но не го гледа, както прави в другата, тъмната стая, в която чака. — Тя отмести поглед към Джаспър.

— Нищо друго ли няма?

Тя поклати глава. Спогледаха се неподвижно.

— Какво означава всичко това? — попитах аз.

За момент никой не ми отговори, след това Джаспър ме погледна.

— Означава, че преследвачът е променил плана си. Взел е решение, което ще го доведе до стаята с огледалата и до тъмната стая.

— Но ние не знаем къде се намират тези стаи?

— Не.

— Но знаем, че няма да е в планините на север от Вашингтон, че вече не го преследват. Ще им избяга. — Гласът на Алис беше мрачен.

— Да им се обадим ли? — попитах аз. Те си размениха погледи.

Точно в този момент телефонът иззвъня.

Алис се озова на другия край на стаята, преди да успее да вдигна глава. Тя натисна един бутон и долепи телефона до ухото си, но не заговори първа.

— Карлайл — прошепна тя. — Не звучеше нито изненадана, нито успокоена, както се чувствах аз.

— Да — каза и ме погледна. След това дълго време слуша какво ѝ се говори от другата страна.

— Току-що го видях. — И тя отново описа видението, което беше получила. — Каквото и да го е накарало да се качи на този самолет — го е насочвало към тези стаи. — Тя замълча. — Да — каза в слушалката, след което се обърна към мен. — Бела? — протегна телефона към мен. Изтичах до нея.

— Ало? — задъхано казах.

— Бела — беше Едуард.

— О, Едуард! Толкова се тревожа!

— Бела — измъчено въздъхна той — казах ти да не се притесняваш за никого, освен за себе си. — Така се радвах да чуя гласа му. Усетих как надвисналият облак на отчаянието просветлява и се надига, докато той говореше.

— Къде си?

— В покрайнините на Ванкувър. Бела, съжалявам, изгубихме го. Явно ни подозира и гледа да е на достатъчно разстояние от нас, така че да не чувам мислите му. Но сега изчезна, мисля, че се е качил на някой самолет. Смятаме, че се е отправил към Форкс, за да започне всичко отначало. — Чувах как Алис разказва на Джаспър разговора си с Едуард, думите ѝ се сливаха в тихо жужене.

— Знам. Алис видя, че се е измъкнал.

— Няма за какво да се притесняваш. Не може да намери нищо, което да му подсказва къде си. Просто ще трябва да стоите там и да изчакате, докато отново го намерим.

— Ще се оправим. Есме при Чарли ли е?

— Да, жената се върнала в града. Отишла в къщата, но Чарли е бил на работа. Не се е приближавала до него, така че не се притеснявай. Той е в безопасност с Есме и Розали.

— Какво ли се опитва да направи?

— Вероятно се мъчи отново да хване следата. През нощта обиколила целия град. Розали я проследила през летището, по всички улици на града, в училището... Определено рови, Бела, но няма да може да открие нищо.

— Сигурен ли си, че Чарли е в безопасност?

— Да. Есме не го изпуска от поглед. Ние също се връщаме скоро. Ако преследвачът се приближи до Форкс, ще го хванем.

— Липсваш ми — прошепнах аз.

— Знам, Бела. Повярвай ми, знам. Сякаш си взела едната ми половина със себе си.

— Тогава ела и си я вземи — предизвиках го аз.

— Скоро, колкото мога по-скоро. Но първо ще се погрижа да си в безопасност. — Гласът му беше твърд.

— Обичам те — напомних му аз.

— Можеш ли да повярваш, че въпреки всичко, на което те подложих, аз също те обичам?

— Да, всъщност ти вярвам.

— Скоро ще дойда да те прибера.

— Ще те чакам.

Щом прекъснахме разговора, облакът от отчаяние отново надвисна над мен.

Обърнах се да подам телефона на Алис и видях как двамата с Джаспър са се надвесили над масичката, където Алис рисуваше нещо върху лист хартия. Облегнах се на канапето и надникнах през рамото ѝ.

Рисуваше стая: дълга, правоъгълна, с едно по-тясно квадратно отделение в задната част. Дървените дъски, покриващи пода, бяха наредени по дължината на стаята. По стените бе отбелязала с линии къде свършват огледалата. На всяка стена, на височината на кръста, начерта по една дълга ивица. Ивица, която според нея беше златна.

— Това е зала за балет — казах аз, разпознавайки познатите форми.

Двамата ме погледнаха изненадано.

— Знаеш ли къде се намира? — гласът на Джаспър беше спокоен, но в тона му се долавяше още нещо. Алис наведе глава над рисунката, ръката ѝ сякаш летеше по листа и на задната стена се появи аварияен изход, а на ниска масичка в десния ъгъл — стереоуредба и телевизор.

— Прилича на залата, където ходех на уроци по танци, когато бях на осем или девет. Беше подредена по същия начин. — Докоснах листа, където бяха нарисувани квадратните отделения в задната част на стаята. — Тук бяха баните, влизаше се откъм другата зала. Но стереото беше тук. — Посочих левия ъгъл. — И беше по-старо, и нямаше телевизор. В чакалнята имаше прозорец, ако се погледне през него, стаята ще се вижда точно в тази перспектива.

Алис и Джаспър ме гледаха втренчено.

— Сигурна ли си, че това е същата зала? — попита Джаспър със същия спокоен глас.

— Не, не съм, предполагам, повечето зали за танци изглеждат по същия начин: огледалата, станката. — Проследих с пръст желязната станка покрай огледалата. — Просто самата стая ми се стори позната. — Докоснах вратата, която се намираше точно на мястото, където си спомнях.

— Възможно ли е по някаква причина отново да отидеш там? — попита Алис, прекъсвайки спомените ми.

— Не, не съм ходила там от почти десет години. Никак не ме биваше. По време на представленията винаги ме слагаха най-отзад — признах си аз.

— Значи няма как тази зала да е свързана с теб? — настоятелно попита Алис.

— Не, дори не съм сигурна дали собственикът е същият. Явно е друга зала за танци.

— А къде е залата, в която си ходила? — попита Джаспър небрежно.

— На една пресечка от къщата на майка ми, минавах оттам на прибиране от училище... — гласът ми стихна. Видях погледа, който си размених.

— Значи е тук, във Финикс? — Джаспър продължаваше да звучи небрежно.

— Да — прошепнах. — Пресечката на петдесет и осма и улица „Кактус“.

Седяхме мълчаливо, втренчени в рисунката.

— Алис, този телефон безопасен ли е?

— Да — увери ме тя. — Номерът може да бъде проследен само до Вашингтон.

— Значи мога да се обадя на майка ми.

— Мислех, че е във Флорида.

— Така е, но ще се върне скоро, а не мога да позволя да се върне вкъщи, докато... — Гласът ми потрепери. Сетих се какво беше казал Едуард за червенокосата жена, която ровела из къщата на Чарли и в училището, където пазеха досието ми.

— Как ще се свържеш с нея?

— Няма постоянен номер, освен у дома — разбрали сме се редовно да си проверява съобщенията.

— Джаспър? — Алис го погледна въпросително.

Той се замисли.

— Не би трябвало да има проблем. Само не й казвай къде си.

Нетърпеливо протегнах ръка към телефона и набрах познатия номер. Иззвъня четири пъти, след което чух жизнерадостния глас на майка ми, който ме приканваше да оставя съобщение.

— Мамо — започнах след сигнала, — аз съм. Слушай, искам да направиш нещо за мен, важно е. Обади ми се на този номер веднага след като чуеш съобщението. — Алис вече пишеше номера в долната част на листа. Прочетох го внимателно, два пъти. — Моля те не ходи никъде, преди да говориш с мен. Не се притеснявай, добре съм, но трябва да говоря с теб незабавно, без значение колко късно ще чуеш съобщението. Обичам те, мамо, чао. — Затворих очи и изрекох наум най-горещата молитва някое непредвидено обстоятелство да не я накара да си дойде вкъщи, преди да е чула съобщението ми.

Седнах на канапето, взех чиния с изостанали плодове и заръфах един, предчувствайки безкрайната вечер. Помислих си дали да не се обадя на Чарли, но не бях сигурна дали е редно вече да съм стигнала у дома. Насочих вниманието си към новините, ослушвайки се за някакви вести от Флорида — стачки или урагани или терористични атаки — нещо, което би могло да ги накара да се приберат преждевременно.

Безсмъртието явно дарява с безгранично търпение. Джаспър и Алис сякаш не изпитваха нужда да вършат каквото и да било. Известно време Алис се мъчеше да нарисова тъмната стая от видението си, доколкото я бе видяла на светлината от телевизора. Но когато свърши, просто седна и се загледа в голите стени с вечните си очи. Джаспър също не изпитваше потребност да кръстосва стаята или да наднича през завесите, нито пък да изтича с крясъци през вратата, както ми се искаше на мен.

Сигурно съм заспала на канапето в очакване телефонът отново да звънне. Допирът на студените ръце на Алис ме събуди за кратко, докато ме пренасяше в леглото, но заспах наново още преди главата ми да докосне възглавницата.

21. ТЕЛЕФОННОТО ОБАЖДАНЕ

Когато отново се събудих, ми беше ясно, че все още е твърде рано и че постепенно обръщам дните в нощи. Останах в леглото, заслушана в тихите гласове на Алис и Джаспър в другата стая. Странно, че изобщо ги чувах. Претърколих се, докато краката ми опряха в пода, и се запрепъвах към хола.

Часовникът на телевизора сочеше малко след два часа сутринта. Алис и Джаспър седяха един до друг на канапето, Алис отново рисуваше, а Джаспър надничаше над рамото ѝ. Не вдигнаха поглед, задълбочени в рисунката.

Промъкнах се до Джаспър и надникнах.

— Още нещо ли е видяла? — попитах тихо.

— Да. Нещо го е накарало да се върне в стаята с видеото, но сега вече е осветена.

Гледах как Алис рисува квадратна стая с тъмни греди по ниския таван. Стените бяха облицовани в дърво, твърде тъмно и старомодно. На пода имаше тъмен килим на шарки. Южната стена бе заета от голям прозорец, а широк свод в западната стена водеше към всекидневната. Едната страна на този свод беше от камък — голяма жълто-кафява каменна камина, с огнища и към двете стаи. Центърът на стаята от тази перспектива, телевизорът и видеото стояха на прекалено малка дървена стойка в югозападния ъгъл на стаята. Пред телевизора имаше износено ъглово канапе с кръгла масичка отпред.

— А телефонът е тук — прошепнах аз, посочвайки.

Два чифта безсмъртни очи се втренчиха в мен.

— Това е къщата на майка ми.

Алис вече беше скочила от канапето с телефон в ръка и набираше някакъв номер. Аз останах с поглед, впит в невероятно точната рисунка на стаята на майка ми. Джаспър застана необичайно близо до мен. Докосна леко рамото ми и физическият допир удвои силата на успокоителното му влияние. Паниката ми бе някак смътна, усещах я като през мъгла.

Устните на Алис потрепваха от скоростта, с която говореше, тихото жужене беше неразбираемо. Не можех да се съсредоточа.

— Бела? — извика ме Алис и аз я погледнах вцепенено.

— Бела, Едуард идва да те вземе. Тримата с Емет и Карлайл ще те отведат някъде и ще те скрият за известно време.

— Едуард идва? — Думите бяха като спасителна жилетка, която държеше главата ми над водата.

— Да, ще хване първия полет от Сиатъл. Ще се срещнем на летището и ще тръгнеш с него.

— А майка ми... той е дошъл тук заради майка ми, Алис! — Въпреки присъствието на Джаспър в гласа ми се надигна истерия.

— Двамата с Джаспър ще останем, докато вече е безопасно.

— Няма как да спечеля тази битка, Алис. Не може вечно да пазите всички, които познавам. Нима не виждате какво прави той? Та той изобщо не преследва мен. Ще намери някого, ще нарани някого, когото обичам... Алис, не мога...

— Ще го хванем, Бела — увери ме тя.

— Ами, ако пострадате вие, Алис? Да не мислиш, че това няма значение? Да не мислиш, че ще ме заболи само ако нарани човешкото ми семейство?

Алис многозначително погледна Джаспър. Обля ме дълбока, тежка мъгла от умора и очите ми се затвориха противно на волята ми. Съзнанието ми се бореше срещу мъглата, знаейки какво се случва. Насилих се да отворя очи, изправих се и се дръпнах изпод ръката на Джаспър.

— Не искам да заспивам отново — рязко казах.

Отидох в стаята и затворих вратата, или по-скоро я затръшнах, за да остана насаме с болката. Този път Алис не ме последва. В продължение на три часа и половина гледах втренчено стената, свита на кълбо, и леко се полюшвах. Мислите ми се въртяха в кръг, докато се опитвах да открия начин да се измъкна от този кошмар. Нямах бягство, нямах спасение. Виждах един-единствен възможен изход, надвиснал мрачно в бъдещето ми. Въпросът беше колко хора ще пострадат, преди да го достигна.

Единствената утеха, единствената надежда, която имах, беше, че скоро ще видя Едуард. Може би, ако видех лицето му още веднъж, щях да успея да стигна до решението, което сега ми се изплъзваше.

Когато телефонът иззвъня, се върнах в хола, леко засрамена от поведението си. Надявах се да не съм ги обидила, надявах се, че знаят колко съм им благодарна за всички жертви, които правеха заради мен.

Алис говореше бързо, както винаги, но вниманието ми беше привлечено от факта, че Джаспър за първи път не беше в стаята. Погледнах часовника — беше пет и трийсет сутринта.

— Тъкмо се качват на самолета — каза Алис. — Ще кацнат в девет и четиридесет и пет. — Значи ми оставаха само още няколко часа до пристигането му.

— Къде е Джаспър?

— Отиде да провери нещо.

— Няма ли да останете тук?

— Не, ще се преместим по-близо до къщата на майка ти.

Стомахът ми се преобърна при тези думи.

Телефонът отново иззвъня и ме изтръгна от мислите ми. Алис изглеждаше изненадана, но аз вече протягах ръка с надежда.

— Ало? — отговори Алис. — Не, до мен е. — Тя ми подаде телефона и каза с устни „майка ти“.

— Бела? Бела? — каза майка ми с онзи така познат глас, който бях чувала стотици пъти в детството си, всеки път, когато застанех твърде близо до ръба на тротоара или се изгубех от погледа ѝ сред тълпата. Беше изпълнен с паника.

Въздъгнах. Очаквах реакцията ѝ, макар да се бях постарала съобщението ми да не я стресне и същевременно да ѝ подсказже, че е спешно.

— Успокой се, мамо — казах нежно и бавно се отдалечих от Алис. Не бях сигурна, че мога да лъжа убедително, докато ме гледа изпитателно. — Всичко е наред, чуваш ли? Само ми дай минутка и ще ти обясня всичко, обещавам.

Замълчах, изненадана, че още не ме беше прекъснала.

— Мамо?

— Внимавай да не изречеш нещо, преди да ти кажа какво да говориш. — Гласът, който прозвуча в ухото ми, сега беше напълно непознат, неочакван. Мъжки глас, тенор, много приятен и много обикновен, като глас от реклама за луксозни автомобили. Говореше много бързо. — И така, не е нужно майка ти да пострада, затова прави точно каквото ти казвам и всичко ще бъде наред. — Замълча за миг,

докато го слушах в мълчалив ужас. — Много добре — похвали ме той. — А сега повтаряй след мен и се опитай да звучиш естествено. Кажи: „Не, мамо, остани, където си“.

— Не, мамо, остани, където си. — Гласът ми беше едва доловим шепот.

— Явно ще бъде трудно. — Гласът прозвуча развеселено, все така мил и дружелюбен. — Защо не отидеш в друга стая, за да не провалиш всичко с изражението си? Няма никаква причина майка ти да страда. Докато вървиш, кажи: „Мамо, моля те, изслушай ме“. Кажи го веднага.

— Моля те, мамо, изслушай ме — казах умолително. Отидох бавно в спалнята, усещайки притеснения поглед на Алис върху гърба си. Затворих вратата зад себе си и се опитах да мисля ясно въпреки ужаса, който беше вцепенил съзнанието ми.

— Много добре, сега сама ли си? Отговори с „да“ или „не“.

— Да.

— Но пак могат да те чуят, сигурен съм.

— Да.

— Добре тогава — продължи приятният глас. — Кажи: „Имай ми доверие, мамо“.

— Имай ми доверие, мамо.

— Нещата май се развиват по-добре, отколкото очаквах. Бях се приготвил да чакам, но майка ти се върна по-рано от предвиденото. Така е по-лесно, нали? По-малко неизвестност и по-малко притеснения за теб.

Изчаквах.

— Сега искам да ме чуеш много внимателно. Искам да се опиташ да се измъкнеш от приятелите си, мислиш ли, че ще можеш? Отговори с „да“ или „не“.

— Не.

— Съжалявам да го чуя, надявах се да си малко по-изобретателна. Мислиш ли, че ще успееш да се измъкнеш от тях, ако животът на майка ти зависи от това? Отговори с „да“ или „не“.

Не можеше да няма някакъв начин. Сетих си, че смятахме да ходим до летището. Международното летище „Скай Харбър“: тълпи от хора, объркано разположение...

— Да.

— Така е по-добре. Знам, че няма да е лесно, но ако ме обземе и най-беглото подозрение, че имаш компания, е, ще стане доста неприятно за майка ти — обеща любезният глас. — Вероятно вече си научила доста неща за нас и си наясно, че много бързо ще разбере дали си водиш приятелчетата. И колко малко време ще ми е нужно да се справя с майка ти, ако това се случи. Разбра ли ме? Да или не?

— Да — гласът ми пресекна.

— Много добре, Бела. Ето какво трябва да направиш. Искам да отидеш в къщата на майка ти. До телефона ще има листче с един номер. Обади се и аз ще ти кажа къде да отидеш след това. — Вече знаех къде ще трябва да отида и къде щеше да приключи всичко това. Но щях да следвам точно указанията му. — Можеш ли да го направиш? Отговори с „да“ или „не“.

— Да.

— Постарай се да е предобед, Бела. Нямам цял ден на разположение — мило каза той.

— Къде е Фил? — попитах аз кратко.

— Внимавай, Бела. Не говори, преди да съм те помолил.

Зачаках.

— Много е важно приятелите ти да не заподозрат нещо, когато се върнеш при тях. Кажи им, че майка ти се е обадила и ти си я разубедила да не се прибира вкъщи. А сега повтори след мен: „Благодаря ти, мамо“. Кажи го сега.

— Благодаря ти, мамо. — Сълзите напиреха. Опитах се да ги преглътна.

— Кажи: „Обичам те, мамо, ще се видим скоро“. Кажи го сега.

— Обичам те, мамо. — Гласът ми беше дрезгав. — Ще се видим скоро — обещах.

— Довиждане, Бела. С нетърпение очаквам да се видим отново. — И той затвори.

Държах телефона до ухото си. Ставите ми се бяха сковали от ужас, не можех да разтворя пръсти и да го оставя.

Знаех, че трябва да разсъждавам, но в главата ми отекваше единствено паникьосаният глас на майка ми. Секундите се нижеха, докато се борех за някакъв контрол.

Бавно, много бавно мислите ми започнаха да преминават през стената от болка. Започнах да планирам. Нямах друг избор, освен да

отида в стаята с огледалата и да умра. Нямах никаква гаранция, че така ще запазя живота на майка ми. Можех само да се надявам Джеймс да остане доволен, че е спечелил играта и е победил Едуард. Обзе ме отчаяние; не можех да се пазаря, не можех да предложа нищо, нито пък да го заплаша с нещо, което да му повлияе. Нямах избор. Трябваше да опитам.

Успях да отблъсна ужаса. Вече бях решила. Нямах смисъл да губя време в терзания заради решението си. Трябваше да разсъждавам ясно, защото Джаспър и Алис ме чакаха, а беше абсолютно наложително да ги избегна. И абсолютно невъзможно.

Внезапно изпитах облекчение, че Джаспър го няма. Ако беше тук и бе усетил тревогата, която ме бе обзела през последните пет минути, нямаше как да не заподозре нещо. Преглътнах ужаса и страха си, стараех се да ги потисна. Не можех да си ги позволя. Нямах представа кога ще се върне Джаспър.

Съсредоточих се върху бягството си. Надявах се, че ще имам някакво предимство, понеже отлично познавах летището. Някак трябваше да държа Алис на разстояние...

Знаех, че е в другата стая и ме чака, любопитна. Но преди Джаспър да се върне, трябваше да направя още нещо насаме.

Трябваше да приема, че няма да видя Едуард отново, че няма да мога да видя лицето му за последно, за да отнеса образа му в стаята с огледалата. Щях дълбоко да го нараня, а не можех дори да се сбогувам с него. Известно време се оставих на вълните на мъката. След това ги отблъснах и отидох да се изправя пред Алис.

Не успях да променя изражението си и то си остана мрачно и безизразно. Видях как се стресна и не й оставих време да ми зададе въпрос. Разполагах само с един сценарий, а в момента не бих могла да импровизирам.

— Майка ми се беше притеснила, искаше да се прибира у дома. Но всичко е наред, убедих я да не си идва. — Гласът ми беше безжизнен.

— Ще се погрижим всичко да е наред, Бела, не се притеснявай.

Извърнах се, не можех да й позволя да види лицето ми.

Погледът ми падна върху един празен лист с логото на хотела. Бавно пристъпих към него, докато в главата ми се оформяше план. До листа имаше и плик за писма. Чудесно.

— Алис — казах бавно, без да се обръщам, като се стараех гласът ми да е спокоен. — Ако напиша писмо до майка ми, можеш ли да ѝ го предадеш? Имам предвид да го оставиш в къщата.

— Разбира се, Бела — отвърна тя внимателно. Явно виждаше, че се разпадам. Налагаше се да овладее чувствата си.

Върнах се в спалнята, коленичих пред ниската масичка и започнах да пиша.

„Едуард“, написах. Ръката ми трепереше, думите бяха нечетливи.

Обичам те. Толкова съжалявам. Но той е хванал майка ми и трябва да опитам да я спася. Знам, че може и да не се получи. Ужасно съжалявам.

Не се сърди на Алис и Джаспър. Истинско чудо ще е, ако успея са им се изплъзна. Благодарим им от мое име, особено на Алис. Моля те.

И моля те, моля те, не тръгвай след него. Мисля, че той иска точно това. Няма да понеса, ако някой пострада заради мен, особено ти. Моля те, това е единственото нещо, което те моля. Направи го заради мен.

Обичам те. Прости ми, Бела.

Внимателно сгънах писмото и запечатах плика. Все някога щеше да го открие. Надявах се само да ме разбере и да ме послуша, поне този път.

След това старателно запечатах и собственото си сърце.

22. КРИЕНИЦА

Отне ми много по-малко време, отколкото очаквах: да преживея целия ужас, отчаянието, разбиването на мечтите ми. Минутите се нижеха по-бавно от обикновено. Когато отидох при Алис, Джаспър все още не се беше върнал. Притеснявах се да стоя в една стая с нея, страхувах се, че ще отгатне... а се страхувах и да се крия от нея по същата причина.

Смятах, че вече нищо не може да ме изненада, мислите ми бяха така измъчени и разхвърляни, но се смаях, когато видях Алис, наведена над бюрото, стиснала ръба му с две ръце.

— Алис?

Не реагира на повикването ми, но главата ѝ бавно се полюшваше, така че зърнах лицето ѝ. Очите ѝ бяха празни, замъглени... Веднага си помислих за майка ми. Закъсняла ли бях?

Изтичах до нея и я хванах за ръката.

— Алис! — гласът на Джаспър изплющя като камшик и той мигновено се озова зад нея, обгърна я с ръце и внимателно разхлаби хватката ѝ върху бюрото. В другия край на стаята вратата се затвори с тихо щракване.

— Какво става? — попита той.

Тя извърна лице от мен и погледна гърдите му.

— Бела — промълви.

— Тук съм — отговорих.

Тя завъртя глава, очите ѝ се впиха в моите, но изражението им бе все така странно пусто. Осъзнах, че не говори на мен, а отговаря на Джаспър.

— Какво видя? — попитах, но в спокойния ми, незаинтересован глас нямаше въпрос. Джаспър рязко ме погледна. Постарах се да не издам нищо с изражението си и зачаках. Очите му объркано пробягаха първо към Алис, после към мен, долавяйки завладяващия ме ужас... тъй като се досещах какво е видяла Алис.

Усетих как атмосферата около мен се успокоява. Прегърнах спокойствието, впрегнах го, за да овладее чувствата си, да ги контролирам.

Алис също се окопоти.

— Всъщност нищо — каза тя накрая със забележително спокоен и убедителен глас. — Просто видях същата стая като преди.

Тя вдигна поглед към мен, а изражението ѝ беше спокойно и дистанцирано.

— Искаш ли да закусиш?

— Не, ще хапна на летището. — Аз също бях спокойна. Влязох в банята да си взема душ. Сякаш бях попила от необикновената дарба на Джаспър, защото усещах отчаяното желание на Алис, макар и добре прикрито, да остане насаме с Джаспър. За да му каже, че някъде грешат, че ще се провалят...

Приготвих се методично, съсредоточавайки се върху всяка незначителна подробност. Оставих косата си спусната, за да се навие около лицето ми, да го скрие. Спокойствието, което създаваше Джаспър, проникваше в съзнанието ми и ми помагаше да мисля ясно. Помагаше ми да си съставя план. Разрових чантата си и напипах чорапа с парите. Изпразних го в джоба си.

Нямах търпение да стигнем летището и останах доволна, че към седем потеглихме. Този път седях сама на задната седалка на тъмната кола. Алис се беше облегла на дясната врата, уж обърнала лице към Джаспър, но непрекъснато ми хвърляше погледи иззад слънчевите си очила.

— Алис? — равнодушно я повиках аз.

— Да? — предпазливо отговори тя.

— Как точно се получава? Гледането в бъдещето? — втренчих се през страничния прозорец, а гласът ми звучеше отегчено. — Едуард ми е казал, че виденията ти не са окончателни... че нещата се променят. — Беше ми трудно да произнеса името му. Вероятно точно това привлече вниманието на Джаспър, защото колата се изпълни с нова вълна спокойствие.

— Да, нещата се променят... — измърмори тя с надежда, както ми се стори. — Някои неща са по-сигурни от други... например времето. Хората са по-трудни. Виждам само посоката, която са поели, докато все още я следват. Ако променят посоката, например вземат

друго решение, независимо колко дребно — цялото бъдеще се променя.

Кимнах замислено.

— Значи не си можела да видиш Джеймс във Финикс, преди да реши да дойде тук?

— Да — съгласи се тя, отново нащрек.

И е нямало как да ме види в стаята с огледалата заедно с Джеймс, докато не взех решението да се срещнем там. Наложих си да не мисля какво друго е видяла. Не исках паниката ми да събуди подозренията на Джаспър. И без това след видението на Алис щяха да ме наблюдават два пъти по-внимателно. Бягството ми можеше да се окаже неосъществимо.

Пристигнахме на летището. Късметът се оказа на моя страна, или пък просто обстоятелствата се стичаха благоприятно. Самолетът на Едуард кацаше на четвърти терминал — вярно, че той бе най-големият и повечето самолети кацаха там. Но точно на него се надявах, защото гъмжеше от хора. Освен това на трето ниво имаше една врата, която вероятно бе единственият ми шанс.

Паркирахме на четвъртото ниво на огромния паркинг. Този път водех аз, за първи път знаех по-добре от тях къде се намирахме. Слязохме с асансьора до трето ниво, където слизат пасажерите. Алис и Джаспър дълго разучаваха таблото с разписанието на заминаващите полети. Слушах как обсъждат предимствата и недостатъците на Ню Йорк, Атланта и Чикаго. Места, които никога не бях виждала. И никога нямаше да видя.

Нетърпеливо чаках своя миг, кракът ми неволно играеше. Бяхме седнали в дългата редица столове до детекторите за метал. Алис и Джаспър се преструваха, че гледат хората, но всъщност наблюдаваха мен. Всяко мое помръдване на седалката беше следвано от бърз поглед с периферията на очите им. Положението бе безнадеждно. Дали да не хукна? Щяха ли да се опитат да ме спрат с физическа сила насред обществено място? Или просто щяха да ме последват?

Извадих ненадписания плик от джоба си и го сложих върху черната кожена чанта на Алис. Тя вдигна поглед.

— Писмото ми — обясних. Тя кимна и го пъкна вътре. Той все щеше да го открие.

Времето минаваше и пристигането на Едуард приближаваше. Смайващо как всяка клетка в тялото ми сякаш съзнаваше, че той идва, копнееше за присъствието му. Беше ми ужасно трудно. Усетих, че се опитвам да си измисля оправдание да остана, първо да го видя и след това да избягам. Но знаех, че ако искам да се измъкна, това беше невъзможно.

Алис на няколко пъти ме попита дали искам да ми вземе нещо за закуска, но аз ѝ отговорях, че още е рано.

Втрених поглед в таблото с пристигащите полети и наблюдавах как самолет след самолет кацат навреме. Полетът от Сиатъл пълзеше все по-нагоре в таблото.

Внезапно, когато ми оставаха само трийсет минути, за да се измъкна, цифрите се смениха. Самолетът му щеше да пристигне десет минути по-рано. Нямах повече време.

— Май сега ще хапна — казах припряно.

Алис се изправи.

— Ще дойда с теб.

— Имаш ли нещо против Джаспър да дойде? — попитах аз. — Чувствам се малко... — Не довърших изречението. Очите ми бяха достатъчно диви, та неизреченото ѝ стана ясно.

Джаспър стана. Алис изглеждаше объркана, но за мое облекчение не прояви подозрение. Вероятно отдаваше промяната във виденията си на някаква маневра от страна на преследвача, а не на мен.

Джаспър мълчаливо крачеше до мен с длан върху кръста ми, сякаш ме насочваше. Престорих се, че първите няколко кафенета на летището не ми допадат, а същевременно търсех с поглед онова, което ми трябваше. Изведнъж го зърнах зад ъгъла, далече от зоркия поглед на Алис: дамската тоалетна на трето ниво.

— Имаш ли нещо против? — попитах Джаспър, докато минавахме покрай тоалетната. — Ще се забавя само минутка.

— Ще те чакам тук — отвърна той.

Хукнах да бягам в момента, в който вратата се хлопна зад мен. Помнех как веднъж се бях загубила в тази тоалетна, защото имаше два изхода.

Излезех ли през другата врата, трябваше да претичам само няколко метра до асансьорите и ако Джаспър си стоеше там, където го бях оставила, нямаше как да ме види. Затичах се, без изобщо да

поглеждам назад. Това беше единственият ми шанс и дори да ме видеше, трябваше да продължа. Хората ме гледаха странно, но аз не им обръщах внимание. Асансьорът зад ъгъла тъкмо затваряше врати. Протегнах ръка, за да спра вратите, и се мушнах в пълния асансьор, който слизаше надолу. Проврях се между раздразнените пътници и погледнах дали бутонът за първия етаж е натиснат. Той светеше и вратите се затвориха.

Щом вратата се отвори, отново се втурнах навън, дочувайки възмутени възгласи зад себе си. Забавих крачка, когато минах покрай охраната до лентите за багаж, и отново хукнах към изхода. Нямах как да разбера дали Джаспър вече ме търси. Ако следваше миризмата ми, имах само няколко секунди. Изскочих през автоматичните врати, като едва не се блъснах в стъклото в бързината.

До претъпкания с хора тротоар нямаше нито едно такси.

Нямах време. Алис и Джаспър или всеки момент щяха да осъзнаят, че съм избягала, или вече бяха хукнали след мен. Щяха да ме намерят за секунди.

Автобусът за хотел „Хаят“ тъкмо затваряше врати на няколко метра зад мен.

— Чакайте! — извиках аз и магнах на шофьора.

— Това е автобусът за „Хаят“ — объркано каза шофьорът и отвори вратите.

— Да — отвърнах запъхтяно. — Точно там отивам. — Припряно се качих по стълбите.

Той подозрително огледа празните ми ръце, но след това сви рамене, недотам заинтригуван, че да попита нещо.

Повечето места бяха свободни. Седнах възможно най-далече от останалите пътници и загледах през прозореца как първо тротоарът, а след това и цялото летище изчезват от погледа ми. В съзнанието ми нахлу представата как Едуард ще застане на ръба на тротоара, където свършваше дирята ми. Не бива да започвам да плача отсега, казах си. Чакаше ме дълго изпитание.

Късметът не ме изоставяше. Пред хотел „Хаят“ двойка с изморен вид тъкмо изваждаше и последния си куфар от багажника на едно такси. Скочих от автобуса и изтичах до таксито, намествайки се на седалката зад шофьора. Уморената двойка и шофьорът на автобуса ме изгледаха странно.

Казах адреса на майка ми на изненадания шофьор на таксито.

— Трябва да стигна колкото се може по-бързо.

— Но това е в Скотсдейл — взмути се той.

Хвърлих четири двайсетачки на седалката до него.

— Това достатъчно ли ще е?

— Да, хлапе, няма проблем.

Облегнах се и скръстих ръце върху скута си. Познатият град се нижеше покрай мен, но аз не гледах през стъклата. Полагах всички усилия да запазя самоконтрол. Бях решена да не се предавам точно сега, когато планът ми почти беше успял. Нямах смисъл да се отдавам на страха и тревогата. Пътят ми беше предначертан. Трябваше просто да го следвам.

Затова вместо да изпадам в паника, затворих очи и прекарах двайсетте минути път с Едуард.

Представих си, че оставам на летището да го посрещна. Представих си как се повдигам на пръсти, за да зърна лицето му по-скоро. Как бързо и грациозно минава през тълпата от хора, които ни делят. След това се затичвам през онези няколко метра до него, безразсъдна както винаги, и се озовавам в мраморните му ръце, най-после в безопасност.

Интересно къде ли смяташе да отидем. Сигурно някъде на север, където да може да излиза денем. Или някъде на отдалечено местенце, където да можем да се излежаваме заедно на слънце. Представих си го на плажа — кожата му, искряща като морската повърхност. Нямах значение колко време щяхме да се крием. Да съм затворена в хотелска стая щеше да е рай за мен. Имах още толкова много въпроси. Можех да си говоря с него вечно, да не спя, да не се отделям от него.

Виждах лицето му толкова ясно... почти чувах гласа му. И въпреки целия ужас и безнадеждност за няколко мига бях щастлива. Бях потънала в мечти и напълно изгубила представа за времето.

— Ей, кой номер беше?

Гласът на шофьора нахлу във фантазиите ми и ярките цветове на прекрасните ми мечтания избледняха. Ужасът, мрачен и безмилостен, дебнеше да се настани на тяхно място.

— Петдесет и осем двайсет и едно — задавено казах. Шофьорът ме погледна, притеснен да не взема да направя някоя сцена.

— Ето ни тогава. — Нямахме търпение да ме свали от колата и вероятно се надявахме да не си поискам рестото.

— Благодаря ви — прошепнах. Нямахме от какво да се страхувам, напомних си аз. Къщата беше празна. Трябваше да побързам; майка ми ме чакаше изплашена и разчиташе на мен.

Изтичах до вратата и по навик се протегнах да взема ключа от стряхата. Отключих. Вътре беше тъмно и празно. Изтичах до телефона, като пътъом запалих кухненската лампа. Върху дъската за съобщения до него с дребен, красив почерк бе изписан десетцифрен номер. Пръстите ми започнаха да натискат бутоните, но непрекъснато грешах. Затворих и започнах отначало, като този път се съсредоточих върху бутоните и внимателно ги натисках един по един. Успях. Притиснах слушалката до ухото си с трепереща ръка. Телефонът иззвъня само веднъж.

— Здравей, Бела — чух същия онзи непринуден глас. — Много си бърза. Впечатлен съм.

— Майка ми добре ли е?

— Много е добре. Не се притеснявай, Бела, нямам намерение да ѝ причиня нещо лошо. Освен ако не се окаже, че не си сама, разбира се. — Лек, закачлив глас.

— Сама съм. — Никога не съм била по-сама през целия си живот.

— Много добре. И така, сещаш ли се за балетното студио зад ъгъла?

— Да. Знам как да стигна дотам.

— Добре тогава. Ще се видим скоро.

Затворих.

Изтичах от стаята и се втурнах в горещината навън.

Нямах време да хвърля последен поглед на дома си, а и не исках да го виждам такъв: празен, символ на страха, а не убежище. Последният, който се беше разхождал из тези толкова познати стаи, беше врагът ми.

С ъгълчето на окото си почти виждах майка си, застанала в сянката на огромния евкалипт, където си играех като дете. Или приклепнала до тясната леха около пощенската кутия — гробище на всички цветя, които се бе опитвала да отгледа. Спомените бяха доста

по-приятни от реалността, каквато и да се окажеше тя. Но аз хукнах към ъгъла далече от тях, оставяйки всичко зад себе си.

Имах чувството, че се движа безкрайно бавно, сякаш тичах през мокър пясък и не получавах опора от асфалта. На няколко пъти се препънах, веднъж дори паднах, опирайки се на ръце и ги ожулих в тротоара, но веднага се изправих и продължих напред. Най-накрая стигнах до ъгъла. Оставаше ми само една пресечка; тичах запъхтяно, а потта се стичаше по лицето ми. Слънцето пареше върху кожата ми, а ярките му лъчи се отразяваха по белия бетон и ме заслепяваха. Чувствах се изложена на опасност. С всичка сила копнеех за зелените, покровителствени гори на Форкс... моя дом.

Когато завих зад последния ъгъл и излязох на улица „Кактус“, видях студиото точно каквото си го спомнях. Паркингът отпред беше празен, вертикалните щори на всички прозорци бяха спуснати. Не можех да тичам повече, бях останала без дъх; усилието и страхът ме бяха изтощили. Помислих си за майка ми, за да накарам краката си да се движат, единият пред другия, единият пред другия.

Когато се приближих, видях бележката от вътрешната страна на вратата. Беше написана на ръка върху розов лист хартия и гласеше, че залата за танци ще е затворена за пролетната ваканция. Докоснах дръжката и внимателно я натиснах. Беше отключено. Опитах се да успокоя дишането си и отворих вратата.

Коридорът беше тъмен, празен и хладен, климатикът тихо бръмчеше. Пластмасовите столове бяха подредени покрай стените, а мокетът миришеше на препарат за почистване. През прозорчето на чакалнята виждах, че западната зала е тъмна. Другата зала, най-голямата, беше осветена. Щорите на прозорците обаче бяха спуснати.

Обзе ме такъв ужас, че буквално се парализирах. Краката ми отказаха да ме слушат.

Тогава чух гласа на майка ми.

— Бела? Бела? — отново онази нотка на истерична паника в гласа. Изтичах към вратата, откъдето идваше гласът ѝ.

— Бела, изплаши ме! Никога повече не прави така! — продължаваше да нарежда тя, докато влизах в дългата зала с високия таван.

Огледах се, за да открия откъде идва гласът ѝ. Чух смеха ѝ и рязко се обърнах.

И тогава я видях, на екрана на телевизора — разрошваше косата ми от облекчение. Беше Денят на благодарността, а аз бях дванайсетгодишна. Бяхме отишли на гости при баба ми в Калифорния в годината преди да умре. Един ден отидохме на плажа и аз се надвесих твърде много над парапета на кея. Беше видяла как краката ми отчаяно ритат във въздуха в опит да възстановят равновесието ми. „Бела? Бела?“ бе извикала изплашено тогава.

Екранът на телевизора стана син.

Обърнах се бавно. Той стоеше неподвижно до задния изход, толкова неподвижно, че в първия момент не го бях забелязала. В ръката си държеше дистанционно. Дълго време се взирахме един в друг, след това той се усмихна.

Тръгна към мен, приближи се и след това ме отмина, за да остави дистанционното до видеото. Обърнах се внимателно, за да го виждам.

— Съжалявам за това, Бела, но не е ли по-добре, че не замесихме майка ти? — Гласът му беше любезен, мил.

Внезапно осъзнах: майка ми бе в безопасност. Беше си във Флорида. Изобщо не бе чула съобщението ми. Не беше изпитала ужаса от тъмночервените очи върху странно бледото лице пред мен. Беше в безопасност.

— Да — отвърнах, изпълнена с облекчение.

— Не ми се струваш сърдита, че те изиграх.

— Не съм. — Внезапното ми облекчение ме правеше смела. Какво значение имаше вече? Скоро всичко щеше да приключи. Чарли и майка ми нямаше да пострадат, нямаше да се страхуват. Виеше ми се свят. Някаква аналитична част от съзнанието ми ме предупреждаваше, че съм опасно близо до пълен емоционален срив.

— Колко странно. Наистина не се сърдиш. — Тъмните му очи ме преценяваха с интерес. Ирисите му бяха почти черни, само тънка ивица рубиненочервено около тях. Беше жаден. — Едно ще призная за странното ви племе, вие, хората, можете да бъдете доста интересни. Предполагам, ти си идеален екземпляр за наблюдение. Невероятно е как някои от вас сякаш изобщо не притежават инстинкт за самосъхранение.

Стоеше на няколко крачки от мен със скръстени ръце и ме гледаше с любопитство. В изражението и в позата му нямаше нищо заплашително. Изглеждаше напълно обикновено, в чертите и фигурата

му нямаше нищо забележително. Само бледата кожа и сенките около очите, с които вече бях свикнала. Беше облечен със светлосиня риза с дълъг ръкав и избелели сини джинси.

— Предполагам, ще ми кажеш, че гаджето ти ще отмъсти за теб?
— попита той с надежда, както ми се стори.

— Не, не мисля. Или поне го помолих да не го прави.

— И какъв беше отговорът му?

— Не знам. — Беше ми учудващо лесно да разговарям с този благовъзпитан ловец. — Оставих му писмо.

— Колко романтично, прощално писмо. И мислиш ли, че ще се съобрази с него? — Сега гласът му прозвуча малко по-сурово, под учтивия тон се долавяше саркастична нотка.

— Надявам се.

— Хмм. Е, в такъв случай значи надеждите ни се разминават. Разбираш ли, всичко стана прекалено лесно, прекалено бързо. Честно казано, леко съм разочарован. Очаквах доста по-голямо предизвикателство. А в крайна сметка ми трябваше само малко късмет.

Чаках мълчаливо.

— Когато Виктория не успя да се добере до баща ти, я накарах да открие подробности за теб. Нямаше смисъл да препускам из цялата планета, за да те хвана, когато можех удобно да изчакам на избрано от мен място. Така че, след като говорих с Виктория, реших да се отбия във Финикс и да посетя майка ти. Нали те чух да казваш, че се връщаш вкъщи. Първоначално изобщо не мислех, че действително смяташ да го направиш, но после започнах да се питам. Хората са доста предвидими; обичат да са на познато, на безопасно място. А и това би било идеалната тактика — да отидеш на последното място, където можеш да отидеш, когато се криеш, на мястото, където си казала, че ще отидеш. Естествено, не можех да съм сигурен, просто имах такова усещане. Обикновено имам някакъв усет за жертвата, която преследвам, нещо като шесто чувство. Когато отидох в къщата на майка ти, прослушах съобщението ти, но, естествено, нямаше как да знам откъде се обаждаш. Полезно ми беше, че бе оставила номера си, но ти самата можеше да се намираш и в Антарктида, а планът ми нямаше как да се осъществи, ако не си наблизко.

Но точно в този момент гаджето ти се качи на самолета за Финикс. Виктория ги следеше, естествено, в игра с толкова много

играчи не мога да работя сам. И така, те ми показаха онова, на което се надявах — че в крайна сметка си тук. Вече бях подготвен; бях изгледал приятните ви домашни филмчета. След това оставаше само да блъфирам.

Оказа се твърде лесно, разминава се далеч с високите ми стандарти. Така че, нали разбираш, надявам се да грешиш по отношение на гаджето си, Едуард, нали така се казваше?

Не отговорих. Смелостта ми започваше да се изпарява. Усещах, че е към края на злорадстването си. То така или иначе не беше предназначено за мен. Нямах величие в това да победи мен, слабото човешко същество.

— Имаш ли нещо против и аз самият да оставя едно писъмце на твоя Едуард?

Той отстъпи крачка назад и докосна една видеокамера, голяма колкото длан, закрепена върху стереото. Червената лампичка показваше, че вече е пусната. Той я нагласи и увеличи обхвата. Погледнах го ужасено.

— Съжалявам, но съм сигурен, че няма да устои да не ме подгони, след като види това. А не бих искал да пропусне нито секунда. Всичко беше заради него, разбира се. Ти си просто едно човешко същество, което попадна на неподходящо място в неподходящо време и, мога да добавя, в неподходяща компания.

Той пристъпи към мен с усмивка.

— Преди да започнем...

Усетих как стомахът ми се преобръща и започва да ми се повдига. Не очаквах това.

— Просто искам да му натрия носа, съвсем малко. Отговорът беше очевиден през цялото време и се притеснявах, че Едуард ще го види и ще ми развали удоволствието. Случвало се е веднъж, преди много години. Единственият случай, в който жертвата ми успя да избяга.

Разбираш ли, вампирът, който така беше оглупял по тази малка жертва, направи избора, който Едуард е прекалено слаб да направи. Когато старият разбра, че съм по петите на малката му приятелка, той я отвлече от лудницата, където я бяха затворили — никога няма да проумея защо някои вампири така се пристрастяват по вас, хората — освободи я и я прибра на сигурно място. Тя май дори не усети болката,

бедното създание. Толкова дълго бе стояла в онази черна дупка. Сто години по-рано щяха да я изгорят на клада заради виденията ѝ. Но през двайсетте години на деветнайсети век ги вкарваха в лудници и ги подлагаха на шокова терапия. Когато отвори очи, силна в новата си младост, все едно никога не беше виждала слънцето. Старият вампир я беше направил силен нов вампир и вече нямах причина да я пипам. — Той въздъхна. — За да си отмъстя, унищожих стареца.

— Алис — ахнах, поразена.

— Да, малката ти приятелка. Доста се изненадах, като я видях на поляната. Предполагам, че глутницата ѝ ще може да извлече някаква утеха от тази случка. Аз получавам теб, а те получават нея. Единствената жертва, която ми избяга. Всъщност това е голяма чест.

А тя миришеше така вкусно. Още съжалявам, че не можах да я опитам... Миришеше дори по-вкусно от теб. Извинявай, не исках да те обидя. Имаш много приятна миризма. Някакъв аромат на цветя...

Той направи още една крачка към мен и застана на сантиметри от лицето ми. Хвана кичур от косата ми и деликатно го помириша. След това нежно подреди къдриците ми и аз усетих студените му пръсти по гърлото си. Той се протегна и бързо погали бузата ми с палец, а лицето му изразяваше изненада.

Толкова много исках да избягам, но стоях като замръзнала. Дори не можех да се дръпна от допира му.

— Не — промърмори той на себе си и отпусна ръка. — Не разбирам. — Той въздъхна. — Е, предполагам, че можем да започваме. След това ще се обадя на приятелите ти и ще им кажа къде да те намерят заедно с краткото ми послание.

Сега вече ми се повдигаше. Очакваше ме болка, виждах го в очите му. Нямаше да му е достатъчно да победи, да се нахрани и да си тръгне. Краят нямаше да е бърз, както се бях надявала. Краката ми се разтрепериха и се притесних, че ще падна.

Той отстъпи и започна да ме обикаля небрежно, все едно оглеждаше статуя в музей. Лицето му беше открито и дружелюбно, докато преценяваше откъде да започне.

Изведнъж се приведе, приклепна в познатата стойка и любезната му усмивка бавно се разшири. Вече не беше усмивка, а разкривена гримаса, разкриваща лъскавите му зъби.

Не можах да се сдържа и хукнах. Колкото и безсмислено да беше, колкото и омекнали да бяха коленете ми, паниката ме завладя и аз се втурнах към аварийния изход.

Той мигом се появи пред мен. Не видях дали използва ръката, или крака си, движението бе твърде бързо. Нещо ме блъсна в гърдите и усетих как политам назад, а след това чух трясъка, когато главата ми се удари в огледалата. Огледалото се пропука и по пода около мен се посипаха парчета стъкло.

Бях прекалено зашеметена, за да усетя болката. Не можех да си поема въздух.

Той бавно тръгна към мен.

— Това ще се окаже доста приятен ефект — каза той, оглеждайки късчетата стъкло, а гласът му отново беше дружелюбен. — Сигурен бях, че тази зала ще придаде театралност на краткия ми филм. Затова и избрах това място за срещата ни. Идеално е, нали?

Не отговорих, изправих се на четири крака и запълзях към вратата.

Той в миг се озова над мен и яростно натисна крака ми. Чух ужасяващия пукот, преди да го усетя. След това *изпитах* такава болка, че не можах да сдържа агонизиращия си писък. Извих се да хвана крака си и го видях как стои над мен и се усмихва.

— Не искаш ли да промениш последното си желание? — мило попита той. Пръстите на крака му се впиха в счупения ми крак и аз чух пронизителен писък. Шокирана осъзнах, че излиза от моята уста.

— Не би ли предпочела Едуард да се опита да ме открие? — подсказа ми той.

— Не! — изграчих. — Не, Едуард, моля те... — тогава нещо ме удари в лицето и аз се блъснах в счупените огледала.

През болката от счупения крак усетих остро пробождање в главата, където стъклото се вряза в скалпа ми. Топлата влага започна да се стича по косата ми с плашеща бързина. Усетих как рамото на ризата ми подгизва, чух как кръвта се стича по дървения под. Стомахът ми се преобърна от миризмата.

През гаденето и замаяното ми съзнание видях нещо, което ми вдъхна внезапна последна надежда. Очите му, до този момент само напрегнати, вече горяха с неконтролируемо желание. Алената кръв, която напояваше ризата ми и течеше в локва на пода, го подлудяваше

от жажда. Въпреки първоначалните си намерения нямаше да може да издържи още дълго.

Дано да свърши бързо, само за това се молах, докато стичащата се кръв изпомпваше съзнанието ми с всяка струя. Очите ми се затваряха.

Сякаш изпод вода чух последния рев на ловеца. Виждах през дългите тунели, в които се бяха превърнали очите ми, как тъмната му сянка се приближава към мен. С последни сили инстинктивно вдигнах ръка да предпазя лицето си. Очите ми се затвориха и загубих съзнание.

23. АНГЕЛЪТ

Докато съзнанието ми се рееше, аз сънувах.

Както се носех под тъмните води, чух най-щастливия звук, който познавах — колкото красив и живителен, толкова и ужасяващ. Беше друг рев: много по-дълбок, див, трептящ от ярост.

Рязка болка, раздираща вдигнатата ми ръка, ме върна почти до повърхността, но не успях да се издигна достатъчно, за да отворя очи.

И тогава разбрах, че съм мъртва.

Защото през тежките води чух гласа на ангел да вика името ми, да ме вика към единствения рай, за който копнеех.

— О, не, Бела, не! — извика гласът на ангела в ужас.

Отвъд този жадуван звук се чуваше друг шум — ужасяващи звуци, които съзнанието ми отказваше да възприеме. Зловещо, дълбоко ръмжене, стряскащ пукот и пронизителен писък, който внезапно секна...

Опитах се да се съсредоточа върху гласа на ангела.

— Бела, моля те! Бела, чуй ме, моля те, моля те, Бела, моля те! — молеше се той.

Да, исках да отвърна. Или каквото и да е. Но не усещах устните си.

— Карлайл! — извика ангелът, а в съвършения му глас се долавяше агония. — Бела, Бела, не, о, не, моля те! — ангелът плачеше без сълзи, разтърсван от ридания.

Ангелът не биваше да плаче, това не биваше да се случва. Опитах се да го открия, да му кажа, че всичко е наред, но водата беше толкова дълбока, притискаше ме и не можех да дишам.

Усещах напрежение в една точка в главата си. Болеше ме. И когато тази болка проби тъмнината и достигна до мен, усетих и други болки, много по-силни. Извиках, поемайки си въздух, разцепвайки тъмните води.

— Бела! — извика ангелът.

— Изгубила е доста кръв, но раната на главата ѝ не е дълбока — уведоми ме спокоен глас. — Внимавай с крака ѝ, счупен е.

От устните на ангела излезе яростен рев.

Усетих рязко пробождане встрани. Това не би могло да е раят, нали? Имаше прекалено много болка.

— Мисля, че има и няколко счупени ребра — продължи спокойният глас.

Острите болки намаляваха, но една нова болка, изгаряща ръката ми, замъгляваше всички останали.

Някой ме изгаряше.

— Едуард — опитах се да го извикам, но гласът ми беше твърде бавен и тежък. От устата ми излезе нечленоразделен звук.

— Бела, ще се справиш. Чуваш ли ме, Бела? Обичам те.

— Едуард — опитах отново. Сега гласът ми звучеше малко по-ясно.

— Да, тук съм.

— Боли — простенах.

— Знам, Бела, знам — и обръщайки се към някого, той попита с измъчен глас: — Не можеш ли да направиш нещо?

— Чантата ми, моля... Задръж дъха си, Алис, това ще помогне — увери я Карлайл.

— Алис? — изохках.

— Тя е тук, тя ни каза къде да те намерим.

— Боли ме ръката — промълвих с усилие.

— Знам, Бела. Карлайл ще ти даде нещо и болката ще отmine.

— Ръката ми гори! — изкрещях аз най-накрая, пробивайки през последния пласт тъмнина, и очите ми рязко се отвориха. Не можех да видя лицето му, нещо тъмно и топло се разстиляше пред очите ми. Защо не виждаха огъня и не го изгасяха?

Гласът му беше изплашен:

— Бела?

— Огъня! Някой да изгаси огъня! — крещях аз, докато изгарях.

— Карлайл! Ръката ѝ!

— Ухапал я е. — Гласът на Карлайл вече не звучеше спокойно, а ужасено.

Чух как Едуард ужасено си поема дъх.

— Едуард, трябва да го направиш. — Това беше гласът на Алис, някъде над главата ми. Нечии хладни пръсти избърсаха влагата от очите ми.

— Не! — изрева той.

— Алис — простенах аз.

— Може би има някакъв шанс — каза Карлайл.

— Какъв? — примоли се Едуард.

— Пробвай да изсмучеш отровата. Раната е относително чиста. — Докато Карлайл говореше, усещах в главата си ново напрежение, сякаш нещо ровичкаше из скалпа ми. Но тази болка бе притъпена от болката, която изгаряше ръката ми.

— Ще се получи ли? — Алис звучеше напрегнато.

— Не знам — отвърна Карлайл, — но трябва да побързаме.

— Карлайл, аз... — Едуард се поколеба. — Не знам дали мога да го направя. — В гласа му отново се долавяше тревога.

— Решението е твое, Едуард, и в двата случая. Не мога да ти помогна. Ако решиш да смучеш кръв от ръката ѝ, трябва да спра това кървене тук.

Загърчих се в хватката на огненото мъчение, а от движението болката в крака ми също пламна.

— Едуард! — изкрещях. Осъзнах, че отново съм затворила очи. Отворих ги и отчаяно затърсих лицето му. И го видях. Най-накрая виждах прекрасното му лице, което ме гледаше изкривено от нерешителност и болка.

— Алис, намери нещо да използваме като шина за крака ѝ! — Карлайл се беше надвесил над мен и обработваше раната на главата ми. — Едуард, трябва да го направиш веднага, или ще стане твърде късно.

Лицето на Едуард беше измъчено. Видях как съмнението в очите му внезапно се замени с яростна решителност. Той стисна челюст. Усетих как студените му силни пръсти хващат силно горящата ми ръка. След това главата му се наведе над ръката ми и студените му устни се впиха в кожата ми.

Отначало болката беше още по-ужасна. Крещях и се мъчех да се освободя от студените ръце, които ме държаха. Чувах гласа на Алис, която се опитваше да ме успокои. Нещо тежко придържаше крака ми

към пода, а Карлайл държеше главата ми в силните си ръце като в менгеме.

Постепенно спрях да се извивам, а ръката ми все повече изтръпваше. Огънят стихваше и се съсредоточаваше във все по-смаляваща се точка.

Усещах как с намаляването на болката съзнанието ми се изплъзва. Страхувах се да не падна отново в черните води, страхувах се, че ще го изгубя в тъмнината.

— Едуард — опитах се да кажа, но дори не чух гласа си. Те обаче ме чуха.

— Той е тук, до теб, Бела.

— Остани, Едуард, стой при мен...

— Няма да се отделям. — Гласът му беше измъчен, но някак тържествуващ.

Въздъгнах доволно. Огънят беше потушен, другите болки притихваха под сънливостта, която се просмукваше в цялото ми тяло.

— Цялата отрова ли излезе? — попита Карлайл сякаш от много далече.

— Кръвта ѝ е чиста на вкус — тихо отвърна Едуард. — Дори усещам морфина.

— Бела? — повика ме Карлайл.

Опитах да отговоря:

— Мммм?

— Утихна ли огънят?

— Да — въздъгнах аз. — Благодаря ти, Едуард.

— Обичам те — отвърна той.

— Знам — промълвих, безкрайно уморена.

Чух най-любимия си звук в целия свят: тихия смях на Едуард, изпълнен с облекчение.

— Бела? — отново ме повика Карлайл.

Смръщих се. Исках да спя.

— Какво?

— Къде е майка ти?

— Във Флорида — въздъгнах. — Той ме изигра, Едуард. Гледал е домашните ни филми. — Яростта в гласа ми бе направо жалка.

Но това ме подсети нещо.

— Алис — насилих се да отворя очи. — Алис, филмът... той те познава, Алис, знаеше за предишния ти живот. — Опитах се да звуча настойчиво, но гласът ми беше слаб. — Мирише ми на бензин — добавих изненадана, въпреки мъглата в съзнанието ми.

— Време е да я преместим — каза Карлайл.

— Не, искам да спя — възроптах аз.

— Можеш да спиш, любима, аз ще те нося — успокои ме Едуард.

И аз се озовах в прегръдките му, сгушена до гърдите му, понесох се във въздуха и всичката болка изчезна.

— Заспивай сега, Бела — това бяха последните думи, които чух.

24. ЗАДЪНЕНА УЛИЦА

Очите ми се отвориха под ослепителна светлина. Бях в някаква непозната бяла стая. Стената до мен беше закрыта от дълги вертикални щори, а ярките светлини над главата ми ме заслепяваха. Бях подпряна на възглавници върху твърдо, неравно легло на колелца. Възглавниците бяха плоски и целите на бучки. Някъде до мен се чуваше дразнещо писукане. Надявах се това да означава, че съм още жива. На мъртвите не би трябвало да им е толкова неудобно.

Ръцете ми бяха омотани в тръбички, а на лицето ми беше залепено нещо, точно под носа. Вдигнах ръка да го махна.

— Не, недей. — Хладни пръсти спряха моите.

— Едуард? — обърнах леко глава и прекрасното му лице се оказа само на сантиметри от моето, а брадичката му бе подпряна на възглавницата ми. Отново осъзнах, че съм жива, този път с благодарност и въодушевление. — О, Едуард, толкова съжалявам.

— Шшт — той ми направи знак да не говоря. — Всичко е наред.

— Какво стана? — Не помнех ясно, а когато се опитах да си припомня, съзнанието ми се разбунтува.

— За малко да дойда твърде късно. Можеше да се окаже прекалено късно — прошепна той с измъчен глас.

— Постъпих толкова глупаво, Едуард, мислех, че е хванал майка ми.

— Той изигра всички ни.

— Трябва да се обадя на Чарли и на мама — сетих се през мъглата.

— Алис им се обади. Рене е тук, искам да кажа в болницата, отиде да вземе нещо за хапване.

— Майка ми е тук? — опитах се да седна, но ми се зави свят и той нежно ме побутна обратно на възглавниците.

— Ще се върне съвсем скоро — обеща ми той. — А ти трябва да лежиш неподвижно.

— Но какво й казахте? — разтревожих се. Не исках да се успокоявам. Майка ми беше в болницата, където ме лекуваха от нападение на вампир. — Защо и казахте, че съм тук?

— Паднала си по стълбите цели два етажа и си излетяла през прозореца. — Той замълча. — Трябва да признаеш, че може да се случи.

Въздъгнах и от движението усетих болка. Погледнах тялото си под чаршафите, огромната буца, в която се беше превърнал кракът ми.

— Зле ли съм?

— Имаш счупен крак, четири счупени ребра, няколко пукнатини по главата и синини по цялото тяло, освен това загуби много кръв. Преляха ти на няколко пъти. Никак не ми хареса — известно време не миришеше, както трябва.

— Сигурно ти е било приятно, малко разнообразие.

— Напротив, харесва ми как миришеш *ти*.

— Как го направи? — попитах тихо. Веднага разбра какво имам предвид.

— Не знам точно — той извърна поглед от учудените ми очи, повдигна бинтованата ми ръка от леглото и нежно я задържа в своята, като внимаваше да не оплете тръбичките, които ме свързваха с мониторите.

Търпеливо изчаках да ми каже останалото.

Той въздъгна, без да отвръща на погледа ми.

— Беше направо невъзможно... да спра — прошепна той. — Невъзможно. Но спрях. — Вдигна очи и ме погледна с лека усмивка. — Явно *истински* те обичам.

— Не съм ли толкова вкусна, колкото мириша? — усмихнах се в отговор. От което ме заболя лицето.

— Дори повече... повече, отколкото си представях.

— Извинявай.

Той вдигна очи към тавана.

— Намери за какво да се извиняваш.

— А за какво *трябва* да се извинявам?

— За това, че едва не те загубих завинаги.

— Извинявай — казах отново.

— Знам защо си го направила. — Гласът му беше утешителен. — Но въпреки това постъпката ти беше неразумна. Трябваше да ме

изчакаш, трябваше да ми кажеш.

— Нямах да ме пуснеш.

— Не — съгласи се сериозно. — Нямах.

В съзнанието ми започнаха да нахлуват доста неприятни спомени. Потръпнах и се намръщих.

Той веднага се разтревожи.

— Бела? Какво има?

— Какво стана с Джеймс?

— Емет и Джаспър се погрижиха за него, след като го махнах от теб. — В гласа му се долавяше остро чувство за вина.

— Но аз не видях Емет и Джаспър — объркано казах.

— Наложих се да излязат от стаята... имаше твърде много кръв.

— Но ти остана.

— Да, останах.

— А Алис и Карлайл... — казах аз с почуда.

— Те също много те обичат, нали знаеш?

Няколко болезнени образа от последните ми мигове с Алис ми напомниха нещо.

— Алис видя ли записа? — попитах тревожно.

— Да. — Някаква непозната нотка придаваше мрачност на гласа му, нотка на неподправена омраза.

— Винаги е била на тъмно, затова не е можела да си спомни.

— Знам. Сега най-после разбра. — Гласът му беше спокоен, но лицето му беше потъмняло от гняв.

Опитах се да докосна лицето му със свободната си ръка, но нещо ме спря. Погледнах надолу и видях, че системата дърпа ръката ми.

— Уф — намръщих се.

— Какво има? — притеснено попита той, откъснат донякъде от мислите си. Но очите му не успяха да се отърсят напълно от тъгата.

— Игли — обясних, извъръщайки поглед от иглата в ръката ми. Наложих си да се съсредоточа върху един крив панел на тавана и да дишам дълбоко въпреки болката в ребрата.

— Страх я било от игли — промърмори той сякаш на себе си и поклати глава. — А когато става дума за садистичен вампир, решен да я измъчва до смърт, разбира се, няма проблем, веднага хуква да се срещне с него. Но една игла в ръката й...

Завъртях очи. С удоволствие установих, че поне това движение не ми причинява болка. Реших да сменя темата.

— *А ти* защо си тук? — попитах.

Той се втренчи в мен, а в погледа му прочетох първо объркване, а после болка. Смръщи вежди.

— Искаш ли да си тръгна?

— Не! — извиках аз, ужасена от самата мисъл. — Не, исках да кажа, какво си обяснил на майка ми за присъствието си? Трябва да съм наясно, преди да се върне.

— А — каза той и челото му отново стана гладко като мрамор. — Дошъл съм във Финикс да те вразумя да се върнеш във Форкс. — Големите му очи бяха толкова искрени, че самата аз едва не му повярвах. — Ти си се съгласила да се срещнем и си дошла в хотела, в който съм бил отседнал с Алис и Карлайл, естествено, пристигнал съм под родителски контрол — вметна той благочестиво. — Ти обаче си се спънала по стълбите към стаята ми и... ами, останалото го знаеш. Не е нужно да си спомняш подробности; имаш доста добро извинение да си леко замаяна и да ти се губят някои неща.

Замислих се за момент.

— В историята ви има няколко слаби места. Например няма счупен прозорец.

— Всъщност не е точно така — каза той. — Алис доста се позабавлява, докато изфабрикува доказателствата. Погрижихме се всичко да е достатъчно убедително. Дори можеш да съдиш хотела, ако решиш. Няма за какво да се притесняваш — увери ме той и нежно погали бузата ми. — Единствената ти задача е да се справиш.

Не бях чак толкова замаяна от лекарствата, че да не реагирам на докосването му. Мониторът започна бясно да писука и вече не само той чуваше лудешките удари на сърцето ми.

— Това може да се окаже доста смуцаващо — измърморих.

Той се засмя и в очите му блесна палаво пламъче.

— Хмм. Чудя се...

Бавно се наведе към мен и писукането бясно се ускори още преди да ме е докоснал с устни. Но когато все пак ме докоснаха, макар и съвсем нежно, писукането внезапно замлъкна.

Той рязко се дръпна, но притесненото му изражение се разведри, когато мониторът отново улови ритъма на сърцето ми.

— Май трябва да съм още по-внимателен от обикновено — смръщи се.

— Не бях приключила с целувката — промърморих. — Не ме карай аз да ставам.

Той се усмихна и се наведе, за да докосне устните ми със своите. Мониторът полудя.

Внезапно устните му се изопнаха. Той бързо се отдръпна.

— Май чувам майка ти да идва — каза той отново ухилен.

— Не ме оставяй — извиках, обзета от внезапна паника. Не можех да му позволя да си тръгне, можеше отново да изчезне.

За миг се загледа в ужасените ми очи.

— Няма да си тръгна — обеща тържествено, а после се усмихна. — Просто малко ще поспя.

Премести се от твърдия пластмасов стол до леглото ми върху тюркоазния фотьойл от изкуствена кожа откъм долната част на леглото, отпусна облегалката му назад и затвори очи. Остана напълно неподвижен.

— Не забравяй да дишаш — прошепнах саркастично. Той си пое дълбоко въздух със затворени очи.

Вече чувах майка ми. Говореше с някого, вероятно с някоя сестра, и гласът ѝ звучеше уморено и разтревожено. Прииска ми се да скоча от леглото и да я успокоя, да ѝ се закълна, че всичко е наред. Но никак не бях във форма за скачане, затова търпеливо зачаках.

Вратата се отвори леко и тя надникна.

— Мамо! — прошепнах аз с изпълнен с обич и облекчение глас.

Тя огледа неподвижното тяло на Едуард на фотьойла и се приближи на пръсти до леглото ми.

— Никога не те оставя, а? — промърмори тя по-скоро на себе си.

— Мамо, толкова се радвам да те видя!

Тя се наведе и нежно ме прегърна, а по бузите ми се стекоха топли сълзи.

— Бела, така се притесних!

— Съжалявам, мамо. Но вече всичко е наред, добре съм — успокоих я аз.

— Радвам се, че най-накрая те виждам с отворени очи. — Тя приседна на ръба на леглото.

Изведнъж осъзнах, че нямам никаква представа кой ден сме.

— Колко време съм стояла със затворени очи?

— Петък е, миличка, доста време беше в безсъзнание.

— Петък? — бях шокирана. Опитах се да си спомня в кой ден... но всъщност изобщо не желяех да се сещам за това.

— Наложих се известно време да те държат упоена, миличка, имаш много наранявания.

— Знаем. — Усещах ги.

— Извадила си късмет, че доктор Кълън е бил там. Толкова приятен мъж... макар и доста млад. И прилича повече на модел, отколкото на лекар.

— Запознала си се с Карлайл?

— И със сестрата на Едуард, Алис, страхотно момиче.

— Наистина е страхотна — сърдечно се съгласих аз.

Тя погледна през рамо към Едуард, който лежеше със затворени очи в стола.

— Не си ми казвала, че имаш такива добри приятели във Форкс.

Трепнах, а после внезапно изстенах.

— Какво те боли? — разтревожено попита тя, обръщайки се към мен, а очите на Едуард се стрелнаха към лицето ми.

— Добре съм — успокоих я, — просто не бива да забравям, че не мога да се движа. — Едуард отново се отпусна във фалшивия си сън.

Използвах разсейването на майка ми, за да отклоня темата от не толкова откровеното ми поведение.

— Къде е Фил? — попитах бързо.

— Във Флорида... о, Бела! Няма да повярваш! Точно когато се канехме да се връщаме, получихме чудесна новина!

— Фил е подписал договор? — предположих.

— Да! Как позна? Със „Сънс“, можеш ли да повярваш?

— Това е страхотно, мамо — казах, колкото можех по-ентузиазно, макар да не бях наясно какво точно означава всичко това.

— Джаксънвил толкова ще ти хареса — продължи тя, докато аз гледах с празен поглед. — Малко се разтревожих, когато Фил започна да споменава Ейкърн, с този сняг, нали знаеш как мразя студа, но Джаксънвил! Винаги е слънчево и не е чак *толкова* влажно. Открихме най-сладката къща на света: жълта, с бели кантове и веранда като по

старите филми, а отпред има един огромен дъб и е само на няколко минути от океана. Ще си имаш собствена баня...

— Чакай, мамо! — прекъснах я. Едуард все още лежеше със затворени очи, но тялото му изглеждаше твърде напрегнато за спящ човек. — Какво говориш? Не искам да ходя във Флорида. Нали живея във Форкс?

— Но вече не е нужно да живееш там, глупачето ми! — тя се засмя. — Сега Фил ще може да прекарва много повече време с нас. Доста поговорихме и решихме да си оставам вкъщи, когато отборът пътува, така че ще прекарвам половината време с теб и половината с него.

— Мамо — поколебах се, чудейки се как най-тактично да ѝ съобщя — аз *искам* да живея във Форкс. Вече свикнах с училището, имам и няколко приятелки. — Тя отново погледна към Едуард, когато заговорих за приятели, така че пробвах другояче. — А и Чарли има нужда от мен. Той е съвсем сам, а *изобщо* не може да готви.

— Искаш да останеш във Форкс? — попита тя озадачено. Подобна идея ѝ бе безкрайно непонятна. Отново хвърли поглед към Едуард. — Но защо?

— Нали ти казвам, заради Чарли, училището... ох! — Бях свила рамене, което не беше добра идея.

Ръцете ѝ безпомощно се стрелнаха към тялото ми, търсейки здраво място, където да ме погали. Погали челото ми, поне то не беше превързано.

— Бела, миличка, та ти мразиш Форкс.

— Не е толкова зле.

Тя се намръщи и зашари с поглед между Едуард и мен, този път многозначително.

— Заради това момче ли е?

Понечих да я излъжа, но тя така ме изучаваше с поглед, че веднага щеше да ме хване.

— Отчасти — признах аз. Нямахше нужда да ѝ обяснявам каква голяма част. — Ти успя ли да си поговориш с него? — попитах аз.

— Да. — Тя се поколеба, загледана в неподвижното му тяло. — И исках да поговорим по този въпрос.

Олеле.

— По кой въпрос? — попитах.

— Мисля, че това момче е влюбено в теб — обвинително заяви тя с тих глас.

— Аз също мисля така — признах аз.

— А ти какво изпитваш към него? — никак не успя да прикрие огромното си любопитство.

Въздъгнах. Колкото и да обичах майка си, изобщо не ми се искаше да водим този разговор.

— Ами, доста съм се поувлякла. — Ето, така прозвучах като нормална девойка по повод първото ѝ гадже.

— Ами, той действително изглежда много приятен и, бога ми, много е красив, но, Бела, ти си толкова млада... — Гласът ѝ звучеше несигурно. Доколкото си спомнях, това беше първият път, откакто навърших осем години, в който се опитваше да звучи авторитетно като родител. Разпознах разумния, но твърд глас от разговорите, които бях водила с нея за мъжете.

— Знам, мамо. Не се притеснявай. Това е просто увлечение — успокоих я.

— Точно така — съгласи се, вече успокоена.

След това виновно погледна зад рамо към големия кръгъл часовник на стената.

— Трябва ли да тръгваш?

Тя прехапа устни.

— Фил ще се обади след малко... не знаех, че ще се събудиш.

— Не се притеснявай, мамо. — Опитах се да прикрия облекчението, което изпитах, за да не нараня чувствата ѝ. — Няма да съм сама.

— Скоро ще се върна. Спя тук, знаеш ли? — обяви тя, горда от себе си.

— О, мамо, не е нужно да го правиш! Можеш да си спиш вкъщи и без това нямаше да разбере. — Съзнанието ми беше замаяно от болкоуспокоителните и още не можех да се концентрирам, макар явно да бях спала дни наред.

— Беше ме страх — каза тя смутено. — Тия дни в квартала имало инцидент и ме е страх да стоя там сама.

— Инцидент ли? — попитах стреснато.

— Някой проникнал в балетното студио на ъгъла и го изгорил до основи. Нищо не е останало от него! И са оставили някаква открадната

кола отпред. Спомняш ли си, че навремето ходеше на танци там, миличка?

— Спомням си — потръпнах.

— Мога да остана, ако имаш нужда от мен, миличка.

— Не, мамо, всичко е наред. Едуард ще бъде с мен.

Май всъщност точно заради това ѝ се искаше да остане.

— Ще се върна довечера. — Думите ѝ прозвучаха по-скоро като заплаха, отколкото като обещание, и тя отново погледна Едуард.

— Обичам те, мамо.

— И аз те обичам, Бела. Опитай се да ходиш по-внимателно, миличка, не искам да те загубя.

Очите на Едуард останаха затворени, но устните му се разтеглиха в широка усмивка.

В този момент една сестра влетя в стаята, за да провери всичките тръбички, които излизаха от тялото ми. Майка ми ме целуна по челото, потупа бинтованата ми ръка и излезе.

Сестрата разглеждаше показанията за сърдечната ми дейност.

— Притеснена ли си, миличка? Пулсът ти доста се е ускорил. Ще кажа на старшата сестра, че си будна. След минутка ще дойде да те види.

Щом тя затвори вратата, Едуард незабавно се озова до мен.

— Откраднал си кола? — вдигнах вежди.

Той се усмихна, без изобщо да се разкайва.

— Чудесна кола, много бърза.

— Как беше дрямката ти? — попитах аз.

— Интересна — присви той очи.

— Моля?

Той сведе поглед, докато отговаряше.

— Изненадан съм. Мислех, че Флорида... и майка ти... ами, мислех, че това ще предпочетеш.

Гледах го неразбиращо.

— Но във Флорида ще трябва да стоиш затворен по цял ден. Ще можеш да излизаш само нощем, досущ като истинските вампири.

Той почти се усмихна, но после лицето му стана сериозно.

— Аз ще да остана във Форкс, Бела, или в друго подобно място — обясни той. — Някъде, където няма да мога повече да те наранявам.

Първоначално не схванах какво точно ми казва. Продължих да го гледам с празен поглед, докато думите му постепенно паснаха една към друга като ужасяващ пъзел. Почти не усетих как пулсът ми се ускорява, но когато дишането ми зачести, усетих остра болка в ребрата.

Той мълчеше, наблюдаваше напрегнато лицето ми, докато болката, която нямаше нищо общо със счупените ми кости, болка, която беше безкрайно по-силна, заплашваше да ме съкруши.

В този момент в стаята решително влезе друга сестра. Едуард остана неподвижен като скала, а тя се взря в изражението ми с опитно око и се обърна към мониторите.

— Стана ли време за още болкоуспокоителни, миличка? — мило попита тя, потупвайки системата.

— Не, не — смотолевих аз, опитвайки се да прикрия агонията в гласа си. — Нямам нужда от нищо. — Не можех да си позволя да заспя точно сега.

— Няма смисъл да се правиш на смела, миличка. По-добре е да не си под напрежение, трябва да си почиваш. — Тя изчака, но аз поклатих глава.

— Добре — въздъхна тя. — Натисни звънеца, когато решиш.

Тя строго погледна Едуард и хвърли още един тревожен поглед към мониторите, преди да излезе.

Хладните му ръце погалиха лицето ми; аз го погледнах с обезумели очи.

— Шшшт, Бела, успокой се.

— Не ме оставяй — примолих се с пресекващ глас.

— Няма — обеща той. — А сега се успокой, преди да съм извикал сестрата да те упои.

Пулсът ми обаче не се укротяваше.

— Бела. — Той разтревожено погали лицето ми. — Никъде няма да ходя. Ще остана до теб, докато имаш нужда.

— Заклеваш ли се, че няма да ме оставиш? — прошепнах аз. Опитвах се да овладеея поне накъсаното си дишане. Ребрата ми пулсираха.

Той обгърна лицето ми с ръце и приближи своето. Очите му бяха широко отворени и сериозни.

— Кълна се.

Ароматът на дъха му бе така успокоителен. Сякаш смекчаваше болката от хрипливото ми дишане. Очите му останаха вгледани в моите, докато тялото ми постепенно се отпусна, а писукането на монитора започна да отчита нормален ритъм. Очите му днес бяха тъмни, по-скоро черни, отколкото златисти.

— По-добре ли си? — попита той.

— Да — предпазливо отвърнах.

Той поклати глава и промърмори нещо неразбираемо. Стори ми се, че долових думите „пресилена реакция“.

— Защо говориш така? — прошепнах, опитвайки се да овладеем треперенето на гласа си. — Умори ли се непрекъснато да ме спасяваш? *Искаш* ли да си тръгна?

— Не, Бела, не искам да живея без теб, разбира се, че не искам. Бъди разумна. А и въобще не ме притеснява да те спасявам — стига да не съм аз този, който те излага на опасност... все пак аз съм причината да си тук.

— Да, ти си причината — смръщих се. — Причината да съм тук, жива.

— Полужива — отвърна с едва доловим шепот. — Цялата в бинт и гипс и едва мърдаща.

— Нямам предвид последния ми сблъсък със смъртта — казах, започвайки да се дразня. — Имам предвид другите случаи, който и да е от тях. Ако не беше ти, сега щях да гния в гробището на Форкс.

Той трепна при думите ми, но в очите му все още личеше мъка.

— Но не това е най-лошото — продължи да шепне той, сякаш не бях проговаряла. — Не това, че те видях там на пода... свита и потрошена. — Гласът му беше задавен. — Не това, че реших, че съм дошъл твърде късно. Дори не това, че чух писъците ти от болка, макар че ще нося тези непоносими спомени до края на вечността. Не, най-непоносимото бе да чувствам... да зная, че не мога да се спра. Да вярвам, че самият аз ще те погубя.

— Но не го направи.

— Но можех и да го направя. Съвсем лесно.

Усещах, че трябва да съм спокойна... но той се опитваше да убеди себе си, че трябва да ме напусне, и паниката затрепка в дробовете ми, опитвайки се да пробие навън.

— Обещай ми — прошепнах.

— Какво?

— Знаеш какво — започвах да се ядосвам. Защо толкова упорито бе решил да мисли за лошото?

Той долови промяната в тона ми. Очите му се присвиха.

— Явно не съм достатъчно силен, за да стоя далече от теб, така че предполагам ще получиш своето, независимо дали това ще те погуби, или не — добави дрезгаво.

— Чудесно. — Но все пак не ми беше обещал, нещо, което не ми убягна. Едва сдържах паниката си, а вече нямах сили да контролирам и гнева. — Ти ми каза как си спрял, сега искам да ми кажеш защо — настоях.

— Защо ли? — повтори той предпазливо.

— *Защо* го направи? Защо просто не остави отровата да се разпростре? Сега щях да съм като теб.

Очите на Едуард станаха непроницаемо черни и изведнъж се сетих, че той не искаше да научавам тези неща. Алис явно е била твърде погълната от откритията за миналото си... или пък е внимавала какво мисли, докато е била с него, защото той очевидно не бе наясно, че ми е разказала как се става вампир. Беше изненадан и бесен. Ноздрите му се разшириха, а устните му изглеждаха като изсечени от камък.

Нямаше да ми отговори, това беше ясно.

— Признавам, че нямам опит във връзките — започнах. — Но ми се струва логично... мъжът и жената трябва да бъдат равнопоставени... не може единият постоянно да се появява и да спасява другия. Трябва да се спасяват един друг *поравно*.

Той скръсти ръце на леглото ми и положи глава върху тях. Изражението му беше спокойно, сдържаше гнева си. Явно беше решил да не се ядосва на мен. Надявах се да успея да предупредя Алис, преди да я погне.

— Ти също ме спаси — тихо каза той.

— Не мога вечно да бъда Лоис Лейн — настоях. — И аз искам да съм Супермен.

— Не знаеш какво искаш. — Гласът му беше нежен и той настойчиво гледеше възглавницата ми.

— Мисля, че знам.

— Бела, не знаеш. Аз размишлявам над деветдесет години по този въпрос и още не съм сигурен.

— Нима предпочиташ Карлайл да не те беше спасявал?

— Не, не предпочитам — той замълча, преди да продължи. — Но животът ми беше свършил. Не се отказвах от нищо.

— Но ти си моят живот. Ти си единственото нещо, което не бих искала да загубя. — Ставах все по-добра. Вече далеч по-лесно си признавах колко отчаяно се нуждаех от него.

Но той бе спокоен. Решителен.

— Не мога да го направя, Бела. Отказвам да ти го причиня.

— Но защо? — Гърлото ми беше пресъхнало и думите ми не прозвучаха така силно, както ми се искаше. — Не ми казвай, че ще ти е трудно! След днешната случка, или по-скоро след случката отпреди няколко дни... както и да е, след онази случка не би трябвало да те затрудни.

Той ме изгледа гневно.

— Ами болката? — попита той.

Пребледнях. Не успях да се овладеея. Но се опитах да не показвам колко ясно си спомням онова чувство... огъня във вените ми.

— Това си е мой проблем — отвърнах аз. — Ще го преживея.

— Възможно е смелостта да прекрачи границата и да премине в безумие.

— Това не е довод. Три дни, голяма работа.

Едуард отново се намръщи, съзнавайки, че знам много повече, отколкото му се иска.

Наблюдавах как потиска гнева, как очите му стават все по-замислени.

— Ами Чарли? — попита рязко. — Рене?

Изминаха няколко минути мълчание, докато се борех с отговора на този въпрос. Отворих уста, но не успях да изкарам никакъв звук. Затворих я отново. Той чакаше с все по-тържествуващо изражение, понеже знаеше, че не мога да му отговоря искрено.

— Виж, и това не е довод — измърморих накрая, а гласът ми звучеше неубедително, както всеки път, когато се опитвах да излъжа. — Рене винаги е взимала решения, които са изгодни за нея самата, и би искала да постъпя по същия начин. А Чарли е издръжлив, свикнал е

да се оправя сам. Не мога цял живот да се грижа за тях. Искам да живея собствения си живот.

— Именно — тросна се той. — А аз нямам намерение да ти го отнемам.

— Ако чакаш да се озова на смъртно легло, то нека те уведомя — точно оттам се връщам!

— Но ще се справиш — напомни ми.

Поех си дълбоко въздух, за да се успокоя, пренебрегвайки острата болка, която проряза дробовете ми. Гледахме се втренчено. По лицето му нямаше и следа от компромис.

— Не — бавно казах. — Няма да се оправя.

Той смръщи чело.

— Разбира се, че ще се справиш. Може и да ти остане някой и друг белег...

— Грещиш — настоях аз. — Ще умра.

— Бела, моля те — вече звучеше разтревожено. — След няколко дни ще излезеш оттук. Най-много след две седмици.

Изгледах го гневно.

— Може да не умра сега... но някой ден ще умра. И с всяка изминала минута се доближавам до този момент. Освен това ще остаряя.

Той се намръщи, когато проумя какво му казвам, притисна дългите си пръсти до слепоочията си и затвори очи.

— Така трябва да се случи. Така е редно. Така би се случило, ако не съществувах, а аз не *би трябвало* да съществувам.

Изсумтях. Той изненадано отвори очи.

— Това е глупаво. Все едно да отидеш при някой, който току-що е спечелил от лотарията, да му вземеш парите и да му кажеш: „Виж какво, дай да се престорим, че нещата са както преди. Така ще е по-добре“. Не ми минават тия.

— Не бих казал, че съм лотарийна награда — изръмжа той.

— Точно така. Ти си нещо много по-добро.

Той завъртя очи и стисна устни.

— Бела, приключваме с този спор. Отказвам да те обрека на цяла вечност тъмнина и толкова.

— Ако си мислиш, че ще оставя така нещата, значи изобщо не ме познаваш — предупредих го. — Не си единственият вампир, когото

познавам.

Очите му отново потъмняха.

— Алис не би посмяла.

За момент доби толкова свиреп вид, че почти му повярвах — не можех да си представя, че някой ще има достатъчно смелост да му се противопостави.

— Алис го е видяла в бъдещето, нали? — предположих аз. — Затова толкова се разстройваш от думите ѝ. Знае, че ще стана като теб... някой ден.

— Но греши. Имаше видение, че си мъртва, но това също не се случи.

— Аз никога не бих се обзаложила срещу Алис.

Дълго време се взирахме един в друг. Беше съвсем тихо, като изключим бръмченето на машините, писукането, капенето на системата, тиктакането на големия часовник на стената. Накрая изражението му се смекчи.

— Е, и къде се оказваме в крайна сметка? — зачудих се на глас.

Той се засмя тъжно.

— Май се нарича „задънена улица“.

Въздъгнах.

— Ох — промърморих.

— Как се чувстваш? — попита той, търсейки звънеца, за да повика сестрата.

— Добре — излъгах.

— Не ти вярвам — нежно каза той.

— Не искам да спя повече.

— Трябва да си почиваш. Тези спорове не ти се отразяват никак добре.

— Тогава се предай — намекнах му аз.

— Добър опит. — Той се протегна към звънеца.

— Не!

Не ми обърна внимание.

— Да? — изписука високоговорителят на стената.

— Мисля, че сме готови за още болкоуспокоителни — спокойно каза той, без да обръща внимание на яростното ми изражение.

— Ще изпратя сестрата — прозвуча отегчено гласът.

— Няма да ги изпия — заканих се.

Той погледна банката с течности, закачена на системата до леглото ми.

— Не мисля, че ще те карат да гълташ нещо.

Пулсът ми се ускори. Той прочете страха в очите ми и раздражено въздъхна.

— Бела, боли те. Трябва да си почиваш, за да оздравееш. Защо се инатиш? Няма да ти бият инжекции.

— Не ме е страх от инжекции — промърморих аз. — Страх ме е да затворя очи.

Той се усмихна с кривата си усмивка и обгърна лицето ми с длани.

— Нали ти обещах, че няма да ходя никъде. Не се страхувай. Ще бъда тук, докато това те прави щастлива.

Усмихнах му се в отговор, без да обръщам внимание на болката в страните си.

— Нали знаеш, че става въпрос завинаги.

— О, ще го превъзмогнеш, това е само едно увлечение.

Поклатих глава невярващо и от движението ми се зави свят.

— Изненадах се, че Рене ми повярва. Но знам, че *ти* си наясно с истината.

— Това му е хубавото да си човек — каза той. — Нещата се променят.

Присвих очи.

— Не си задържай дъха.

Той се смееше, когато сестрата влетя в стаята, размахала спринцовка.

— Извинете — каза безцеремонно на Едуард.

Той се изправи и отиде в другия край на стаята, облегна се на стената. Скръсти ръце и зачака. Не откъсвах поглед от него все още тревожна. Той спокойно отвърна на погледа ми.

— Готова си, миличка. — Сестрата се усмихна, докато вкарваше лекарството в системата. — Сега ще се почувстваш по-добре.

— Благодаря — отвърнах без ентузиазъм. Подейства почти незабавно. Почти веднага усетих как сънливостта се процежда във вените ми.

— Това ще свърши работа — промърмори сестрата, като видя как клепачите ми се затварят.

Сигурно беше излязла от стаята, защото нещо хладно и гладко докосна лицето ми.

— Остани. — Думата прозвуча неясно.

— Ще остана — обеща той. Гласът му беше прекрасен, като приспивна песен. — Докато присъствието ми те прави щастлива... и докато е добре за теб.

Опитах се да поклатя глава, но се оказа твърде тежка.

— Не е едно и също — промърморих.

Той се засмя.

— Не се тревожи за това сега, Бела. Можеш да спориш с мен, когато се събудиш.

Май успях да се усмихна.

— ... Добре.

Усетих устните му до ухото си.

— Обичам те — прошепна той.

— Аз също.

— Знам — засмя се той тихо.

Обърнах леко глава... потърсих го. Той знаеше какво търся. Устните му нежно докоснаха моите.

— Благодаря — въздъхнах аз.

— По всяко време.

Вече се унасях, но отчаяно се опитвах да стоя будна. Искях да му кажа още нещо.

— Едуард? — опитах се да произнеса името му ясно. — Да?

— Залагам на Алис — измърморих аз.

А после нощта ме погълна.

ЕПИЛОГ

ЕДИН СПЕЦИАЛЕН СЛУЧАЙ

Едуард ми помогна да се кача в колата, като прояви особено внимание към воалите от коприна и шифон, към цветята, които току-що бе закачил в пищната ми прическа, и към издутия гипс на крака ми. Не обърна внимание на сърдито стиснатите ми устни.

Когато ме настани, се вмъкна на шофьорското място и изкара колата от дългата тясна алея.

— В кой точно момент смяташ да ми кажеш какво става? — попитах сърдито. Мразех изненадите и той много добре го знаеше.

— Смаян съм, че още не си се досетила — той ми се усмихна подигравателно и дъхът секна в гърлото ми. Дали някога щях да свикна с идеалното му лице?

— Споменах ли, че изглеждаш много добре? — исках да потвърдя.

— Да. — Той отново се ухили. Досега не го бях виждала в черно и контрастът с бледата му кожа правеше красотата му абсолютно неземна. Не можех да го отрека, макар фактът, че беше облечен в смокинг, да ме изнервяше.

Но не толкова, колкото роклята. Или пък обувките. По-точно едната обувка, тъй като единият ми крак все още беше в гипс. Но обувката с висок ток, която се държеше на стъпалото ми само на една сатенена панделка, никак нямаше да ми помогне, докато се опитвах да се придвижвам с подскоци.

— Повече няма да ви идвам на гости, ако Алис ще се държи с мен като с опитна кукла Барби — продължих да мърморя. Бях прекарала по-голямата част от деня като безпомощна жертва в зашеметяващо голямата баня на Алис, докато тя си играеше на фризьорка и козметичка. Всеки път, когато започнех да мрънкам или да се оплаквам, тя ми напомняше, че няма никакви спомени от човешкия си живот и ме молеше да не ѝ развалям удоволствието. След това ме облече в най-абсурдната рокля, която бях виждала — наситеносиня, с

волани и с паднали рамене, с френски етикети, които не можех да разчета — рокля, по-подходяща за модния подиум, отколкото за Форкс. Нищо добро нямаше да излезе от официалното ни облекло, сигурна бях. Освен ако... но се страхувах да формулирам подозренията си с думи, дори и наум.

Стресна ме звън на телефон. Едуард извади мобилния си телефон от вътрешния джоб на самото и хвърли поглед към екрана, за да види кой го търси.

— Здравей, Чарли — предпазливо каза той.

— Чарли ли? — намръщих се аз.

Откакто се върнах във Форкс, общуването с Чарли беше... доста трудно. Реакцията му към случилото се беше канализирана в две противоположни посоки. Към Карлайл изпитваше почти благоговейна благодарност. От друга страна, беше убеден, че Едуард е виновен, защото ако не бил той, изобщо нямало да ми хрумне да напускам града. А Едуард беше съгласен с него. В последните дни ми налагаха правила, които не бяха съществували по-рано — вечерен час... часове за посещения.

Очите на Едуард се разшириха от недоумение при думите на Чарли, но след това устните му се разтеглиха в усмивка.

— Шегуваш се! — засмя се той.

— Какво става? — настоях аз.

Той не ми обърна внимание.

— Защо не ми дадеш да говоря с него? — предложи Едуард с явно удоволствие и изчака няколко секунди.

— Здравей, Тайлър, Едуард Кълън е на телефона. — Гласът му беше съвсем любезен, но само на повърхността. Аз обаче го познавах достатъчно добре, за да доловя тънката нотка на заплахата. Какво правеше Тайлър вкъщи? Внезапно ужасяващата истина започна да се промъква в съзнанието ми. Отново огледах неподходящата рокля, която Алис ме бе накарала да облека.

— Съжалявам, ако е станало някакво недоразумение, но Бела не е свободна тази вечер. — Тонът на Едуард рязко се смени и заплахата в гласа му вече ясно се долавяше. — Ако трябва да съм откровен, така ще е всяка вечер, поне що се отнася до друг освен мен. Не се обиждай. И съжалявам за провалената ти вечер. — Въобще не звучеше, сякаш съжалява. След това затвори телефона с широка самодоволна усмивка.

Лицето и вратът ми пламнаха от гняв. Усещах сълзи от ярост да напират в очите ми.

Той ме погледна изненадано.

— Това, последното, прекалено ли беше? Не исках да те обидя.

Не обърнах внимание на думите му.

— Смяташ да ме водиш на *бала*! — изкрещях.

Сега всичко ми изглеждаше смущаващо ясно. Ако бях обърнала поне някакво внимание на света около себе си, щях да забележа датата върху плакатите, разлепени из цялото училище. Но никога не бих предположила, че може да му хрумне да ме подложи на подобно нещо. Нима не ме познаваше?

Очевидно не очакваше такава бурна реакция. Стисна устни и присви очи.

— Не се дръж така, Бела.

Очите ми се стрелнаха към прозореца, вече бяхме на половината път до училище.

— Защо ми причиняваш това? — настоях ужасено.

Той посочи смокинга си.

— Наистина, Бела, какво си представяше, че ще правим?

Бях ужасена. Първо, защото бях пропуснала очевидното и второ, защото неясните ми подозрения, или по-скоро очаквания, които подхранвах през целия ден, докато Алис полагаше усилия да ме превърне в кралица на красотата, бяха толкова далече от истината. Полуплашещите ми надежди сега ми се струваха толкова глупави.

Подозирах, че предстои някакъв специален случай. Но *балът*! Това изобщо не ми беше минало през ум.

Сълзи на ярост се стичаха по бузите ми. Спомних си с раздразнение, че по миглите ми има спирала, нетипично за мен. Бързо избърсах очи, за да не се размаже. Когато проверих, по ръката ми нямаше черно. Явно Алис бе предвидила, че ще ми е нужна водоустойчива спирала.

— Но това е напълно абсурдно. Защо плачеш? — настоя той раздразнено.

— Защото съм *бясна*!

— Бела — той ме погледна настоятелно с изгарящите си златни очи.

— Какво? — промърморих объркано.

— Хайде, заради мен — настойчиво каза.

Гневът ми се топеше под погледа му. Невъзможно беше да се боря с него, когато използваше такива нечестни средства. Предадох се позорно лесно.

— Добре — нацупих се, неспособна да го изгледам така яростно, както ми се искаше. — Ще отида мирно и кротко, но ще видиш. От доста време не ми се е случвало нищо лошо. Най-вероятно ще си счупя и другия крак. Погледни тази обувка! Та това е смъртоносен капан! — изпънах здравия си крак като доказателство.

— Хмм. — Той огледа крака ми по-дълго от необходимото. — Напомни ми да благодаря на Алис за това.

— Алис там ли ще бъде? — това леко ме успокои.

— С Джаспър, както и Емет... с Розали — призна той.

Усещането за спокойствие мигом се изпари. Отношенията ни с Розали никак не се бяха подобрили, макар да се разбирах доста добре с потенциалния ѝ съпруг. На Емет му беше приятно да общува с мен, смяташе странните ми човешки реакции за смешни... или пък просто му беше забавно как непрекъснато се спъвах или падах. Розали се държеше сякаш не съществувах. Тръснах глава, за да прогоня тези мисли и се сетих нещо друго.

— Чарли знае ли за всичко това? — попитах аз подозрително.

— Разбира се. — Той се засмя. — Очевидно обаче Тайлър не е знаел.

Стиснах зъби. Не можех да си представя защо Тайлър хранеше илюзии. В училище, където Чарли не можеше да се намеси, двамата с Едуард бяхме неразделни, освен в редките слънчеви дни.

Вече бяхме пред училището, червеният кабриолет на Розали със свален гюрук се виждаше на паркинга. Днес облаците бяха рехави и на запад се процеждаха няколко лъча светлина.

Едуард слезе от колата и мина от моята страна, за да ми отвори вратата. Протегна ръка.

Аз упорито останах на седалката със скръстени ръце, изпитвайки тайно задоволство. Паркингът беше пълен с официално облечени ученици — свидетели. Нямаше как да ме измъкне насила от колата, както би направил, ако бяхме сами.

Той въздъхна.

— Когато някой иска да те убие, си смела като лъв, но стане ли дума за танци... — той поклати глава.

Преглътнах. Танци.

— Бела, обещавам, че ще те пазя от всичко, дори от самата теб. Няма да те пусна нито за секунда.

Замислих се над думите му и изведнъж се почувствах много по-добре. Той го забеляза по изражението ми.

— Хайде — каза нежно — няма да е толкова страшно. — Наведе се и обви ръка около кръста ми. Хванах го за другата ръка и го оставих да ме свали от колата.

Ръката му продължи здраво да обгръща талията ми, докато куцуках към училището.

Във Финикс баловете се организираха в хотелски зали, но този бал се провеждаше във физкултурния салон. Това вероятно беше единственото помещение в града, достатъчно голямо да побере цялото училище. Когато пристъпихме вътре, се разкикотих. Вътре се издигаха традиционните арки от балони, а стените бяха накичени с хартиени гирлянди в пастелни цветове.

— Прилича ми на филм на ужасите, който всеки момент ще се сбъдне — изсумтях подигравателно.

— Ами — промърмори той, докато приближавахме масичката за билети, като почти ме носеше, макар все пак да ми се налагаше да влача крака — присъстват *предостатъчно* вампири.

Погледнах дансинга — в центъра на салона се беше оформило голямо празно пространство, където грациозно се носеха две двойки. Останалите танцьори се притискаха до стените, за да им осигурят достатъчно пространство — никой не искаше да застава редом до подобно изящество. Емет и Джаспър бяха стряскащо безупречни в смокингите. Алис привличаше погледите в черна сатенена рокля с изрязани геометрични фигури, които разкриваха снежнобялата ѝ кожа. А Розали беше... ами беше си Розали. Просто невероятна. Аленочервената ѝ рокля беше без гръб, тясна до прасците, откъдето рязко се разкрояваше в набран шлейф, а деколтето ѝ се спускаше чак до талията. Стана ми жал за всички момичета в залата, включително и за мен самата.

— Искаш ли да заключа вратите, а ти да изтребиш нищо неподозиращите граждани? — прошепнах затворнически.

— А ти къде попадаш в цялата тази схема? — изгледа ме гневно той.

— О, аз съм с вампирите, разбира се.

Той неохотно се усмихна.

— Би направила всичко, за да избегнеш танците.

— Наистина всичко.

Той купи билетите ни и ме обърна към дансинга. Свих се в рамото му и завлачих крака.

— Имаме цяла нощ — предупреди ме той.

Той ме издърпа към мястото, където братята и сестрите му елегантно се въртяха — нищо че танцът им никак не съответстваше на съвременния стил и музика. Гледах ги ужасено.

— Едуард — гърлото ми беше толкова пресъхнало, че едва успях да прошепна. — *Наистина* не мога да танцувам! — усещах как паниката се надига в гърдите ми.

— Не се притеснявай, глупаче — прошепна той в отговор. — Нали аз мога. — Той сложи ръцете ми на раменете си и ме повдигна, за да пхне краката си под моите.

Понесохме се като останалите.

— Все едно съм на пет години — изсмях се аз след няколко минути безуспешно валсуване.

— Не изглеждаш точно петгодишна — промърмори той, притискайки ме силно за миг, така че краката ми се отделиха на половин метър от пода.

При едно завъртане Алис срещна погледа ми и ми се усмихна окуражително. Усмихнах ѝ се в отговор. С изненада установих, че всъщност се забавлявам. Малко.

— Е, добре, не е чак толкова зле — признах аз.

Едуард обаче гледаше към вратата и лицето му беше ядосано.

— Какво става? — зачудих се на глас. Проследих погледа му, леко замаяна от въртенето, и накрая видях какво го беше притеснило. Джейкъб Блэк, облечен не в смокинг, а в бяла риза с дълъг ръкав и вратовръзка, с пригладена назад в обичайната опашка коса, тъкмо прекосяваше дансинга, запътил се към нас.

След първоначалния шок ми стана жал за Джейкъб. Очевидно се чувстваше неловко, болезнено неловко. Когато погледът му срещна моя, изражението му беше извинително.

Едуард тихичко изръмжа.

— Дръж се възпитано! — изсъсках.

Тонът му беше язвителен.

— Искан да си побъбри с теб.

В този момент Джейкъб се приближи, а смущението и виновното му изражение бяха още по-очевидни.

— Здравей, Бела, надявах се да си тук. — Джейкъб звучеше, сякаш се беше надявал точно на обратното. Но усмивката му беше топла, както винаги.

— Здравсти, Джейкъб, какво става? — усмихнах му се в отговор.

— Мога ли да ви прекъсна? — попита той напрегнато, поглеждайки Едуард за първи път. Изненадах се, че на Джейкъб не му се налага да вдига поглед към Едуард. Сигурно беше пораснал с петнайсетина сантиметра от последния път, когато се видяхме.

Лицето на Едуард беше спокойно, не издаваше нищо. Единственият му отговор беше да ме постави внимателно на крака и да отстъпи назад.

— Благодаря — любезно каза Джейкъб.

Едуард само кимна и ме погледна настойчиво, преди да се обърне и да се отдалечи.

Джейкъб сложи ръце на кръста ми и аз вдигнах ръце, за да обгърна врата му.

— Еха, Джейк, колко си висок вече?

Той се усмихна доволно.

— Метър осемдесет и пет.

Заради крака ми всъщност не танцувахме, а само се поклацахме сковано наляво-надясно, без да отместваме крака. Но така май беше по-добре, защото внезапно източилият се Джейкъб бе дългурест и некоординиран и едва ли танцуваше по-добре от мен.

— И как се озова тук тази вечер? — попитах без особено любопитство. Като се имаше предвид реакцията на Едуард, май се досещах.

— Можеш ли да повярваш, че баща ми ми даде двайсет долара, за да дойда на бала ти? — призна той леко засрамено.

— Вярвам ти, да — промърморих аз. — Е, надявам се поне да се забавляваш. Хареса ли си някое момиче? — пошегувах се и кимнах

към групичка момичета като сладкиши в пастелни цветове, които се бяха подредили до стената.

— Да — въздъхна той, — ама не е свободна.

Той сведе очи към мен и за секунда срещна любопитния ми поглед, след което и двамата смутено отместихме очи.

— Много си хубава, между другото — добави той стеснително.

— Ъъъ, благодаря. И защо му е на Били да ти плаща, за да дойдеш на бала? — бързо попитах, макар да бях наясно с отговора.

Джейкъб май не се зарадва от смяната на темата и отново смутено отмести поглед.

— Каза, че мястото е достатъчно „безопасно“, за да поговоря с теб. Честна дума, старецът си е загубил ума.

Присъединих се неохотно към смеха му.

— Както и да е, каза, че ако ти предам нещо, ще ми купи онзи цилиндър, дето ми трябва — призна той с глуповата усмивка.

— Ами, казвай тогава. Искам да си довършиш колата — усмихнах му се окуражително. Добре поне, че Джейкъб не вярваше на приказките на баща си. Така ситуацията ставаше малко по-лесна. Облегнат на стената, Едуард наблюдаваше лицето ми безизразно. Видях как една второкурсничка в розова рокля го гледа плахо, но той сякаш не я забелязваше.

Джейкъб отново извърна засрамен поглед.

— Само не се сърди.

— Няма за какво да ти се сърдя, Джейкъб — уверих го аз. — И на Били даже няма да се разсърдя. Просто кажи каквото имаш да казваш.

— Ами, толкова е глупаво, съжалявам, Бела. Той иска да скъсаш с гаджето си. Каза ми да те „помоля“. — Той отвратено поклати глава.

— Продължава със суеверията, а?

— Да, той... направо полудя, когато разбра за инцидента във Финикс. Не повярва... — Джейкъб замълча.

Присвих очи.

— Паднах.

— Знам — бързо отвърна Джейкъб.

— Той обаче смята, че Едуард има нещо общо със злополуката. — Думите ми не бяха въпрос и въпреки обещанието си, започвах да се ядосвам.

Джейкъб отказваше да ме погледне в очите. Дори не си правехме труда да се поклащаме в такт с музиката, макар ръцете му още да стояха на кръста ми, а моите около врата му.

— Слушай, Джейкъб, знам, че Били най-вероятно няма да повярва, но знай — сега вече ме погледна, откликвайки на нотката искреност в гласа ми, — Едуард действително ми спаси живота. Ако не бяха Едуард и баща му, сега щях да съм мъртва.

— Знаем — отвърна той и наистина звучеше, сякаш е повярвал на искрените ми думи. Дано успееш да убеди Били поне в това.

— Съжалявам, че те е накарал да дойдеш дотук заради това, Джейкъб — извиних се аз. — Но в крайна сметка ще си получиш частите за колата, нали?

— Да... — промърмори той. Но продължаваше да изглежда смутен... и притеснен.

— Още ли има? — невярващо попитах аз.

— Забрави — измърмори той. — Ще си намеря работа и сам ще си спестя парите.

Загледах го яростно, докато не ме погледна.

— Изплюй камъчето, Джейкъб.

— Доста е гадно.

— Не ме интересува. Кажи ми — настоях аз.

— Добре... но, по дяволите, звучи гадно — той поклати глава. — Каза ми да ти кажа, не, по-скоро да те *предупредя*, при това използва множествено число — Джейкъб вдигна ръка от кръста ми и изписа въображаеми кавички във въздуха, — че „ще те наблюдаваме“. — Внимателно изучаваше как ще реагирам.

Това ми прозвуча като реплика от филм за мафията. Изсмях се на глас.

— Съжалявам, че ти се налага да правиш това, Джейкъб — изхилих се аз.

— Е, не ми беше чак толкова неприятно — той се усмихна с облекчение. Очите му бързо обгърнаха роклята ми с одобрителен поглед. — Е, да му кажа ли да не си вре носа в чуждите работи? — попита с надежда.

— Не — въздъхнах аз. — Кажи му, че му благодаря. Знаем, че ми мисли доброто.

Песента свърши и аз отпуснах ръце.

Неговите ръце се поколебаха върху кръста ми и той огледа гипсирания ми крак.

— Искаш ли да потанцуваме още? Или да ти помогна да стигнеш до някъде?

Едуард отговори вместо мен.

— Всичко е наред, Джейкъб. Аз ще поема нещата.

Джейкъб потръпна и изгледа с широко отворени очи Едуард, който беше застанал до нас.

— Не те видях — промърмори Джейкъб. — Значи, друг път ще се видим, Бела. — Той отстъпи и ми помахна без особено въодушевление.

Усмигнах му се.

— Да, друг път.

— Извинявай — повтори, преди да се обърне и да тръгне към вратата.

Когато следващата песен започна, Едуард обви ръце около талията ми. Мелодията беше твърде бърза за нашия бавен танц, но това явно не го притесняваше. Облегнах глава върху гърдите му доволна.

— По-добре ли се чувстваш? — подразних го.

— Не особено — напрегнато отговори той.

— Не се сърди на Били — въздъгнах. — Просто се тревожи за мен заради Чарли. Не е нещо лично.

— Не се сърдя на Били — поправи ме той рязко. — Но синът му доста ме дразни.

Отдръпнах се да го погледна. Изражението му беше напълно сериозно.

— Но защо?

— Първо, защото ме принуди да наруша обещанието си.

Погледнах го объркано.

Той леко се усмигна.

— Обещах да не те пускам цяла вечер.

— О! Е, нищо, прощавам ти.

— Благодаря. Но има и още нещо — Едуард се намръщи.

Зачаках търпеливо.

— Каза ти, че си *хубава* — най-накрая продължи той и се намръщи още повече. — Това е направо обида, като се има предвид как

изглеждаш тази вечер. Та ти си много повече от красива.

Засмях се.

— Възможно е да си малко пристрастен.

— Не мисля. Освен това зрението ми е превъзходно.

Отново се носехме в танц, а стъпалата ми бяха върху неговите.

— Е, ще ми обясниш ли причината за всичко това? — зачудих се аз.

Той ме погледна объркан и аз многозначително посочих с поглед хартиената украса по стените.

Той се замисли за момент, после смени посоката, като не спираше да ме върти през тълпата на път към задната врата на салона. Зърнах Джесика и Майк, които танцуваха и любопитно ме зяпаха. Джесика ми махна и аз бързо ѝ се усмихнах. Анджела също беше тук и изглеждаше блажено щастлива в прегръдката на малкия Бен Чени; дори не вдигна поглед от очите му с цяла глава по-ниско от нейните. Лий и Саманта, Лорън, която гледеше злобно към нас, и Конър; познавах всички лица, които се въртяха край нас. Изведнъж се озовахме навън, в хладната мътна светлина на залязващото слънце.

Щом останахме сами, той ме вдигна на ръце и ме пренесе през тъмното игрище до една пейка в сянката на дърветата. Седна и ме притисна към гърдите си. Луната вече бе изгряла и надничаше иззад прозрачните облаци. Бледото му лице проблясваше на бялата светлина. Устните му бяха присвити, очите изглеждаха загрижени.

— Причината? — подсетих го аз.

Той не ми обърна внимание, загледан в луната.

— Отново е здрач — промърмори той. — Още един край. Без значение колко идеален е бил денят, той винаги свършва.

— Някои неща не е нужно да свършват — промърморих през зъби, внезапно напрегната.

Той въздъхна.

— Доведох те на бала — бавно каза той, най-последно отговаряйки на въпроса ми, — защото не искам да изпускаш нищо. Не искам присъствието ми да те лишава от каквото и да било, доколкото зависи от мен. Искам да бъдеш човек. Искам животът ти да продължи така, сякаш съм умрял през 1918 година, както всъщност трябваше.

Потръпнах при думите му и после ядосано поклатих глава.

— Нима съществува някакво странно паралелно измерение, в което да ми хрумне да отида на бала? Ако не беше хиляди пъти по-силен от мен, никога нямаше да ти се размине.

Той се засмя кратко, но усмивката не стигна до очите му.

— Нали сама каза, че не е толкова зле?

— Защото бях с теб.

Замълчахме за момент — той се взираше в луната, а аз се взирах в него. Искаше ми се да мога да му обясня колко малко всъщност ме интересува обикновеният човешки живот.

— Би ли ми казала нещо? — попита той, свеждайки поглед към мен с лека усмивка.

— Нима не ти казвам всичко?

— Просто ми обещавай, че ще ми кажеш — настоя той ухилен.

Знаех, че почти веднага ще съжаля за обещанието си.

— Добре.

— Май искрено се изненада, когато разбра, че те водя на бала — започна той.

— Така е — прекъснах го аз.

— Точно така — съгласи се той. — Но сигурно си имала някаква друга теория... Просто съм любопитен — защо *според* теб те обличаме така?

Вече съжалявах. Свих устни и се поколебах.

— Не искам да ти кажа.

— Но нали обеща? — възпротиви се той.

— Знам.

— Какъв е проблемът?

Явно смяташе, че не му отговарям, защото се срамувам.

— Мисля, че ще се ядосаш или пък ще се натъжиш.

Той склочи вежди и се замисли.

— Въпреки това искам да знам. Моля те?

Въздъгнах. Той чакаше.

— Ами... предположих, че ще е някакво... събитие. Но не мислех, че ще е толкова банално човешко нещо... бал! — изсумтях пренебрежително.

— Човешко? — спокойно попита той. Беше доловил ключовата дума.

Погледнах роклята си и започнах да си играя с шифона. Той мълчаливо зачака.

— Е, добре — заизливах признанието си. — Надявах се, че си променил решението си, и в крайна сметка ще промениш и мен.

По лицето му заиграха десетки емоции. Разпознах някои от тях: ярост... болка... но след това се овладя и изражението му се развесели.

— И смяташ, че събитието предполага официално облекло, така ли? — подразни ме той, докосвайки ревера на смокинга си.

Изгледах го намръщено, за да прикрия смущението си.

— Нямам представа как стават тези неща. На мен поне ми се струваше по-разумна причина от бала.

Той продължаваше да се усмихва.

— Не е смешно — казах.

— Права си, не е — съгласи се той, а усмивката му угасна. — Но предпочитам да го възприема като шега, вместо да смятам, че говориш сериозно.

— Но аз наистина говоря сериозно.

Той въздъхна дълбоко.

— Знам. И наистина ли толкова го желаеш?

Болката се беше върнала в очите му. Прехапах устна и кимнах.

— И си готова това да бъде краят — промърмори той сякаш на себе си — да бъде здрачът на живота ти, макар той едва да започва? Готова си да се откажеш от всичко?

— Това не е краят, а началото — противопоставих се тихо.

— Не го заслужавам — тъжно каза той.

— Спомняш ли си, когато ми каза, че не мога да се погледна отстрани? — попитах аз, повдигайки вежди. — Явно страдаш от подобна слепота.

— Наясно съм какъв съм.

Въздъгнах.

Непостоянното му настроение отново се промени. Той сви устни и очите му загледаха изпитателно. Известно време изучаваше изражението ми.

— Значи си готова сега? — попита той.

— Ами — преглътнах. — Да.

Той се усмихна и бавно наведе глава, докато студените му устни докоснаха кожата под ъгълчето на челюстта ми.

— Още сега? — прошепна той, а дъхът му беше студен върху бузата ми. Потръпнах неволно.

— Да — прошепнах, за да не пресекне гласът ми. Ако си мислеше, че блъфирам, щеше да остане разочарован. Вече бях взела решение и бях сигурна. Нямаше значение, че тялото ми беше вдървено като дъска, ръцете свити в юмруци, а дишането ускорено...

Той се засмя мрачно и се отдръпна. Изглеждаше разочарован.

— Наистина ли мислеше, че ще се предам толкова лесно? — В подигравателния му тон личеше горчива нотка.

— Е, поне си помечтах.

Той повдигна вежди.

— За това ли мечтаеш? Да се превърнеш в чудовище?

— Не точно — намръщих се на избора му на думи. Чудовище, как не. — Всъщност мечтаеш да бъда с теб завинаги.

Изражението му се промени, омекна и се натъжи от скритата болка в гласа ми.

— Бела. — Пръстите му нежно проследиха очертанията на устните ми. — *Ще* бъда с теб, това не е ли достатъчно?

Усмихнах се под пръстите му.

— Засега.

Той се усмихна на упоритостта ми. Явно тази вечер нито единият от двамата ни нямаше да се предаде. Той въздъхна и звукът бе като изръмжаване.

Докоснах лицето му.

— Виж — казах аз. — Обичам те повече от всичко на света, взето заедно. Това не е ли достатъчно?

— Да, достатъчно е — отвърна той, усмихнат. — Достатъчно завинаги.

И той отново се наведе и допря студените си устни към гърлото ми.

БЛАГОДАРНОСТИ

Искам да изкажа огромна благодарност на: родителите си Стив и Канди за любовта и подкрепата им, за това, че ми четяха невероятни книги, докато бях малка, и че винаги са ми държали ръката в напрегнати за мен моменти; на съпруга си Панчо и синовете си Гейб, Сет и Ели за това, че споделят въображаемите ми приятелства; на приятелите си в „Райтърс Хауз“ — Женвиев Ган-Хоуиз за предоставения първи шанс и на агентката си Джоди Риймър за това, че успя да осъществи най-непостижимата мечта; на редакторката си Меган Тангли за превръщането на „Здрач“ в по-добра книга, отколкото беше първоначално; на братята си Пол и Джейкъб за експертните отговори на всичките ми автомобилни въпроси; на своето онлайн семейство, талантливите служители и писатели в fansofrealitytv.com и най-вече на Кимбърли „Шазър“ и на Колин „Мантена“ за подкрепата, напътствията и вдъхновението.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.